

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΜΕ΄

Δευτέρα 5 Δεκεμβρίου 2011

ΘΕΜΑΤΑ

A. ΕΙΔΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

1. Ανακοινώνεται ότι τη συνεδρίαση παρακολουθούν μαθητές από το 7ο Γυμνάσιο Νίκαιας, το 2ο Δημοτικό Σχολείο Γλυκών Νερών, το 2ο Γυμνάσιο Καλαμάτας, το 11ο Δημοτικό Σχολείο Βύρωνα και το Γυμνάσιο Δερβενίου Κορινθίας, σελ. 2328,2330,2333,2336,2337,2341,2348,2352.

2. Αναφορά στην απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης ύστερα από την προσφυγή των Σκοπίων, σελ. 2363, 2364,2365,2366,2368.

B. ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

1. Συζήτηση επί του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Οικονομικών: "Κύρωση του Κρατικού Προϋπολογισμού και των προϋπολογισμών ορισμένων ειδικών ταμείων και υπηρεσιών οικονομικού έτους 2012", σελ. 2321-2390

2. Κατάθεση σχεδίων νόμων:

α) Ο Υπουργός Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και ο Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών κατέθεσαν σχέδιο νόμου: "Καταπολέμηση εκδηλώσεων ρατσισμού και ξενοφοβίας", σελ. 2339

β) Οι Υπουργοί Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, Εσωτερικών, Οικονομικών, Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας, Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής, Παιδείας, Δια Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων, Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, Προστασίας του Πολίτη και Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, κατέθεσαν σχέδιο νόμου: "Διάθεση γεωργικών φαρμάκων στην αγορά, ορθολογική χρήση αυτών και συναφείς διατάξεις", σελ. 2369

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΝΤΕΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΑΤΟΣ Β. ,	σελ.2363-2372
ΑΡΓΥΡΗΣ Ε. ,	σελ.2330-2340, 2372-2386
ΖΗΣΗ .,	σελ.2351-2355
ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ Β. ,	σελ.2321-2330, 2355-2363
ΝΙΩΤΗΣ Γ. ,	σελ.2386-2390
ΠΟΥΛΟΥΔΡΑΣ Β. ,	σελ.2340-2351

ΟΜΙΛΗΤΕΣ

A. Επί της αναφοράς στην απόφαση του Δικαστηρίου της Χάγης ύστερα από την προσφυγή των Σκοπίων:

ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ Ε. ,	σελ.2363,2364
ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ Γ. ,	σελ.2363,2364,2366
ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ Ε. ,	σελ.2365
ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ Π. ,	σελ.2365
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ Π. ,	σελ.2368
ΠΑΦΙΛΗΣ Α. ,	σελ.2365
ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ Χ. ,	σελ.2365

B. Επί του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Οικονομικών:

ΑΝΤΩΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Π. ,	σελ.2372
ΑΝΤΩΝΙΟΥ Α. ,	σελ.2332
ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ Ε. ,	σελ.2327

ΑΠΟΣΤΟΛΑΤΟΣ Β. ,	σελ.2338
ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ Χ. ,	σελ.2383
ΒΑΓΓΙΩΝΑΣ Γ. ,	σελ.2335
ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ Ο. ,	σελ.2334
ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Κ. ,	σελ.2321,2322
ΓΙΑΝΝΙΤΣΗΣ Α. ,	σελ.2358
ΓΙΟΥΜΑΤΖΙΔΗΣ Β. ,	σελ.2385
ΔΗΜΑΡΑΣ Ι. ,	σελ.2326,2327
ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ Π. ,	σελ.2387,2388
ΔΙΩΤΗ Η. ,	σελ.2374
ΖΙΩΓΑΣ Ι. ,	σελ.2369
ΚΑΡΤΑΛΗΣ Κ. ,	σελ.2344
ΚΟΛΛΙΑ-ΤΣΑΡΟΥΧΑ Μ. ,	σελ.2352
ΚΟΥΒΕΛΗΣ Σ. ,	σελ.2357
ΚΟΥΡΑΚΗΣ Α. ,	σελ.2355
ΚΟΥΡΟΥΜΠΛΗΣ Π. ,	σελ.2353
ΚΟΥΣΕΛΑΣ Δ. ,	σελ.2376
ΚΟΥΤΜΕΡΙΔΗΣ Ε. ,	σελ.2360
ΚΡΙΤΣΩΤΑΚΗΣ Μ. ,	σελ.2346
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ Ε. ,	σελ.2348
ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ Π. ,	σελ.2361,2362
ΛΟΒΕΡΔΟΣ Α. ,	σελ.2377
ΜΑΚΡΥΠΙΔΗΣ Α. ,	σελ.2323,2324
ΜΑΝΙΑΤΗΣ Ι. ,	σελ.2375
ΜΑΡΚΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ Χ. ,	σελ.2341
ΜΙΧΟΣ Λ. ,	σελ.2380
ΜΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ Β. ,	σελ.2330
ΜΩΡΑΪΤΗΣ Ν. ,	σελ.2340
ΝΑΚΟΣ Α. ,	σελ.2339
ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ Β. ,	σελ.2333
ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Π. ,	σελ.2370
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ Π. ,	σελ.2368,2369
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Α. ,	σελ.2325
ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ,	σελ.2366
ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ Δ. ,	σελ.2353
ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΔΗΣ Θ. ,	σελ.2389
ΠΛΕΥΡΗΣ Α. ,	σελ.2379
ΡΑΓΚΟΥΣΗΣ Ι. ,	σελ.2337
ΣΚΑΝΔΑΛΙΔΗΣ Κ. ,	σελ.2342
ΣΚΟΠΕΛΙΤΗΣ Σ. ,	σελ.2350
ΣΚΥΛΛΑΚΟΣ Α. ,	σελ.2384,2385
ΣΤΡΑΤΑΚΗΣ Ε. ,	σελ.2336
ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ Σ. ,	σελ.2354
ΤΖΑΚΡΗ Θ. ,	σελ.2349
ΤΖΕΛΕΠΗΣ Μ. ,	σελ.2356
ΤΖΗΚΑΛΑΓΙΑΣ Ζ. ,	σελ.2381
ΤΡΑΓΑΚΗΣ Ι. ,	σελ.2331
ΤΣΟΥΜΑΝΗ – ΣΠΕΝΤΖΑ Ε. ,	σελ.2322
ΤΣΟΥΡΗ Ε. ,	σελ.2388
ΤΣΩΝΗΣ Ν. ,	σελ.2381,2382
ΦΑΡΜΑΚΗ-ΓΚΕΚΗ Α. ,	σελ.2386
ΧΑΝΤΑΒΑΣ Α. ,	σελ.2351
ΧΑΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Μ. ,	σελ.2324
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ Γ. ,	σελ.2347
ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ Μ. ,	σελ.2328

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Α Β Ο Υ Λ Η Σ

ΙΓ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΣΥΝΟΔΟΣ Γ'

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΜΕ'

Δευτέρα 5 Δεκεμβρίου 2011

Αθήνα, σήμερα στις 5 Δεκεμβρίου 2011, ημέρα Δευτέρα και ώρα 10.08' συνήλθε στην Αίθουσα των συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η Βουλή σε ολομέλεια για να συνεδριάσει υπό την προεδρία της Ε' Αντιπροέδρου αυτής κ. **ΒΕΡΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ**.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρχίζει η συνεδρίαση.

Εισερχόμεθα στην ημερήσια διάταξη της

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συνέχιση της συζήτησης επί του σχεδίου νόμου «Κύρωση του κρατικού προϋπολογισμού και των προϋπολογισμών ορισμένων ειδικών ταμείων και υπηρεσιών οικονομικού έτους 2012».

Το λόγο έχει η Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ στο Νομό Μεσσηνίας κ. Νάντια Γιαννακοπούλου.

Είναι γνωστό σε όλους ότι ο χρόνος είναι επτά λεπτά.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ: Ευχαριστώ πολύ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ίσως είναι η πρώτη φορά εδώ και πολλές δεκαετίες που ο κρατικός προϋπολογισμός ψηφίζεται υπό τέτοιες περιστάσεις, περιστάσεις που έχουν διπλή ανάγνωση. Από τη μία, μέσα σε συνθήκες μεγάλης οικονομικής κρίσης και πρωτοφανούς πίεσης, όχι μόνο για τη χώρα μας, αλλά για ολόκληρη την Ευρώπη. Από την άλλη, κατατεθειμένος από μία Κυβέρνηση στην οποία μετέχουν τρία κόμματα, μία Κυβέρνηση που καλείται να εκφράσει το αίτημα συναίνεσης και συνεργασίας του ελληνικού πολιτικού κόσμου, ώστε να δώσουμε όλοι μαζί λύσεις στα προβλήματα της χώρας και ελπίδα στους Έλληνες πολίτες.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οι τελευταίες εξελίξεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση απέδειξαν αυτό που πολλοί από εμάς υποστήριζαν εδώ και δυο χρόνια, ότι το πρόβλημα του ελληνικού χρέους, που πράγματι είναι υπαρκτό και σοβαρό, είναι μέρος ενός ευρύτερου προβλήματος που είναι η θεσμική και πολιτική κρίση της Ευρωζώνης. Το πρόβλημα δεν είναι μόνο ελληνικό. Είναι ασφαλώς και ελληνικό, αλλά αποτελεί μέρος μιας πολυπαράγοντικής εξίσωσης, η οποία τελικά θα λυθεί σε κεντρικό ευρωπαϊκό επίπεδο, ελπίζω προς την κατεύθυνση της πραγματικής οικονομικής ενοποίησης, για την οποία μιλούν όλες οι δυνάμεις της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας.

Και θα ήθελα με αυτήν την ευκαιρία να επισημάνω ιδιαίτερα τη βαρύνουσα παρέμβαση μιας εμβληματικής μορφής στο χώρο της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας, τον Χέλμουτ Σμιτ, ο οποίος τόνισε την ανάγκη μεγαλύτερης συνεργασίας και μεγαλύτερης αλληλεγγύης μεταξύ των ευρωπαίων εταίρων.

Σε κάθε περίπτωση πάντως, εμείς ως χώρα θα πρέπει να κά-

νουμε τη δουλειά μας. Θα πρέπει να ρυθμίσουμε τα του οίκου μας. Θα πρέπει επιτέλους, να βγούμε από το μάτι του κυκλώνα στο οποίο βρισκόμαστε σήμερα, όχι μόνο για να μη δίνουμε αφορμές, αλλά γιατί πρέπει επιτέλους να βάλουμε τάξη σε ένα δημοσιονομικό μπάχαλο, το οποίο βασανίζει, ταλανίζει τη χώρα μας τις τελευταίες δεκαετίες. Θα πρέπει να το κάνουμε επειδή θέλουμε να το κάνουμε και επειδή είναι απολύτως αναγκαίο, απολύτως απαραίτητο να το κάνουμε για την επιβίωσή μας, όχι επειδή μας το επιβάλλουν.

Αυτό θα το πετύχουμε μόνο με το δημοσιονομικό εξορθολογισμό και μόνο με τις μεταρρυθμίσεις οι οποίες θα ενισχύσουν την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας μας. Μόνο έτσι θα μπορούμε ξανά σε τροχιά ανάκαμψης, ώστε να πάψουμε να παράγουμε ελλείμματα. Μόνο έτσι θα στείλουμε ξανά ένα μήνυμα αισιοδοξίας, ένα μήνυμα ελπίδας στους συμπολίτες μας, αλλά και διεθνώς, ένα μήνυμα αποφασιστικότητας των ελληνικών πολιτικών δυνάμεων.

Το σχέδιο προϋπολογισμού του 2012 εντάσσεται στην προσπάθεια να υλοποιηθούν αυτοί ακριβώς οι στόχοι. Εμπεριέχει αναγκαίες επιλογές για να υπηρετήσουν αυτούς τους εθνικούς στόχους: Την αναδιάρθρωση του κράτους και του ευρύτερου δημόσιου τομέα, την επιτάχυνση των ιδιωτικοποιήσεων, το άνοιγμα της αγοράς και των επαγγελματιών και πάνω απ' όλα και πρώτα απ' όλα, τη στοχευμένη μάχη κατά της φοροδιαφυγής με την εφαρμογή ενός νέου εθνικού φορολογικού συστήματος δικαιοσύνης και διαφάνειας, δυο έννοιες αναγκαίες, όχι μόνο για να πετύχουμε τους στόχους, αλλά για να εξασφαλίσουμε και την αναγκαία κοινωνική συνοχή, η οποία δυστυχώς έχει διαρραγεί, έχει πληγεί και οφείλουμε να κάνουμε τα αδύνατα δυνατά, προκειμένου επιτέλους με στοχευμένες δράσεις να την εξασφαλίσουμε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το χρέος όλων μας ή τουλάχιστον όλων τασσόμαστε ανεπιφύλακτα υπέρ του ευρωπαϊκού μέλλοντος της Ελλάδας είναι να στηρίξουμε αυτήν την προσπάθεια, να τη στηρίξουμε με όλες μας τις δυνάμεις και με απόλυτη ειλικρίνεια. Η κριτική, όπου χρειάζεται, είναι ασφαλώς απολύτως αναγκαία, επ' ουδενί δεν είναι κατακριτέα και κανείς δεν είναι πάνω από αυτή. Αλλά πρέπει όλοι να γνωρίζουμε ότι υπάρχουν και όρια.

Συμπολιτευόμενη αντιπολίτευση ή αντιπολιτευόμενη συμπολίτευση δεν υπάρχει, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, και σας το λέω αυτό, διότι με πολλή λύπη άκουσα κάποιους συναδέλφους χθες να ασκούν μια κριτική και να χρησιμοποιούν μία φρασεολογία που δεν συνάδουν με τη στήριξη στην Κυβέρνηση και με τη συμμετοχή σε αυτήν σε κεντρικές θέσεις. Καταλαβαίνω ότι κάποιες πολιτικές δυνάμεις και κάποια πρόσωπα που είχαν εγκλωβιστεί

επί μακρόν σε κάποιες άλλες θέσεις έχουν δυσκολίες να προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα. Όμως, η συγκυρία την οποία διανύουμε είναι κρίσιμη και η προσπάθεια η οποία γίνεται υπερβαίνει τα κόμματα. Αφορά την πατρίδα μας, αφορά το μέλλον των Ελλήνων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν μπορώ να μην αναφερθώ και στα προβλήματα του τόπου μου, της Μεσσηνίας, που αντιμετωπίζει τα προβλήματα τα οποία αντιμετωπίζουν όλες οι αγροτικές περιοχές. Οι τιμές στα αγροτικά προϊόντα είναι εξαιρετικά χαμηλές, ενώ στα αγροτικά εφόδια είναι πολύ υψηλές, με αποτέλεσμα οι αγρότες να είναι χρεωμένοι ως το λαιμό στις ελληνικές τράπεζες. Τα φημολογούμενα νέα μέτρα ότι θα πρέπει το κάθε ελληνικό αγροτικό νοικοκυριό, όσο χαμηλό εισόδημα και αν έχει, θα πρέπει ο κάθε παππούς ή η κάθε γιαγιά στα ελληνικά χωριά να διατηρούν βιβλία λογιστικά, βιβλία εσόδων και εξόδων, όχι απλά δεν πρόκειται να λύσουν κανένα πρόβλημα, αλλά αντιθέτως θα δημιουργήσουν πολύ περισσότερα.

Οι αγρότες σαφέστατα μπορεί και πρέπει να φορολογηθούν, αλλά όχι με αυτόν τον τρόπο, ιδιαίτερα οι αγρότες οι οποίοι έχουν πολύ χαμηλά εισοδήματα. Πρέπει να βρούμε, λοιπόν, είτε έναν τρόπο αντικειμενικό είτε ένα ποσοστό σε κάθε προϊόν το οποίο πουλούν. Βεβαίως, το θέμα είναι τελειώς διαφορετικό και οφείλω να είμαι απολύτως ξεκάθαρη όσον αφορά τους αγρότες επιχειρηματίες ή όσον αφορά τις μεγάλες αγροτικές επιχειρήσεις. Επιπλέον, οι δύο οδικοί άξονες οι οποίοι είναι τα μεγαλύτερα αναπτυξιακά έργα στην περιοχή και στη χώρα δεν έχουν ακόμη τελειώσει.

Ιδιαίτερα αρνητική φαίνεται ότι θα είναι η πορεία της Ολυμπίας Οδού, που από τη μια η Κυβέρνηση μας λέει ότι θα ολοκληρωθεί και από την άλλη ότι θα σταματήσει ως τον Πύργο. Πρέπει πάση θυσία να τελειώνουν οι οδικοί άξονες, γιατί βεβαίως δεν νοείται ούτε τουριστική ανάπτυξη ούτε γενικότερη αναπτυξιακή διαδικασία χωρίς ένα άρτιο οδικό δίκτυο σε όλη τη χώρα.

Θα ήθελα να κλείσω αναφερόμενη στην Κυβέρνηση, στα πολιτικά κόμματα, σε όλον τον πολιτικό κόσμο και ιδιαίτερα στον Υπουργό Οικονομικών για το θέμα που έχει ανακύψει τώρα τελευταία, ένα πάρα πολύ σοβαρό θέμα, ύστερα από την καταγγελία του ελληνικής καταγωγής Βουλευτή του Ελβετικού Κοινοβουλίου, του κ. Ζησιάδη, ότι οι λογαριασμοί στην Ελβετία των Ελλήνων πολιτών δεν ανοίγονται επειδή υπάρχουν λογαριασμοί που τηρούν εκεί και Έλληνες πολιτικοί.

Πιστεύω ότι πρόκειται για ένα ακόμη πολύ μεγάλο πλήγμα κατά του ελληνικού πολιτικού κόσμου. Όσο δεν διευκρινίζεται και δεν ξεκαθαρίζει αυτή η υπόθεση, η μπάλα μάς παίρνει όλους. (Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Τελειώνω, κυρία Πρόεδρε.

Αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο. Θεωρώ ότι η πρόταση του Προέδρου της Βουλής είναι προς την απολύτως σωστή κατεύθυνση. Την υπογράφω. Βεβαίως, πρέπει κάθε Βουλευτής να κάνει την αίτηση που πρότεινε, αλλά από μόνη της αυτή η πρόταση δεν μπορεί να είναι λυσιτελής. Αυτό που πιστεύω είναι ότι το θέμα πρέπει να ξεκαθαριστεί και από την οργανωμένη πολιτεία, να μην αφεθεί αποκλειστικά και μόνο στη διακριτική ευχέρεια του καθενός, γιατί πολύ φοβάμαι, κύριε Υπουργέ, ότι θα καταχωρηθεί στις καλές νύχτες.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Ολοκληρώστε, κυρία Γιαννακοπούλου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ: Πιστεύω ότι χρειάζεται πραγματική βούληση της πολιτείας και νομίζω ότι αν αυτό υπάρξει οι δυσκολίες θα ξεπεραστούν, όπως ξεπεράστηκαν και στην Γερμανία που πήραν ακόμη και χάκερς για να ρίξουν φως στην ιστορία, όπως και στις άλλες χώρες.

Αν κάποιος πολιτικός, λοιπόν, έχουν λογαριασμούς στην Ελβετία, όσο ψηλά και αν είναι, όποιοι και αν είναι, πρέπει να τους βρούμε και πρέπει να δοθούν τα ονόματά τους στη δημοσιότητα. Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Συνεχίζουμε με τη Βουλευτή Επικρατείας της Νέας Δημοκρατίας κ. Τσουμάνη-Σπέντζα. Κυρία Τσουμάνη, έχετε το λόγο.

ΕΥΓΕΝΙΑ ΤΣΟΥΜΑΝΗ-ΣΠΕΝΤΖΑ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κύριοι Υπουργοί, ο προϋπολογισμός του 2012 χαρακτηρίζεται από την ιδιαιτερότητα του γεγονότος ότι προετοιμάστηκε από την προηγούμενη κυβέρνηση και κατατίθεται από μια μεταβατική Κυβέρνηση κοινής αποδοχής, που έχει ως αποστολή να διασφαλίσει την κάλυψη των δανειακών αναγκών της χώρας, την υλοποίηση των αποφάσεων της 26ης Οκτωβρίου και την αποκατάσταση διεθνούς αξιοπιστίας της χώρας. Βεβαίως, είναι ένας προϋπολογισμός η εφαρμογή του οποίου σε μεγάλο βαθμό θα πραγματοποιηθεί από μια άλλη κυβέρνηση.

Ας είμαστε όμως ειλικρινείς. Κατ' ουσίαν ο προϋπολογισμός αυτός είναι απότοκο της αποτυχημένης οικονομικής πολιτικής που εφαρμόστηκε την τελευταία διετία, μιας πολιτικής που βασίστηκε μεταξύ άλλων στην υπερφορολόγηση των μισθωτών και συνταξιούχων, των επιχειρήσεων και της ακίνητης περιουσίας, ενώ από την άλλη συντήρησε κοινωνικά άδικες δαπάνες χάριν της διατήρησης ισορροπιών με το κομματικό και συνδικαλιστικό κατεστημένο.

Η αποτυχία της κεντρικής αυτής επιλογής βεβαιώνεται και από την πορεία εκτέλεσης του φετινού προϋπολογισμού και τις σοβαρές αστοχίες των εκτιμήσεών του σε όλα τα βασικά μεγέθη, όπως ανέπτυξαν και άλλοι συνάδελφοι.

Στον προϋπολογισμό του 2012 προβλέπεται σε επίπεδο γενικής κυβέρνησης οριακή αύξηση των εσόδων από το 39% στο 42% του ΑΕΠ και συγκράτηση αντί περικοπή των πρωτογενών δαπανών στο 41% του ΑΕΠ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η εκπλήρωση των προσδοκιών στο σκέλος των εσόδων διακυβεύεται από τα δεδομένα της πραγματικής οικονομίας, την εξαντλημένη φοροδοτική ικανότητα νοικοκυριών και επιχειρήσεων και την αναποτελεσματικότητα των ελεγκτικών μηχανισμών.

Θα έλεγα μάλιστα ότι δεν μπορούμε να αναμένουμε ουσιαστικά αποτελέσματα στον τομέα των εσόδων, αν δεν υπάρξει κατ' αρχάς αλλαγή της φορολογικής πολιτικής, μιας πολιτικής που πρέπει να παρέμβει σε τρία βασικά θέματα. Πρώτον, στη μείωση των φορολογικών συντελεστών. Δεύτερον, στην εισαγωγή ενός ενιαίου απλού και δικαιότερου νομοθετικού πλαισίου και τρίτον στον εκ βάθρων ανασχεδιασμό των ελεγκτικών και εισπρακτικών μηχανισμών.

Απαιτείται, επίσης, αποκατάσταση της ρευστότητας στην αγορά με διευκόλυνση της δανειοδότησης των επιχειρήσεων και κυρίως την ενεργοποίηση των λιμναζουσών δυνατοτήτων που προσφέρει το ΕΣΠΑ για την υλοποίηση παραγωγικών επενδύσεων.

Από την άλλη, η μείωση των πρωτογενών δαπανών δεν μπορεί να είναι θεαματική χωρίς ριζική αναδιάρθρωση της Δημόσιας Διοίκησης, η οποία θα επιτρέψει να αφαιρεθεί περιττό λίπος και να αναδιανεμηθούν πόροι προς αναπτυξιακή και κοινωνική στόχευση, χωρίς να απαιτείται η συνεχής προσφυγή στις εφεδρείες.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο προϋπολογισμός του 2012 δεν είναι μόνο φιλόδοξος ως προς τις βασικές του στοχεύσεις. Άλλωστε φαίνεται ότι θα έχει και σύντομο βίο. Είναι κυρίως ένας προϋπολογισμός που δεν αντιστοιχεί στην κοινωνική πραγματικότητα και εδω θα ήθελα να σταθώ περισσότερο.

Ας μην λησμονούμε ότι πεντακάσιες χιλιάδες νοικοκυριά δεν έχουν ούτε έναν εργαζόμενο. Σε μια περίοδο που είναι αναγκαίο ένα ισχυρό δίκτυ κοινωνικής προστασίας προς εκείνους τους συμπολίτες μας που πλήττονται κατά κύριο λόγο από τη συρρίκνωση των εισοδημάτων, την έκρηξη της ανεργίας, τις αλλεπάλληλες φορολογικές επιβαρύνσεις και την υποχώρηση του συστήματος υγείας και πρόνοιας, βλέπουμε για ακόμη μια χρονιά κοινωνικές δαπάνες να μειώνονται.

Ενδεικτικά αναφέρω ότι μειώνονται οι δαπάνες για τον ΟΑΕΔ, τη στιγμή που φέτος χρειάστηκε διπλάσια επιχορήγηση λόγω της εκτόξευσης της ανεργίας, η οποία ήδη αγγίζει το 18%. Μειώνεται το κονδύλι του ΕΚΑΣ που λαμβάνουν οι χαμηλοσυνταξιούχοι κατά 20%, ενώ οι δικαιούχοι του μειώθηκαν κατά 6%.

Μειώνεται η χρηματοδότηση των τεσσάρων μεγαλύτερων ασφαλιστικών ταμείων, όταν φέτος αυξήθηκαν οι δαπάνες ως αποτέλεσμα της μείωσης των εισφορών λόγω της ανεργίας.

Προβλέπεται, επίσης, μείωση των νοσοκομειακών δαπανών. Ωστόσο η προβλεπόμενη αυτή μείωση δεν πρέπει να προέλθει από οριζόντιες περικοπές των παροχών προς τις ευάλωτες ομάδες του πληθυσμού και τους έχοντες χαμηλό εισόδημα, αλλά από τον εξορθολογισμό του συστήματος προμηθειών των νοσοκομείων.

Αντίστοιχα η μείωση της φαρμακευτικής δαπάνης πρέπει να επιδιωχθεί μέσω του περιορισμού της ανεξέλεγκτης συνταγογράφησης και όχι μέσω της κατάργησης ασφαλιστικών και προνοιακών παροχών που καλύπτουν παροχές προς ευάλωτες ομάδες του πληθυσμού. Διότι αυτό συμβαίνει, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Συμβαίνει παραδείγματος χάριν με τις προβλέψεις του κανονισμού παροχών του ΕΟΠΥ για το ύψος και το είδος των υγειονομικών παροχών προς άτομα με αναπηρία, που προκάλεσε ήδη τη δικαίως οργισμένη αντίδραση σύσσωμου του αναπηρικού κινήματος.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πρέπει να είμαστε αλληλέγγυοι στους φτωχούς-είναι ένας όρος που έχει μπει στη ζωή μας- και τους ευάλωτους και να στηρίζουμε τον εθελοντισμό, να στηρίζουμε την Κοινωνία των Πολιτών που έχει αυτή τη δράση και που προσπαθεί να δημιουργήσει ένα κοινωνικό αντίβαρο. Ας μην φορολογούμε, λοιπόν, τα κοινωφελή ιδρύματα ούτε τους δωρητές τους.

Εν κατακλείδι σε ό,τι αφορά το κοινωνικό σκέλος του προϋπολογισμού θα έλεγα ότι σε τεχνικό επίπεδο πρέπει να ενταθεί η προσπάθεια για ορθολογική κατανομή των κοινωνικών δαπανών, ώστε να κατευθύνονται σε εκείνους που πραγματικά τις έχουν ανάγκη.

Η πρόκληση σήμερα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν είναι να αυξηθούν οι κοινωνικές δαπάνες, που είναι ίσως εξαιρετικά δύσκολο, αλλά να καταφέρουμε να έχουν μεγαλύτερη απόδοση και αυτό πιστεύω ότι είναι εφικτό. Έτσι, θα βελτιωθεί η ανταποδοτικότητα τους εφόσον κατευθυνθούν σε αυτούς που έχουν πραγματικά ανάγκη, η οποία ανταποδοτικότητα, όπως γνωρίζουμε, ακόμη παραμένει από τις χαμηλότερες στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η υπερψήφιση του προϋπολογισμού από τη Νέα Δημοκρατία είναι δεδομένη, αφού είναι δεδομένη η στήριξη της στη μεταβατική κυβέρνηση, στήριξη που κατέστη αναγκαία και αναπόφευκτη μετά το αδιέξοδο στο οποίο βρέθηκε η χώρα.

Η υπερψήφισή του, όμως, δεν σημαίνει ότι είμαστε συνεργοί σε λανθασμένες επιλογές ούτε ότι παραγράφονται πολιτικές ευθύνες του ΠΑΣΟΚ. Η υπερψήφισή του ανταποκρίνεται στις επарκεστάτες θεσμικές δεσμεύσεις που έχει δώσει η παράταξή μας στους εταίρους μας, με στόχο τη διασφάλιση της ευρωπαϊκής πορείας της χώρας και την αποτροπή της χρεοκοπίας.

Ανταποκρίνεται στη βούλησή μας να ολοκληρωθεί επιτυχώς η αποστολή της μεταβατικής Κυβέρνησης και να δώσουμε ένα μήνυμα προόδου στην Ευρώπη, έτσι ώστε οι εκλογές που πρέπει να διεξαχθούν σύντομα -αλλά σε χρόνο τέτοιο που να μην διακυβεύουν οι στόχοι- να γίνουν σε ένα σχετικά ασφαλέστερο οικονομικό περιβάλλον, όσο βεβαίως μπορεί κανείς να το πει αυτό με την κρίση χρέους να έχει ήδη αγγίξει τον πυρήνα της Ευρωζώνης. Και το διακύβευμα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι να έχουμε ύπαρξη και ρόλο στην Ευρώπη που κλυδωνίζεται.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Σας ευχαριστώ.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής Αιτωλοακαρνανίας του ΠΑΣΟΚ, κ. Μακρυπιδης.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΚΡΥΠΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο προϋπολογισμός του 2012, αν ήταν δύσκολος στο σχεδιασμό και τη σύνταξή του, εκτιμώ ότι είναι ακόμα πιο δύσκολος στην υλοποίησή του και την εφαρμογή του. Και αυτό γιατί δεν πρέπει να παραβλέψουμε το οικονομικό, πολιτικό και κοινωνικό περιβάλλον μέσα στο οποίο θα κληθούμε να το υλοποιήσουμε, τόσο στη χώρα μας, όσο και στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η προσπάθεια για τη διάσωση της ελληνικής οικονομίας χρειάζεται όλους τους πολίτες, χρειάζεται όλη την κοινωνία, χρειάζεται όλο το πολιτικό σύστημα. Αλλά και η υλοποίηση αυτού του

προϋπολογισμού χρειάζεται κατά τη γνώμη μου τη συμβολή σε μια προσπάθεια κοινωνικής συνοχής, όλων των παραγωγικών τάξεων, όλων των κοινωνικών δυνάμεων και φυσικά του μαζικού κινήματος. Και αυτό γιατί ο προϋπολογισμός αυτός, που αποτελεί τη γέφυρα από τα ελλείμματα του χθες στα πρωτογενή πλεονάσματα του αύριο, επιτυγχάνεται μόνο αν και εφόσον μπορέσουμε και σταθεροποιήσουμε πρώτα την οικονομία, αλλά και μέσα από τη μεγάλη προσπάθεια και δέσμευση που έχουμε -αποτέλεσμα της συμφωνίας της 26ης Οκτωβρίου- για την υλοποίηση του PSI που νομίζω ότι αυτό θα μας δώσει τη δυνατότητα να ανταποκριθούμε αφενός μεν στις δεσμεύσεις που έχουμε στους δανειστές μας, αλλά συγχρόνως θα δημιουργήσει προϋποθέσεις αντιμετώπισης του δημοσίου χρέους στο μέλλον ευκολότερα, γρηγορότερα και καλύτερα. Και νομίζω ότι αυτό θα είναι το μεγαλύτερο, σε επίπεδο δημοσιονομικής πολιτικής, επίτευγμα των τελευταίων δεκαετιών.

Ο προϋπολογισμός είναι γεγονός ότι προβλέπει αυξημένα φορολογικά έσοδα. Εδώ, όμως, θα πρέπει να σταθούμε στο γεγονός ότι αυτά τα έσοδα επ' ουδενί λόγω δεν πρέπει να προέλθουν από νέους φόρους. Δεν πρέπει να προέλθουν από αύξηση των φορολογικών συντελεστών. Θα πρέπει να προέλθουν από μια συστηματική συμπεριφορά, πολιτική και τακτική, πάταξη της φοροδιαφυγής. Θα πρέπει να προέλθουν τα έσοδα που προβλέπονται στον προϋπολογισμό μέσα από τις γνωστές πηγές που είναι ανεξάντλητες πηγές εσόδων φοροαποφυγής, φοροδιαφυγής κα φοροκλοπής.

Ενδεικτικά να σας πω ποιες είναι οι τέσσερις γνωστές πηγές. Είναι η φορολόγηση των καταθέσεων του εξωτερικού. Είναι ο έλεγχος και η φορολόγηση καταθέσεων - οι οποίες ήταν αποτέλεσμα μη νόμιμης δραστηριότητας- που μεταφέρθηκαν από το εξωτερικό σε χώρες του εξωτερικού. Θα μπορούν και πρέπει να προέλθουν τα προβλεπόμενα φορολογικά έσοδα μέσα από τη διαδικασία των ληξιπρόθεσμων υποχρεώσεων που ως επί τω πλείστον αφορούν φυσικά αλλά και νομικά πρόσωπα μεγάλες επιχειρήσεις που έχουν εξαντλήσει όλη τη δικονομία και εκκρεμούν στο δικαστήριο στον ανώτατο βαθμό.

Επίσης, θα πρέπει να υπάρξει μια προσπάθεια επίσπευσης φοροδικών. Ενδεικτικά σας αναφέρω ότι οι φοροδίκες που εκκρεμούν σήμερα αφορούν ένα ύψος φόρων 30 δισεκατομμυρίων και πλεόν. Είναι εκατόν πενήντα χιλιάδες τέτοιες φορολογικές υποθέσεις. Άρα, μπορούμε σ' αυτήν την κατεύθυνση να ανατρέξουμε να βρούμε πηγές είσπραξης εσόδων που χρειάζεται ο προϋπολογισμός και όχι, επαναλαμβάνω, με αύξηση των συντελεστών ή με νέες φορολογίες.

Θα πρέπει, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υλοποιώντας αυτόν τον προϋπολογισμό στο σκέλος των εσόδων να αποδείξουμε στους πολίτες, που μέχρι σήμερα, δυστυχώς, ήταν αυτοί που κλήθηκαν να πληρώσουν τη δημοσιονομική προσαρμογή περισσότερο απ' όλους τους άλλους, δηλαδή, οι μισθωτοί, οι συνταξιούχοι, οι αυτοαπασχολούμενοι, οι μικρομεσαίοι, ότι στο εξής θα κληθούν να πληρώσουν και θα επιβαρυνθούν οι έχοντες και κατέχοντες. Και αυτό μπορεί να γίνει μέσα από τη συστηματική πολιτική περιστολής της φοροδιαφυγής, όπως έχει ήδη ξεκινήσει τελευταία. Και είμαι βέβαιος ότι η πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Οικονομικών θα συνεχίσει αυτή την προσπάθεια με θεαματικά αποτελέσματα και για την αύξηση των εσόδων αλλά και για ένα συμβολισμό φορολογικής δικαιοσύνης που χρειάζεται σήμερα η χώρα μας και απαιτούν οι πολίτες.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ένας προϋπολογισμός δεν μπορεί μόνο να έχει δημοσιονομικά μεγέθη ισοσκελισμένα. Δεν μπορεί να είναι μόνο θέμα εσόδων και δαπανών. Αυτό μπορεί να γίνει εύκολα ισοσκελισμένο μέσα σε μια απεικόνιση αριθμών στον προϋπολογισμό. Εκτιμώ, όμως, ότι πίσω από τους αριθμούς κρύβονται άνθρωποι. Και πάνω απ' όλα όμως πρέπει μέσα από τον προϋπολογισμό να διαφαίνεται, έστω και μικρή, αμυδρά προοπτική, η ανάπτυξη. Κατά τη γνώμη μου δεν αρκεί η δημοσιονομική εξυγίανση. Δεν αρκούν οι όποιες διαρθρωτικές αλλαγές. Θα πρέπει η ανάπτυξη να γίνει με μια συστηματική προσπάθεια απ' όλους, πάνω απ' όλα από την Κυβέρνηση, αλλά και από τους φορείς που πρέπει να συμμετέχουν σε μια τέτοια αναπτυξιακή προσπάθεια.

Κατά τη γνώμη μου δεν αρκούν μέτρα θεσμικού χαρακτήρα, όπως έχουμε πάρει αρκετά στο πρόσφατο παρελθόν: ο νέος αναπτυξιακός νόμος, το fast track, το one stop shop, το ΕΤΕΑΝ, η μείωση των φορολογικών συντελεστών στον τουρισμό στο μισό του φόρου προστιθέμενης αξίας, η μείωση της φορολογίας στα επενδυόμενα από τα αδιανέμητα κέρδη. Έχουμε πάρει τέτοια μέτρα. Είμαστε σήμερα υποχρεωμένοι απ' αυτό το Βήμα να απαντήσουμε στον ελληνικό λαό, στην ελληνική κοινωνία, γιατί δεν είχαμε αποτελέσματα σ' αυτήν την προσπάθεια. Προφανώς, γιατί αυτοί που είχαν την ευθύνη του θεσμικού πλαισίου δεν ενήργησαν αποτελεσματικά.

Θέλω να πω από το Βήμα αυτό ότι θα έπρεπε κάποιοι να είναι περισσότεροι προσεκτικοί, όταν κάνουν κριτική στο χθες πριν κάνουν την αυτοκριτική τους, γιατί στέκονται στην ευθύνη υλοποίησης αυτού του θεσμικού πλαισίου που όντως θα ήταν σε θετική κατεύθυνση.

Δε θέλω να πω, κυρίες και κύριοι, περισσότερα. Θα πω, όμως, ότι επιτέλους αυτά που έχουμε μπροστά μας και όχι στο χθες, όπως η απορρόφηση του ΕΣΠΑ, η συγχρηματοδότηση, η ολοκλήρωση των διαδικασιών για την εξασφάλιση του αναπτυξιακού μνημονίου από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα επενδύσεων προκειμένου να ολοκληρωθούν τα οδικά μεγάλα έργα που θα συμβάλλουν και αυτά στην προσπάθεια ανάπτυξης, αυτά θα πρέπει σ' αυτό το χρόνο το 2012 να υλοποιηθούν, για να υπάρξουν επιτέλους συγκεκριμένα αποτελέσματα σ' αυτήν την προσπάθεια.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν θέλω να κάνω παρελθοντολογία. Όμως άκουσα όλους τους εισηγητές από την πλευρά της Νέας Δημοκρατίας, αλλά και αρκετούς ομιλητές, δυστυχώς να επικεντρώνονται για μια ακόμα φορά στο χθες. Προφανώς γιατί δεν είχαν προτάσεις, απόψεις και γνώμη για το σήμερα και το αύριο. Δεν άκουσα προτάσεις. Όλα ήταν καταστροφικά τα δυο τελευταία χρόνια. Αν ήταν οι προτάσεις τους σαν αυτές που έκαναν στο Ζάππειο 1, Ζάππειο 2, Ζάππειο 3 ότι, δηλαδή, σε ενάμιση χρόνο θα εκμηδενίσουν το έλλειμμα του 15,5% ή ότι θα μπορέσουν μέσα σε ενάμιση χρόνο να εισπράξουν τα 50 δισεκατομμύρια από την αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας καλύτερα να μην μας καταθέτουν τέτοιες προτάσεις. Τις είδαμε στα Ζάππειο 1, 2 και 3. Εγώ θα περίμενα από τη Νέα Δημοκρατία σήμερα να σταθεί λίγο αυτοκριτικά στην κατάσταση που βρισκόμαστε απεινίζοντας το αύριο. Δε θέλω να αναφερθώ στο πρόσφατο παρελθόν της.

Το 2008 ακούγαμε από τον τότε Πρωθυπουργό, μπροστά στην κρίση που παρουσιάστηκε τον Αύγουστο του 2008 σε παγκόσμιο επίπεδο με την κατάργηση της «**LEHMAN BROTHERS**», ότι έχουμε θωρακισμένη την οικονομία. Φανταστείτε να μην είχε θωρακίσει την οικονομία, τι θα παθαίναμε τα επόμενα χρόνια με σούσης της κρίσης.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κυρία Πρόεδρε.

Ούτε θέλω να αναφερθώ στο έλλειμμα του 2008, γιατί για το 2009 φταίνε όλα τα κακά της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ το τρίτο τετράμηνο. Το έλλειμμα το 2008 ξέρετε πόσο ήταν, κυρίες και κύριοι; Ήταν 9,8%. Ήταν περίπου 22 δισεκατομμύρια το 2008 που είχε την ευθύνη μεσοσύσης της κρίσης η Νέα Δημοκρατία. Και πού πήγαν αυτά τα λεφτά; Πήγαν σε ανάπτυξη, σε κοινωνική πολιτική; Πήγαν σε σπατάλες. Γι' αυτό θα ήθελα να είμαστε περισσότερο προσεκτικοί.

Θα ήθελα, όμως, να κλείσω, κυρία Πρόεδρε -και ευχαριστώ για την ανοχή σας- με το εξής. Άκουσα προηγούμενως την αγαπητή κατά τα άλλα συναδέλφισσα της Νέας Δημοκρατίας που είπε ότι θα πρέπει να προχωρήσουμε σε μια βασική τομή, πέρα απ' αυτά που έχει δεσμευτεί αυτή η Κυβέρνηση του κ. Παπαδήμου. Μίλησε για αλλαγή του φορολογικού συστήματος. Συμφωνώ μαζί σας. Και σήμερα εδώ καλώ την Κυβέρνηση, καλώ τους Υπουργούς, καλώ την συντριπτική Πλειοψηφία της Βουλής που δώσαμε ψήφο εμπιστοσύνης στην Κυβέρνηση Παπαδήμου, καλώ την συντριπτική Πλειοψηφία της Βουλής που θα ψηφίσουμε αύριο, με μεγάλη πλειοψηφία, τον προϋπολογισμό αυτής της Κυβέρνησης, καλώ όλους εσάς, κυρίες και κύριοι, να δεσμευ-

θούμε ότι το επόμενο χρονικό διάστημα, το αμέσως προσεχές, πρώτο μέλημά μας να είναι να προχωρήσουμε σε ένα νέο εθνικό φορολογικό σύστημα και όχι να αποφεύγουμε, κύριοι της Νέας Δημοκρατίας...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Σας παρακαλώ να ολοκληρώσετε, κύριε Μακρυπιάδη.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΚΡΥΠΙΑΔΗΣ: Αυτό το φορολογικό σύστημα πρέπει να έχει τα χαρακτηριστικά της φορολογικής δικαιοσύνης, τα χαρακτηριστικά της πάταξης της φοροδιαφυγής και να έχει και τα χαρακτηριστικά της ανάπτυξης, προκειμένου να δημιουργήσουμε ένα νέο, ελκυστικό επενδυτικό περιβάλλον για τη χώρα, για το λαό μας.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Κι εγώ σας ευχαριστώ. Το λόγο έχει τώρα ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας κ. Μάξιμος Χαρακόπουλος.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΧΑΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, και να θέλαμε να δώσουμε άφεση αμαρτιών στην προηγούμενη κυβέρνηση, όπως υπονόησε ο προηγούμενος ομιλητής, πώς θα μπορούσαμε να κάνουμε κάτι τέτοιο όταν ακόμη και επίδοξοι δελφίνοι στην επικείμενη μάχη διαδοχής στο ΠΑΣΟΚ ομολογούν δημόσια -προφανώς πιστεύοντας ότι, αμαρτία εξομολογουμένη ουκ έστιν αμαρτία- ότι η κυβέρνηση Παπανδρέου οδήγησε τη χώρα σε φτώχεια και αποσύνθεση, εθνική ταπείνωση και εθνική αναξιοπρέπεια. Είναι τα λόγια του κ. Χρυσόχοϊδη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η ψήφος μας στον προϋπολογισμό είναι η επιβεβαίωση της ψήφου εμπιστοσύνης στη μεταβατική Κυβέρνηση Παπαδήμου. Η ψήφος αυτή δεν αναιρεί τις διαφωνίες, τις ενστάσεις της Νέας Δημοκρατίας σε λάθη της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ που οδήγησαν τη χώρα στη σημερινή τραγική κατάσταση. Και, βεβαίως, ψήφος στον προϋπολογισμό δεν σημαίνει επ' ουδενί ότι παραιτούμαστε του δικαιώματος να διορθώσουμε αύριο τα λάθη, να κάνουμε τις αναγκαίες τροποποιήσεις, τις επιβαλλόμενες αλλαγές πολιτικής.

Ο προϋπολογισμός είναι μια στάση στον οδικό χάρτη που συμφωνήθηκε μεταξύ των πολιτικών Αρχηγών με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, προκειμένου η χώρα να αποτρέψει τον κίνδυνο αποβολής της από την Ευρωπαϊκή Ένωση μετά την καταστροφική έμπνευση του κ. Παπανδρέου να προκαλέσει δημοψήφισμα για την παραμονή ή όχι της χώρας στο ευρώ.

Η αποστολή, λοιπόν, αυτής της Κυβέρνησης είναι ιδιαίτερα σημαντική. Έργο της είναι η εφαρμογή της Συμφωνίας της 26ης Οκτωβρίου, η ψήφιση της δανειακής σύμβασης από τη Βουλή εντός του Δεκεμβρίου και η ανταλλαγή των ομολόγων, το γνωστό PSI, εντός του Ιανουαρίου.

Τελικός σταθμός αυτού του οδικού χάρτη, που ας μην ξεχνάμε ότι έχει τη σφραγίδα του Υπουργού Οικονομικών, του κ. Βενιζέλου, είναι οι εκλογές. Εκλογές, που σε κάθε περίπτωση εξαρτώνται από την ολοκλήρωση του PSI και μόνο.

Μάλιστα, θα έλεγα ότι με δεδομένες τις ραγδαίες εξελίξεις στην Ευρώπη, η Κυβέρνηση έχει κάθε λόγο να κινηθεί τάχιστα για την υλοποίηση της συμφωνίας, προκειμένου να μη βρεθούμε προ οδυνηρών εξελίξεων και τρέχουμε και δεν φτάνουμε.

Αυτά, λοιπόν, προβλέπει η συμφωνία που οδήγησε στο σχηματισμό της μεταβατικής Κυβέρνησης.

Η Νέα Δημοκρατία, τιμώντας τη συμφωνία αυτή, στηρίζει την Κυβέρνηση στη συγκεκριμένη αποστολή που της ανατέθηκε.

Ωστόσο, τις τελευταίες ημέρες γινόμαστε όλοι μάρτυρες μιας ενορχηστρωμένης εκστρατείας για την παράταση του βίου της μεταβατικής Κυβέρνησης παρά την ανυπαρξία προγραμματικής συμφωνίας που δεν επιτρέπει οποιαδήποτε συγκυβέρνηση, παρά τις σοβαρές διαφωνίες που εκδηλώνονται μεταξύ Υπουργών -ακόμα και μεταξύ Υπουργών που προέρχονται από το ΠΑΣΟΚ, παρά τον άγριο εσωκομματικό αγώνα στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ για την επόμενη ημέρα μετά τον κ. Παπανδρέου, που, ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλό μας, έχει αρνητική αντανάκλαση στη δουλειά της Κυβέρνησης και παρά το γεγονός ότι η σύνθεση της διακυβέρνησης δεν ανταποκρίνεται κατ' ελάχιστον στη βούληση της κοινωνίας.

Είναι εμφανές ότι κάποιοι φοβούνται τη λαϊκή ετυμολογία και δεν θέλουν να τηρηθεί το χρονοδιάγραμμα των εκλογών. Ήδη μιλούν για μετάθεση των εκλογών το φθινόπωρο του 2012. Ίσως ελπίζουν ότι έτσι θα ξεχαστούν τα έργα και οι ημέρες, οι αμαρτίες του ΠΑΣΟΚ. Ίσως πιστεύουν ότι μια κυβέρνηση χωρίς λαϊκή νομιμοποίηση, μπορεί να περάσει μέτρα που δεν εγκρίνει ο λαός. Ίσως, γιατί δεν εξυπηρετούνται έτσι οι προσωπικές τους στρατηγικές και θέλουν ν' αγοράσουν χρόνο. Άλλοι επιθυμούν –το ψιθυρίζουν στους διαδρόμους της Βουλής- να εξαντλήσει η Κυβέρνηση την τετραετία. Κάποιος άλλος ενδεχομένως θα έλεγε: Γιατί όχι, λόγω των κρίσιμων περιστάσεων, να μη γίνουν εκλογές, ούτε στο τέλος της τετραετίας και η παρούσα Βουλή, ως άλλη «Βουλή των Λαζάρων», να συνεχίσει σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Αρκεί να μη μιλήσει ο λαός.

Όλα αυτά συνιστούν ευθεία περιφρόνηση της βασικής αρχής της δημοκρατίας μας, της λαϊκής κυριαρχίας. Επιτέλους, στη χώρα κυβερνήσεις αναδεικνύουν οι δημοκρατικές εκλογές. Ούτε όμιλοι προβληματισμού, ούτε επίλεκτοι σοφοί.

Ήδη λαμβάνουν χώρα ασκήσεις επί χάρτου για νέο προϊόν, νέο σχήμα με μπλε και πράσινους κόκκους, κατά τη γνωστή διαφήμιση.

Η μετάλλαξη αυτή, όσο κι αν έχει καλό αμπαλάζ, δεν μπορεί να ξεγελάσει κανέναν, πολύ περισσότερο όταν ως πρωταγωνιστές του δήθεν νέου εμφανίζονται όσοι ευθύνονται για το σημερινό ναυάγιο. Οι καπετάνιοι του Τιτανικού δεν μπορούν να παριστάνουν τους ναυαγισώστες.

Όλοι όσοι υποστηρίζουν αυτές τις απόψεις δημόσια ή παρασημαστικά, λογαριάζουν χωρίς τον ξενοδόχο. Είναι τόση η οργή του κόσμου που αλίμονο σε εκείνους που σχεδιάζουν να παρακάμψουν τη λαϊκή ετυμολογία.

Οι εκλογές είναι βαλβίδα εκτόνωσης ενός λαού που εξαπατήθηκε παρασυρόμενος από το προεκλογικό «λεφτά υπάρχουν», για να ζητήσει μια εφιαλτική διετία με κούρεμα μισθών και συντάξεων και απαντωτά χαράτσια.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το οικονομικό περιβάλλον της χώρας αναμφίβολα είναι ζοφερό. Όλοι οι δείκτες της οικονομίας είναι καθοδικοί. Η ύφεση έχει χτυπήσει κόκκινο. Δεν χρειαζόμαστε τη μαρτυρία του ΟΟΣΑ ή της Τραπεζής της Ελλάδος. Τη μαρτυρούν τα κλειστά καταστήματα, οι χιλιάδες άνεργοι, οι κλοσάρ στους δρόμους, οι ουρές στα συστήματα που αυξάνονται και οι φωνές απόγνωσης.

Δυστυχώς, οι πομπώδεις διαβεβαιώσεις του κ. Παπανδρέου, του κ. Παπακωνσταντίνου, του κ. Βενιζέλου για γρήγορη ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας, την οποία προέβλεπαν ακόμη και μέσα στον τρέχον έτος, διαψεύστηκαν, αποδείχθηκαν λόγια του αέρα. Και δημιουργούνται εύλογα ερωτηματικά: Τι πραγματικά καταλάβαιναν για τη φύση της κρίσης, αλλά και τους τρόπους υπέρβασής της;

Η Νέα Δημοκρατία, με αίσθημα ευθύνης, υποστηρίζει την αναγκαία επανεκκίνηση της οικονομίας. Επιμένει στην εφαρμογή μιας άλλης οικονομικής πολιτικής για τη δημιουργία προϋποθέσεων οικονομικής ανάκαμψης. Η επιστολή Σαμαρά, που έγινε δεκτή από τους δανειστές μας, προδιαγράφει την τροποποίηση των πολιτικών που αποδείχθηκαν λανθασμένες.

Κλείνω, κυρία Πρόεδρε, λέγοντας ότι στο τέλος της ημέρας η χώρα χρειάζεται ισχυρή κυβέρνηση με νωπή λαϊκή εντολή.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Κι εγώ σας ευχαριστώ, κύριε Χαρακόπουλε.

Καλείται τώρα στο Βήμα, ο Βουλευτής Αχαΐας του ΠΑΣΟΚ κ. Παπαδόπουλος Αθανάσιος.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο προϋπολογισμός του 2012 κατατίθεται μέσα σε εξαιρετικά δύσκολες διεθνείς ευρωπαϊκές και εθνικές συνθήκες. Η κρίση οξύνεται. Η Ευρωζώνη δοκιμάζεται πλέον στον κεντρικό της πυρήνα. Οι νέοι μηχανισμοί που έχει στα χέρια της η Ευρωζώνη, δοκιμάζονται αυτήν τη φορά ουσιαστικά ως προς τη χρησιμότητά τους, γιατί είναι σίγουρο ότι δεν μπορούν να αντέξουν τις μεγάλες οικονομίες της Ευρώπης. Θα χρειαστεί να συμπληρωθούν ή να αντικατασταθούν προκειμένου να

γίνουν επιτέλους αποτελεσματικοί.

Ο ρόλος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, αξιολογείται και αυτός ως προς τη συμπεριφορά του απέναντι στις οικονομίες των κρατών-μελών της Ευρωζώνης. Το ευρωπαϊκό οικονομικό και χρηματοοικονομικό σύστημα αυτή τη στιγμή δεν διαχειρίζεται μια κρίση ευρωπαϊκή, αλλά μια κρίση παγκόσμια.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτό το περιβάλλον, δεν είναι ενθαρρυντικό. Για το λόγο αυτό, εμείς πρέπει να δημιουργήσουμε ενδογενώς τις δυνάμεις που θα μας δώσουν αισιοδοξία και θα μας επιτρέψουν να ξεπεράσουμε αυτή την κρίση. Το πρόβλημα βρίσκεται μέσα στην Ελλάδα, είναι δικό μας, πρέπει να το αντιμετωπίσουμε πρωτίστως εμείς. Πρέπει να το λάβουμε υπ' όψιν στον προγραμματισμό μας.

Ο υπό συζήτηση προϋπολογισμός έχει τέσσερα χαρακτηριστικά στοιχεία, όπως ανέφερε ο Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός των Οικονομικών, που μπορούν υπό προϋποθέσεις να αλλάξουν την κατάσταση και να μας κάνουν περισσότερο αισιόδοξους για το μέλλον.

Ο προϋπολογισμός του 2012 είναι ο προϋπολογισμός του πρωτογενούς πλεονάσματος. Ο προϋπολογισμός του 2012 είναι ο προϋπολογισμός της μείωσης του δημόσιου χρέους. Με την απόφαση της 26ης Οκτωβρίου και το νέο μοντέλο συμμετοχής των ιδιωτών θα έχουμε μείωση του δημοσίου χρέους κατά 50 περίπου ποσοστιαίες μονάδες του ΑΕΠ, θα έχουμε, δηλαδή, αντιστροφή της τάσης. Το πραγματικό όφελος σε ταμειακή βάση από την πλήρη εφαρμογή του νέου μοντέλου συμμετοχής των ιδιωτών στη βιωσιμότητα του χρέους είναι 5,1 δισεκατομμύρια ευρώ για το 2012.

Ο προϋπολογισμός του 2012 είναι ο προϋπολογισμός που δεν συνοδεύεται με νέα εισπρακτικά μέτρα. Δεν θα χρειαστούν άλλα μέτρα, τα οποία μείωνουν το εισόδημα των πολιτών. Ο προϋπολογισμός του 2012 είναι προϋπολογισμός που δεν εμπεριέχει τίποτα το εικονικό. Με μια ύφεση σαφώς μικρότερη το 2011, με μια ύφεση της τάξεως του 2,8% αρχίζει να δημιουργείται μια μικρή τύση ανάσχεσης, η οποία θα μπορούσε να ήταν καλύτερη αν το ευρύτερο μακροοικονομικό περιβάλλον τουλάχιστον στην Ευρωζώνη ήταν καλύτερο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η χώρα μας είναι υποχρεωμένη να κάνει μια προσπάθεια δημοσιονομικής προσαρμογής τεράστια, δύσκολη και παράλληλα αντιφατική υπό συνθήκες βαθιάς σωρευτικής ύφεσης, μια προσπάθεια δημοσιονομικής προσαρμογής, που η ίδια από μόνη της προφανώς επιτείνει την ύφεση και που έχει συντελέσει από το 2010 και μετά στο συνεχές αυξανόμενο κόστος εξυπηρέτησης του δημόσιου χρέους.

Ταυτόχρονα, όμως, είναι υποχρεωμένη να προβεί σε όλες εκείνες τις διαρθρωτικές αλλαγές που θα οδηγήσουν σε μια ανταγωνιστική ελληνική οικονομία, θα ανασυγκροτήσουν το κράτος, τη σχέση κράτους-οικονομίας, την κοινωνία, τη σχέση κοινωνίας και κράτους. Αυτόν το δεύτερο άξονα δεν χρειαζόταν να μας τον επιβάλει κανείς, έπρεπε να τον έχουμε ενεργοποιήσει εδώ και χρόνια. Είναι μια εθνική προτεραιότητα, είναι μια εθνική στρατηγική.

Ζωτικής σημασίας είναι για τη χώρα μας η επιλογή του παραγωγικού μοντέλου ανάπτυξης. Χρειάζεται, δηλαδή, να προχωρήσουμε, να πάμε μπροστά. Η χώρα χρειάζεται επιτέλους να βγάλει τα δικά της λεφτά και να σταματήσει να δανειζεται για να επιβιώσει. Τα δικά μας λεφτά θα τα βγάλουμε, αγαπητοί συνάδελφοι, εάν στρέψουμε την προσοχή μας όλοι μαζί στα αυτονόητα πράγματα και συμφωνήσουμε στον τρόπο με τον οποίο θα τα πετύχουμε.

Πρέπει να συμφωνήσουμε κυρίως σε σχέση με τη σύλληψη της φοροδιαφυγής, τη μείωση της παραοικονομίας, την πλήρη καταγραφή του πραγματικού παραγόμενου εισοδήματος και τη δίκαιη φορολόγηση. Πρέπει να συμφωνήσουμε για την ανανέωση του δυναμικού και των δομών της φορολογικής και δημοσιονομικής διοίκησης.

Πρέπει να συμφωνήσουμε σε ένα νέο θεσμικό, πολιτικό και χρηματοοικονομικό περιβάλλον, που θα ενθαρρύνει τις ιδιωτικές επενδύσεις όσο αυτές είναι δυνατόν να πραγματοποιηθούν κάτω από τις γενικότερες συνθήκες της παγκόσμιας οικονομικής ύφεσης.

Πρέπει να συμφωνήσουμε στις διαδικασίες άμεσης και πλήρους εφαρμογής των θεσμοθετημένων κανόνων για τη λειτουργία του κρατικού μηχανισμού και της αυτοδιοίκησης πρώτου και δεύτερου βαθμού.

Πρέπει να συμφωνήσουμε στις διαδικασίες άμεσης λειτουργίας όλων των ανακουφιστικών προγραμμάτων που αφορούν τους άνεργους και τις δυνατότητες απασχόλησης.

Πρέπει να συμφωνήσουμε και να ολοκληρώσουμε τους θεσμούς ανάπτυξης του πρωτογενή τομέα παραγωγής, να προχωρήσουμε άμεσα στην εφαρμογή του νόμου για τους αγροτικούς συνεταιρισμούς και να επαναφέρουμε με σύγχρονο τρόπο τις καλλιέργειες που σχετίζονται με τη μεσογειακή διατροφή.

Πρέπει να συμφωνήσουμε σε στοχευμένες αναπτυξιακές λειτουργίες του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων και του ΕΣΠΑ.

Σε αυτό το σημείο επιτρέψτε μου να σταθώ σε ένα πολύ σημαντικό θέμα που αφορά όχι μόνο τη δυτική Ελλάδα αλλά και ολόκληρη την Πελοπόννησο.

Αναφέρομαι στην Ολυμπία Οδό, ένα έργο ζωτικής σημασίας και υψίστης δυναμικής. Δυστυχώς, το έργο καρκινοβατεί, χωρίς να υπάρχει ξεκάθαρη πρόθεση για το μέλλον, από το οποίο εξαρτώνται και έχουν επενδύσει εκατομμύρια Έλληνες της περιφέρειας. Αυτήν τη στιγμή οι εργασίες έχουν παγώσει και τα εργοτάξια έχουν βάλει λουκέτο, με αποτέλεσμα εκατοντάδες άνθρωποι να έχουν χάσει τη δουλειά τους, ο δρόμος να έχει καταστεί επικίνδυνος λόγω των ημιτελών εργασιών και η κυκλοφορία να διεξάγεται με μεγάλη καθυστέρηση λόγω των αναρίθμητων εμποδίων. Αν συνυπολογίσουμε και τα προβλήματα στην κυκλοφορία των βαρέων οχημάτων που διασχίζουν το δρόμο με αφετηρία και κατάληξη το νέο λιμάνι της Πάτρας, το δεύτερο μεγαλύτερο σε όλη τη χώρα που αποτελεί τη δυτική πύλη εξόδου από τη χώρα μας, γίνεται αντιληπτή η αναγκαιότητα άμεσης ολοκλήρωσης του αυτοκινητοδρόμου.

Για όλους εμάς αποτελεί κόκκινη γραμμή η άμεση επανέναρξη των εργασιών για την ολοποίηση των τμημάτων Κόρινθος - Πάτρα και Πάτρα - Πύργος και άμεση επαναχάραξη του τμήματος Πύργος - Τσακώνα χωρίς καμία αλλαγή και έκπτωση του φυσικού αντικείμενου του έργου. Γι' αυτό και το συγκεκριμένο έργο πρέπει να είναι πρώτο στην ατζέντα της νέας Κυβέρνησης Συμφωνίας, αν θέλουμε να μιλάμε για ανάπτυξη. Απαιτήση των φορέων και των κατοίκων είναι η εξεύρεση της βέλτιστης δυνατής λύσης, ώστε να γίνει άμεση επανεκκίνηση των εργασιών.

Όπως όλα δείχνουν, η τροποποίηση της σύμβασης παραχώρησης είναι μονόδρομος για την ολοκλήρωση του έργου. Γι' αυτό και το συντομότερο πρέπει να αναληφθούν πρωτοβουλίες τόσο από το Υπουργείο Υποδομών, όσο και από το Υπουργείο Οικονομικών και Οικονομίας και Περιφερειακής Ανάπτυξης. Πρέπει να καθарίσουμε με το θέμα των πέντε μεγάλων αυτοκινητοδρόμων της χώρας μας. Πρέπει να απαλλαγούμε από τα αποστήματα που έχουν συσσωρευτεί τα τελευταία χρόνια στα οδοστρώματα τους. Όλα τα έργα που έχουν αναπτυξιακό χαρακτήρα πρέπει να πάρουν την προτεραιότητα που τους αξίζει.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Ευχαριστώ.

Το λόγο έχει ο Ανεξάρτητος Βουλευτής Β' Αθηνών, κ. Ιωάννης Δημαράς.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΗΜΑΡΑΣ: Ευχαριστώ πολύ.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, ιδού λοιπόν που μάθαμε ακόμα μια φορά ότι ο οποίος προϋπολογισμός προτείνεται από την όποια κυβέρνηση, θα ψηφιστεί απλά και μόνο γιατί διαθέτει την κοινοβουλευτική πλειοψηφία.

Σήμερα και με δέσμευση και με δεδομένη την περιφρόνηση της λαϊκής εντολής και βούλησης το ΠΑΣΟΚ, η Νέα Δημοκρατία και το κόμμα του ΛΑΟΣ θα ψηφίσουν αυτόν τον προϋπολογισμό. Είναι βέβαιο. Και, λοιπόν, τι θα γίνει; Θα λυθεί μήπως το οικονομικό πρόβλημα της χώρας; Θα αποκατασταθεί η διαλυμένη κοινωνική συνοχή; Θα δημιουργήσει τις αναγκαίες προϋποθέσεις για την πολυποθυμένη ανάπτυξη; Θα θεραπεύσει μήπως τον καρκίνω της ανεργίας; Θα ανακουφίσει αλήθεια τις εκατοντάδες των χιλιάδων οικογενειών που πένονται και δυστυχούν; Όχι, όχι,

όχι!

Και επειδή όλοι έχουμε από πολλού πειστεί ότι κανένας προϋπολογισμός δεν μπορεί να προσεγγιστεί, να αναλυθεί, να εκτιμηθεί εν τέλει μόνο με τεχνοκρατικά αριθμητικά κριτήρια, οφείλουμε να αναδείξουμε τα πολιτικά δεδομένα βάσει των οποίων θα πρέπει να στηριχθεί ή να απορριφθεί ο προϋπολογισμός. Άρα, η σύντομη παρέμβαση του καθενός εξ ημών είναι διττή. Πρώτα απ' όλα πρέπει να αντιμετωπίσουμε αυτόν τον προϋπολογισμό με οικονομικά κριτήρια και δεύτερον με καθαρά πολιτικά κριτήρια.

Μια και θα πρέπει κι εγώ να ακολουθήσω αυτόν τον δρόμο, αυτήν την προσέγγιση, επιτρέψτε μου, να σας καταθέσω δύο τρεις σκέψεις σε σχέση με τα οικονομικά κριτήρια και μια προσέγγιση που είναι καθαρά δουλεμένη από οικονομικούς εξειδικευμένους καθηγητές, οι οποίοι κατά καιρούς και συχνά διαδηλώνουν με στεντόρεια φωνή, όπου και όποτε τους δίνεται δημόσιος λόγος, ότι το μνημόνιο είναι καταδικασμένο σε αποτυχία.

Ο προϋπολογισμός, λοιπόν, του 2012 στηρίζεται σε βασικές παραδοχές, που κυριολεκτικά είναι πολύ δύσκολο να προσεγγιστούν. Όλο το οικοδόμημα του προϋπολογισμού βρίσκεται στον αέρα, όπως άλλωστε έχει συμβεί και στο παρελθόν. Δεν γνωρίζουμε σε τι ύψος θα κλείσει το δημοσιονομικό έλλειμμα το έτος του 2011, γιατί ακόμα δεν ξέρουμε τι περιέχει η δανειακή σύμβαση και τι θα περιέχει το δεύτερο μνημόνιο που καλείται η σημερινή Κυβέρνηση να υπογράψει μετά από λίγο. Είμαστε, όμως, σίγουροι ότι δεν θα κλείσει ούτε στο 9% του ΑΕΠ, που υπολογίζεται μετά από αλληπάλληλες διορθώσεις κατά τη διάρκεια του έτους, αλλά τουλάχιστον κατά 0,5% έως 0,7% του ΑΕΠ υψηλότερα, δηλαδή κοντά στο 9,5% με 9,7%.

Αυτό θα καταστήσει αναπόφευκτη την επιβολή νέων μέτρων δημοσιονομικού χαρακτήρα τουλάχιστον διπλάσιου ύψους από την αύξηση του ελλείμματος. Θα χρειαστούν, δηλαδή, νέα μέτρα ύψους περίπου 1 με 1,2 δισεκατομμυρίων ευρώ. Το γεγονός αυτό θα οδηγήσει ακόμη περισσότερο την ελληνική οικονομία σε ύφεση για το 2012. Ήδη, ο ΟΟΣΑ προβλέπει μεγαλύτερη ύφεση 3,3% από το 2,8% που προβλέπει ο προϋπολογισμός σήμερα.

Το ΑΕΠ το 2011 θα μειωθεί κατά 5,5%, όπως προβλέπει ο Προϋπολογισμός, αλλά τουλάχιστον κατά 0,6% έως 0,8% περισσότερο, δηλαδή θα έχουμε ύφεση 6,1% έως 6,3% για το 2011, γεγονός που θα επηρεάσει προς το χειρότερο όλα τα προβλεπόμενα μεγέθη σε σχέση με το ΑΕΠ, δεδομένου ότι το τελευταίο αποτελεί το μέτρο.

Το πολυπόθητο, λοιπόν, πρωτογενές πλεόνασμα, αν επιτευχθεί κατά το τέλος του 2012, θα γίνει με την επιβολή νέων δημοσιονομικών μέτρων που απορροφούν πόρους από ένα ήδη αφάνταστα συρρικνωμένο εισόδημα, γεγονός που καθιστά τη διατηρησιμότητά του εντελώς έωλη. Η συρρίκνωση της οικονομίας θα επιταχυνθεί.

Το λεγόμενο PSI, δηλαδή η ανταλλαγή ομολόγων με τους ιδιώτες, βρίσκεται κυριολεκτικά στον αέρα για πολλούς και διάφορους λόγους. Αναφέρω μερικούς: τα προβλήματα στην Ευρωζώνη, οι συνομιλίες που δεν γίνονται με τη συμμετοχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά τις έχει αναλάβει η ελληνική πλευρά.

Το ποσοστό ανεργίας που προβλέπεται στον προϋπολογισμό έχει ήδη ξεπεραστεί από την πραγματικότητα, κάτι που διαπιστώνουν ακόμα και αυτοί οι οποίοι σήμερα αποτελούν τη σημερινή Κυβέρνηση, όποια και αν είναι αυτή και με όποιο τρόπο έχει εκλεγεί.

Η δημοσιονομική προσαρμογή που επιχειρείται εδώ και δεκαοκτώ μήνες στην ελληνική οικονομία είναι τόσο βίαιη και βάρβαρη που δεν έχει κανένα προηγούμενο σε ευρωπαϊκή ανεπτυγμένη χώρα. Όμως, το βασικό είναι ότι αποδεικνύεται ως αδιέξοδη προς τους στόχους που η ίδια έχει θέσει, αλλά και απίστευτα δαπανηρή σε σχέση με το κόστος που καταβάλλουν οι Έλληνες πολίτες, κόστος ανεργίας, κόστος οικονομικής δυσπραγίας, κόστος αγοραστικής δύναμης, κόστος σε κοινωνική συνοχή, κόστος δημοκρατίας. Σκεφθείτε ότι μια δημοσιονομική προσαρμογή θα πρέπει να είναι φυλακή προς την ανάπτυξη. Το σημείο αυτό θα πρέπει να αποτελεί την αρχή και το τέλος κάθε προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής.

Κατά την ταπεινή μου γνώμη, το πρόβλημα της χώρας δεν είναι μόνο οικονομικό. Πρωτίστως είναι πολιτικό, είναι ηθικό, είναι πολιτισμικό. Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, η ρήση μεγάλου πολιτικού από τον περασμένο αιώνα φωτίζει, προδιαγράφει και ως δόγμα θα πρέπει να υιοθετείται από όλους μας. «Η δημοκρατία είναι πολύ σοβαρή υπόθεση για να την εμπιστευθούμε σε χέρια τεχνοκρατών ή στρατιωτικών».

Σήμερα ο μέχρι χθες σύμβουλος του τέως Πρωθυπουργού έγινε Πρωθυπουργός και ο χθεσινός Πρωθυπουργός σύμβουλος του μέχρι χθες συμβούλου του. Και ο λαός; Η βούλησή του; Η ψήφος του; Η επιλογή του; Δυστυχώς, στον κάλαθο των αχρήστων. Εδώ δεν κρίνεται η εντιμότητα, το ήθος και η προσωπικότητα του κ. Παπαδήμου με κοινωνικά κριτήρια. Εδώ πλέον θα κρίνεται με πολιτικά κριτήρια. Πώς, αλήθεια, δέχθηκε ο ίδιος την ανάληψη της θέσης του Πρωθυπουργού χωρίς τη λαϊκή εντολή; Εκτιμώ ότι οποιαδήποτε επιλογή και αν είναι -λογιστική, δημοσιονομική μελέτη- οποιαδήποτε και αν αποφασίσει να επιλέξει, δεν πρόκειται να θεραπεύσει το έλλειμμα της δημοκρατίας που υπάρχει σήμερα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Πρέπει να ολοκληρώσετε, κύριε συνάδελφε.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΗΜΑΡΑΣ: Χθες ακόμα ο κ. Κολ έλεγε ότι το πλεόνασμα της Γερμανίας οφείλεται στο έλλειμμα των άλλων χωρών που αντιμετωπίζουν τα δημοσιονομικά τους προβλήματα. Αντιστρέφοντας, μου επιτρέπετε να εκτιμήσω και να πω ευθέως ότι το πλεόνασμα σε ψήφους μιας συγκυριακής συμφωνίας ΠΑΣΟΚ-Νέας Δημοκρατίας-ΛΑΟΣ σηματοδοτεί το έλλειμμα δημοκρατίας που υπάρχει στη χώρα.

Ήρθε η ώρα όλες οι αντιμνημονιακές δυνάμεις, συνεπικουρούμενες από τη συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού, να δώσουν την απάντησή τους με τους κοινωνικούς τους αγώνες, αλλά και με την ψήφο τους στις εκλογές.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Και εγώ σας ευχαριστώ.

Το λόγο έχει η Ανεξάρτητη Βουλευτής Β' Αθηνών κ. Μιλένα Αποστολάκη.

ΜΙΛΕΝΑ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κύριοι συνάδελφοι, κύριε Υπουργέ, η συζήτηση για τον προϋπολογισμό του 2012 διεξάγεται σε έκτακτες συνθήκες πίεσης για την ελληνική κοινωνία και την ελληνική οικονομία, μέσα σε ένα εφιαλτικό ευρωπαϊκό και διεθνές περιβάλλον, όπου για πρώτη φορά συζητείται αποκάλυπτα και ανοιχτά το ενδεχόμενο διάσπασης της Ευρωζώνης.

Οι συνθήκες αυτές πρέπει να ληφθούν υπ' όψιν τόσο κατά τη συζήτηση του προϋπολογισμού όσο και κατά την ψήφισή του, καθώς η εκτέλεση αυτού του προϋπολογισμού και γενικότερα η πορεία της οικονομίας δεν εξελίσσεται αυτόνομα, αλλά ενυπάρχει και επηρεάζεται άμεσα από τις ευρωπαϊκές εξελίξεις και φυσικά εξελίσσεται σε καθεστώς απώλειας της δημοσιονομικής μας κυριαρχίας.

Οι λόγοι για αυτήν την επιδείνωση είναι γνωστοί. Είναι εξωγενείς και είναι και εσωτερικοί. Ξεκινώντας από τους εξωγενείς, δεν μπορούμε παρά να μην υπογραμμίσουμε το έλλειμμα ηγεσίας που υπάρχει αυτήν τη στιγμή στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τη λήψη τόσων ετεροχρονισμένων ημίμετρων, την έλλειψη κοινού οράματος για το μέλλον της Ευρώπης, την εμμονή σε άτεγκτες και αδιέξοδες συνταγές δημοσιονομικής λιτότητας. Είναι τα κύρια χαρακτηριστικά όλων αυτών των εξωγενών παραγόντων.

Επιταχυντής, όμως, αυτής της πορείας υπήρξε η μοιραία πρωτοβουλία για το δημοψήφισμα λίγες μέρες μετά την είδηση των αποφάσεων της 26ης Οκτωβρίου, αποφάσεων που έγιναν δεκτές με ανακούφιση. Ήταν μία πρωτοβουλία που άνοιξε κυριολεκτικά τον ασκό του Αϊόλου. Έδωσε αφορμή να αμφισβητηθεί ένα κεκτημένο για τη χώρα μας, η συμμετοχή μας στην Ευρωζώνη, τράνταξε συθέμελα το ευρωπαϊκό οικονομικό οικοδόμημα και προκάλεσε σοβαρότατες αναταράξεις στις διεθνείς αγορές.

Οι σοβαρές συνέπειες αυτής της πρωτοβουλίας δεν έχουν ακόμα ξεδιπλωθεί. Είναι ενδεικτικό ότι ο Διοικητής της Τράπεζας

της Ελλάδας τις προηγούμενες μέρες αποκάλυψε ότι 14 δισεκατομμύρια ευρώ αποσύρθηκαν από τις ελληνικές τράπεζες το τελευταίο διάστημα εξαιτίας της αστάθειας η οποία κυριάρχησε.

Η Ελλάδα κλείνει σχεδόν είκοσι μήνες από το Μάιο του 2010 που αναγκάστηκε να προσφύγει στο μηχανισμό στήριξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Μετά τις πρώτες θετικές επιδόσεις, την εντυπωσιακή μείωση του ελλείμματος της γενικής κυβέρνησης κατά περίπου πέντε ποσοστιαίες μονάδες η πορεία αυτή το 2011 εκτροχιάστηκε, με το έλλειμμα να εκτιμάται ότι θα διαμορφωθεί τελικά στο 9%, παρά την υπερπροσπάθεια που καταβλήθηκε κυρίως από τα συνηθισμένα υποζύγια, τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους, με καθυστερήσεις σε ειλημμένες αποφάσεις, αστοχίες, με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα το φιάσκο των αποδείξεων στον τελευταίο φορολογικό νόμο.

Η καταστροφική αμφιθυμία και καθυστέρηση στον τομέα των αποκρτικοποιήσεων και των ιδιωτικοποιήσεων, αλλά κυρίως η παντελής απουσία ενός ολοκληρωμένου αναπτυξιακού σχεδίου για τη χώρα οδήγησαν επανειλημμένα στην αναγκαιότητα πρόσθετων μέτρων που στέρησαν τα όποια αποθέματα ρευστότητας διέθεταν πολίτες και αγορά και παρά την πρωτόγνωρη ένταση των μέτρων που επιβλήθηκαν, απέφεραν πενιχρά αποτελέσματα, αποτυγχάνοντας να διασφαλίσουν μία προοπτική εξόδου από την κρίση.

Μετά την περιπέτεια του δημοψηφίσματος, μετά την κυβερνητική κρίση, την παραίτηση του Πρωθυπουργού και την ανάληψη της Πρωθυπουργίας από το Λουκά Παπαδήμο υπήρξε ένα αίσημα ανακούφισης στην ελληνική κοινωνία. Γιατί; Γιατί ένα αίσημα ανακούφισης απέναντι σε μια Κυβέρνηση που δεν έχει λαϊκή νομοποίηση; Γιατί ο κίνδυνος και η ανασφάλεια που γεννήθηκαν από τη μοιραία πρωτοβουλία του δημοψηφίσματος έδωσε στον κόσμο μία προοπτική αδιεξόδου, μία προοπτική εφιαλτικής ανασφάλειας σε σχέση με το μέλλον, το μέλλον των παιδιών τους, το μέλλον των οικογενειών τους.

Ο προϋπολογισμός, λοιπόν, του 2012 αποτελεί την πρώτη μεγάλη νομοθετική πρωτοβουλία αυτής της Κυβέρνησης. Έχει ένα ιδιαίτερα συμβολικό και ταυτόχρονα ουσιαστικό χαρακτήρα. Αποτελεί έναν προϋπολογισμό ευρείας πλειοψηφίας που εκπέμπει ένα ισχυρό μήνυμα υπευθυνότητας και αποφασιστικότητας τόσο στο εσωτερικό όσο και στην Ευρώπη. Είναι μια εθνική συλλογική προσπάθεια προκειμένου να επιτευχθούν στόχοι που έχουν τεθεί και να αναστραφεί η πορεία της χώρας.

Ως προς τα δημοσιονομικά, ο προϋπολογισμός του 2012 θέτει μία σειρά από κρίσιμους στόχους, η εκπλήρωση των οποίων θα εξαρτηθεί από την επαλήθευση μιας σειράς προϋποθέσεων.

Αναμφίβολα, το μεγάλο στοίχημα είναι η επίτευξη πρωτογενών πλεονασμάτων. Η υπερκάλυψη των δαπανών από τα δημόσια έσοδα στην ετήσια δημοσιονομική διαχείριση αποτελεί το πρώτο βασικό βήμα για την οικονομική θωράκιση της χώρας και απαραίτητη προϋπόθεση για να καταστεί βιώσιμο το χρέος της Ελλάδας. Στέλνει ένα ισχυρό μήνυμα αποφασιστικότητας ότι η Ελλάδα, επιτέλους, νοικοκυρεύει τα οικονομικά της.

Η πρόβλεψη για το έλλειμμα το 2012 ορίζεται στο 5,4%, ενώ το χρέος αναμένεται από το 161% να πάει στο 145,5%. Οι στόχοι αυτοί έχουν υπολογιστεί, βεβαίως, βάσει της υλοποίησης των αποφάσεων της 26ης Οκτωβρίου. Από αυτό συνεπάγεται πόσο σημαντική είναι η ολοκλήρωση της συμμετοχής του ιδιωτικού τομέα στην ανταλλαγή των ομολόγων, η ολοκλήρωση του περιψου PSI.

Η δεύτερη καίρια προϋπόθεση είναι η άμεση υλοποίηση του προγράμματος των μεταρρυθμίσεων και διαρθρωτικών αλλαγών που έχει αποφασιστεί.

Τα τελευταία δύο χρόνια υπήρχε μία νομοθετική υπερπαραγωγή, η οποία δεν μπόρεσε να μετουσιωθεί σε πολιτική πράξη. Τα αποτελέσματα αυτής της αποτυχίας ήταν εξαιρετικά οδυνηρά για τους πολίτες, γιατί οι καθυστερήσεις σήμαιναν αναγκαστικά πρόσθετα μέτρα. Η ενεργοποίηση, για παράδειγμα, του προγράμματος αποκρτικοποιήσεων, που θα συμβάλει άμεσα στη μείωση του δημοσίου χρέους και η υιοθέτηση με την ευρύτερη δυνατή συναίνεση ενός νέου φορολογικού συστήματος κοινής αποδοχής, είναι πολύ σημαντικά βήματα. Δεν χρειάζεται να συμ-

φωνήσουμε σ' αυτό, συμφωνούμε όλοι ότι πρέπει να μειωθούν και να αντιμετωπιστούν η φοροδιαφυγή και η παραοικονομία. Πρέπει, επιτέλους, να το κάνουμε.

Η τρίτη προϋπόθεση είναι η επανεκκίνηση της οικονομίας. Η ελληνική οικονομία, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, διανύει την πέμπτη συνεχή χρονιά ύφεσης. Αυτή η κατάσταση υπονομεύει κάθε προσπάθεια δημοσιονομικής προσαρμογής.

Η τοποθέτηση του Γερμανού Υφυπουργού ως τοποτηρητή, με έδρα το Γερμανικό Προξενείο Θεσσαλονίκης και αρμοδιότητα το ξεμπλοκάρισμα εκατό έργων σε όλη τη χώρα, αποτελεί μία ταπεινωτική ομολογία αποτυχίας με συγκεκριμένους αποδέκτες. Η ανάπτυξη στη χώρα έχει εγκαταλειφθεί, δεν υπάρχει κανείς που να την υποστηρίζει με το έργο και τη δουλειά του. Απαιτείται η εκπόνηση ενός μακροχρόνιου προγράμματος ανάπτυξης, με σαφή προσανατολισμό και συγκεκριμένες προτεραιότητες, με βασικό πυλώνα τα κονδύλια του ΕΣΠΑ, τα οποία πρέπει να διατεθούν αποτελεσματικά.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως χρόνου της κυρίας Βουλευτού)

Ένα λεπτό, κυρία Πρόεδρε.

Από τις τραγικές συνέπειες σε ό,τι αφορά την ανεργία, πρέπει να υπάρξει μία άμεση ενεργοποίηση των προσπαθειών μας για την παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας, μιας χώρας που δεν παράγει, μιας χώρας που εισάγει τα πάντα, μιας χώρας που διαθέτει μια τουριστική βιομηχανία η οποία λειτουργεί δύο μήνες το χρόνο, μία χώρα που αντιμετωπίζει ένα υπερβολικό έλλειμμα στο ισοζύγιο των τρεχουσών συναλλαγών. Χωρίς αυτές τις προσπάθειες στην αναπτυξιακή πορεία μας, χωρίς ένα συνολικό αναπτυξιακό σχέδιο, δεν μπορούμε να πάμε πουθενά.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σας καλώ να υπερψηφίσουμε τον προϋπολογισμό της χώρας ως μία εθνική συλλογική προσπάθεια. Η εκτέλεση αυτού του προϋπολογισμού θα θωρακίσει τη χώρα, θα ξεκινήσει την πορεία διεξόδου από την κρίση και θα βάλει τις προϋποθέσεις για την ομαλή πορεία της χώρας σε εκλογές.

Σας ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Και εγώ σας ευχαριστώ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» και ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής των Ελλήνων, τριάντα ένας μαθητές και μαθήτριες και ένας εκπαιδευτικός από το 7ο Γυμνάσιο Νίκαιας.

Η Βουλή σας καλωσορίζει και ιδιαίτερα η Προεδρεύουσα και ο κ. Τραγάκης, που παρευρισκόμαστε στην Αίθουσα.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Τον λόγο έχει ο Υπουργός Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας κ. Χρυσόχοϊδης για δεκαοκτώ λεπτά.

ΜΙΧΑΗΛ ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ (Υπουργός Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας): Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πριν από δύο χρόνια η χώρα βρέθηκε μπροστά στην κρίση με δομικές αδυναμίες και ένα αποτελεσματικό κράτος. Το πολιτικό σύστημα της Μεταπολίτευσης είχε διαμορφώσει ένα πλαίσιο θεσμών και κινήτρων που έστρεψαν την ελληνική οικονομία σε χαμηλής απόδοσης και παραγωγικότητας επενδύσεις και οδήγησαν στην απαξίωση πολύτιμου ανθρώπινου δυναμικού. Ο δημοσιονομικός εκτροχιασμός οδήγησε στην αδυναμία βραχυπρόθεσμης εξυπηρέτησης των υποχρεώσεων του κράτους προς τους δανειστές του.

Ο εκτροχιασμός αυτός είχε αιτίες, λόγους, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Τη ρηχή ανάπτυξη, αλλά και ταυτόχρονα την αύξηση σε εκρηκτικά επίπεδα του δημοσίου χρέους και των ελλειμμάτων, επιδοτώντας την κατανάλωση ουσιαστικά ειδών πολυτελείας εισαγωγής και εξασφαλίζοντας κέρδη σε συγκεκριμένες κατηγορίες οικονομικών δραστηριοτήτων, χωρίς να οχυρωθεί η χώρα απέναντι στην κρίση.

Οι διεθνείς αδυναμίες, η συγκυρία, οι αδυναμίες οικονομικής διακυβέρνησης στην Ευρώπη επέτειναν τα προβλήματα. Η παγ-

κόσμια οικονομική ύφεση και η απότομη μεταστροφή των προβλέψεων για τις αναπτυξιακές προοπτικές της Ευρώπης οδήγησαν στην κατάρρευση της εμπιστοσύνης των επενδυτών για την Ευρωζώνη.

Η Ελλάδα ήταν ο αδύναμος στόχος και οι αγορές επιτέθηκαν. Η Ευρώπη για είκοσι μήνες δεν μπόρεσε να θέσει σε εφαρμογή μια αξιόπιστη πρόταση εξόδου από την κρίση του δημοσίου χρέους όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά και για άλλες χώρες κράτη-μέλη με μεγάλα ελλείμματα και φθίνουσα ανταγωνιστικότητα.

Η κρίση της ελληνικής οικονομίας δεν μπορούσε να αντιμετωπιστεί χωρίς επώδυνα μέτρα, τη μείωση της ιδιωτικής κατανάλωσης, τον περιορισμό του κράτους και τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ έθεσε το πρόβλημα, πάλεψε για την αποφυγή της χρεοκοπίας, για τη διάσωση της χώρας, έστω και με τα λάθη, τις παραλείψεις, τις αδυναμίες που μας αναλογούν.

Όμως, σε αυτήν την κρίσιμη περίοδο για την επιβίωση της χώρας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, άλλες πολιτικές δυνάμεις δεν στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων. Δεν τοποθετήθηκαν στα πραγματικά προβλήματα και δεν ανταποκρίθηκαν στην αναγκαιότητα εθνικής συστράτευσης για έξοδο από την κρίση. Η κυβέρνηση βρέθηκε να διαπραγματεύεται το πρόγραμμα προσαρμογής και μείωσης του χρέους χωρίς ένα αρραγές μέτωπο πολιτικών δυνάμεων για τη σωτηρία της χώρας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η κρίση μας αφορά όλους. Είναι μία δοκιμασία πολιτικών φορέων και πολιτικών προσώπων. Οι πολιτικοί οφείλουν να λαμβάνουν τις ευθύνες τους απέναντι στην κοινωνία με παρησία και διαφάνεια. Το χρέος μας προς την κοινωνία είναι να συμφωνήσουμε το αυτονόητο, ότι δηλαδή για να είναι χρήσιμοι οι πολιτικοί οφείλουν να υπηρετούν το δημόσιο συμφέρον, ανοίγοντας δρόμους για συγκλίσεις και κοινωνική πρόοδο.

Γιατί το λέω αυτό; Γιατί πρέπει να υπερβούμε τις σημερινές επιδίωξεις, γιατί πρέπει να υπερβούμε τους σημερινούς στόχους. Ποιος είναι ο μεγάλος στόχος, τι πρέπει να επιδιώξουμε σήμερα; Πρέπει να επιδιώξουμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να μη χαθεί μία γενιά σε συνθήκες οικονομικής οπισθοδρόμησης. Αυτή η πρόκληση υπερβαίνει τις αντοχές και την όποια διαχειριστική ικανότητα διαθέτει το πολιτικό σύστημα σήμερα. Είναι αναγκαία μια νέα πολιτική και κοινωνική συμμαχία, μια νέα εθνική συμμαχία που θα στηρίζεται στη συστράτευση, στην αξιοποίηση όλων των κοινωνικών δυνάμεων, με στόχο την οικονομική επιβίωση της χώρας.

Επίσης, επιδιώκουμε την επιτάχυνση της ανάκαμψης για έξοδο από την κρίση. Κάθε καθυστέρηση στις διαρθρωτικές αλλαγές, κάθε αστοχία στο μέτωπο της οικονομίας επιβαρύνει τα αδύναμα κοινωνικά στρώματα.

Αυτός ο στόχος, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν ταυτίζεται, αλλά υπερβαίνει και το μνημόνιο και το πρόγραμμα προσαρμογής. Η επιτάχυνση της ανάκαμψης θα μας δώσει τη δυνατότητα να απαλλαγούμε από τις δεσμεύσεις των δανειστών μας ουσιαστικά.

Στους αμέσως επόμενους μήνες η συντεταγμένη απομείωση του χρέους, το μεσοπρόθεσμα πρόγραμμα, θα εξασφαλίσουν τη βιωσιμότητα της εξυπηρέτησης του χρέους. Στη συνέχεια, η επίτευξη πρωτογενούς πλεονάσματος στα δημόσια οικονομικά θα περιορίσει την κακοφωνία των επιθέσεων κατά της ελληνικής οικονομίας από τους καταστροφολόγους. Όμως, οι θυσίες των πολιτών θα έχουν αποδώσει καρπούς και θα έχουμε διασώσει οριστικά τη χώρα, θα βάλουμε σε τροχιά ανάκαμψης την οικονομία.

Η επιτάχυνση της ανάκαμψης της οικονομίας προϋποθέτει εξασφάλιση οικονομικής σταθερότητας, στενή εφαρμογή της δημοσιονομικής πολιτικής που δημιουργεί πρωτογενή πλεονάσματα, εξασφαλίζει βιωσιμότητα εξυπηρέτησης του χρέους. Η οικονομική σταθερότητα βελτιώνει το οικονομικό κλίμα, αποκαθιστά σταδιακά τη φερεγγυότητα της χώρας, μειώνει το κόστος του δανεισμού του κράτους και των επιχειρήσεων και ενισχύει την οικονομική ασφάλεια των νοικοκυριών.

Χρειάζεται διαμόρφωση συνθηκών οικονομικής ανάκαμψης. Η

οικονομική ανάκαμψη ταυτίζεται με την επέκταση της υγιούς επιχειρηματικότητας. Διαρθρωτικές αλλαγές, αξιοποίηση πόρων που θα απελευθερωθούν από τη δημοσιονομική προσαρμογή έχουν ως στόχο την ανάκαμψη της παραγωγής, των επενδύσεων και με εξειδικευμένες προτεραιότητες την εξωστρέφεια, την ανταγωνιστικότητα και την αύξηση της παραγωγικότητας.

Η οικονομική ύφεση τι είναι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Είναι ένα έλλειμμα 30.000.000.000 ευρώ που ήταν το αποτέλεσμα ενός εσόδου από δάνεια, μια δανειοδοτούμενη ευημερία.

Αυτά, λοιπόν, τα 30 δισεκατομμύρια μπορούμε να τα ανακτήσουμε, να τα πάρουμε πίσω υλοποιώντας ένα εθνικό σχέδιο που θα κινητοποιήσει έξι συγκεκριμένες πηγές, αναπτυξιακής δυναμικής και υγιούς επιχειρηματικότητας: Εξαγωγές, αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας, ξένες επενδύσεις, στοχευμένη αξιοποίηση των κοινοτικών πόρων, αύξηση στην παραγωγή για εγχώρια κατανάλωση και μείωση της παραοικονομίας, ενίσχυση της κοινωνικής κινητικότητας.

Η εξόδος από την κρίση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα επιτευχθεί εάν σταματήσει η απαξίωση του ανθρώπινου δυναμικού, σε μια ασφυκτικά ρυθμιζόμενη οικονομία με ενίσχυση του ανταγωνισμού, ριζικές αλλαγές στους θεσμούς, στον τρόπο απονομής της δικαιοσύνης και καταπολέμηση του παρασιτισμού σε ένα νέο υγιές επιχειρηματικό περιβάλλον και βέβαια η αντιμετώπιση του κοινωνικού αποκλεισμού με μεταφορά πόρων και ανθρώπινου δυναμικού από αναποτελεσματικές δραστηριότητες στην παραγωγή.

Πρώτα η κοινωνία, λοιπόν, στην εθνική προσπάθεια για την οικονομική ανάκαμψη, με κοινωνική αποδιάρθρωση. Δεν μπορεί να εξασφαλισθεί η επιτυχία της οικονομικής ανάκαμψης.

Ποιο είναι το αναπτυξιακό σχέδιο. Η ελληνική οικονομία δεν ήταν σε θέση να ξεπεράσει την οικονομική κρίση, χωρίς πρόγραμμα προσαρμογής και χωρίς απομείωση του χρέους. Το μνημόνιο απέτρεψε τη χρεοκοπία, αλλά δεν επανέφερε την οικονομία σε τροχιά οικονομικής βιωσιμότητας, διότι διαμορφώθηκε κατ' αρχάς ένα μη ρεαλιστικό χρονοδιάγραμμα. Ήταν πολύ ασφυκτικό.

Δεύτερον, στηρίχθηκε σε λανθασμένες παραδοχές για το ρόλο της παραοικονομίας και τα χαρακτηριστικά του τραπεζικού συστήματος.

Τρίτον, απέτυχε να αποκαταστήσει κλίμα οικονομικής εμπιστοσύνης.

Τέταρτον, δεν λειτούργησε όσο έπρεπε ο μηχανισμός εσόδων και πέμπτων, εφαρμόστηκε ένας μηχανιστικός σχεδιασμός των διαρθρωτικών αλλαγών χωρίς προηγούμενη γνώση και εμπειρία σε βάθος της ελληνικής οικονομίας.

Πέμπτων, η εφαρμογή του μνημονίου επιδείνωσε τις προοπτικές ανάκαμψης των ελληνικών επιχειρήσεων. Τώρα είναι η ώρα του ρεαλιστικού σχεδιασμού, μιας εθνικής στρατηγικής για την ανάκαμψη της οικονομίας. Σε ό,τι μας αφορά μπορώ να πω ότι πέρα από το μνημόνιο και παρά τις αντίξοες συνθήκες της ύφεσης, θέσαμε σε εφαρμογή εθνικές πολιτικές που προωθούν εξωστρέφεια και βελτίωση των εξαγωγικών επιδόσεων, επανένταξη όλων των επενδυτικών σχεδίων προς τις ιδιωτικές επιχειρήσεις με παρεμβάσεις που ενισχύουν την οικονομική αποτελεσματικότητα και τη διαφάνεια. Αποκλιμάκωση του πληθωρισμού, διαπραγμάτευση για το ΕΣΠΑ. Έχουμε φτάσει στο σημείο της 100% χρηματοδότησης πια από τους ευρωπαϊκούς πόρους σε συνδυασμό με την αναθεώρηση και τη μεγάλη απορρόφηση. Αποκατάσταση σχέσεων εμπιστοσύνης και εμπέδωσης συνθηκών διαφάνειας ούτως ώστε να επανέλθουν ξένες επενδύσεις μέσα από το fast track. Ψήφιση διαρθρωτικών αλλαγών για την ενίσχυση του επιχειρηματικού περιβάλλοντος. Ενίσχυση της Επιτροπής Ανταγωνισμού. Αξιοποίηση της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων για μακροχρόνια αναπτυξιακή χρηματοδότηση.

Αυτή η στρατηγική έχει αποδώσει αποτελέσματα. Πρώτον, υπάρχει σημαντική αύξηση των εισαγωγών. Αυτή τη στιγμή το 10% του ΑΕΠ της χώρας είναι εξαγωγές μας, περίπου 20 δισεκατομμύρια. Μία μεγάλη επιτυχία και πιστεύω ότι σε δυο χρόνια θα έχουν φτάσει στο 14% και θα αντιπροσωπεύουν ένα μεγάλο πια κομμάτι του εθνικού πλούτου. Υπάρχει αποκλιμάκωση του δείκτη τιμών καταναλωτή, όταν στην Ευρώπη υπάρχει αύξηση

του πληθωρισμού. Έχει επιτευχθεί μια ριζική αναθεώρηση και αύξηση των αριθμών απορρόφησης του ΕΣΠΑ. Να σας πω συγκεκριμένα ότι το τελευταίο εξάμηνο εντάχθηκαν στο πρόγραμμα χίλια οκτακόσια πενήντα δύο νέα έργα και έχουν συμβασιοποιηθεί και ξεκινάνε να υλοποιούνται επτακόσια εξήντα οκτώ έργα. Υπάρχει βελτίωση του επιχειρηματικού περιβάλλοντος.

Έκτον, ενισχύεται το ενδιαφέρον των ξένων επενδυτών για την ελληνική οικονομία, για την ελληνική αγορά. Έχει δρομολογηθεί η τροποποίηση κοινοτικών προγραμμάτων που θα επιτρέψει τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων στις μικρομεσαίες επιχειρήσεις και στα αναπτυξιακά έργα.

Έβδομον, δώδεκα μήνες μετά την εξαγγελία για την κατάρτιση του νέου επενδυτικού νόμου ολοκληρώνονται με επιτυχία δυο προκηρύξεις του επενδυτικού νόμου με διαφάνεια, ενημέρωση του Κοινοβουλίου, τήρηση προθεσμιών, 1,5 δισεκατομμυρίων ευρώ. Φέτος, σε χρονιά δύσκολη, όπως ήταν το 2011 και ταυτόχρονα μέσα από το fast track, έχουμε τρεις επενδύσεις της τάξεως του 1,2 δισεκατομμυρίων ευρώ.

Αυτές οι πολιτικές έχουν σταθεροποιήσει τις προοπτικές του επιχειρηματικού τομέα, άλλαξαν τα δεδομένα στην απορρόφηση των κοινοτικών πόρων και αναμένεται να αποκτήσουν μια μεγάλη δυναμική το 2012. Σε κάθε περίπτωση, βεβαίως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο επιχειρηματικός τομέας επηρεάζεται από τον περιορισμό της ζήτησης που συνεπάγεται το πρόγραμμα προσαρμογής. Όμως, η ανάκαμψη του επιχειρηματικού τομέα παραμένει σε εύθραυστη τροχιά και για τους λόγους που ακολουθούν επίσης τους συγκυριακούς. Πρώτα, τα πρόσθετα διαρκώς φορολογικά βάρη, δυστυχώς πολλές φορές οι καθυστερήσεις πληρωμών προς τις επιχειρήσεις, η αβεβαιότητα για τη βιωσιμότητα του χρέους και τις προοπτικές της ελληνικής οικονομίας υπονομεύουν κάθε προοπτική επιχειρηματικής ανάκαμψης και έχουν οδηγήσει τους δείκτες επιχειρηματικής και καταναλωτικής εμπιστοσύνης πάρα πολύ χαμηλά.

Αυτή η πολιτική εξόδου, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, από την κρίση μπορεί να εξασφαλίσει οικονομική αποτελεσματικότητα με τη διατήρηση ταυτόχρονα και την ενίσχυση της κοινωνικής συνοχής και την αποκατάσταση της εθνικής μας αξιοπρέπειας. Παράλληλα, δεν παγιδεύεται σε αγκυλώσεις πελατειακές που συντηρούν τις στρεβλώσεις στις αγορές, ανακατανέμουν τις παρασιτικές προσόδους και βασίζονται σε κριτήρια μακροπρόθεσμης κοινωνικής απόδοσης υπέρ του κοινωνικού συνόλου. Επίσης, προτείνει παρεμβάσεις συγκροτημένες αναπτυξιακής πολιτικής με υψηλή οικονομική απόδοση και καλύτερες προοπτικές ενσωμάτωσης στη διεθνή οικονομία της γνώσης και της ευρωπαϊκής οικονομικής ολοκλήρωσης.

Στη θέση του φόβου και της αβεβαιότητας πρέπει να μπει μια συντεταγμένη πορεία προς την ανάκαμψη, ενώ η χρονική επίσπευση είναι κατά τη γνώμη μου ο μεγάλος εθνικός στόχος, η γρηγορότερη δηλαδή εξόδος από την κρίση απέναντι στους δανιστές μας, που υποστηρίζουν ότι χρειάζονται δέκα χρόνια. Εγώ πιστεύω, λοιπόν, στο μισό χρόνο, ότι δηλαδή ταχύτερα μπορούμε να βγούμε απ' αυτήν την κρίση. Έτσι θα μειωθεί το κοινωνικό κόστος της προσαρμογής για τις κοινωνικές ομάδες που σήμερα δοκιμάζονται.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η οικονομική κρίση είναι μια ευκαιρία να αλλάξουμε. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι οι καθαρές κουβέντες, τις οποίες αναμένουν οι πολίτες από μας. Αυτές είναι οι θέσεις και πρέπει να διαμορφωθεί ένα εθνικό σχέδιο πολιτικής και μια εθνική κοινωνική συμμαχία, ένα νέο εθνικό κοινωνικό συμβόλαιο με όλους τους Έλληνες, για να ανοίξουμε αφ' ενός μεν τις προϋποθέσεις ταχύτερης καταπολέμησης της κρίσης και προοπτικές ανάκαμψης.

Όμως, πρέπει να πω, ότι δεν απαντούν όλοι στην κρίση με τον ίδιο τρόπο. Την αδράνεια και την καθυστέρηση την προωθούν είτε όσοι δεν αντιλαμβάνονται το πρόβλημα είτε όσοι προσδοκούν κέρδη από την αποδιάρθρωση της οικονομίας και της κοινωνίας. Ή έχουν κρυφή ατζέντα. Στο εσωτερικό της χώρας το τίμημα της καθυστέρησης τελικά ποιοι το πληρώνουν; Το πληρώνουν όσοι δεν επωφεληθήκαν στο προηγούμενο χρονικό διάστημα στην περίοδο της εύκολης ανάπτυξης.

Σήμερα πρέπει να κοιτάξουμε το μέλλον. Δεσμευόμαστε με

σκληρή προσπάθεια, με μια νέα εθνική κοινωνική συμμαχία, με ένα νέο ισχυρό σύμφωνο εμπιστοσύνης μεταξύ πολιτικών δυνάμεων και λαού, να διαμορφώσουμε τις προϋποθέσεις για την επανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας, την επαναφορά της ελληνικής οικονομίας σε τροχιά βιώσιμης ανάπτυξης.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Και εγώ σας ευχαριστώ.

Κύριες και κύριοι συνάδελφοι, γίνεται γνωστό στο Σώμα ότι από τα άνω δυτικά θεωρεία παρακολουθούν τη συνεδρίαση, αφού συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Εργαστήρι Δημοκρατίας» που οργανώνει το Ίδρυμα της Βουλής, δεκαεννέα μαθητές και ένας εκπαιδευτικός από το 2ο Δημοτικό Σχολείο Γλυκών Νερών.

Η Βουλή τούς καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει ο Βουλευτής Επικρατείας του ΣΥΡΙΖΑ κ. Μουλόπουλος Βασίλειος.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δυστυχώς για το Κοινοβούλιο, δυστυχώς για την αξιοπιστία του πολιτικού συστήματος, για την περίφημη χαμένη τιμή της πολιτικής και των πολιτικών, αλλά κυρίως δυστυχώς για την δημοκρατία, σε αυτήν την Αίθουσα συνεχίζεται το θέατρο του παραλόγου.

Ξέρετε ποια είναι η εικόνα αυτής της συζήτησης; Οι Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ κάνουν αντιπολίτευση στη Νέα Δημοκρατία. Οι Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας κάνουν αντιπολίτευση στο ΠΑΣΟΚ. Ο ΛΑΟΣ κάνει αντιπολίτευση και στους δύο. Και όλοι μαζί είστε και Αντιπολίτευση και Συμπολίτευση. Αυτή είναι η εικόνα που δίνετε έξω.

Άκουσα τον κ. Χρυσοχοΐδη να λέει ότι όλα ήταν λάθος, ότι το μνημόνιο ήταν καταδικασμένο να αποτύχει, το ψήφισε όμως. Μάλιστα έκανε μία ομιλία προεκλογική, Αρχηγού κόμματος. Ποιανού κόμματος δεν κατάλαβα. Θέατρο του παραλόγου, λοιπόν, οι ομιλίες σας, θέατρο του παραλόγου και ο προϋπολογισμός. Θέατρο του παραλόγου γιατί είναι κάτι το ανύπαρκτο. Συζητάμε για μία μαγική εικόνα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εδώ και δύο χρόνια συζητάμε, διαφωνούμε, ψηφίζουμε ή καταψηφίζουμε μνημόνια, νομοσχέδια, δανειακές συμβάσεις, προϋπολογισμούς που ουδεμία σχέση έχουν με την πραγματικότητα, που είναι βέβαιο εκ των προτέρων ότι ούτε αποτέλεσμα θα έχουν ούτε θα εφαρμοσθούν. Ή μάλλον ένα αποτέλεσμα θα έχουν, το ακριβώς αντίθετο από αυτό που υποτίθεται ότι υποσχονται.

Τελευταία παράσταση αυτού του θεάτρου του παραλόγου είναι και αυτός ο προϋπολογισμός που συζητάμε σήμερα. Όλοι γνωρίζουμε πολύ καλά ότι είναι ένας προϋπολογισμός εικονικός, ένας προϋπολογισμός που δεν θα εφαρμοστεί και θα αναθεωρηθεί επί τα χείρω ως το τέλος αυτού εδώ του χρόνου.

Όλοι γνωρίζουμε πολύ καλά ότι βάσει των στοιχείων κατάρτισής του παίζει «μπουνιές» με την πραγματικότητα, ότι θα ανατραπεί μέχρι το τέλος του Δεκέμβρη όχι μόνο γιατί τα έσοδα καταρρέουν, όχι γιατί οι προβλέψεις είναι όλες στον αέρα, αλλά γιατί βασίζεται για παράδειγμα στην εκτίμηση –οι περίφημες εκτιμήσεις που όλες έπεσαν έξω– ότι η ύφεση θα είναι -2,5%. Ανέκδοτο! Ακόμα και οι πλέον φανατικοί νεοφιλελεύθεροι οργανισμοί, όπως ο ΟΟΣΑ μιλά για ύφεση μεταξύ 5% και 6%.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν θέλω να αναφερθώ σε περισσότερα στοιχεία αυτού του προϋπολογισμού, γιατί όπως σας είπα είναι κάτι το οποίο δεν υπάρχει. Η Ευρωπαϊκή Ένωση φλέγεται, οι οικονομίες καταρρέουν, ουδείς γνωρίζει τι θα ξημερώσει αύριο και εδώ εμείς συζητάμε για φανταστικούς αριθμούς, για πολιτικές που θα καταρρεύσουν, για στόχους ανέφικτους.

Σας θυμίζω αυτό το ανέκδοτο των εκτιμήσεων. Ποιες ήταν οι εκτιμήσεις αυτά τα δύο τελευταία χρόνια; Ο κ. Παπακωνσταντίνου ούτε λίγο, ούτε πολύ μας είχε πει ότι θα είχαμε ανάπτυξη και θα ξαναμπαίναμε στις αγορές αυτήν την εποχή. Οι εκτιμήσεις του κ. Βενιζέλου το καλοκαίρι ήταν ότι μπήκε πάτος στο βαρέλι. Φαίνεται ότι τα μέτρα του πάτου δεν συμβάδίζουν με αυτό το βαρέλι. Σε δύο μήνες θα μας πουν πάλι ότι κάναμε λάθος στις εκτι-

μήσεις, λάθος στις προβλέψεις, όπως και με το μνημόνιο, όπως και με τον προϋπολογισμό του 2011, όπως και με το μεσοπρόθεσμο. Η συμφωνία της 26ης Οκτωβρίου, γνωρίζετε επίσης πολύ καλά ότι έχει ξεπεραστεί και ότι ήδη συζητείται η αναθεώρησή της. Αυτές οι λάθος εκτιμήσεις φέρουν τις υπογραφές της τρόικα, του κ. Παπακωνσταντίνου, του κ. Βενιζέλου και του κ. Προβόπουλου. Έκαναν λάθος οι άνθρωποι στην πρόσθεση, την αφαίρεση, τον πολλαπλασιασμό και τη διαίρεση. Τώρα, όμως, μας λέτε ότι όλα θα πάνε καλά, βρήκαμε τεχνοκράτη που γνωρίζει καλά τις τέσσερις πράξεις της απλής αριθμητικής και γι' αυτό τον κάνετε και Πρωθυπουργό. Δυστυχώς, όμως, θα διαπιστώσουμε σε λίγες εβδομάδες ότι οι γνώσεις του κ. Παπαδήμου δεν θα λύσουν το πρόβλημα. Πάλι θα βγουν λάθος, πάλι θα φταίνε οι πράξεις.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητάμε έναν προϋπολογισμό εικονικό μεν, βαθειά και ωμά ταξικό δε, έναν προϋπολογισμό που θα αποτύχει σε όλους τους στόχους του, αλλά θα προσπαθήσει να επιβάλει τις πολιτικές που θα εξοντώσουν την κοινωνία και θα παραδώσουν αμαχητί τη χώρα στις αγορές, στα ισχυρά πολιτικά και οικονομικά κέντρα της Ευρώπης. Αυτό είναι το συμβόλαιο που έχει υπογράψει η Κυβέρνηση εθνικής ενότητας του κεφαλαίου με την ολιγαρχία του χρήματος, εγχώρια και ευρωπαϊκή, να ιδιωτικοποιήσει κάθε δημόσιο αγαθό, να ξεπουλήσει το δημόσιο πλούτο, να συρρικνώσει κάτω από τα όρια της φτώχειας μισθούς και συντάξεις, να καταργήσει κοινωνική ασφάλιση, να καταδαφίσει τη δημόσια υγεία και παιδεία, να στείλει εκατομμύρια εργαζόμενους του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα στην ανεργία. Κι αυτά γιατί; Για να πάρουμε την έκτη δόση, την έβδομη δόση ή την πρώτη της νέας δανειακής σύμβασης. Και τι θα προβλέπει ο αναθεωρημένος σε ένα ή δύο μήνες προϋπολογισμός, για να πάρουμε την όγδοη δόση; Ποια θα είναι η νέα κρεατομηχανή που θα μας ζητήσουν οι δανειστές μας;

Αυτοί που μας κυβερνούν, τόσο οι προηγούμενοι όσο και οι νυν θυμίζουν ναρκομανείς, ικανούς για όλα προκειμένου να πάρουν τη δόση τους, ικανούς να εκπορευτούν, να ληστέψουν, να σκοτώσουν, να παραδώσουν το λαό, τη χώρα στα αδηφάγα ένστικτα των αγορών, της ολιγαρχίας του πλούτου, των τραπεζών, των διεθνών τοκογλύφων. Στον προϋπολογισμό δεν υπάρχουν η κοινωνική πρόοδος, η εργασία, η υγεία, η παιδεία, η κατοικία, ο ελεύθερος χρόνος για όλους, η εξάλειψη της φτώχειας και των ανισοτήτων, η ευμάρεια του λαού. Όλα αυτά είναι επικίνδυνες ιδέες κάποιων αριστερών.

Όλοι γνωρίζουμε ότι αυτές οι πολιτικές είναι θυσίες χωρίς αντίκρισμα, δεν θα θεραπεύσουν την κρίση, θα την επιδεινώσουν. Αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά και η τρόικα και οι ιθαγενείς τοποτηρητές της και εσείς. Θα αποφέρει όμως νέα τεράστια κέρδη με την υπεραξία των εργαζομένων και με ιδιωτικοποίηση σε οτιδήποτε είναι δημόσιο, κοινωνικό όλων των εργαζομένων. Και όλα αυτά προσπαθείτε να τα περάσετε μέσα από την παραμορφωτική εικόνα μίας ψευδεπίγραφης κυβέρνησης που στερείται τη λαϊκή νομιμοποίηση.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Γ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΡΓΥΡΗΣ**)

Δυστυχώς για το δήθεν συναινετικό κλίμα που φοριέται πολύ αυτή την πολιτική περίοδο, ο λαός, η Αριστερά, παραμένουν αθεράπευτα αιρετικοί, αρνούνται να ακολουθήσουν τη μόδα του κοινού συμφέροντος και επιμένουν στα παλιομοδίτικα ταξικά συμφέροντα και στα δικαιώματα των εργαζομένων. Μην απατάσθε. Η κοινωνία δεν θα ανεχθεί να τις τσακίζετε τα κόκαλα αδιαμαρτύρητα, να τη βρίζετε, να την ενοχοποιείτε, να την εκβιάζετε, να τη χειραγωγείτε. Ο πολιτικός χρόνος και αυτής της Κυβέρνησης έχει λήξει. Ο λαός αντιστέκεται, ενεργεί, διεκδικεί, αρνείται να αυτοκτονήσει.

Η ιστορία δεν τελείωσε, η ταξική πάλη παραμένει ο μοχλός της ιστορίας και ξαναβγαίνει στο προσκήνιο. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το φάντασμα των επικίνδυνων τάξεων πλανάται και πάλι πάνω από την Ευρώπη.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας, κ. Ιωάννης Τραγάκης.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ: Ποια είναι η σειρά, κύριε Πρόεδρε;

ΤΟΝΙΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ: Νομίζω ότι ήταν η σειρά μου να μιλήσω.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ορίστε, κύριε Τραγάκη έχετε το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΡΑΓΑΚΗΣ: Όλοι βιάζονται σήμερα.

Θα ήθελα να κάνω ένα σχόλιο για το φαινόμενο που παρατηρείται στη συζήτηση αυτού του προϋπολογισμού. Είναι πρωτοφανές, αυτό που παρατηρείται και νομίζω ότι αυτό θα πρέπει να μας προβληματίσει όλους για το πώς γίνεται η συζήτηση του προϋπολογισμού, ώστε στην επόμενη Αναθεώρηση του Συντάγματος, αλλά και νομοθετικά αργότερα, να δημιουργήσουμε νέες προοπτικές για τη συζήτηση του Προϋπολογισμού.

Έφυγε ο κύριος Υπουργός, ο κ. Χρυσοχοϊδης, ο οποίος μίλησε για την ανάπτυξη και το ΕΣΠΑ. Θα ήθελα μόνο να του θυμίσω ότι λείπει ένα εργαλείο για την ανάπτυξη και για το ΕΣΠΑ.

Ήλθαν οι Γερμανοί επενδυτές να κάνουν επενδύσεις τώρα στην Ελλάδα, στα φωτοβολταϊκά. Ξέρετε ποια ήταν η απάντησή τους; «Τι πάμε να κάνουμε εκεί; Αυτοί δεν έχουν Κτηματολόγιο, δεν γνωρίζουν την ακίνητη περιουσία τους. Τι επένδυση να κάνουμε εκεί;» Σκεφθείτε ότι το 1975 από αυτό το Βήμα, νέος Βουλευτής τότε, είχα πει τα ίδια για το Κτηματολόγιο, ότι δεν μπορεί να προχωρήσουμε σε χωροταξικούς σχεδιασμούς, σε πολεοδομικές μελέτες χωρίς την ύπαρξη Κτηματολογίου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ: Οι μελέτες κάθονται.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΡΑΓΑΚΗΣ: Και σας πληροφορώ ότι οι όποιες μελέτες έγιναν δεν υλοποιήθηκαν μέχρι τέλους, δεν πήγαν στο τρίτο στάδιο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητάμε αυτές τις μέρες τον προϋπολογισμό του 2012 μέσα σε ένα σύνθετο περιβάλλον, εξαιρετικά δύσμενες και σύνθετο και για την Ελλάδα, αλλά και για την Ευρώπη. Η οικονομική κρίση έβαλε την Ευρωπαϊκή Ένωση στην πιο δύσκολη δοκιμασία που είχε ποτέ από τότε που ιδρύθηκε. Οι τελευταίες εξελίξεις δείχνουν ότι η κρίση αγγίζει και το κληρό πυρήνα της Ευρώπης τώρα, παρασύροντάς την σε μία πρωτοφανή κρίση αξιοπιστίας.

Το δυστύχημα για εμάς είναι ότι τώρα που δίνουμε την κρισιμότερη μάχη για την επιβίωση της χώρας κινδυνεύουμε να χαθούμε μέσα στη μεγαλύτερη ευρωπαϊκή κρίση. Υπό αυτές τις οριακές συνθήκες, η Νέα Δημοκρατία θα ψηφίσει τον προϋπολογισμό του 2012 και θα στηρίξει τη μεταβατική Κυβέρνηση ειδικού σκοπού του κ. Παπαδήμου. Είναι η πρώτη φορά στη μεταπολιτευτική ιστορία του τόπου, όπου ένας προϋπολογισμός θα στηριχθεί από μία τόσο ευρεία κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Ιδίως η ψήφιση αυτού του προϋπολογισμού δεν έχει μόνο τη στενή οικονομική διάσταση, αλλά πρέπει να συνιστά ένα ξεκάθαρο μήνυμα ευθύνης και σοβαρότητας, που θα αποκαταστήσει το κύρος, την αξιοπιστία και την εμπιστοσύνη της χώρας στο εξωτερικό.

Κυρίες και κύριοι, μέσα σε αυτό το ρευστό, ραγδαίο, μεταβαλλόμενο οικονομικό περιβάλλον, η Νέα Δημοκρατία κινήθηκε με σταθερές θέσεις, επέδειξε υψηλό αίσθημα ευθύνης με πρώτο μέλημα τη διάσωση της Ελλάδας και τη διασφάλιση της ευρωπαϊκής μας προοπτικής. Ο Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας, ο κ. Αντώνης Σαμαράς, από την πρώτη στιγμή πήρε την πρωτοβουλία να αποκαταστήσει την τεράστια ζημιά που προκάλεσαν οι καταστροφικοί χειρισμοί του τέως Πρωθυπουργού, του κ. Παπανδρέου. Έκανε μια ιστορικής ευθύνης υπέρβαση, συμφωνώντας να συμμετάσχει στη μεταβατική Κυβέρνηση ειδικού σκοπού υπό τον κ. Λουκά Παπαδήμο, προκειμένου να αποφορτίσει το αρνητικό κλίμα για την Ελλάδα στην Ευρώπη και να αποφευχθεί το δημοψήφισμα που σχεδίαζε ο κ. Παπανδρέου, να δρομολογηθεί και υλοποιηθεί η απεμπλοκή και η εκταμίευση της έκτης δόσης, η ψήφιση του προϋπολογισμού του 2012 και η συμφωνία για το PSI και η ψήφιση της νέας δανειακής σύμβασης και η εφαρμογή των αποφάσεων που προκύπτουν από αυτή.

Αυτός είναι ο κύριος σκοπός της δημιουργίας της Κυβέρνησης Παπαδήμου. Το γεγονός ότι στηρίζουμε αυτή τη συγκυβέρνηση και ότι ψηφίζουμε τον προϋπολογισμό του 2012, δεν σημαίνει ότι δίνουμε συγχωρόχαρτι για τα όσα συνέβησαν την τελευταία διετία της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και ότι δεν θα ασκούμε κριτική

στις πολιτικές που θεωρούμε λαθεμένες ή ότι δεν θα διορθώσουμε αυτές τις πολιτικές μετά τις εκλογές της 19ης Φεβρουαρίου.

Οι εκλογές αποτελούν την απαραίτητη βαλβίδα ασφάλειας, προκειμένου να μην εκραγεί η κοινωνία. Το πλήθος και η οξύτητα των προβλημάτων που αντιμετωπίζει η χώρα απαιτούν αποφασιστική κυβερνητική πολιτική, που θα έχει την έγκριση του ελληνικού λαού με τον ανώτερο δημοκρατικό τρόπο, δηλαδή τις εκλογές.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο προϋπολογισμός του 2012 είναι το αποτέλεσμα του πλήρους εκτροχιασμού των δύο προηγούμενων προϋπολογισμών, του 2010 και του 2011. Η πορεία εκτέλεσης του προϋπολογισμού το δεκάμηνο του 2011 επιβεβαιώνει την αποτυχία της ακολουθούμενης πολιτικής. Οι αποκλίσεις είναι πολύ σημαντικές. Ξεπερνούν τα 5 δισεκατομμύρια ευρώ. Η ύφεση εκτιμάται –κατά τις εκτιμήσεις και την πρόβλεψη του ΟΟΣΑ– στο 6,1%, όταν ο περσινός προϋπολογισμός έκανε λόγο για 3% και το μεσοπρόθεσμο για 3,5%. Εδώ και πέντε χρόνια, είμαστε η μοναδική χώρα της Ευρώπης που θα έχουμε συνεχώς ρυθμούς ύφεσης.

Η ανεργία κυριολεκτικά καλπάζει. Ήδη με τα στοιχεία του Αυγούστου του 2011 έχει σκαρφαλώσει στο 18,4% και προβλέπεται ότι μέχρι τέλος του χρόνου θα φτάσει στο 20%. Είναι ο πιο τραγικός δείκτης της ελληνικής κοινωνίας.

Οι δαπάνες του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων, που είναι σημαντικό εργαλείο ανάπτυξης, έχουν μειωθεί δραματικά και μετά βίας προβλέπεται να φτάσουν τα 6,9 δισεκατομμύρια ευρώ.

Ένα στοιχείο θα σας δώσω μόνο. Ο προϋπολογισμός του 1980 είχε έλλειμμα 26% και το έλλειμμα αυτό προήρχετο αποκλειστικά και μόνο από τις δαπάνες του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων. Δηλαδή, πρέπει να δώσουμε μεγάλη έμφαση στο Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων, γιατί από αυτό θα έχουμε και την υλοποίηση του ΕΣΠΑ. Για να τρέξει το ΕΣΠΑ θα πρέπει το κονδύλι του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων να αυξηθεί, ώστε να λειτουργήσει ως αναπτυξιακός μοχλός για την οικονομία μας.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει προειδοποιητικά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Νέα Δημοκρατία δεν θα αμφισβητήσει αυτόν τον προϋπολογισμό και θα τον ψηφίσει. Η Νέα Δημοκρατία στηρίζει και θα στηρίξει τους στόχους της δημοσιονομικής προσαρμογής με πρωτογενές πλεόνασμα, μείωση του ελλείμματος και μείωση του δημοσίου χρέους.

Θα κάνω μια παρατήρηση σε ό,τι αφορά τα «μαγειρέματα» της ΕΛΣΤΑΤ του 2010 για το έλλειμμα του 2009. Εκεί συνέβησαν πρωτοφανή γεγονότα. Κατ' αρχάς, έσοδα του 2009 τα πήγαν στο 2010, το τελευταίο τρίμηνο που ανέλαβε η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Έξοδα του 2010 τα έφεραν στο 2009. Και το χειρότερο, για πρώτη φορά έβαλαν στο έλλειμμα της κεντρικής κυβέρνησης τα ελλείμματα δεκαεπτά ΔΕΚΟ και τα ελλείμματα των νοσοκομείων, χωρίς να προβλέπεται από πουθενά και χωρίς να επιβάλλεται από πουθενά.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Παράδειγμα: Η Γερμανία όλο της το ασφαλιστικό σύστημα το έχει στον ιδιωτικό τομέα εκτός ελλείμματος κεντρικής κυβέρνησης. Η Γαλλία όλο της το ασφαλιστικό σύστημα και τα ελλείμματα των νοσοκομείων τα έχει στην «FRANCE TELECOM», για να είναι εκτός του ελλείμματος της κεντρικής κυβέρνησης. Και εμείς ωραιότατα στις αρχές του 2010 προς τα μέσα, με τον κ. Γεωργίου, ο οποίος ήταν Πρόεδρος της ΕΛΣΤΑΤ και πρώην υπάλληλος του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, φέραμε το έλλειμμα εκεί που το φέραμε. Έφεραν το έλλειμμα στο 15,6%, με σκοπό να πάνε στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Αυτή είναι μία υπεύθυνη καταγγελία. Είναι μια καταγγελία η οποία έγινε σχεδόν από όλα τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου της ΕΛΣΤΑΤ και πήρε ο κ. Γεωργίου, ο ίδιος, την ευθύνη. Και αν έχει ο ίδιος την ευθύνη ή δεν υπάρχουν και πολιτικές ευθύνες γι' αυτό το θέμα! Είναι ένα πολύ σημαντικό θέμα, που είμαι σίγουρος ότι θα ερευνηθεί.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κύριε Πρόεδρε, θα παρακαλούσα να μου δώσετε ένα λεπτό.

Οι εκτιμήσεις του ΟΟΣΑ ή της Τράπεζας της Ελλάδος για το μέγεθος της ύφεσης και της ανεργίας γι' αυτό το χρόνο είναι ότι πρέπει να αλλάξει γενικά η οικονομική πολιτική. Για να συμβεί όμως αυτό, απαιτείται μία ισχυρή κυβέρνηση με ξεκάθαρη πολιτική, με διαφορετικό μείγμα και διαφορετικό πρόγραμμα από αυτό που ακολουθήθηκε ως σήμερα. Πάνω απ' όλα, απαιτείται μια κυβέρνηση που θα προκύψει από την ψήφου του κυρίαρχου ελληνικού λαού.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ:(δεν ακούστηκε).

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Δεν χρειάζονται σχόλια για τοποθετήσεις. Μόνο με άλλες τοποθετήσεις μπορούν να σχολιαστούν.

Το λόγο έχει η Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, κ. Τόνια Αντωνίου.

Ορίστε, κυρία Αντωνίου, έχετε το λόγο.

ΤΟΝΙΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Κυβέρνηση εθνικής συνεννόησης και εθνικής συνευθύνης συγκροτήθηκε για να ανταποκριθεί σε μία κατάσταση έκτακτης ανάγκης για τη χώρα.

Η εντολή που έλαβε από τη Βουλή είναι σαφής και περιλαμβάνει τρεις στόχους. Ο πρώτος στόχος επιτεύχθηκε και είναι πολύ θετικό. Η Ελλάδα παίρνει την έκτη δόση.

Το δεύτερο βήμα είναι η ψήφιση του προϋπολογισμού, που συζητάμε σήμερα και το τρίτο βήμα θα είναι η επικύρωση της συμφωνίας της νέας δανειακής σύμβασης από τη Βουλή. Σε ένα διεθνές περιβάλλον, που συγκλονίζεται από αναταράξεις γιγαντιαίου μεγέθους, η χώρα μας θα δώσει μάχη και με το χρόνο για να κατοχυρώσει το κεκτημένο της συμφωνίας και να διασφαλίσει τη θέση της στη ζώνη του ευρώ.

Οι εξελίξεις είναι ραγδαίες. Κανείς δεν γνωρίζει τι θα συμβεί το επόμενο διάστημα στην Ευρώπη, όσον αφορά τη συνοχή της, ακόμα και την ίδια την ύπαρξή της. Συζητάμε, λοιπόν, τον προϋπολογισμό του 2012 με τα σημερινά δεδομένα. Και τα δεδομένα είναι ότι η τήρηση αυτού του προϋπολογισμού συνδέεται άμεσα με την εφαρμογή της συμφωνίας και τη μείωση του ελληνικού χρέους, αφού από αυτή τη συμφωνία ο προϋπολογισμός κερδίζει 5 δισεκατομμύρια ευρώ περίπου από τους τόκους, που θα πληρώναμε, αν δεν είχε γίνει το κούρεμα.

Κεντρικό ζήτημα στην εφαρμογή αυτής της συμφωνίας είναι το λεγόμενο PSI και η επανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών. Μόνο αν επιτευχθούν οι στόχοι του PSI για τη συμμετοχή των ιδιωτών σε ποσοστό 100%, θα έχουμε μείωση των εξόδων του προϋπολογισμού κατά 5 δισεκατομμύρια και θα πετύχουμε το επιβαλλόμενο πρωτογενές πλεόνασμα, που θα καταστήσει βιώσιμο το ελληνικό χρέος. Μόνο αν γίνει επανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών θα αυξηθεί το ρευστότητα για την πραγματική οικονομία, θα υπάρξει κλίμα αλλαγής στην αγορά, επενδύσεις και κατά συνέπεια απασχόληση. Αυτή θα είναι αλλαγή στην πραγματική οικονομία και αυτό το ζήτημα κρίνεται στο πρώτο τρίμηνο του 2012. Επομένως, η επιτυχής εφαρμογή του PSI είναι η πρώτη προϋπόθεση για να πετύχει τους στόχους του ο προϋπολογισμός.

Όλοι γνωρίζουμε, κύριοι συνάδελφοι, ότι αυτή η διαπραγμάτευση θα είναι σκληρή. Το ισχυρό τραπεζικό σύστημα και ιδιαίτερα το εγχώριο αντιδρά σθεναρά στην πλήρη εφαρμογή της συμφωνίας στο ποσοστό 100%. Στην ουσία έχουμε μια σφοδρή αντιπαράθεση και σύγκρουση ανάμεσα στα συμφέροντα του τραπεζικού συστήματος από τη μια πλευρά και στα συμφέροντα της πραγματικής οικονομίας και των πολιτών από την άλλη πλευρά. Αυτή είναι η πραγματικότητα και απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα, ο καθένας μας, ως μέλος του πολιτικού συστήματος, καλείται να πάρει θέση είτε από τη μια είτε από την άλλη πλευρά. Και δεν αναφέρομαι μόνο στο στενό πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης -Πρωθυπουργό, Κυβέρνηση, κόμματα και Βουλευτές- γιατί το πραγματικό σύστημα διακυβέρνησης της χώρας περιλαμβάνει και άλλα συστήματα και υποσυστήματα, το οικονομικό, το σύστημα των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, τα συνδι-

κάτα, την αυτοδιοίκηση και όλους τους φορείς της κοινωνίας των πολιτών.

Η δεύτερη προϋπόθεση για την επιτυχία του προϋπολογισμού και τη μείωση της ύφεσης στο 2,8% για το 2012 είναι να λειτουργήσει το ΕΣΠΑ και το ευρωπαϊκό σχέδιο ανασυγκρότησης, ώστε να απελευθερωθούν πόροι για την ανάπτυξη και απασχόληση. Εδώ, και εγώ και πάρα πολλοί άλλοι συνάδελφοι, κύριε Υπουργέ, έχουμε πει ότι υπάρχουν πολύ σημαντικές καθυστερήσεις. Και βέβαια, όλες αυτές οι καθυστερήσεις έχουν συντελέσει και στο κλείσιμο επιχειρήσεων. Έχουν αυξηθεί οι απολύσεις και η ανεργία έχει φτάσει σε επίπεδα πρωτόγνωρα και οριακά. Διαρρηγνύουν τη συνοχή της κοινωνίας, παράγουν φτώχεια, εξαθλίωση και απελπισία. Ένας άνεργος δεν είναι απλά κάποιος που αδυνατεί να καλύψει τις ανάγκες του. Είναι κάποιος που αναζητά τη θέση και το ρόλο του στο κοινωνικό σύνολο, στο οποίο ανήκει. Με τα μέτρα που ήδη εφαρμόζονται και πρόκειται να εφαρμοστούν το 2012, το βάρος που πέφτει στις πλάτες μισθωτών, συνταξιούχων και μικρομεσαίων σήμερα ξεπερνά και τις αντοχές και τις δυνατότητές τους.

Όχι μόνο δεν υπάρχει πλέον κανένα περιθώριο για νέα μέτρα προς αυτή την πλευρά, αλλά επιβάλλεται να εκπονηθούν και πολιτικές στήριξης. Το ακούσαμε και από αυτό εδώ το Βήμα και από τον Πρωθυπουργό κ. Παπαδήμο και από τον Υπουργό Οικονομικών κ. Βενιζέλο. Χρειάζονται δηλαδή στοχευμένες πολιτικές, να υπάρξει ένα δίκτυο κοινωνικής ασφαλείας για τους ανθρώπους που είναι κάτω από το όριο της φτώχειας.

Όμως, κύριε Υπουργέ, θα ήθελα να μας διευκρινίσετε αν αυτά που διαβάζουμε ισχύουν, αν δηλαδή υπάρχει πολιτικό σκεπτικό να αυξηθούν τα τιμολόγια των ΔΕΚΟ. Αυτό διάβασα πριν λίγες μέρες και μάλιστα, για αύξηση των τιμολογίων της ΔΕΗ σε πολύ μεγάλο ποσοστό. Θεωρώ ότι είναι αδιανόητο σε αυτή την οικονομική κατάσταση που έχουν σήμερα οι Έλληνες πολίτες να τους επιβαρύνουμε με αύξηση των τιμολογίων των ΔΕΚΟ και παραδείγματος χάριν της ΔΕΗ. Και βέβαια, και άλλοι συνάδελφοι από αυτό εδώ το Βήμα είπαν ότι δεν μπορούν να διανοηθούν ως ελληνικό Κοινοβούλιο να κόβεται το ρεύμα της ΔΕΗ σε ανθρώπους που δεν μπορούν να πληρώσουν. Και το θετικό είναι ότι χθες, από αυτό εδώ το Βήμα, ο Υπουργός Οικονομικών κ. Βενιζέλος είπε ότι αυτό δεν είναι δυνατόν να συμβεί.

Επίσης, κύριε Υπουργέ, θα θέλαμε διευκρινίσεις για ένα πολύ ευαίσθητο θέμα που αφορά μια μεγάλη ομάδα πολιτών, που είναι τα άτομα με αναπηρία. Ακούσαμε ότι σχεδιάζεται μια ΚΥΑ μεταξύ του Υπουργού Υγείας και του Υπουργού Κοινωνικών Ασφαλίσεων, για να μειωθούν τα ποσοστά αναπηρίας των κοινωνικών εκείνων ομάδων, που πλήττονται και έχουν σοβαρά πρόβλημα υγείας. Αυτό αντιλαμβάνεστε ότι σημαίνει κατάργηση οικονομικών και θεσμικών δικαιωμάτων των ατόμων με αναπηρία. Είναι ένα ισχυρό πλήγμα αυτό, αν συμβεί, για τα άτομα που βιώνουν αυτή την κατάσταση. Είναι αμφίβολος οικονομικής απόδοσης για το σύνολο και παραβιάζονται πλέον βασικές αρχές και αξίες της στοιχειώδους ευνομούμενης κοινωνίας. Οι αρμόδιοι Υπουργοί είπαν από αυτό το Βήμα ότι θα επανεξετάσουν αυτή την πολιτική. Πριν την επανεξετάσουν, πρέπει να το φέρουν στην αρμόδια επιτροπή της Βουλής και να συζητήσουμε περί τίνος πρόκειται.

Κεντρικό ζήτημα και διακύβευμα, κύριοι συνάδελφοι, είναι πλέον η δικαιοσύνη. Είναι ώρα να συνεισφέρει αναλογικά και η οικονομικά ευημερούσα τάξη αυτής της χώρας, αυτή που όλα τα προηγούμενα χρόνια κέρδισε. Στις δεκαετίες του 1990 και του 2000 συντελέστηκε στην Ελλάδα μια τεράστια αναδιανομή και συσσώρευση πλούτου σε μια ιδιωτική οικονομία, που κατά μεγάλο μέρος της ήταν κρατικοδίαιτη. Κάποιοι δεν κερδοσκοπούσαν μόνο, αλλά συνέθλιβαν και την υγιή επιχειρηματικότητα μέσα σε συνθήκες αθέμιτου ανταγωνισμού. Και όταν αυτοί καταγγέλλουν το υπερδιογκωμένο κρατικό τομέα, όταν καταγγέλλουν το πλετασιακό κράτος, αποκρύπτουν ότι είναι οι ίδιοι που κέρδιζαν τόσα χρόνια από την προνομιακή τους σχέση με αυτό το κράτος.

Η κοινωνική δικαιοσύνη δεν είναι πλέον ιδεολογικό ζήτημα. Είναι όρος επιβίωσης και ύπαρξης της χώρας. Αν κάποιος δεν μπορούν ή δεν θέλουν να το συνεκδητοποιήσουν, το πολιτικό σύστημα πρέπει να τους υποχρεώσει να αναλάβουν την ευθύνη που τους αναλογεί, γιατί δεν υπάρχει άλλη επιλογή. Βλέπουμε το τε-

λευταίο διάστημα να υπάρχουν τέτοιες πρωτοβουλίες, αλλά πιστεύω ότι πρέπει να αυξηθούν, για να πιστέψει ο ελληνικός λαός ότι αυτή η Κυβέρνηση έχει πολιτική βούληση να συγκρουστεί πραγματικά με τους κατέχοντες.

Η παρούσα Βουλή έχει την ευκαιρία να κάνει την αρχή, να ψηφίσει ένα νέο φορολογικό σύστημα που θα είναι δίκαιο, αναδιαμορφώνοντας και τους ελεγκτικούς μηχανισμούς. Ακούσαμε τα προηγούμενα χρόνια για την επανίδρυση του κράτους και από τις κυβερνήσεις του κ. Καραμανλή, αλλά τελικά είδαμε αυτή την εξαετία να καταρρέουν οι ελεγκτικοί μηχανισμοί, να καταρρέει το κράτος και να αυξάνονται οι δαπάνες. Είδαμε τα τελευταία δυο χρόνια από την πλευρά της προηγούμενης κυβέρνησης και μάλιστα από το προηγούμενο οικονομικό επιτελείο της κυβέρνησης απίστευτη αδράνεια και ολιγωρία να καταπιαστεί με τα δύσκολα, να αναμορφώσει το φορολογικό σύστημα, τους ελεγκτικούς μηχανισμούς, να συλλάβει τη φοροδιαφυγή, να πατάξει το λαθρεμπόριο.

Οι ευθύνες είναι τεράστιες και οι επιπτώσεις επίσης τεράστιες. Είχαμε επισημάνει κάποια πράγματα έγκαιρα από τη Βουλή, αλλά δεν εισακουστήκαμε. Δυστυχώς για κάποιους Υπουργούς της τότε κυβέρνησης, το φως το αληθινό της συνειδήσής τους ήρθε πολύ όψιμο. Τότε λοιδορούσαν εμένα και πάρα πολλούς συναδέλφους που λέγαμε είτε στα θεσμικά όργανα της Κοινοβουλευτικής μας Ομάδας είτε από το Βήμα της Βουλής ότι δεν ήταν στραβά ο γιάλος, αλλά στραβά αρμενίζαμε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τρία είναι τα μεγάλα ζητήματα που συνθέτουν το κεντρικό πολιτικό διακύβευμα για τη χώρα: Η δικαιοσύνη, οι δομικές αλλαγές στο κράτος, την οικονομία και στο μοντέλο παραγωγής και η δημοκρατία. Γιατί οι επιλογές που έχουν γίνει για τη διαχείριση της κρίσης έχουν τυπική και μόνο δημοκρατική νομιμοποίηση, άσχετα αν έπρεπε ή δεν έπρεπε να γίνουν. Ουσιαστική νομιμοποίηση δεν έχουν.

Η διαχείριση μιας κρίσης όμως απαιτεί ισχυρή ηγεσία και ισχυρή ηγεσία μπορεί να δώσει μόνο ο λαός και η δημοκρατία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η παρούσα Κυβέρνηση είναι μια Κυβέρνηση συνθηκών έκτακτης ανάγκης. Ως τέτοια τη στηρίζουμε, ως τέτοια την κρίνουμε και με αυτό το σκεπτικό δίνουμε την ψήφο μας, για να λάβει τις αποφάσεις και τις πρωτοβουλίες που απαιτούνται σε αυτήν την κρίσιμη περίοδο για την Ελλάδα και την Ευρώπη.

Σας ευχαριστώ πολύ και πάνω από όλα τον Πρόεδρο για την ανοχή του.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Μόνο που η ανοχή να μην μετατρέπεται σε ενοχή, γιατί όταν περνάει τα τρία λεπτά...

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, γίνεται γνωστό στο Σώμα ότι από τα άνω δυτικά θεωρεία παρακολουθούν τη συνεδρίαση, αφού ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» και ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής, τριάντα τέσσερις μαθητές και μαθήτριες και δυο εκπαιδευτικοί από το 2ο Γυμνάσιο Καλαμάτας, Α' Τμήμα.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει η Αντιπρόεδρος της Βουλής και Βουλευτής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Βέρα Νικολαΐδου.

Τα χθεσινά χρόνια πολλά τα λέμε τώρα, μια και δεν μιλήσατε στην Έδρα.

ΒΕΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ (Ε' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κρατάνε σαράντα μέρες, οπότε έχετε καιρό!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Σαράντα μέρες κρατάνε στην Ήπειρο!

ΒΕΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ (Ε' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, ο προϋπολογισμός του 2012 που κατέθεσε η εχθρική προς το λαό Κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, Νέας Δημοκρατίας και ΛΑΟΣ γίνεται χωρίς την παρουσία εκπροσώπου του οικονομικού επιτελείου της Κυβέρνησης και με τους περισσότερους Βουλευτές και των τριών κομμάτων να κάνουν κριτική στο περιεχόμενο του προϋπολογισμού ο καθένας από τη δική του σκοπιά και στο τέλος φυσικά, να δηλώνουν ότι θα τον στηρίξουν και ότι θα τον ψηφίσουν.

Αυτός, λοιπόν, ο προϋπολογισμός είναι ένας ταξικός προϋπολογισμός μαζικής και ανεξέλεγκτης πτώχευσης του λαού, στήριξης κυρίως του τραπεζικού κεφαλαίου και υλοποίησης των αποφάσεων του επικαιροποιημένου μεσοπρόθεσμου πλαισίου δημοσιονομικής στρατηγικής, όπως αυτό έχει διαμορφωθεί με την απόφαση της 26ης/27ης Οκτωβρίου 2011.

Στον τομέα του πολιτισμού που, βέβαια, πολύ λίγο ασχολείται ο προϋπολογισμός και μετά τις παρεμβάσεις και νομοθετήσεις από το Υπουργείο -ο νόμος για τον κινηματογράφο, πολιτική για τις επιχορηγήσεις στο θέατρο και άλλα- συνεχίζεται η ίδια πολιτική και η ίδια πρακτική της προηγούμενης κυβέρνησης του κ. Παπανδρέου, δηλαδή η στήριξη χρηματοδότησης επιχειρηματικών ομίλων, μη κυβερνητικών οργανώσεων και διαφόρων ιδιωτικών ιδρυμάτων και η λειτουργική σύνδεση του πολιτισμού με τον τουρισμό στους τομείς της τουριστικής βιομηχανίας και του αθλητικού και πολιτιστικού θεάματος.

Πιο συγκεκριμένα, με βάση τα στοιχεία της εισηγητικής έκθεσης και συγκεκριμένα στη σελίδα 71, οι δαπάνες του τακτικού προϋπολογισμού του Υπουργείου αφορούν κυρίως αρχαιολογικούς χώρους, εκδηλώσεις και προγράμματα προώθησης του ελληνικού πολιτισμού και την προβολή της χώρας μας ως ελκυστικού τουριστικού προορισμού. Σε σχέση δε με το ΕΣΠΑ, επειδή πολλά ακούγονται και είναι γνωστό ότι αποτελεί μέρος του προϋπολογισμού δημοσίων επενδύσεων, αναφέρεται πάντα στο ίδιο κείμενο ότι τα κονδύλια του θα προσανατολιστούν σε πολιτιστικές υποδομές και υπηρεσίες στο νησιωτικό χώρο και τους ορεινούς όγκους, κύρια σε οδικούς άξονες, ενώ υπογραμμίζεται ότι στην αναπτυξιακή πορεία της χώρας ο τουρισμός κατέχει μια άκρως σημαντική θέση. Με άλλα λόγια, είναι φανερό ότι η όποια πολιτιστική δραστηριότητα υποτάσσεται τελείως, μα τελείως, στις ανάγκες ανάπτυξης του τουριστικού κεφαλαίου, αφού ακόμη και η υποτιθέμενη χρηματοδότηση των αρχαιολογικών χώρων και των μουσείων γίνεται επιλεκτικά και αποσκοπεί στην εκχώρηση και εκμετάλλευσή τους από μη κυβερνητικές οργανώσεις, ιδιωτικά ιδρύματα και διάφορους επιχειρηματικούς ομίλους.

Από τα παραπάνω προκύπτει ότι όλοι οι υπόλοιποι κρατικοί εποπτευόμενοι φορείς και δημόσιοι οργανισμοί του πολιτισμού, θέατρα, ορχήστρες, μουσικά σύνολα, μουσεία κ.λπ., θα αντιμετωπίσουν πρωτοφανή επιδείνωση λειτουργίας και ύπαρξής τους, με στόχο το πέρασμά τους ανοιχτά πια στα χέρια του κεφαλαίου. Είναι χαρακτηριστικό ότι στο τμήμα της εισηγητικής έκθεσης που αφορά τον απολογισμό των ΔΕΚΟ, το Εθνικό Θέατρο και το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδας δεν έχουν αποστείλει στοιχεία, ενώ η Ελληνική Λυρική Σκηνή απουσιάζει τελείως. Γιατί; Παρακάτω υπάρχει απάντηση στο ίδιο πάντα κείμενο. Η απάντηση είναι ότι βρίσκονται σε διαδικασία συγχωνεύσεων, αναδιαρθρώσεων και καταργήσεων.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα όλης αυτής της κατάστασης είναι η σημερινή δραματική κατάσταση του Επιμελητηρίου Εικαστικών Τεχνών Ελλάδος, δηλαδή του συλλογικού φορέα περίπου πέντε χιλιάδων τριακοσίων εικαστικών καλλιτεχνών. Το Εικαστικό Επιμελητήριο είναι γνωστό ότι είναι ένα νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, που έχει ιδρυθεί από το 1944 και που σήμερα ακριβώς, με ευθύνη του Υπουργείου, η επιχορήγηση βρίσκεται σε εκκλήση του 2002. Επιχορηγεί το Υπουργείο μόνο με 17.000 ευρώ το μήνα, ενώ για τη μισθοδοσία χρειάζονται 21.500. Και μη νομίζετε ότι υπάρχει μεγάλος αριθμός προσωπικού. Συνολικά ήταν έξι, από τους οποίους οι τρεις τώρα συνταξιοδοτούνται αναγκαστικά και φυσικά δεν επιτρέπεται να γίνουν κάποιες άλλες προσλήψεις, για να μπορούν να καλυφθούν οι στοιχειώδεις ανάγκες λειτουργίας του Επιμελητηρίου.

Παρόμοια, βέβαια, είναι η κατάσταση και σε άλλους εποπτευόμενους φορείς του Υπουργείου, που παρουσιάζουν καλλιτεχνικό έργο. Οδηγούνται όλοι αυτοί οι φορείς σε μαρασμό και στο κλείσιμο, κρατικές ορχήστρες, θέατρα κ.λπ.. Ο μονόδρομος που δίνει το Υπουργείο σε όλα αυτά είναι ή το κλείσιμο ή η αναγκαστική στροφή για χρηματοδότηση στους χορηγούς, δηλαδή στη χειραγώγηση της καλλιτεχνικής δημιουργίας. Ποιος όμως θα έπρεπε να είναι ο ρόλος της πολιτείας; Εμείς λέμε ξεκάθαρα ότι θα έπρεπε, ενισχύοντας αυτούς τους κοινωνικούς φορείς, να

εξασφαλίζει όλες εκείνες τις προϋποθέσεις για την ανάπτυξη της καλλιτεχνικής δημιουργίας απρόσκοπτα, χωρίς καμμία εξάρτηση από τα ιδιωτικά συμφέροντα και μακριά από την εμπορευματοποίηση της τέχνης που την αλλοιώνει και στρεβλώνει το ρόλο της.

Όσον αφορά τώρα τους εργαζόμενους στο χώρο του πολιτισμού, επειδή ο πολιτισμός, σύμφωνα και με τις κατευθύνσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αποτελεί ένα ζωτικό χώρο επέκτασης της καπιταλιστικής δράσης, που σημαίνει μεγαλύτερη προσαρμοστικότητα στις ανάγκες του κεφαλαίου, αναμένεται, λοιπόν, το τελειωτικό τσάκισμα, θα λέγαμε, των όποιων εργασιακών δικαιωμάτων των εργαζομένων στο χώρο του πολιτισμού έχουν απομείνει, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, απελευθέρωση απολύσεων, αφαίρεση ασφαλιστικών, συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων και άλλα. Αν δε, συγκρίνουμε και τα ποσά σε σχέση με τον κρατικό προϋπολογισμό, θα δούμε ότι το 2010 το ποσοστό του συνόλου των δαπανών του Υπουργείου Πολιτισμού και Τουρισμού ήταν 0,51% του τακτικού προϋπολογισμού. Το 2011, με βάση πάντα τις εκτιμήσεις του Υπουργείου, θα είναι 0,30% και η πρόβλεψη, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, για το 2012 είναι πως θα φτάσει το 0,26%.

Γενική, λοιπόν, συρρίκνωση, απαξίωση του πολιτισμού. Και πράγματι, πρέπει να σταματήσουν τα μεγάλα λόγια για τη στήριξη δήθεν του πολιτισμού μας, γιατί τα πράγματα είναι ακόμη χειρότερα από τα νούμερα αυτά που σας ανέφερα, επειδή τα συγκεκριμένα νούμερα δεν αφορούν μόνο τον πολιτισμό. Αφορούν και πολλούς άλλους τομείς, όπως είναι ο τουρισμός, ο αθλητισμός, η Γενική Γραμματεία Ολυμπιακής Αξιοποίησης και το Εθνικό Συμβούλιο Καταπολέμησης του Ντόπινγκ. Αφορούν αθλητισμό, τουρισμό και τα λειτουργικά έξοδα του Υπουργείου.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, για το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας ο πολιτισμός είναι ιστορικό κοινωνικό δημιούργημα και σαν τέτοιο πρέπει να ανήκει σε όλη την κοινωνία, να αποτελεί λαϊκή περιουσία. Ο πολιτισμός για εμάς είναι το σύνολο των επιτευγμάτων του ανθρώπου στη δουλειά, στην επιστήμη, στις τέχνες. Είναι τρόπος ζωής, αν θέλετε, συμπεριφοράς στην καθημερινότητα και στην ποιότητα της ζωής μας. Για το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας η πολιτική για τον πολιτισμό πρέπει να διέπεται από ένα σχεδιασμό συνολικής κοινωνικής ανάπτυξης, με κριτήριο τις σύγχρονες ανάγκες και με τη δραστήρια συμμετοχή του λαού δημιουργού.

Σήμερα, ο προσανατολισμός που πρέπει να εξασφαλίζεται είναι: Εργασιακή και οικονομική αναβάθμιση όλων των καλλιτεχνών, αύξηση του ποσοστού των πιστώσεων στο 2% του κρατικού προϋπολογισμού, ένα πάγιο αίτημα όλων των φορέων του πολιτισμού. Και φυσικά, επειδή δεν εξασφαλίζεται τίποτα από όλα αυτά, εμείς δεν θα καταψηφίσουμε μόνο τον γενικό φετινό προϋπολογισμό, αλλά και τον προϋπολογισμό για τον πολιτισμό, για την αντιδραστική πολιτική του κατεύθυνση, καθώς και τις ανάλογες αναδιανομές, που θα έρθουν σε λίγο για να ψηφιστούν στην Βουλή, ώστε να υλοποιηθεί αυτός.

Άλλωστε, η πάλη για το δικαίωμα στον πολιτισμό για μας αποτελεί μέρος του συνολικότερου αγώνα του λαού μας για γενική πρόοδο και ευημερία. Και όπως κάθε λαϊκό δικαίωμα δεν θα χαριστεί, θα κατακτηθεί. Να είστε σίγουροι ότι οι εργαζόμενοι, ο λαός μας γενικότερα θα το κατακτήσει και μάλιστα, πολύ σύντομα.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο κ. Βουδούρης, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, θα ήθελα να τοποθετηθώ σ' ένα επίπεδο λίγο διαφορετικό απ' αυτό στο οποίο τοποθετήθηκαν οι περισσότεροι συνάδελφοι, λέγοντας ότι η φετινή ψήφιση του προϋπολογισμού διαφέρει απ' όλες τις προηγούμενες.

Η μεγάλη ιδιαιτερότητα είναι ότι παρουσιάζεται από μια Κυβέρνηση, η οποία είναι συμφωνημένο να αποχωρήσει σε λίγους μήνες. Μετά θα αναδειχθεί μια άλλη κυβέρνηση μ' ένα πολιτικό πρόγραμμα, το περίγραμμά του οποίου προφανώς δεν γνωρίζουμε αυτήν τη στιγμή.

Ο προϋπολογισμός δεν είναι μια απλή λογιστική άσκηση, είναι

μια πολιτική πράξη. Για την ακρίβεια, είναι η οικονομική αποτύπωση ενός πολιτικού προγράμματος. Όλοι γνωρίζουμε ότι ο ορίζοντας του πολιτικού προγράμματος της παρούσας Κυβέρνησης δεν ξεπερνάει τους συγκεκριμένους στόχους και το χρόνο, διάστημα για τα οποία έχει δώσει την εμπιστοσύνη της η Βουλή.

Είναι προφανές, λοιπόν, ότι δεν υπάρχει συνολικό πολιτικό πρόγραμμα μεταξύ των κομμάτων, που σήμερα συγκυβερνούν. Και εδώ θα ήθελα να ανοίξω μια μικρή παρένθεση, λέγοντας ότι η δημαγωγία της Νέας Δημοκρατίας επί δύο χρόνια την οδηγεί σήμερα στο να αρνείται το προφανές και οι εκπρόσωποι αυτού του κόμματος να επαναλαμβάνουν ότι δεν συγκυβερνούν, ενώ είναι προφανές ότι υπάρχει συγκυβέρνηση, όπως επίσης είναι προφανές ότι το ΚΚΕ σήμερα είναι Αξιωματική Αντιπολίτευση. Το λέω αυτό για όσους έχουν στο νου ότι η συγκυβέρνηση θα μπορούσε να συνεχιστεί και μετά τις εκλογές. Κλείνω την παρένθεση.

Τι νόημα έχει σήμερα, λοιπόν, η ψήφιση αυτού του προϋπολογισμού; Κατ' αρχάς βέβαια, είναι μια συνταγματική υποχρέωση. Δεύτερον, πρέπει να κατοχυρώσει τους βραχυπρόθεσμους στόχους της κυβέρνησης εθνικής συνευθύνης. Τέλος -και ίσως είναι το πιο σημαντικό- αποτελεί ένα στοιχείο για το μέλλον.

Τι εννοώ; Οι τελικοί στόχοι που θέτει ο προϋπολογισμός και που αφορούν πλεόνασμα και αντιστροφή της ύφεσης -δεν θα μπω σε λεπτομέρειες, γιατί δεν μας παίρνει ο χρόνος- είναι προφανώς σωστοί. Είναι όμως υλοποιήσιμος αυτός ο προϋπολογισμός; Αυτή είναι η μεγάλη ερώτηση.

Η απάντηση κατ' εμέ είναι να, υπό όρους και τα ερωτήματα είναι βασικά δύο: Ποιοι είναι αυτοί οι όροι και αν αυτοί οι όροι είναι αυτή τη στιγμή εξασφαλισμένοι. Ποιοι είναι, λοιπόν, οι όροι υλοποίησης αυτού του προϋπολογισμού; Πρώτον, η αναστροφή της ύφεσης. Ο προϋπολογισμός θέτει ως στόχους, η ύφεση να περιοριστεί στο 2,8%, ένα πόντο λιγότερο απ' ό,τι λέει η τρόικα και σχεδόν τρεις μονάδες χαμηλότερα από την ύφεση του 2011.

Πώς όμως θα γίνει αυτό, σε μια εποχή που οι δημόσιες δαπάνες είναι πάρα πολύ περιορισμένες; Είναι σαφές ότι εδώ προβάλλει η ανάγκη ενός νέου παραγωγικού μοντέλου, που θα βασιστεί κυρίως στην ιδιωτική πρωτοβουλία. Αυτό όμως, προϋποθέτει ριζικές αλλαγές των ρυθμιστικών φορέων της οικονομίας, μεταξύ των οποίων αναφέρω το σταθερό φορολογικό σύστημα, την αναδιοργάνωση του φοροεισπρακτικού μηχανισμού -ίσως το πιο σημαντικό- και την πάταξη της γραφειοκρατίας.

Επίσης, πέρα από τον ιδιωτικό εμπορικό τομέα, πρέπει να ευνοηθεί η ανάπτυξη της κοινωνικής οικονομίας, δηλαδή της οικονομικής δραστηριότητας που επιδιώκει μεν το κέρδος, υποτάσσοντάς το όμως σ' ένα συλλογικό στόχο, με κυρίαρχους της επιχειρηματικής δραστηριότητας τους ίδιους τους εμπλεκόμενους σε κάθε επιχείρηση. Θέλω να τονίσω ότι η ανάπτυξη της κοινωνικής οικονομίας είναι, κατ' εμέ, η κατ' εξοχήν κοινωνική απάντηση στην παρούσα κρίση του καπιταλισμού.

Δεύτερος όρος της υλοποίησης είναι η αντιμετώπιση της ανεργίας, η οποία -σύμφωνα με τους πιο συντηρητικούς υπολογισμούς- θα αγγίξει το 20% τον επόμενο χρόνο. Πρέπει να υπάρξει περιορισμός της ανεργίας, όχι μόνο για λόγους κοινωνικούς, αλλά επίσης και για λόγους καθαρά οικονομικούς.

Πράγματι, σύμφωνα με τα στοιχεία του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ, κάθε ποσοστιαία μονάδα αύξησης της ανεργίας, κοστίζει στο ΙΚΑ 350 εκατομμύρια ευρώ. Αν σ' αυτό προσθέσουμε το κόστος των επιδομάτων, τότε το κόστος αυτό αγγίζει σχεδόν το μισό δισεκατομμύριο ευρώ.

Στο ίδιο πνεύμα, οφείλουμε να δημιουργήσουμε ένα δίκτυο ασφαλείας, που να προστατεύει κάθε Έλληνα, γιατί είναι γεγονός ότι ακόμα και στην καλύτερη εκδοχή των εξελίξεων, έχουμε μπροστά μας πολλά χρόνια σκληρής λιτότητας. Χρειαζόμαστε, λοιπόν, τη δημιουργία, στο μοντέλο άλλων ευρωπαϊκών χωρών όπως το *mini-mum income* της Αγγλίας και της Γαλλίας -ενός ελάχιστου εισοδήματος εγγυημένο για κάθε πολίτη, που κινδυνεύει από την απόλυτη ανέχεια, για ν' αποφύγουμε τη μετατροπή της ελληνικής κοινωνίας σε μια κοινωνία των 2/3, για να μην πω σε μια κοινωνία του 1/3.

Το τελευταίο σημείο σχετίζεται με την αντιμετώπιση της αιτίας της οικονομικής κρίσης, που δεν είναι άλλη από το πελαταικό

και σαθρό πολιτικό σύστημα, που διαμορφώθηκε μετά τη Μεταπολίτευση. Αν δεν χτυπηθεί στη ρίζα του το πελατειακό σύστημα, καμμία οικονομική πολιτική δεν πρόκειται να ευδοκιμήσει, διότι το πελατειακό σύστημα είναι ο κρυφός καρκίνος που γεννά τη γραφειοκρατία, τη διαφθορά, άτολμες και ανίκανες πολιτικές ηγεσίες και τελικά πολιτική αδράνεια.

Συνοψίζω: Οι προϋποθέσεις για την υλοποίηση του προϋπολογισμού τελικά σχετίζονται με την εφαρμογή ενός νέου παραγωγικού μοντέλου, την υλοποίηση του κοινωνικού ρόλου του κράτους, τις θεσμικές αλλαγές, με κύριο στόχο την εξάρθρωση του πελατειακού συστήματος.

Προβλέπονται όλα αυτά στον προϋπολογισμό; Προβλέπονται στο κυβερνητικό πρόγραμμα; Η απάντηση είναι: όχι. Προσθέτω ότι δεν θα μπορούσαν να προβλεφθούν, έχοντας υπ' όψιν τη σύσταση και το ρόλο της κυβέρνησης εθνικής συνευθύνης.

Τι μπορούμε να συμπεράνουμε; Συμφωνούμε με τους προτεινόμενους στόχους, χωρίς όμως να μπορούμε να εξασφαλίσουμε τους όρους υλοποίησης. Αυτό που οφείλουμε να κάνουμε είναι να δεσμευθούμε να διαθέσουμε όλες τις δυνάμεις μας, για να δημιουργηθούν αυτές οι συνθήκες.

Ψηφίζοντας, λοιπόν, αυτόν τον προϋπολογισμό, το ΠΑΣΟΚ αναλαμβάνει την πολιτική ευθύνη -αξιολογώντας τα πεπραγμένα, αλλά και τα λάθη των προηγούμενων ετών- να σχεδιάσει άμεσα τον οδικό χάρτη εξόδου από την κρίση. Αναλαμβάνει να ανασυγκροτήσει, τόσο τις δυνάμεις του, όσο και την πολιτική του σκέψη, όχι μόνο για να ξαναδώσει ελπίδα, αλλά για να έχει πάλι το ρόλο του αξιόπιστου και αποτελεσματικού μεταρρυθμιστή της ελληνικής κοινωνίας.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο κ. Βαγιωνάς, Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΓΙΩΝΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, φίλες και φίλοι συνάδελφοι, ο προϋπολογισμός του 2012 τολμά να πω ότι είναι ένας αναγκαστικός προϋπολογισμός. Θα αναθεωρηθεί και αυτός, όπως και ο προηγούμενος, πολλές φορές κατά τη διάρκεια του χρόνου.

Η ψήφος εμπιστοσύνης στη μεταβατική Κυβέρνηση Παπαδήμου δεν συνεπάγεται άρση των ενστάσεων της Νέας Δημοκρατίας στα ψηφισμένα μέτρα της προηγούμενης κυβέρνησης του Γιώργου Παπανδρέου, αναφορικά με το μεσοπρόθεσμο και το πολυνομοσχέδιο. Εμείς διαφωνήσαμε σε πολλά πράγματα στα μέτρα που περιέχουν αυτά τα δύο νομοσχέδια. Συμφωνούμε με τους στόχους, όχι όμως με τους τρόπους. Γι' αυτό προσωπικά δίνω ψήφο ανοχής στη μεταβατική Κυβέρνηση Παπαδήμου.

Πολλά ακούστηκαν αυτές τις ημέρες, ιδιαίτερα από νέους συναδέλφους του ΠΑΣΟΚ. Τους παραπέμπω στα φιλοπασοκικά φύλλα της εφημερίδας «ΤΑ ΝΕΑ» στις 2 Δεκεμβρίου, για να δουν ένα γράφημα ως προς την εξέλιξη του δημοσίου χρέους και της πιστοληπτικής ικανότητας της χώρας τα τελευταία είκοσι χρόνια. Έτσι ίσως αλλάξουν γνώμη.

Τον Οκτώβριο του 2009 η κυβέρνηση Παπανδρέου παρέλαβε ένα δημόσιο χρέος 300 δισεκατομμύρια ή 125% του ΑΕΠ. Σήμερα, το δημόσιο χρέος είναι 360 δισεκατομμύρια και 165% του ΑΕΠ, όταν το ΑΕΠ το 2009 ήταν 238 δισεκατομμύρια. Μετά από δύο χρόνια πήγε στα 218 δισεκατομμύρια, 20 δισεκατομμύρια λιγότερα. Προβλέψεις του ΟΟΣΑ λένε ότι θα πλησιάσει τα 200 δισεκατομμύρια ευρώ του χρόνου, δηλαδή κάθε χρόνο παράγουμε λιγότερο πλούτο 6%-8%.

Οι θυσίες του λαού, με τις οριζόντιες περικοπές μισθών και συντάξεων, σε συνδυασμό με τη φορολαίλαπα, οδήγησε εύλογα σε ασφυξία στην αγορά, έκρηξη στα λουκέτα των επιχειρήσεων και εκτόξευση της ανεργίας, που δεν ξέρουμε πόση ακριβώς είναι. Αυτή είναι η ζοφερή πραγματικότητα, κύριοι συνάδελφοι. Συνολικά, καταθλιπτική εικόνα των Ελλήνων, αύξησης αυτοκτονιών, αύξησης της εγκληματικότητας, παραβατικής συμπεριφοράς, τοξικομανίας και άλλα.

Από τον προϋπολογισμό μπορούσε να πει κανείς πολλά. Παίρνω ένα κομμάτι που έχει σχέση με το θέμα της υγείας. Αν κοιτάξετε στο συνοπτικό πίνακα με τις έξι παραμέτρους -παραλείπω τις τέσσερις για συντομία- θα δείτε ότι έχουμε δαπάνες

για την υγεία και δαπάνες για την πρόνοια. Τα χρήματα που πληρώθηκαν για το 2010 είναι 5,3 δισεκατομμύρια ευρώ. Για το πρώτο εννιάμηνο του 2011 δόθηκαν 5,8 δισεκατομμύρια ευρώ. Δεν προβλέπεται για το 2012 στον προϋπολογισμό που ψηφίζουμε ούτε καν 5,3 δισεκατομμύρια. Είναι 5,280 δισεκατομμύρια.

Ξέρουμε ότι όταν υπάρχει κρίση, υπάρχει και περιορισμένο κοινωνικό κράτος. Για να δώσω πιο σαφή εικόνα, θα σας πω ότι από τα 5,3 δισεκατομμύρια, το 85% είναι για την υγεία και κάτι παραπάνω από 14% είναι για την πρόνοια. Δηλαδή, 1 δισεκατομμύριο περίπου δόθηκε το 2010. Το 2011 περιορίστηκε στα 830 εκατομμύρια για εννέα μήνες και 830 εκατομμύρια προβλέπονται για το 2012. Σίγουρα θα υπάρχουν περικοπές. Γι' αυτές τις περικοπές προσωπικά σε μένα -και πιστεύω σε όλους τους συναδέλφους όλων των πτερύγων- υπάρχει μια κόκκινη γραμμή. Και η κόκκινη γραμμή λέγεται ανθρωπιά. Να χάσουμε τη δουλειά μας, να χάσουμε πολλά πράγματα, αλλά να συμπεριφερθούμε σκληρά σε ανήμπορους και χρόνια πάσχοντες ανθρώπους -θα τους αναφέρω έναν προς έναν- και να κόψουμε επιδόματα και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, είναι πάρα πολύ σκληρό.

Εγώ θα είμαι απέναντι και θα πω την προσφιλή έκφραση που άκουσα από την Υπουργό Παιδείας: «Αρκεί να βρείτε κάποιο οικονομικό ισοδύναμο». Θα σας υποδείξω ισοδύναμο. Δώστε τουλάχιστον τα χρήματα του 2010, διότι είναι περίπου εβδομήντα χιλιάδες οι άνθρωποι που πάσχουν από μεσογειακή αναμία, αυτιστικά παιδιά, άνθρωποι οι οποίοι έχουν κάνει μεταμοσχεύσεις, άνθρωποι ιφορείς που έχουν πρόβλημα θεραπείας. Αν βάλετε σ' αυτούς και κάποιες άλλες κατηγορίες αναπήρων, δε θα θέλετε παραπάνω από 250-300 εκατομμύρια. Δηλαδή, ξεπερνάμε λίγο το 1 δισεκατομμύριο ευρώ.

Και ποιο είναι, λοιπόν, το οικονομικό ισοδύναμο που χρειάζεται; Αν μου πείτε μια χώρα της Ευρωζώνης που στέλνει -η Γαλλία, η Ιταλία ή αν θέλετε η Αυστρία ή η Γερμανία- να χειρουργηθούν κάποιοι άνθρωποι στην Αμερική ή σε άλλη χώρα της Ευρώπης, εγώ θα το ανακαλέσω αυτό. Μόνο η Ελλάδα εξακολουθεί να στέλνει ακόμα στην Αμερική για χειρουργικές κατά κανόνα επεμβάσεις ή για μεταμοσχεύσεις.

Ψηφίσαμε πριν από λίγο καιρό τον ΕΟΠΥΥ. Ο ΕΟΠΥΥ είναι τέσσερις ασφαλιστικοί φορείς και πρέπει να αγοράζουν, με τη χαμηλότερη τιμή, την καλύτερη ποιότητα υπηρεσιών υγείας. Πρέπει, λοιπόν, άμεσα, η Κυβέρνηση αυτή να δώσει εντολή στους αρμόδιους παράγοντες και ιδιαίτερα στον ΕΟΠΥΥ να μην φεύγει κανείς στο εξωτερικό για θεραπεία, εκτός αν έχει λεφτά η τσέπη του και πάει να πληρώσει. Δεν θα πηγαίνει μέσω ασφαλιστικού φορέα για την πάθηση, για την οποία θέλει να πάει στο εξωτερικό αν δεν έχει πιστοποιητικό από την πλέον αρμόδια πανεπιστημιακή, κρατική ή ιδιωτική κλινική, με αυστηρούς ελέγχους. Μήπως υπάρχουν κάποια κυκλώματα; Που υπάρχουν.

Μέχρι και πριν από δέκα χρόνια μπορούσαν να κάνουν οι άνθρωποι αποκατάσταση στο εξωτερικό. Σήμερα υπάρχουν στην Ελλάδα δεκαοκτώ κέντρα αποκατάστασης με πάνω από χίλια επτακόσια κρεβάτια, πολλά εκ των οποίων κάνουν πολύ καλύτερη αποκατάσταση από ότι στο εξωτερικό. Τον προηγούμενο μήνα ακούστηκε στην Αίθουσα αυτή το ποσό των 300 εκατομμυρίων το χρόνο για αποκατάσταση στην αλλοδαπή. Τα είπαμε, τα ξαναείπαμε, τα λέω και σ' αυτήν την Κυβέρνηση και θα εξαρτήσω ακόμα και άλλα πράγματα από τη στάση της μεταβατικής αυτής Κυβέρνησης.

Είπαμε ακόμα ότι χρειάζεται αυστηρός έλεγχος για τις αδειοδοτήσεις καλής λειτουργίας νοσηλευτικών και διαγνωστικών κέντρων. Λέμε «όχι» σε κάθε σπιατάλη, «όχι» σε κάθε προκλητή υπηρεσία φαρμάκων και υγειονομικού υλικού. Λέμε «ναι» σε ό,τι είναι απαραίτητο και αναγκαίο για τη διάγνωση και για τη θεραπεία. Τα φάρμακα έχουν εξαντλήσει λίγο -πολύ τα περιθώριά τους. Το 65% ίσως και το 70% της αξίας των φαρμάκων σήμερα είναι το βιομηχανικό κόστος. Νομίζω ότι έχει κάποιο περιθώριο.

Οι παρακλινικές εξετάσεις να καθοριστούν μέσω ΕΟΠΥΥ, τον οποίον δεν αξιοποιήσατε, εσείς της κυβέρνησης του Γιώργου Παπανδρέου. Τον ψηφίσαμε τον Φεβρουάριο. Είπατε ότι θα λειτουργήσει το Σεπτέμβριο. Είναι Δεκέμβριος και ακόμα είναι στα σπάργανα.

Τι αριθμό παρακλινικών εξετάσεων μπορεί να γράφει κάθε για-

τρός του ασφαλιστικού φορέα; Για την υψηλή τεχνολογία, αφού εξαντληθούν όλα τα κοινά διαγνωστικά μέσα, τότε κάποιος ειδικός να γράψει τη μαγνητική τομογραφία. Όχι να έχουμε βήχα στο δεξί αυτί και να κάνουμε μαγνητικές τομογραφίες τη μια πίσω από την άλλη. Όσο πιο γρήγορα τα καταλάβει η μεταβατική Κυβέρνηση, τόσο πιο μεγάλη έκπληξη θα δοκιμάσει από την οικονομία που θα προκύψει απ' αυτά που προανέφερα, όχι για να καλύψει μόνο τους ανήμπορους και τους αναπήρους.

Να μην παραλείψω και τη Βοήθεια στο Σπίτι. Μην την ξεχνάτε. Πήρα μια απάντηση από τον Υπουργό Εργασίας πριν από δύο μέρες, που λέει «θα εξασφαλίσουμε ένα κονδύλι 35 εκατομμυρίων ευρώ». Δε φτάνουν. Χρειάζονται περίπου 80 εκατομμύρια. Είναι πετυχημένος θεσμός, που τον χρειάζονται οι ανήμποροι και ηλικιωμένοι άνθρωποι.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι από τα άνω δυτικά θεωρεία παρακολουθούν τη συνεδρίαση, αφού πρώτα ξαναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» και ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής, τριάντα ένας μαθητές και μαθήτριες και δύο εκπαιδευτικοί από το 7ο Γυμνάσιο Νίκαιας, δεύτερο τμήμα.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει ο Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, κ. Στρατάκης Εμμανουήλ.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΤΡΑΤΑΚΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε. Ευχαριστώ και τον Υπουργό που μου παραχώρησε τη θέση του.

Είναι παρήγορο ότι σ' αυτήν την Αίθουσα Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας διεκδικούν από την Κυβέρνηση του κ. Παπαδήμου να κάνει ή να ολοκληρώσει κάποια πράγματα σε σύντομο χρονικό διάστημα γιατί λένε ότι πρέπει να είναι σύντομη αυτή η Κυβέρνηση. Εναποθέτουν σ' αυτήν την Κυβέρνηση τις ελπίδες τους, γιατί αυτά τα πράγματα λέγονται από πολλά χρόνια πριν. Πιστεύω ότι δεν θα ξεχνάμε ότι πριν από δυο χρόνια ήταν κυβέρνηση και δεν έκαναν ουσιαστικά τίποτα πάνω σ' αυτά. Είναι όμως παρήγορο που τα διεκδικούν απ' αυτήν την Κυβέρνηση και δεν εναποθέτουν τις ελπίδες στην επόμενη κυβέρνηση, που δεν ξέρουμε ποια θα είναι.

Αγαπητοί συνάδελφοι, συζητάμε τον προϋπολογισμό της χώρας σε μια κρίσιμη περίοδο και ιδιαίτερα σε μια κρίσιμη εβδομάδα για την Ελλάδα και την Ευρώπη. Πρέπει να παρθούν αποφάσεις, με γνώστα πλέον σε όλους είτε από τη μια πλευρά είτε από την άλλη, ποια είναι τα γενεσιουργά αίτια της κρίσης. Και δεν είναι άλλα -τουλάχιστον αυτό το αποδέχονται όλοι- από την απληστία και τους νέους μηχανισμούς, που έχει εφεύρει το παγκόσμιο κεφάλαιο, για να κάνει όσο γίνεται πιο γρήγορα και πιο αποτελεσματικά τη συσσώρευση σε πολύ λίγα χρόνια -αυτή, με πολύ λίγα λόγια, είναι η ουσία της υπόθεσης- δημιουργώντας φούσκες -είναι γνωστά τα παράγωγα και όλα αυτά- σε παγκόσμιο επίπεδο, που αξιοποιούνται ως όχημα της συσσώρευσης. Και αυτό, επίσης, πολλοί το αντιλαμβάνονται.

Μπροστά σε αυτήν την πραγματικότητα, είναι χρέος όλων των προοδευτικών δυνάμεων, όπου γης, να βάλουν φραγμούς, φρένο σε αυτήν την εξέλιξη. Διαφορετικά, αυτή η κατάσταση θα διαιωνίζεται, παρά τις όποιες βελτιώσεις μέσα από τα μεσοπρόθεσμα, τα μηνιμόνια ή οποιαδήποτε άλλα προγράμματα ακολουθούμε είτε ως χώρα εμείς είτε και άλλες χώρες του πλανήτη μας.

Είμαστε, όμως, σε μία κρίσιμη στιγμή που πρέπει να υπάρξουν προτάσεις προς αυτήν την κατεύθυνση.

Είναι παρήγορο το ότι αυτήν τη στιγμή στην Ελλάδα συγκυβερνούν κάποιες δυνάμεις. Όχι όλες, όπως θα ήταν επιθυμητό, αλλά κάποιες δυνάμεις. Αν αυτές οι δυνάμεις μπορούσαν να συγκλίνουν σε συγκεκριμένες προτάσεις -εγώ θα έλεγα όλες, γιατί τα αίτια είναι γνωστά- για το πώς θα μπει αυτό το φρένο, ίσως να δίνουμε το έναυσμα στις συντηρητικές πλειοψηφίες της Ευρώπης ότι πρέπει να ακολουθήσουν μία άλλη τακτική από αυτήν που ακολουθούσαν μέχρι σήμερα.

Αγαπητοί συνάδελφοι, δεν μπορεί, αυτός που δεν θέλει. Και είμαι σίγουρος ότι αυτοί που κρατούν σήμερα τα ηνία της Ευρώπης, δεν θέλουν να μπει φραγμός σε αυτό, γιατί είναι κοντά στη δική τους ιδεολογία. Η νεοφιλελεύθερη αντίληψη διαμορφώνει αυτήν την κατάσταση, που έχει σχέση και με τις αγορές και με ό,τι αυτές έχουν δημιουργήσει.

Όσον αφορά τη χώρα μας: Αυτή η εικονική κατάσταση που υπάρχει στο παγκόσμιο σκηνικό, είχε διαμορφωθεί σε μεγάλο βαθμό τα τελευταία χρόνια και στη χώρα μας. Είναι γνωστό ότι πάρα πολλοί από τους δείκτες που φαίνονταν ακόμα και σε περίοδο ευημερίας διαμορφώνονταν, γιατί υπήρχε μία τάση να μετριούνται παράμετροι, που έχουν σχέση με την κατανάλωση και όχι με την παραγωγή. Και αυτό μας οδήγησε εδώ, να διαμορφώσουμε ένα κράτος virtual, εικονικό, που όμως είχε δυνατότητες στην παραγωγή αν και οι δυνάμεις της οικονομίας ασχολήθηκαν με την κατανάλωση.

Εγώ μπορώ να υπερηφανευθώ, γιατί αυτές τις επισημάνσεις δεν τις κάνω τώρα που είμαστε στη δύσκολη κατάσταση, αλλά τις είχα κάνει ήδη από το 2005, από το 2006. Θεωρώ ότι είναι επισημάνσεις καθαριστικές, εάν πραγματικά θέλουμε να αλλάξει πορεία η χώρα.

Σε αυτήν, λοιπόν, τη δίνη που βρισκόμαστε και που είναι σε όλους γνωστή, εμείς μέχρι σήμερα έχουμε στηριχτεί από πατριωτικό καθήκον αποφάσεις που είναι κόντρα στα ιδεολογικά μας προτάγματα, είναι κόντρα στο κομματικό όφελος του κόμματος που στηρίζουμε και που, βεβαίως, έχουν προσωπικό κόστος, διότι θεωρούμε ότι απαιτούνται θυσίες από τον ελληνικό λαό, θυσίες που σε μεγάλο ποσοστό έχουν γίνει. Και, βεβαίως, είμαστε υποχρεωμένοι, αν θέλουμε αυτές οι θυσίες να πιάσουν τόπο, να ψηφίσουμε και αυτόν τον προϋπολογισμό, παρ' όλο που ξέρουμε ότι μπορεί να μη λύσει όλα τα προβλήματα που υπάρχουν. Και δεν θα τα λύσει σίγουρα. Μπορεί, όμως, να βάλει εκείνο το λιθαράκι, που είναι αναγκαίο και μέσα από τα μετά από πολλά χρόνια παρουσιαζόμενα πρωτογενή πλεονάσματα -εάν τα δημιουργήσουμε- να ακολουθήσουμε μία άλλη πορεία, μία άλλη τακτική. Και, βεβαίως, αυτή η πορεία, αυτή η εξέλιξη θα έχει να κάνει με το όφελος του ελληνικού λαού σε τελευταία ανάλυση.

Αυτή, όμως, η κατάσταση, το πατριωτικό καθήκον, που κυριαρχούσε σε εμένα μέχρι σήμερα, έχει λίγο αλλοιωθεί, έχει τραυματιστεί. Και ξέρετε γιατί, αγαπητοί συνάδελφοι; Διότι μου δημιουργείται και μία καινούργια διαπίστωση: Ότι μάλλον θα πρέπει να νιώθω κι ένα άλλο αίσθημα, πως είμαι μαζοχιστής. Διότι δεν μπορώ να ανεχθώ ότι Υπουργοί της Κυβέρνησης του κ. Παπαδήμου, που ήταν και Υπουργοί της προηγούμενης κυβέρνησης, έρχονται και μας λένε στην ουσία ότι δεν πρέπει να ψηφίσουμε τον προϋπολογισμό. Διότι η πολιτική που ακολούθησαν ήταν καταστρεπτική.

Εάν, λοιπόν, υπάρχουν τέτοιες αντιλήψεις, εγώ νιώθω πραγματικά ότι ίσως θα έπρεπε να έχω μία άλλη επιλογή, να καταψηφίσω, τουλάχιστον, τους προϋπολογισμούς των Υπουργείων που προΐστανται. Δεν μπορώ να το εξηγήσω διαφορετικά.

Θέλω, όμως, να πιστεύω ότι η σοβαρότητα θα κυριαρχήσει και πραγματικά, θα σταθούμε όλοι μας στο ύψος των περιστάσεων και θα κάνουμε αυτό που πρέπει να κάνουμε, γιατί προέχει, όπως είπα και πριν, η χώρα και τίποτε άλλο.

Όλοι μας λέμε ότι για να δώσει αυτός ο προϋπολογισμός αυτό το πρωτογενές πλεόνασμα πρέπει να βασιστεί και στην ανάπτυξη, γιατί η ανάπτυξη έχει σχέση με την ανεργία και με όλα αυτά τα οποία έχουν να κάνουν κυρίως με το κοινωνικό κράτος που είναι γεγονός ότι πλήττεται.

Θέλω να επισημάνω το εξής: Καλοδεχούμενες οι μεγάλες επενδύσεις. Μακάρι να γίνουν και όσο γίνεται πιο γρήγορα. Για να διαμορφωθεί, όμως, ένα κλίμα αναπτυξιακής πορείας της χώρας, θα πρέπει να υπάρξουν πολλές και μεσαίες, μικρές ενδεχομένως, επενδύσεις από Έλληνες. Εάν αυτό δεν γίνει, το κλίμα που περιμένουμε να διαμορφώσει η οποιαδήποτε μεγάλη επένδυση, μπορεί μεν να το διαμορφώσει σε κάποιο ποσοστό, αλλά δεν θα αφορά την πλειοψηφία του ελληνικού λαού. Και αυτό είναι ένα ζήτημα που πρέπει σε κάθε περίπτωση να μας απασχολεί.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομι-

λιάς του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε, με τα εξής: Θεωρώ ότι ο τομέας που έχει τις δυνάμεις, τις δυνατότητες και τις προοπτικές είναι πρώτα και κύρια ο πρωτογενής τομέας. Και, βεβαίως, αν για τη χώρα μας, που έχει αρκετά συγκριτικά πλεονεκτήματα σε αυτό τον τομέα, δεν συνδυαστεί η αντιμετώπιση του αυξημένου κόστους παραγωγής με το πώς θα λύσουμε τα προβλήματα διάθεσης –και σε αυτό υπάρχουν προτάσεις, ανεξάρτητα από το αν ακολουθούνται ή όχι– δεν θα πετύχουμε πολλά πράγματα.

Το δεύτερο είναι το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων, τα αναπτυξιακά έργα. Άκουσα με πολλή χαρά χθες τον Υπουργό των Οικονομικών και Αντιπρόεδρο της Κυβέρνησης να μιλάει για τους πέντε οδικούς άξονες. Θέλω να επισημάνω ότι ένα τέτοιο μεγάλης πνοής έργο είναι και το αεροδρόμιο Καστελλίου-Ηρακλείου, που είναι το πρώτο σε πτήσεις τσάρτερ αυτήν τη στιγμή στην Ελλάδα. Και καταλαβαίνουμε ότι εάν δημιουργηθεί ως υποδομή, σε συνδυασμό με την ανάπτυξη των άλλων περιφερειακών αεροδρομίων της Κρήτης, τότε ίσως να μπορούμε να βάλουμε άλλο ένα λιθαράκι στον άλλο σημαντικό τομέα, που είναι ο τριτογενής τομέας, πέρα από αυτό που έχει μπει μέχρι σήμερα. Διότι εάν δεν στοχεύσουμε σε συγκεκριμένες επιλογές, θεωρώ ότι δεν είμαστε στο σωστό δρόμο.

Και να πω και κάτι άλλο, που θεωρώ ότι είναι πολύ σημαντικό: Η κοινωνική εξισορρόπηση που εξήγγειλε χθες και ο Υπουργός –όταν γνωστή και από την επιτροπή– η οποία θα προκύψει μέσα από τις επιπλέον εισπράξεις από τις ανείσπρακτες, μέχρι σήμερα, οφειλές προς το δημόσιο, είναι ένα άλλο στοιχείο μιας αντίληψης που λέει ότι και αυτή εδώ η Κυβέρνηση δεν αγνοεί πως έχει μία υποχρέωση απέναντι στις ευάλωτες κοινωνικές ομάδες. Και αυτή την υποχρέωση θα την καλύψει το συντομότερο δυνατόν, όταν θα έχει αυτή την ευχέρεια.

Είμαι σίγουρος ότι αν περάσει αυτό το κλίμα στην ελληνική κοινωνία, όπως ακριβώς εισπράχθηκαν αυτά που δηλώθηκε χθες ότι εισπράχθηκαν σε ποσοστό 80%, έτσι θα συμβάλει και η ελληνική κοινωνία στο να ξεπερασθούν προβλήματα, που διαμορφώνουν ένα διαφορετικό κοινωνικό πεδίο, το οποίο είναι αρνητικό για την εξέλιξη της χώρας. Μόνο αν διορθώσουμε αυτό, θα μπορέσουμε να διορθώσουμε και την αναπτυξιακή πορεία της χώρας, που την έχει ανάγκη για να προχωρήσει μπροστά.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα «Εργαστήρι Δημοκρατίας» που οργανώνει το Ίδρυμα της Βουλής, δεκαεπτά μαθητές κι ένας εκπαιδευτικός από το 11ο Δημοτικό Σχολείο Βύρωνος.

Η Βουλή τούς καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Καλείται στο Βήμα ο Αναπληρωτής Υπουργός Άμυνας, ο Γιάννης ο Ραγκούσης, για δέκα λεπτά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΑΓΚΟΥΣΗΣ (Αναπληρωτής Υπουργός Εθνικής Άμυνας): Άλλες φορές από υποχρέωση, αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι, ένα μέλος της Κυβέρνησης μπορεί να παίρνει το λόγο σε μία συζήτηση για τον κρατικό προϋπολογισμό της επόμενης χρονιάς, άλλες φορές και από πολιτική ανάγκη, που απορρέει από το πώς ο καθένας αισθάνεται και βιώνει την ευθύνη που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο έχει επωμιστεί συμμετέχοντας σε αυτήν την κυβερνητική, αυτή την κοινοβουλευτική, συλλογική, σε τελική ανάλυση, προσπάθεια για να τα καταφέρει η Ελλάδα.

Η πολιτική αυτή ανάγκη γίνεται μεγαλύτερη στη δική μου την περίπτωση, που εκτιμώ ότι το τέλος αυτής της πορείας θα δείξει τι πέτυχε και τι δεν πέτυχε η Κυβέρνηση του Λουκά Παπαδήμου.

Ήδη, όμως, το ξεκίνημα αυτής της κυβερνητικής θητείας έχει πιστοποιήσει μία επιτυχία. Και αυτή η επιτυχία είναι ότι έχουν πέσει οι τόνοι, έχουν μειωθεί κατά πρωτοφανή έκταση οι πολιτικές εντάσεις, οι πολιτικές αντιπαραθέσεις, όσον αφορά την οξύτητα των τόνων μεταξύ των κομμάτων. Άρα, αυτό μπορεί ή και πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να είναι και μια ευκαιρία, τώρα που περισσότερο από ποτέ, ο καθένας ακούει τον άλλον, να αξιοποι-

ήσουμε την ύπαρξη της Κυβέρνησης Παπαδήμου, των χαμηλών τόνων της νηφαλιότητας και της σύνεσης, αλλά και να συζητήσουμε για τις μεγάλες αλήθειες.

Γιατί, δεν σας κρύβω, ότι προσωπικά διαβλέπω έναν κίνδυνο, αντί να είναι μια ευκαιρία για να μπουν στο τραπέζι όλες οι μεγάλες αλήθειες και με την ευθύνη που ο καθένας πρέπει να νιώθει να συζητήσουμε γι' αυτές, να χρησιμοποιηθεί η Κυβέρνηση του Λουκά Παπαδήμου, στην πραγματικότητα σαν να είναι ένα χαλί, το οποίο θα το σηκώσουμε για να κρύψουμε από κάτω τη σκόνη για μια ακόμη φορά πρόσκαιρα, για μια ακόμη φορά προσωρινά.

Είναι ευκαιρία, λοιπόν, να συζητήσουμε για όλα τα θέματα. Επιτρέψτε μου, η συμβολή μου στη συζήτηση για τον κρατικό προϋπολογισμό του 2012 να εστιαστεί σε δύο μείζονες, κατά την ταπεινή μου γνώμη θέματα, ταυτόχρονα ζητήματα, ταυτόχρονα και ερωτήματα.

Το πρώτο είναι ποιο είναι το πραγματικό, σε τελική ανάλυση, το μείζον πρόβλημα της Ελλάδας. Το δεύτερο θέμα, ζήτημα, ερώτημα είναι: ποιες είναι οι αιτίες γι' αυτό το πρόβλημα.

Πιστεύω βαθιά, αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι, ότι αν δεν προσδιορίσουμε στο πλαίσιο ενός δημόσιου διαλόγου και αν δεν κατασταλάξουμε στον ορισμό του προβλήματος και στον εντοπισμό των αιτιών του προβλήματος, τότε θα έχουμε χάσει μια ακόμα μεγάλη ευκαιρία, θα έχουμε, δυστυχώς, επιδεινώσει τα σημερινά αδιέξοδα.

Είναι αλήθεια ότι μιλώντας για το πρόβλημα της Ελλάδας, στην πραγματικότητα δεν μιλάμε για τίποτα παραπάνω και τίποτα λιγότερο από το πρόβλημα των Ελλήνων. Το πρόβλημα των Ελλήνων αυτήν τη στιγμή, χωρίς καμμία αμφιβολία, είναι τα παράγωγα της ύφεσης. Και παράγωγα της ύφεσης, όπως κατ' επανάληψη έχει επισημανθεί, δεν είναι άλλα από την αύξηση της ανεργίας, από την επέκταση της φτώχειας και της μείωσης των εισοδημάτων, φαινόμενα, οικονομικά αποτελέσματα, που τι παράγουν; Οργή, αγανάκτηση, παράγουν σε ό,τι αφορά τους πολίτες, μια πολύ μεγάλη έκτασης και πρωτοφανούς διάστασης απελπισία στις περισσότερες περιπτώσεις.

Εάν αυτό είναι το πρόβλημα της Ελλάδας, αφού αυτό είναι το βασικό πρόβλημα των Ελλήνων, πρέπει να προσδιορίσουμε τις αιτίες. Γιατί αν δεν προσδιορίσουμε και μάλιστα με έναν ιστορικό, πολιτικό, θεσμικό, κοινωνικό και οικονομικό ορθό τρόπο τις αιτίες, δεν θα λύσουμε το πρόβλημα. Απλούστατα, όπως πολύ φοβάμαι ότι συμβαίνει σε πολλές περιπτώσεις, θα δρούμε και θα αποφασίζουμε κατά τρόπο που αναπαράγει το πρόβλημα.

Είναι αλήθεια ότι το τελευταίο διάστημα, πιθανότατα ένα διάστημα που ξεπερνά τους δώδεκα μήνες, έχουν έρθει στην επιφάνεια πολλές προσεγγίσεις, άλλες επιπόλαιες, κατά την ταπεινή μου γνώμη, άλλες αποσπασματικές. Επίσης, μιλώντας για τις αιτίες των προβλημάτων έχουν υπάρξει πάρα πολλές ανακρίβειες και πάρα πολλοί –θα τους χαρακτηρίζα– συνειδητοί αντιπερισπασμοί, να πάμε αλλού την κουβέντα, να δώσουμε την εντύπωση ότι κάτι άλλο φταίει γι' αυτό το οποίο βιώνει σήμερα ο Έλληνας πολίτης.

Εγώ θα σας πω απερίφραστα και με πολύ καθαρό τρόπο ότι πιστεύω βασικά πως δύο είναι οι μείζονες αιτίες για το πρόβλημα που σήμερα έχει η χώρα και ο Έλληνας πολίτης.

Η πρώτη αιτία είναι ότι κατέρρευσε στα χέρια αυτής της Κυβέρνησης –και για να το πω ακόμη καλύτερα από τον Οκτώβριο του 2009 και μετά– το μοντέλο της εύκολης μεταπολιτευτικής ανάπτυξης, μιας ανάπτυξης η οποία στην πρώτη δυσκολία που εκδηλώθηκε, όχι το 2009, αλλά από το 2008, στην πρώτη διεθνή δυσκολία σήκωσε τα χέρια ψηλά. Γιατί; Γιατί ήταν ένα μοντέλο, όπως εγώ νομίζω ότι πρέπει να χαρακτηρίζεται, εύκολης ανάπτυξης, με την έννοια ότι στηριζόταν πού; Στηριζόταν στον εξωτερικό δανεισμό, ο οποίος όσο υπήρχε, μπορούσε να εξυπηρετεί ελλειμματικές δημοσιονομικές πολιτικές, που είχαν ένα βασικό στίγμα, μια κυρίαρχη ταυτότητα, το δημοσιονομικό έλλειμμα, δηλαδή το να ξεδεύεις περισσότερα από αυτά που εισπράττεις.

Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα, η Ελλάδα, με τους πρώτους διεθνείς κραδασμούς, στην πραγματικότητα να βρεθεί αντιμετώπιση με τα επίχειρα τριανταπέντε ετών μιας εύκολης δημοσιονομικής διαχείρισης, μιας εύκολης ανάπτυξης, που όμως ήταν μια ανάπτυξη με γυάλινα πόδια, η οποία όμως βεβαίως έδωσε την ευ-

καιρία να φτιαχτούν εύκολες πολιτικές καριέρες, που στηρίχθηκαν στην ευκολία τού να δίνεις χαρά απ' αυτά που δεν έχεις, στην ευκολία να δίνεις χαρά και να μοιράζεις πρόσκαιρες θετικές εντυπώσεις, δίνοντας από εκείνα τα οποία δεν υπάρχουν και στην πραγματικότητα ναρκοθετώντας το μέλλον των επόμενων γενιών.

Όμως, αν αυτή είναι η πρώτη μεγάλη αιτία, την οποία κανείς είναι ανιστόρητος αν την παραλείπει από την ανάλυσή του, υπάρχει και μια δεύτερη αιτία, κατά τη γνώμη μου. Η δεύτερη αιτία είναι αυτή η παρατεταμένη αβεβαιότητα και αμφιβολία, που δημιουργήθηκε και δυστυχώς συντηρείται για το αν και κατά πόσο η Ελλάδα πριν την 26η Οκτωβρίου θα χρεοκοπήσει ή δεν θα χρεοκοπήσει και μετά την 26η Οκτωβρίου εάν η Ελλάδα θα μείνει ή όχι μέσα στη Ζώνη του ευρώ.

Πιστεύω βαθιά, αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι, ότι αυτή η παρατεταμένη αβεβαιότητα είναι ο ακρογωνιαίος λίθος που εξηγεί, που τεκμηριώνει, που ερμηνεύει πλήρως τα αποτελέσματα και το πρόβλημα, όπως το περιγράψαμε προηγουμένως, σε όλες του τις εκφάνσεις. Δεν είναι μόνο η οικονομική θεωρία. Όσοι έχουν σπουδάσει οικονομικά, το γνωρίζουν αυτό. Είναι και η απλή λογική. Ποιος θα επενδύσει; Ποιος θα καταναλώσει; Ποιος δεν θα σκεφτεί να αποσύρει τις αποταμιεύσεις του από τις τράπεζες, όταν ζει σε μια οικονομία, της οποίας το κυρίαρχο ερωτηματικό είναι: Θα υπάρξει ή δεν θα υπάρξει χρεοκοπία; Θα μείνουμε ή θα φύγουμε από το ευρώ;

Νομίζω ότι όλοι καταλαβαίνουν πως στην πραγματικότητα και σε τελική ανάλυση αυτή η αβεβαιότητα και αυτή η αμφιβολία που προκάλεσε τη συγκεκριμένη ανασφάλεια είναι η βασική αιτία των δεινών, που αυτήν τη στιγμή στην κυριολεξία έχουν επεκταθεί στο σύνολο της ελληνικής οικονομίας και κατ' επέκταση στο σύνολο της κοινωνικής κοινωνίας.

Επίσης, σ' αυτό το σημείο, αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι, πρέπει να πούμε -και θέλω να το πω με πολύ κατηγορηματικό τρόπο- ότι δεν υπάρχει οικονομία στον κόσμο, από την πιο τεχνολογικά προηγμένη έως την πιο βιομηχανικά ισχυρή, που θα άντεχε δύο χρόνια να βιώνει, να ζει και να λειτουργεί μέσα σ' αυτό το καθεστώς της αβεβαιότητας.

Αυτή η αβεβαιότητα δεν είναι κάτι το οποίο έπεσε από τον ουρανό. Αυτή η αβεβαιότητα και αυτή η αμφιβολία δημιουργήθηκαν. Και δημιουργήθηκαν με ευθύνη όσων μέσα στην προηγούμενη κυβέρνηση, μέσα στην Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ, μέσα στο Ελληνικό Κοινοβούλιο και τα κόμματα της αντιπολίτευσης και μέσα στην κοινωνία έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους για να αναβληθούν, να ανασταλούν, να μην πραγματοποιηθούν οι ριζικές αλλαγές, εκείνες οι προοδευτικές μεταρρυθμίσεις που έχει ανάγκη αυτός ο τόπος, για να μπορέσει, το συντομότερο δυνατό, να στείλει παντού το μήνυμα ότι η ελληνική οικονομία είναι μια οικονομία, που όχι μόνο θέλουμε, αλλά και που μπορεί να σταθεί στα πόδια της. Μπορεί να διαχειριστεί τα δημόσια οικονομικά της, μπορεί να παράξει πλεονάσματα, για να μπορέσει να ανταποκριθεί και στο μεγάλο, το τεράστιο εξωτερικό της χρέος.

Αυτές οι λογικές των καθυστερήσεων που οδήγησαν σε παλιωδίες, που οδήγησαν σε μπρος-πίσω είναι σε τελική ανάλυση οι βασικοί υπαίτιοι -ως πολιτική αντίληψη- για το γεγονός ότι αυτή η χώρα δεν άντεξε -και γι' αυτό δεν άντεξε και η προηγούμενη κυβέρνηση- να ζει πάνω σε ένα και μέσα σε ένα καθεστώς αβεβαιότητας και ανασφάλειας.

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε, αγαπητές και αγαπητοί φίλοι, λέγοντας το εξής. Δεν θα ξημερώσει μια νέα μέρα για την ελληνική οικονομία, δεν θα ξημερώσει μια νέα μέρα για το πολιτικό σύστημα, εάν δεν διαπιστωθεί, εάν δεν συνομολογηθεί και στο εσωτερικό της χώρας και διεθνώς ότι ναι, τελείωσε η αμφιβολία και η αβεβαιότητα, η Ελλάδα δεν κινδυνεύει ούτε να χρεοκοπήσει ούτε να βγει από τη Ζώνη του ευρώ. Επίσης, δεν θα ξημερώσει, κατά την ταπεινή μου γνώμη, μια νέα μέρα για το πολιτικό σύστημα, δεν θα βγει το πολιτικό σύστημα από τη βαθύτατη κρίση εμπιστοσύνης και αξιοπιστίας στην οποία έχει περιέλθει, εάν δεν ενταφιαστεί με πολιτικό τρόπο, αλλά οριστικό τρόπο, η κατεστημένη αντίληψη της Μεταπολίτευσης ότι μπορούμε, αλλά να λέμε, άλλα να εννοούμε και στο τέλος άλλα να πράτ-

τούμε.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο ΣΤ' Αντιπρόεδρος της Βουλής και Βουλευτής του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού κ. Βαϊτσης Αποστολάτος.

ΒΑΪΤΣΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΤΟΣ (ΣΤ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριοι συνάδελφοι, θα ξεκινήσω με τα δικά μου. Ο Λούθερ Κινγκ και ως αντιρατσιστής με αντιπροσώπευε πάντα. Έχει θέση στον προϋπολογισμό μας. Είπε: «Η αληθινή κατανόηση είναι κάτι περισσότερο από το να πετάει κανείς ένα κέρμα σε ένα ζητιάνο. Είναι αυτή που αντιλαμβάνεται πως ένα οικοδόμημα που γεννάει ζητιάνους πρέπει να αλλάξει. Μια αληθινή επανάσταση στις αξίες μας».

Όταν σήμερα, λοιπόν, αναγκαστικά σκεφτόμαστε διαφορετικά με αυτήν τη σημερινή Κυβέρνηση και φτιάχνουμε εθνικής σωτηρίας Κυβέρνηση, δεν μπορούμε να αντιδρούμε, να πράττουμε διαφορετικά, επαναλαμβάνοντας, κατά την ταπεινή μου γνώμη, άπραπα, άχαρα και ασύμφορα τον παλιό, κακό μας κομματικό εαυτό.

Επειδή έχω απαυδήσει -και δεν χρησιμοποιώ τέτοια ρήματα- όλες αυτές τις μέρες, ακούγοντας διάφορες, αλλά πολλές κοκορομαχίες Πράσινων και Βένετων, Καπουλέτων και Μοντέγων και όχι άλλο μανιχαϊστικό του άσπρου-μαύρου και προκειμένου να μη λυπάται ο σεβαστός κ. Χέλμουτ Σμιτ το σημερινό Πρωθυπουργό της Ελλάδας, τον κ. Παπαδήμο, για την κατάσταση την οποία καλείται, κλήθηκε και δέχθηκε σήμερα να διαχειριστεί, να μας σώσει δηλαδή, να κάνει το καλό πνεύμα των Χριστουγέννων του Ντίκενς και τον ευχαριστώ γι' αυτό εγώ προσωπικά. Επειδή πιστεύω ότι σε όλη αυτήν την ιστορία του φετινού προϋπολογισμού ειδικά, σημασία έχει ως πράξη το «ναι», λέω ένα γενναίο «ναι» προκαταβολικά για μια δεδομένη ατζέντα.

Όλοι έχουμε δει και έχουμε παραδεχθεί ότι βρισκόμαστε σε ένα σαθρό, επισφαλές ευρωπαϊκό και δυσμενές διεθνές περιβάλλον, με ένα τεράστιο δημόσιο χρέος, με τις γνωστές διαρθρωτικές αδυναμίες σε κρατικό και οικονομικό επίπεδο, με μια κρίση που εμμένει και επιμένει. Αυτός ο προϋπολογισμός, λοιπόν, είναι ένα σχέδιο για να σωθεί το ευρώ, γιατί το επόμενο Σάββατο -εγώ δεν καταστροφολογώ- είναι πολύ πιθανό να καταρρεύσει.

Θα ήθελα, βεβαίως, έναν προϋπολογισμό πιο ανθρώπινο, για να σωθεί ο κόσμος. Πρέπει, επιτέλους, να βάλουμε μια κόκκινη γραμμή, να υπάρξει ανθρωπιά για τον άνθρωπο.

Σε μια περίοδο που η Ευρώπη ψάχνει τον εαυτό της, την ελληνική πραγματικότητα άλλοι την ονομάζουν ελληνικό πρόβλημα ακόμη. Το πρόβλημα έχει αγγίξει την καρδιά της Ευρώπης με την Ιταλία, τη Γαλλία, την Ισπανία. Τα ξέρουμε όλοι. Σήμερα, μάλιστα, είδα και εγώ, όπως όλοι σας, τα πικρά δάκρυα της Ιταλίδας Υπουργού Εργασίας, για τα ίδια ακριβώς σκληρά και απάνθρωπα αναγκαστικά μέτρα που έλαβαν οι γείτονές μας, οι Ιταλοί. Έχει αγγίξει την καρδιά της Ευρώπης, γιατί -κατά τη γνώμη μου- πάλη Γαλλία, ακόμη και η παντοδύναμη Γερμανία έχει αγγιχθεί από αυτό που συμβαίνει. Έχει δημιουργηθεί συστημικό θέμα, που καθιστά επιτακτική πλέον την ανάγκη της ύπαρξης μιας νέας αρχιτεκτονικής της Ευρωζώνης, της Ευρώπης του Ιερατείου, που λέω εγώ, γιατί με αυτήν την αταβιστική συμπεριφορά των Γερμανών -δεν ξέρω αν θέλουν να παίξουν τους Νιμπελούγκεν και να τους ακολουθεί ο Σαρκοζί σαν «Αθλιος» του Ουγκώ- τα πράγματα πηγαίνουν άσχημα για το μέλλον μιας ιδέας που ξεκίνησε καλά, γιατί νομίζαμε όλοι ότι είχαμε τις ίδιες δυνατότητες, μιλούσαμε από την ίδια βάση.

Σήμερα τα προσχήματα έχουν πέσει. Αποφασίζουν η Γερμανίδα Καγκελάριας με το Γάλλο Πρόεδρο και την αρωγή των πρώτων υπαλλήλων- αξιωματούχων της Ευρώπης εκεί.

Επιμένω, λοιπόν, ότι το συστημικό θέμα που έχει δημιουργηθεί καθιστά επιτακτική την ανάγκη μιας νέας αρχιτεκτονικής, η οποία δεν θα αρκείται πλέον μόνο στη δημοσιονομική πειθαρχία που μας πέθανε, αλλά στην εφαρμογή μιας οικονομικής πολιτικής με μέτρα ανάκαμψης από την ύφεση, σαν αυτά που άκουσα πριν λίγο, με μέτρα ανάπτυξης, αλλά και αλληλεγγύης. Είναι απαραίτητες οι αλλαγές αυτές, προκειμένου να αναληφθούν οι όποιες

πολιτικές ευθύνες, να επιτευχθεί θεσμική ισοτιμία ξανά, να καλυφθεί το έλλειμμα της πολιτικής της Ελλάδας απέναντι στις αγορές, να διασφαλιστεί η παραμονή μας στο σκληρό πυρήνα της Ευρωζώνης.

Με αυτόν τον τρόπο πιστεύω ότι μπορούμε να επανακτήσουμε τη διαπραγματευτική μας ικανότητα και με τη συμπεριφορά μας αυτή –ή λέω και είπα «ναι» σε αυτόν τον προϋπολογισμό– για να μπορούμε και πάλι να ελπίζουμε σε ένα καλύτερο αύριο μετά τον Αρμαγεδδώνα που ζούμε, που έπληξε μισθούς, συντάξεις, υγεία, πρόνοια, παιδεία.

Έχουμε πει όλοι πως χρειάζεται υλοποίηση των επενδυτικών ευχερειών για τη χώρα, λιμάνια, αεροδρόμια, μαρίνες, οδικοί άξονες, μια ακόμη μεγαλύτερη έμφαση στο κομμάτι του τουρισμού, με ό,τι αυτό απαιτεί, επένδυση στους νευραλγικούς τομείς της ενέργειας, μεγαλύτερη απορρόφηση ΕΣΠΑ, αξιοποίηση, εκμετάλλευση του ορυκτού πλούτου μας. Με δυο λόγια, επιτέλους, πρέπει να πάρει μπρος η σκουριασμένη μηχανή, η παραλυμένη. Διαφορετικά, να αγοράσουμε, να βρούμε, να φτιάξουμε καινούρια κρατική μηχανή, αφού η ήδη υπάρχουσα απεδείχθη ότι ούτως ή άλλως δεν λειτουργούσε. Πρέπει να δημιουργήσουμε κάτι που παράγει, επενδύει, επεκτείνεται σε αγορές του εξωτερικού, αναπτύσσει την επιχειρηματικότητά μας με δυναμισμό ξανά, συνέπεια, αξιοπιστία, εξωστρέφεια.

Μαζί με όλα αυτά τα πολιτικά, οφέποτε επιτευχθούν, πάραυτα οφείλουμε, η προσωπική απάντηση του καθενός σε αυτήν την κρίση σε ατομικό επίπεδο να είναι η αλλαγή στη στάση του, στη στάση μας. Ξέρετε ότι εγώ είμαι γιατρός. Δεν είμαι οικονομολόγος. Γνωρίζω, όμως, πολύ καλά στην επιστήμη μου ότι τα πάντα είναι οικονομία, το κορμί μας, η ψυχή μας, η ζωή μας, οι έρωτές μας.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Αντιπροέδρου)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Πρέπει, λοιπόν, στη δική μου γλώσσα να επιμείνω να μάθω, να μάθουμε καλύτερα, να ζούμε τώρα στηριγμένοι στις δικές μας δυνάμεις με λιγότερα χρήματα, όχι, όμως, με λιγότερα όνειρα, να δίνουμε νόημα στη ζωή μας, συμβατό με τις δικές μας αξίες, χωρίς να παγιδευόμαστε στα όποια κέρδη, τις όποιες απώλειες, που ξαφνικά είναι το μόνο ζητούμενο για τη ζωή αυτή. Δεν είμαστε, λοιπόν, επιχειρήσεις. Είμαστε άνθρωποι. Και ούτε μπορούμε να αντιμετωπίζουμε την Ελλάδα σαν μαγαζί, το κράτος σαν επιχείρηση και τέλος πάντων, τον άνθρωπο σαν είδος καταναλώσιμο. Γιατί αυτό είναι αφύσικο.

Κάποτε σε αυτόν τον τόπο τα πράγματα ακολουθούσαν τη φυσική εξέλιξη του «δουλεύω και προκόβω». Αν αυτό σήμερα μοιάζει με επιστημονική φαντασία, είναι γιατί τα πράγματα δεν είναι φυσικά πια και σίγουρα δεν είναι όπως τα θέλαμε, ούτε λογικά ούτε σωστά.

Κάποιοι ίσως να μην μπορούν να τα αλλάξουν. Σίγουρα, όμως, όλοι μπορούμε να αλλάξουμε τη στάση μας –επιμείνω– τη συμπεριφορά μας, προκειμένου να κερδίσουμε μία σειρά από αποφασιστικές νίκες με αυτοπεποίθηση, ανοικτό μυαλό, καλλιεργώντας σταθερούς στόχους τώρα, ως άλλοι δραπετές της απελπισίας του πλήθους, γιατί δεν έχουμε την πολυτέλεια.

Τώρα χρειάζεται να αγωνιστούμε σκληρά για την καλύτερη εκδοχή του εαυτού μας, εκπληρώνοντας τις υποχρεώσεις μας προς την κοινωνία που ζούμε και οφείλουμε να υπηρετούμε. Πιστεύω, άλλωστε, ότι καθένας που θεωρεί ότι το έθνος είναι ευθύνη του, αναποφεικτα επιλέγει τη θυσία των προσωπικών του συμφερόντων, που σημαίνει ότι κάνει για την πατρίδα τόσα, όσα του επιτρέπουν οι δυνάμεις του και ακόμα παραπάνω, προστατεύοντας τα δικαιώματα των άλλων, τον ανθρωπισμό του τελικά, τον ίδιο τον άνθρωπο.

Κλείνω, μεταφέροντάς σας *mot à mot* κάτι από τον Γιανναρά. Λέει: «Η ελληνική κοινωνία θα ανακάμψει, όχι με νταηλίκια προς τους δανειστές, αλλά εάν αποβάλει τη λογική του δανεισμού, που την γέννησε το κομματικό ρουσφετολογικό κράτος και ο εκβιαστικός γκανγκστερικός συνδικαλισμός, αυτό το καρκίνωμα κατάρτισης της αδιαντροπιάς, της συμφεροντολογικής κτηνωδίας». Απλές αλήθειες που προϋποθέτουν κερδισμένη με μόχθο ανιδιοτέλεια, έξοδο από το «εγώ». Και αυτό μόνο για τη χαρά της

αυταπάρνησης, τη χαρά να κοινωνείς τη ζωή, να τη μοιράζεσαι, να χαίρεσαι την τιμή καταξίωσης της ποιότητας, τον έπαινο του δήμου και των σοφιστών, τα δύσκολα και τα ανεκτίμητα «εύγε». Γι' αυτό πιστεύω ότι χρειάζονται φιλόσοφοι και ποιητές.

Γι' αυτούς τους λόγους ειλικρινά έκρινα ότι αυτός ο προϋπολογισμός-μονόδρομος είναι απαραίτητος, για να υπερκεράσουμε την ούτως διαμορφωθείσα υφιστάμενη κατάσταση και η πιστή τήρησή του είναι *sine qua non*. Εγώ σε αυτό το βαρυχειμύνο, παρηγορία έχω τη σκέψη της άνοιξης που ακολουθεί ούτως ή άλλως, με ή χωρίς τα σοβαρά γραφόμενα του Αρτεμίδωρου. Μια φράση του Ραμπιντράνθ Ταγκόρ λέει: «Αν κλαις για τον ήλιο που δύει, δεν θα δεις τα αστέρια». Ο Σεφέρης στην «Άρνηση» είπε: «Με τι καρδιά, με τι πνοή, τι πόθους και τι πάθος πήραμε τη ζωή μας λάθος και αλλάξαμε ζωή».

Εάν μπορούσα να καταθέσω στα Πρακτικά της Βουλής μια ουγγιά ανθρώπινης σάρκας, ανθρώπινο κρέας, όπως στον «Εμπορο της Βενετίας», θα ήταν από τον ελληνικό λαό που δανείστηκε, για να θυμόμαστε πώς την πατήσαμε με δανεικά, αφού τα λεφτά μας δεν περνάνε.

Εναποθέτω τις ελπίδες μου σ' αυτόν τον προϋπολογισμό, μπας και μετρήσουν ξανά τα χρήματά μας και αρχίσουμε να σκεφτόμαστε ξανά πολιτικά τον άνθρωπο σαν άνθρωπο, κατ' εικόνα και ομοίωση του Πλάστη πέρα και πάνω από κέρδη και ζημιές. Έτσι πιστεύω ότι θα ξαναβρούμε εκείνη την αστείρευτη αισιοδοξία του Έλληνα Οδυσσέα και θα ξανακάνουμε όνειρα για το εθνικό μέλλον, το συλλογικό, το ατομικό, στην θάκη που τώρα καταλάβαμε τι σημαίνει. Με ή χωρίς γεμάτο πορτοφόλι έχουμε καλή καρδιά.

Σας εύχομαι, επίσης, «χρόνια πολλά» για τα Χριστούγεννα και ναι, οπωσδήποτε για την Ελλάδα.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ο Υπουργός Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και ο Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών κατέθεσαν σχέδιο νόμου: «Καταπολέμηση εκδηλώσεων ρατσισμού και ξενοφοβίας».

Παραπέμπεται στην αρμόδια Διарκή Επιτροπή.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας κ. Αθανάσιος Νάκος.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΝΑΚΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στις συνενέσεις της τραγικής οικονομικής κατάστασης που βιώνει η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού έρχεται να προστεθεί η αβεβαιότητα, την οποία δημιουργούν οι τελευταίες εξελίξεις σε οικονομίες άλλων χωρών, που μέχρι πριν από λίγο τις θεωρούσαμε ακλόνητες, η αναποφασιστικότητα που επιδεικνύεται από τους ισχυρούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η απληστία των αποκαλούμενων «αγορών».

Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι, ο λαός να βρίσκεται σε απόλυτη σύγχυση και κυρίως σε κατάσταση απόλυτης ανασφάλειας. Την ανασφάλειά του μετατρέπει συχνά σε απόγνωση η πρωτοφανής έξαρση της εγκληματικότητας και τα σμήνη των λαθρομεταναστών, που έχουν κατακλύσει όλη τη χώρα και έχουν καταλάβει ολόκληρες περιοχές, ιδίως στην Αττική. Δεν αναγνωρίζει πλέον τη χώρα του, την πατρίδα του, τη γειτονιά που μεγάλωσε.

Κάποιοι αντιδρούν, οργανώνονται, για να αντιμετωπίσουν μόνοι τους την κατάσταση. Άλλοι πάλι δεν κουράζονται να αναδεικνύουν τις ευθύνες του κράτους. Σε όλους, όμως, ένα είναι ερώτημα: Γιατί δεν αναλαμβάνονται δράσεις για τη θεραπεία της νοσηρής κατάστασης που επικρατεί; Γιατί το κράτος μοιάζει να έχει πετάξει λευκή πετσέτα σε αυτή την ομολογουμένως δύσκολη μάχη; Γιατί δεν έχει εφαρμοστεί ένα ολοκληρωμένο σχέδιο, που να δείχνει αποτελέσματα και την ελπίδα μιας καλύτερης πραγματικότητας;

Η απάντηση είναι ότι το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη έχει προ πολλού χάσει τον έλεγχο. Είναι ανήμπορο να επιβάλει την τάξη και να προστατεύσει τους πολίτες. Αντιμετωπίζει κάθε έκφανση βίας και παρανομίας τους τελευταίους μήνες στη χώρα με έναν ιδιαίτερα αμέτοχο, απλώς παρατηρητικό, της κατάστασης τρόπο, όπως στην περίπτωση των λαθρομεταναστών-καταληψιών της Νομικής, των κουκουλοφόρων, των συμμοριών κάθε είδους, που δρουν στο κέντρο της Αθήνας.

Από τα επίσημα στοιχεία που το Υπουργείο δημοσιεύει, εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς τους λόγους της υπάρχουσας κατάστασης. Την τελευταία πενταετία, από το 2006 δηλαδή, έχει καταγραφεί αύξηση των ένοπλων ληστειών σε ποσοστό 167%, των κλοπών και διαρρηξέων σε ποσοστό 96%, των εκβιασμών σε ποσοστό 127% και των ανθρωποκτονιών σε ποσοστό 52%. Έχουν πάψει πλέον να αποτελούν είδηση τα καθημερινά περιστατικά βίας που βιώνουν οι πολίτες. Μόλις πριν από λίγες ημέρες σημειώθηκαν έντεκα ένοπλες ληστείες μέσα σε δώδεκα ώρες. Νέο ρεκόρ, κάθε ώρα μια ληστεία!

Το πιο ανησυχητικό είναι ότι η αύξηση αυτή δεν έχει να κάνει μόνο με τον αριθμό των κρουσμάτων, αλλά και με τη μορφή των εγκλημάτων. Ληστείες μικρών αντικειμένων συνοδεύονται πλέον συχνότερα με ανθρωποκτονίες ή και βιασμούς. Η αγριότητα είναι το νέο χαρακτηριστικό, εν πολλοίς ξενόφερτο και αποτέλεσμα της αποθράσυνσης που φέρνει η σιγουριά των εγκληματιών ότι δεν θα αποκαλυφθούν.

Το σύγχρονο έγκλημα έχει αλλάξει και η ελληνική κοινωνία αντιμετωπίζει πολύ πιο διαφοροποιημένες απειλές, όπως το οργανωμένο έγκλημα, το ηλεκτρονικό, οι κυβερνοαπειλές, μαζί βέβαια με την έξαρση των παραδοσιακών μορφών εγκληματικότητας, όπως τα ναρκωτικά, η πορνεία και οι ληστείες.

Ακόμη, η οικονομική κρίση, εκτός του ότι έχει διογκώσει το έγκλημα, έχει δημιουργήσει και νέες μορφές μικροεγκληματικότητας ή παραβατικότητας, που τα δύο-τρία τελευταία χρόνια έχουν φθάσει σε μεγάλη έξαρση. Πρόκειται για μικροεγκλήματα, όχι από επαγγελματίες, αλλά από άτομα που πιθανόν αναγκάζονται να καταφύγουν σε αυτά λόγω ανέχειας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η κλοπή πετρελαίου από σχολεία.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Δ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΒΥΡΩΝ ΠΟΛΥΔΩΡΑΣ**)

Μεγάλο κομμάτι του κέντρου και ολόκληρες περιοχές της Αθήνας έχουν καταληφθεί από κάθε λογής εγκληματικά στοιχεία, τα οποία αναμειγνύονται με τις οργανωμένες πλέον συμμορίες των λαθρομεταναστών.

Στο κέντρο της Αθήνας η οικονομία έχει παραλύσει. Καθημερινά ανακοινώνονται νέα στοιχεία για επιχειρήσεις και ξενοδοχεία που κλείνουν. Αιτία δεν είναι μόνο η κρίση, αλλά και η εγκληματικότητα και τα σκληρά βίαια και ανομίας που επικρατούν έπειτα σχεδόν από κάθε διαδήλωση ή πορεία διαμαρτυρίας. Υπάρχουν πλέον συγκεκριμένοι δρόμοι και πλατείες της πόλης που είναι απροσπέλαστες στον πολίτη, εξαιτίας της πορνείας ή του εμπορίου των ναρκωτικών. Η αδυναμία ελέγχου της κατάστασης έχει αναγκάσει τους πολίτες να οργανώνονται, για να πάρουν το νόμο στα χέρια τους.

Το οργανωμένο έγκλημα εκσυγχρονίζεται και οργανώνεται. Το κράτος, αντίθετα, αποδυναμώνεται. Οι ελλείψεις σε υλικοτεχνική υποδομή, η απουσία εκπαίδευσης, οι ελλείψεις σε βασικά είδη, οχήματα, καύσιμα, μέσα προστασίας, ο κομματισμός, η πτώση του ηθικού και οι περικοπές των απολαβών των υπηρετούντων έχουν μειώσει το αξιόμαχο των αρμοδίων Σωμάτων.

Η λαθρομετανάστευση έχει αλλάξει τη ζωή με οδυνηρές επιπτώσεις, όχι μόνο στην Αθήνα, αλλά και στην επαρχία. Παρά την οικονομική κρίση που μαστίζει τη χώρα, αυτή καλά κρατεί. Κατά το πρώτο δεκάμηνο του 2011 συνελήφθηκαν για παράνομη είσοδο στη χώρα ογδόντα χιλιάδες οκτακόσιοι λαθρομετανάστες, ενώ η αύξηση από τα σύνορα του Έβρου αγγίζει το 192% σε σχέση με πέρυσι που η αύξηση ήταν 435% σε σχέση με το 2009.

Είναι εφιαλτικό να σκεφτεί κανείς ότι η αύξηση της λαθρομετανάστευσης από τον Έβρο θα κλείσει στο τέλος του 2011, σε ποσοστό πάνω από 500% σε σχέση με το 2009. Ακόμα και σήμερα, οι συλλαμβανόμενοι κρατούνται λίγες μέρες και μετά αφήνονται ελεύθεροι, εάν δεν διευκολύνονται και προστίθενται στους υπάρχοντες, ιδίως στην Αττική, γιατί παρά τις εξαγγελίες, ακόμα δεν έχει δημιουργηθεί, έστω κι ένα κέντρο κράτησης λαθρομεταναστών.

Η επαναπροώθηση στις χώρες καταγωγής γίνεται με το σταγονόμετρο, παρά τα υπάρχοντα χρηματοδοτικά προς τούτο προγράμματα. Εμείς έχουμε καταθέσει πλήρες πρόγραμμα δράσης για την αντιμετώπιση του φαινομένου με κεντρικό κομμό το σφράγισμα των συνόρων για την είσοδο, αλλά και την έξοδο των

λαθρομεταναστών, την κατάργηση των νόμων που προσελκύουν, αντί να αποθαρρύνουν τη λαθρομετανάστευση, την αξιοποίηση των προγραμμάτων και πολιτικών εργαλείων για τον επαναπαρισμό τους.

Η αντιμετώπιση της κατάστασης φυσικά, δεν γίνεται με μείωση κατά 20% των δαπανών που σχετίζονται με την αγορά εξοπλισμού της αστυνομίας και της πυροσβεστικής και με μείωση κατά 30% σε σχέση με τις πληρωμές του 2010 των πρόσθετων παροχών ούτε χωρίς σχέδιο για τις απαραίτητες διαρθρωτικές αλλαγές που χρειάζονται τα Σώματα Ασφαλείας ούτε χωρίς πρωτοβουλίες, όπως για παράδειγμα, την αξιοποίηση της ακίνητης περιουσίας.

Η προσπάθεια εξοικονόμησης δαπανών περιορίζεται μόνο στη μείωση των μισθών, στις περικοπές των καυσίμων, στον περιορισμό των λειτουργικών δαπανών των τμημάτων. Ο συνολικός προϋπολογισμός απέχει πολύ από το να καλύψει τις πραγματικές ανάγκες για εκσυγχρονισμό και σωστή λειτουργία της Αστυνομίας και της Πυροσβεστικής ή να καλύψει τα οφειλόμενα από πενήνήμερα, νυχτερινά και οδοιπορικά εδώ και δύο χρόνια.

Η ελληνική κοινωνία δοκιμαζόμενη σκληρά, είναι έτοιμη να δεχθεί ρηξικέλευθα μέτρα, προτάσεις και δράσεις που θα επαναφέρουν το χαμένο αίσθημα ασφάλειας που υπήρχε παραδοσιακά στη χώρα μας, που θα ξανακάνουν βιώσιμες τις πόλεις μας και την Αθήνα. Όμως, αυτοί που έχουν την ευθύνη, δυστυχώς κωλυσιεργούν και τελικά αδρανούν.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η υπερψήφιση του προϋπολογισμού που συζητάμε, σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει συγχωροχάρτι στην αποτυχημένη πολιτική που έχει ασκηθεί ούτε στη συμμετοχή στην όμοια συνέχειά της. Η ψήφιση είναι στήριξη στην Κυβέρνηση Παπαδήμου, προκειμένου αυτή να φέρει σε πέρας την ειδική αποστολή, την οποία έχει αναλάβει και μόνο. Όλα όσα καταγγείλαμε παραμένουν ανοιχτά.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Παρακαλείται ο κ. Νικόλαος Μωραΐτης, Βουλευτής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος από το Νομό Αιτωλοακαρνανίας να λάβει το λόγο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Ο κρατικός προϋπολογισμός της συγκυβέρνησης ΠΑΣΟΚ, Νέας Δημοκρατίας, Καρατζαφέρη είναι βαθεία ταξικός, φορομπηχτικός, φοροεισπρακτικός, οδηγεί στην εξαθλίωση την εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τη νεολαία στον εργασιακό μισαίωνα. Επιτίθεται με πρωτοφανή αγριότητα στα λαϊκά εισοδήματα, αυξάνοντας 30% τους φόρους φυσικών προσώπων, ενώ από την άλλη μειώνει δραστικά τη φορολογία στο μεγάλο κεφάλαιο. Κάνει τα πάντα η συγκυβέρνηση του μαύρου μετώπου για να βγει αλώβητο το μεγάλο κεφάλαιο από την καπιταλιστική οικονομική κρίση, να φορτώσει τις συνέπειες στα πλατιά λαϊκά στρώματα. Πετσοκόβει τις συντάξεις, τους μισθούς, κατακρεουργεί τα ασφαλιστικά ταμεία. Μειώνει δραστικά, καταδικάζει στην κυριολεξία, ό,τι έχει απομείνει από τις κοινωνικές παροχές στην υγεία, στην παιδεία, στην πρόνοια. Οι λαϊκές εργατικές οικογένειες οδηγούνται στην φτώχεια, στην εξαθλίωση, στην πείνα. Δεν μπορούν να διασφαλίσουν τα αναγκαία για τη διατροφή τους και έρχονται τα χειρότερα. Το μαύρο μέτωπο ελπίζει, θέλει να μαζέψει δόσεις, φόρους, χαράτσια που δεν κατάφεραν να μαζέψουν τον προηγούμενο χρόνο.

Η συμφωνία της αστικής τάξης, των κομμάτων του κεφαλαίου, έγινε για να φέρουν τα χειρότερα για τον λαό, για να σωθεί το κεφάλαιο και τα κέρδη των μονοπωλίων. Είναι ζήτημα επιβίωσης για το λαό να οργανώσει άμεσα την απεικόνισή του, για να αποκρούσει, να ανατρέψει την πολιτική που προστατεύει την κερδοφορία, την ανταγωνιστικότητα του κεφαλαίου.

Τώρα σε ό,τι αφορά τον αγροτικό τομέα, μιας και βρίσκεται και ο Υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης στην Αίθουσα, και ο φεινός προϋπολογισμός επιτίθεται με ιδιαίτερη βαρβαρότητα στη φτωχομεσαία αγροτιά. Οδηγεί γεωργούς, κτηνοτρόφους, ψαράδες στην απόλυτη φτώχεια, στην εξαθλίωση, στο μαζικό βίαιο ξεκλήρισμα, στη χρεοκοπία. Είναι ένα εργαλείο για τη σταδιακή προσαρμογή της αγροτικής κτηνοτροφικής παραγωγής, έως το 2013, στους στόχους που βάζει η νέα ΚΑΠ 2014-2020, στόχους

που είναι η πλήρης κυριαρχία της μεγάλης ιδιοκτησίας, της λειτουργίας της με τους καπιταλιστικούς όρους της αγοράς. Άλλωστε, ο στρατηγικός στόχος της Ευρώπης του 2020 είναι η καπιταλιστική οικονομική μεγέθυνση σε κάθε τομέα της οικονομίας και στον αγροτικό. Στην προοπτική αυτή δεν χωρούν μικρομεσαίοι αγρότες, κτηνοτρόφοι, ψαράδες. Η καταστροφή όσων έχουν απομείνει είναι βέβαιη και θα γίνει άμεσα, γρήγορα, βίαια.

Σε αυτήν την κατεύθυνση στοχεύει ο προϋπολογισμός του 2012, της Κυβέρνησης συνασπισμού των κομμάτων του κεφαλαίου. Έχουμε δραστική μείωση των δαπανών για τον αγροτικό τομέα. Κατάργηση, ιδιωτικοποίηση υπηρεσιών προς τους αγρότες. Τα συνολικά κονδύλια που προβλέπονται για την αγροτική οικονομία για το 2012, είναι μειωμένα, κατά 8%, σε σχέση με το 2011 που ήδη ήταν σε πολύ χαμηλά επίπεδα. Έχουμε μείωση των δαπανών, η οποία θα επιφέρει παραπέρα συρρίκνωση της σημερινής σύνταξης πείνας και εξαθλίωσης των απόμαχων της δουλειάς, των Ελλήνων αγροτών, παρ' ότι από την άλλη αυξάνετε τα ασφάλιστρα στον ΟΓΑ, κάνετε παραπέρα φοροεπιδρομή, πλιάτσικο στα πενιχρά αγροτικά, λαϊκά εισοδήματα, στους αγρότες συνταξιούχους των 360 ευρώ, με το αφορολόγητο που κατεβάζετε στα 5.000 ευρώ, κάνετε φοροληστεία στην αγροτική, λαϊκή κατοικία με τα χαράτσια της ΔΕΗ, έχετε επιβάλλει δυσβάσταχτα χαράτσια στον ΕΛΓΑ, ενώ οι αποζημιώσεις για τους αγρότες είναι στην κυριολεξία ψίχουλα.

Αφήνετε έξω σοβαρές νόσους για τη φυτική και τη ζωική παραγωγή. Σιγοντάρετε, κύριε Υπουργέ, -και να τα πείτε στην ομιλία σας- τα άλλα λησταιρχεία που λέγονται Ενώσεις Αγροτικών Συνεταιρισμών, οι οποίες επιβάλλουν χαράτσια για την ενεργοποίηση των δικαιωμάτων. Και παρά τις εξαγγελίες ότι αυτά είναι παράνομα, σχεδόν όλες οι ενώσεις της χώρας αρπάζουν μέσα από τις καταθέσεις τα χαράτσια αυτά για τους Έλληνες αγρότες.

Έχετε διαχωρίσει τους αγροτοκτηνοτρόφους σε κατά κύριο επάγγελμα και μη και αύριο σε ενεργούς και μη ενεργούς, μειώνοντας έτσι πάρα πέρα το εισόδημα των πιο φτωχών που έχει εκκληρίσει η πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των ελληνικών κυβερνήσεων και με υποκρισία σήμερα τους λέτε ότι η λύση είναι στα φωτοβολταϊκά, στην πράσινη ανάπτυξη. Τα ίδια τους λέγατε και πριν λίγα χρόνια, όταν η πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, των κομμάτων του ευρωμονόδρομου αφάνιζε δυναμικές καλλιέργειες, όπως ήταν τα καπνά, τα τεύτλα, τα εσπεριδοειδή. Τους λέτε ότι το εισόδημα που χάνεται από αυτές τις καλλιέργειες θα αντικατασταθεί με τον αγροτουρισμό, τα υπαντά, τα γλυκά του κουταλιού, την εκτροφή βατράχων.

Αυτή η πολιτική, ο παράδεισος της Ευρωπαϊκής Ένωσης που τους τάξατε τριάντα χρόνια τώρα, έφερε βίαιο εκκλήρισμα σε πάνω από ένα εκατομμύριο φτωχούς αγρότες και κτηνοτρόφους, αύξησε τη διατροφική εξάρτηση της χώρας, μετέτρεψε από θετικό σε αρνητικό το αγροτικό ισοζύγιο σε αρκετά δισεκατομμύρια, σε προϊόντα που η χώρα μας είχε τη δυνατότητα να παράγει και μάλιστα άριστης ποιότητας. Και έρχεστε τώρα να βάλετε το δόλλημα στη φτωχή αγροτική, παραμονή ή όχι στην Ευρωπαϊκή Ένωση, παραμονή ή όχι στο ευρώ.

Η φτωχή αγροτιά της χώρας σήμερα έχει εμπειρία, δεν πρέπει να έχει κανένα δόλλημα, καμμία αυταπάτη. Πρέπει να δει καθαρά ότι η λύση βρίσκεται στην ανατροπή αυτών των αντιλαϊκών πολιτικών, στην αποδέσμευση από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Πρέπει να παλέψει με τα άλλα λαϊκά στρώματα για ριζικές αλλαγές σε επίπεδο οικονομίας, σε επίπεδο εξουσίας.

Πρέπει να αναφέρουμε ότι είναι τεράστια και η ευθύνη των δυνάμεων του οπορτουνισμού που όλα αυτά τα χρόνια έστηναν παγίδες στη φτωχή αγροτιά, έσπειραν συγχύσεις, δημιουργούσαν αυταπάτες ότι με καλύτερη διαχείριση των κονδυλίων στον αγροτικό τομέα θα είχαμε καλύτερα αποτελέσματα, ότι μπορούσαν να συνυπάρξουν οι φτωχοί και οι μεσαίοι αγρότες μαζί με τους εμποροβιομήχανους αγροτικούς προϊόντων. Δηλαδή ότι ο λύκος μπορεί να φυλάει τα πρόβατα. Το ίδιο σήμερα κάνει και η Ενωμένη Αριστερά στην Ισπανία και το Κομμουνιστικό Κόμμα, λένε ότι μπορεί να υπάρξουν λύσεις σε κυβερνήσεις αντιμνημονιακές, κεντροαριστικές, πατριωτικές. Τέτοιες κυβερνήσεις μπορεί αύριο να σιγοντάρει το ίδιο το σύστημα. Είναι ανήδυνες, δεν κινδυνεύει. Απεναντίας, το βγάζουν από τα αδιέξοδα, δεν αμφισβή-

τούν την εξουσία των μονοπωλίων.

Η σωτηρία της φτωχομεσαίας αγροτιάς από το εκκλήρισμα και η προοπτική της για ένα καλύτερο μέλλον, βρίσκεται στην πρόταση του ΚΚΕ για τη λαϊκή εξουσία, τη λαϊκή οικονομία, όπου θα οργανώνει και την αγροτική παραγωγή με κεντρικό σχεδιασμό, αξιοποιώντας τις παραγωγικές δυνατότητες της χώρας, στοχεύοντας στην κάλυψη των σύγχρονων διατροφικών λαϊκών αναγκών και στη δυνατότητα εξαγωγών, με την κοινωνικοποίηση των βασικών και συγκεντρωμένων μέσων παραγωγής στην κοινωνικοποίηση της γης και των μεγάλων καπιταλιστικών επιχειρήσεων, δηλαδή κρατικές μονάδες για την παραγωγή λιπασμάτων, φαρμάκων, μηχανημάτων και άλλων αγροτικών εφοδίων, όπου θα στηρίζεται η συνεταιριστική παραγωγή, ο παραγωγικός συνεταιρισμός από το κράτος. Θα οργανώνεται η παραγωγή με κριτήριο τα συμφέροντα της χώρας και του λαού και όχι την κερδοφορία του κεφαλαίου.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας καλεί σε αγωνιστική και πολιτική συμπίεση για να εμποδίσουμε τα νέα βάρβαρα μέτρα που έρχονται, να ανατρέψουμε την πολιτική που οδηγεί στη φτώχεια, στην εξαθλίωση, για να ανήκει στην εργατική τάξη, στο λαό, ο πλούτος που παράγουν. Καλούμε τους φτωχομεσαίους αγρότες και κτηνοτρόφους να δώσουν μια πρώτη δυναμική απάντηση αμφισβήτησης του προϋπολογισμού του μαύρου μετώπου, του προϋπολογισμού της φτώχειας και της εξαθλίωσης και του ξεκληρισματος, στις κινητοποιήσεις στις 14 του Δεκέμβρη σε όλη τη χώρα.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Μωραϊτή.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι παρακολουθούν τη συνεδρίασή μας από τα άνω δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» και ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής, σερβάντα μαθητές και μαθήτριες και δύο εκπαιδευτικοί από το 2ο Γυμνάσιο Καλαμάτας, 2ο τμήμα.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Ο κ. Χρήστος Μαρκογιαννάκης, Ανεξάρτητος Βουλευτής Χαλκίδας, έχει το λόγο.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΡΚΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Αγαπητοί συνάδελφοι, η υπερψήφιση κάθε χρόνο του προϋπολογισμού της επόμενης χρονιάς, όπως κατά κόρον άλλωστε τονίζετε, είναι ταυτόχρονα και ψήφος εμπιστοσύνης προς την Κυβέρνηση. Με αυτό το δεδομένο ο μέσος πολίτης της χώρας προφανώς και δεν μπορεί να καταλάβει τη δυσκολία, την αγωνιώδη προσπάθεια δικαιολόγησης, ιδιαίτερα των συναδέλφων της Νέας Δημοκρατίας, προκειμένου να πουν ότι υπερψηφίζουν τον προϋπολογισμό, αφού πρώτον, οι ίδιοι έδωσαν ψήφο εμπιστοσύνης στην Κυβέρνηση Παπαδήμου, πριν από είκοσι μέρες. Δεύτερον, κανείς δεν υποχρέωσε κανέναν διά της βίας να το κάνει. Όποιος νόμιζε ότι ήταν λάθος, θα μπορούσε να είχε καταψηφίσει την Κυβέρνηση κάνοντας αυτό που του έλεγε η συνείδησή του και ας διακινδύνευε να έχει την τύχη του κ. Καμμένου. Και τρίτον, τα στοιχεία του προϋπολογισμού ήταν γνωστά σε όλους πολύ πριν από την ψηφοφορία της ψήφου εμπιστοσύνης.

Με αυτά, λοιπόν, τα δεδομένα οσμήν συνέπειας αν διαθέτουμε ουδείς εξ ημών που δώσαμε ψήφο εμπιστοσύνης στη σημερινή Κυβέρνηση δικαιούται να καταψηφίσει τον προϋπολογισμό. Περαπέρα δε, υποσημειώσεις, άνω τελείες, αστερίσκοι και φράσεις του τύπου «θα ψηφίσω αλλά την ψυχή μου ή την καρδιά μου δεν θα τη δώσω», δεν λειτουργούν ει μη μόνον ως φύλλο συκής.

Για τα επιμέρους στοιχεία, όμως, του προϋπολογισμού που αφορούν τα έσοδα και τις δαπάνες, λίγα πράγματα μπορεί, κύριοι συνάδελφοι, να πει κανείς όταν πανθομολογείται ότι είναι δεδομένα. Και είναι δεδομένο ότι ο προϋπολογισμός θα αναθεωρηθεί στην πορεία της εφαρμογής του και ότι στην πραγματικότητα σχεδόν όλα είναι ενδεικτικά. Γι' αυτόν το λόγο στο λίγο χρόνο που μου απομένει προσωπικά δεν θα ασχοληθώ με το να δικαιολογήσω τη θετική μου ψήφο για τον προϋπολογισμό. Η συνέπεια της Δημοκρατικής Συμμαχίας σε συγκεκριμένες πολιτικές

δεν μας δημιουργεί εμάς ούτε συνειδησιακά προβλήματα ούτε δυσκολίες για να πούμε ότι στηρίζουμε την Κυβέρνηση Παπαδήμου. Το πρόβλημα το έχουν οι ασυνειπείς, για να μην πω τον κακόχο -πλην αποδίδοντα απόλυτα την ασυνειπή συμπεριφορά-όρο που πρόσφατα καθιερώθηκε στο ελληνικό πολιτικό λεξιλόγιο.

Θα επισημάνω, όμως, αγαπητοί συνάδελφοι, ορισμένες αρνητικές παραμέτρους που καθιστούν την όποια προσπάθεια του παρόντος, φοβάμαι, όμως, πολύ και του μέλλοντος, ατελέσφορη. Πρώτον, έλλειψη αυτοκριτικής. Για να υπάρχει ελπίδα πανεθνικής προσπάθειας απαραίτητη για τους περισσότερους είναι να ανακτηθεί η εμπιστοσύνη των πολιτών προς τους πολιτικούς και την πολιτική. Πώς μπορεί, όμως, να γίνει αυτό, όταν έχουμε κόμματα που κυβέρνησαν επί μακρόν αυτήν τη χώρα, τα οποία αντί να αναγνωρίσουν τα δικά τους λάθη, δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να επιρρίπτει ο ένας ευθύνες στον άλλον. Και εν τέλει, ποια αυτοκριτική θα ήταν ειλικρινής και ως εκ τούτου αποτελεσματική όταν ακόμα και στο πρόσφατο παρελθόν δόθηκε συγχωροχάρτι σε τόσα και τόσα τρωκτικά που κατέφαγαν τον τίμιο ιδρώτα του ελληνικού λαού, όταν κουκουλωθήκαν τόσα σκάνδαλα και όχι μόνο ουδείς πήγε φυλακή αλλά σε ορισμένες περιπτώσεις, όπως της «SIEMENS», για να ρίξουμε στάχτη στα μάτια της κοινωνίας ανέχθηκε το σύστημα, αν δεν επέβαλε, κατ' επιφασίαν έρευνες και εξεταστικές επιτροπές;

Καλά ήταν αυτά που είπε χθες βράδυ ο κύριος Πρόεδρος, αλλά θα έπρεπε εξ ονόματος όλων μας, να ζητήσει τουλάχιστον συγγνώμη για όλα αυτά από τον ελληνικό λαό.

Δεύτερον, ανεχόμαστε χωρίς καμμία σοβαρή προσπάθεια την εν πολλοίς κομματικοποιημένη και αναποτελεσματική Δημόσια Διοίκηση για την οποία όλοι άλλος λίγο άλλος πολύ, φέρουμε ευθύνη. Αντ' αυτού επιχειρείται η καταστροφική οριζόντια εφεδρεία και οι εξίσου αναποτελεσματικές οριζόντιες περικοπές μισθών.

Τρίτον, οι φοροεισπρακτικοί μηχανισμοί είναι σε διάλυση και διεφθαρμένοι, με αποτέλεσμα όλο και εντονότερα να καταφεύγει το κράτος στα άδικα, αναποτελεσματικά και αντιαναπτυξιακά χaráτια. Δεν εξοργίζει τίποτα περισσότερο τον έντιμο φορολογούμενο από το να βλέπει κάποιους να ζουν στη χλιδή, που προϋποθέτει υψηλό εισόδημα και να μην πληρώνει φόρο.

Έρχομαι τώρα σε ένα άλλο κεφαλαιώδες σημάσι για τη χώρα μας ζήτημα. Αποφασίστηκε -μας επέβαλαν, δεν έχει σημασία- ο σχηματισμός της Κυβέρνησης Παπαδήμου. Ο ελληνικός λαός στην απελπισία του εναποθέτει στον Πρωθυπουργό και στη σημερινή Κυβέρνηση πολλές ελπίδες ότι ίσως μπορέσει να επιλύσει κάποια ζωτικά για τη συνέχεια προβλήματα. Θα έπρεπε, λοιπόν, ανυπόκριτα, όλοι που την υπερψήφισαν και προπάντων αυτοί που συμμετέχουν, να τη στηρίζουν πάση δυνάμει. Αντ' αυτού, συμβαίνει αυτό που έχει τονισθεί επανειλημμένα, ότι δηλαδή ενώ η προϋπόθεση για να πετύχει αυτή η Κυβέρνηση είναι αυτοί που θα συμμετάσχουν να στοχεύουν στο εθνικό συμφέρον, εν προκειμένω, φαίνεται ότι στοχεύουν στο κομματικό συμφέρον. Έτσι οι μεν Υπουργοί του ΠΑΣΟΚ, προπάντων οι λεγόμενοι πρωτοκλασάτοι ασχολούνται με τη διαδοχή, η δε Νέα Δημοκρατία διατυμπανίζει διά του Αρχηγού της ότι δεν συγκυβερνά, παρ' ότι στην Κυβέρνηση συμμετέχουν κορυφαία στελέχη της, όπως ο Υπουργός Εθνικής Αμύνης κ. Αβραμόπουλος, ο οποίος βέβαια χθες το βράδυ κινήθηκε σε τελείως διαφορετική γραμμή, τονίζοντας ότι η σημερινή Κυβέρνηση είναι κυβέρνηση συνευθύνης και άλλα. Τώρα, εάν αυτό που υποστηρίζουν πολλοί ότι δηλαδή ξεκίνησε πόλεμος φθοράς της Κυβέρνησης Παπαδήμου από τη Νέα Δημοκρατία, τότε οι υπερρεσίες που προσφέρει στη χώρα με αυτήν τη συμπεριφορά είναι ήκιστα ωφέλιμες.

Τα κακά σημάδια βέβαια φάνηκαν από την πρώτη στιγμή, όταν τα παζάρια μεταξύ των κομμάτων προφανώς δεν άφησαν τον κ. Παπαδήμο να κινηθεί ελεύθερα και έτσι επέβαλαν μια πολυπληθή -με ότι αυτό συνεπάγεται- Κυβέρνηση.

Η Δημοκρατική Συμμαχία μακριά από κάθε υστερόβουλη σκέψη ή συμπεριφορά, με συνέπεια στηρίζει την Κυβέρνηση ελπίζοντας να τη μιμηθούν και οι υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις.

Κύριοι συνάδελφοι, οι εξελίξεις στο Μακεδονικό μπορεί να μη σχετίζονται άμεσα με τον προϋπολογισμό, όμως η αρνητική εξέλιξη στο Δικαστήριο της Χάγης, μας επιβάλλει να αναλογιστούμε

για άλλη μια φορά το πόσο είναι επιβεβλημένη η σοβαρή και ρεαλιστική πολιτική σε οποιαδήποτε μορφή πολιτικής δράσης και πόσο επιζήμιος είναι ο λαϊκισμός.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το προειδοποιητικό κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ας χαίρονται τους προ εικοσαετίας λεονταρισμούς τους κάποιιοι. Θα πρέπει, όμως, να αναλογιστούν κατά πόσο ήταν ωφέλιμοι για τη χώρα και να μην έχουν ως αιχμή του δόρατος της πολιτικής τους συμπεριφοράς και σήμερα τα ψέμματα, τους λαϊκισμούς και το χαμαιλεοντισμό. Αυτά, εν τέλει, βλάπτουν την πατρίδα. Η κατά τρόπο αισχυντηλό αναγνώριση της σοβαρότητας, υπευθυνότητας και του πόσο δίκιο είχε ο Πρωθυπουργός της περιόδου 1992-1993 ο κ. Μητσοτάκης, ο οποίος καταδεικνύει τις ενοχές των λαϊκιστών, που και σήμερα δυστυχώς επιμένουν στην ανευθυνότητα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Κύριοι συνάδελφοι, άφησα τελευταίο να σχολιάσω το -για εμένα κεφαλαιώδες σημάσις- ζήτημα της κοινωνικής συνοχής. Το χειρότερο σενάριο για τη χώρα μας είναι η κρίση να οδηγήσει σε κοινωνική έκρηξη. Δεν χρειάζεται νομίζω να αναλύσει κανείς τις συνέπειες. Οι λανθασμένες πολιτικές οδήγησαν σε ανάληπτες συμπεριφορές και την κοινωνία σε απόγνωση. Σήμερα υπάρχουν πολλοί συνάδελφοί μας που πεινάνε. Δεν θέλω να δώσω έμφαση μ' αυτό που λέω στο μέγεθος της οικονομικής δυσπραγίας. Κυριολεκτώ, κύριοι συνάδελφοι. Οι πεινασμένοι μέρα με τη μέρα θα γίνονται και περισσότεροι, γι' αυτό πρέπει για να αποφευχθούν τα χειρότερα. Αλλά προπάντων για λόγους ανθρωπιάς να κάνουμε ότι μπορούμε για να αμβλυνθεί το φαινόμενο. Δεν νοείται το 2011 στην Ελλάδα να υπάρχουν άνθρωποι, να υπάρχουν παιδιά, που να μην έχουν να φάνε. Κράτος, ανθρωπιστικές Οργανώσεις, έχοντες και κατέχοντες, θα πρέπει να ενεργοποιηθούν. Η εκκλησία και η τοπική αυτοδιοίκηση κάνουν ό,τι μπορούν, δεν έχουν όμως δυστυχώς και αυτοί απεριόριστες δυνατότητες και πόρους.

Τελειώνοντας λέγω, ότι ο πολιτισμός μιας κοινωνίας κρίνεται από τη συμπεριφορά την οποία επιδεικνύει προς τους έχοντες ανάγκη, όχι από τους δείκτες που δείχνουν την πορεία της στην οικονομία.

Κύριοι συνάδελφοι, τα πράγματα καταλαβαίνει ο καθένας από εμάς ότι είναι για τη χώρα μας και για την κοινωνία μας πάρα πολύ δύσκολα. Ας ελπίσουμε ότι με ενότητα και με κοινή προσπάθεια θα μπορέσουμε να ξεφύγουμε κάποια στιγμή από αυτήν την κρίση, η οποία μαστίζει σχεδόν το σύνολο της κοινωνίας.

Ευχαποιείται ότι θα ψηφίσω βέβαια τον προϋπολογισμό.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολυδώρας): Ευχαριστούμε τον κ. Μαρκογιαννάκη.

Ο Υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, κ. Κωνσταντίνος Σκανδαλίδης, καλείται να λάβει το λόγο.

Ορίστε, κύριε Υπουργέ, έχετε το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΚΑΝΔΑΛΙΔΗΣ (Υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων): Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Παίρνω την ευκαιρία πριν ξεκινήσω την ομιλία μου να πω μια κουβέντα σε σχέση με την εικόνα της Βουλής. Πιστεύω ότι είναι μια κρίσιμη συζήτηση, όπως αυτή που κάνουμε αυτές τις μέρες για τον προϋπολογισμό της χώρας, έναν προϋπολογισμό που ουσιαστικά η εφαρμογή του, η υλοποίησή του θα αποτελέσει τον κρίσιμότερο παράγοντα της εξόδου της χώρας από την κρίση και της μετάβασης σε πλεονάσματα μέσα στο 2012, ένας προϋπολογισμός με τεράστια εθνική σημασία, η εικόνα της Βουλής δείχνει ακριβώς την κρίση του πολιτικού συστήματος, την κρίση της πολιτικής που μετατρέπεται πάρα πολύ γρήγορα σε κρίση της ίδιας της αντιπροσωπευτικής και κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.

Νομίζω ότι κανένας εχέφρων συνάδελφος και καμμία συναδέλφισσα δεν μπορεί να μείνει σιωπηλή απέναντι σε αυτή την ανάγκη να φωνάξουμε όλοι μαζί ότι είμαστε παρόντες με ευθύνη απέναντι στη χώρα για να δώσουμε απαντήσεις σε κρίσιμα προβλήματα, εάν θέλουμε οι πολίτες να μας ξανακοιτάξουν στα μάτια και να μην μας πετροβολούν.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το ευρύτερο πολιτικοοικονομικό περιβάλλον μέσα στο οποίο κινείται η χώρα, είναι πάρα πολύ κρίσιμο και είναι και πάρα πολύ βαρύ. Θα ήθελα, λοιπόν, να κάνω μερικές παρατηρήσεις γύρω από αυτό, γιατί πιστεύω ότι εκεί βρίσκεται και αν θέλετε ο «Μίτος της Αριάδνης» για την αντιμετώπιση των προβλημάτων της.

Η πρώτη μου παρατήρηση είναι ότι η οικονομική κρίση δεν είναι εφήμερη ή συγκυριακή. Είναι συστημική, είναι δομική. Σε τρικυμία βρίσκεται ολόκληρο το οικοδόμημα. Ένα οικοδόμημα που εδράζεται στον καπιταλισμό του καζίνο, στην οικονομία του καζίνο. Ένα οικοδόμημα που εδράζεται σε ένα χρηματοπιστωτικό σύστημα, το οποίο στη μεγάλη του πλειοψηφία και κυρίως από τις δυνάμεις που κυριαρχούν οικονομικά στον κόσμο, είναι ένα πλασματικό, μια φούσκα, η οποία έχει επικαθίσει πάνω στην πραγματική οικονομία, με αποτέλεσμα το σπασίμο της φούσκας να προκαλεί αλυσιδωτές αντιδράσεις και ασφαλώς, είναι φανερό από αυτά που συμβαίνουν στην Ευρώπη αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο, ότι η αναζήτηση μιας νέας ισορροπίας σε παγκόσμιο επίπεδο θα περάσει από σαράντα κύματα.

Απέναντι, λοιπόν, σε αυτήν την ανάγκη, απέναντι στην ανάγκη να βρούμε ένα καινούργιο δρόμο, γιατί η κρίση είναι δομική, υπάρχει μια απουσία στρατηγικής από τις προοδευτικές δυνάμεις, σχεδόν, σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Η δεύτερη παρατήρηση είναι ότι η Ευρώπη για πρώτη φορά μετά από πεντακόσια περίπου χρόνια δεν βρίσκεται στο επίκεντρο των εξελίξεων. Δεν είναι το θέατρο της παγκόσμιας ισορροπίας. Ο άξονας μεταφέρεται στην Κεντρική και στην Ανατολική Ασία. Θα έπρεπε χωρίς κοντόφθαλμη αντίληψη, οι ευρωπαϊκές ηγεσίες να δουν ότι ο πολυπολικός κόσμος που σχηματίζεται, με τους μεγάλους πόλους, όπως είναι η Αμερική, η Κίνα, η Ινδία, η Νότια Αφρική, η Βραζιλία, η επανακάμπτουσα Ρωσία, ο πολυπολικός αυτός κόσμος που θα επέβαλε και για λόγους μεγέθους και για λόγους ανταγωνισμού μια Ευρώπη ενωμένη στα φυσικά της σύνορα με Ομοσπονδιακή οργάνωση εθνών και κρατών, με πλήρεις κυβερνητικούς θεσμούς, εξακολουθεί να παραμένει μια Ευρώπη χωλή, μια Ευρώπη κουστή, μια Ευρώπη που δεν μπορεί να μαζέψει τις δυνάμεις της και να δώσει συνέχεια στο ευρωπαϊκό όραμα.

Η πορεία δυστυχώς είναι αντίστροφη. Το ευρωπαϊκό όραμα υποχωρεί. Το ερώτημα που τέθηκε στο Μάαστριχτ και απαντήθηκε με την ΟΝΕ και το ευρώ επιστρέφει μέσω του γερμανικού imperium. Η Ευρώπη αρχίζει να ξαναζεί το φόβο. Όταν τότε υπήρχε το γκρέμισμα του Τείχους του Βερολίνου και το μεγάλο στοίχημα, αν η Γερμανία όταν θα ενωθεί θα ενταχθεί, θα ενσωματωθεί σε μια ευρωπαϊκή συστοιχία κρατών, θα είναι δηλαδή μια ευρωπαϊκή Γερμανία ή θα είναι μια γερμανική Ευρώπη, η αλλαγή των συνθηκών που σήμερα θα επιχειρηθεί από την πλευρά τουλάχιστον της γερμανικής ηγεσίας φαίνεται πολύ καθαρά ότι οδηγείται στην αντίθετη κατεύθυνση από αυτή της ομοσπονδιακής Οργάνωσης εθνών και κρατών, όπως την είχαν οραματιστεί οι Ευρωπαίοι οραματιστές που έχτισαν την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η Ευρώπη, λοιπόν, αρχίζει να ξαναζεί με το φόβο μιας ανακατανομής σε οικονομικό επίπεδο του πλούτου αλλά και των μοντέλων ανάπτυξης, τέτοια που θα καταστήσει δορυφόρους μιας ισχυρής δύναμης, τις ευρωπαϊκές χώρες.

Ωστόσο, πρέπει να ομολογήσουμε, ότι η λύση ή θα είναι ευρωπαϊκή ή δεν πρόκειται να υπάρξει. Η αλλαγή των συνθηκών μπορεί να επιβάλει όρους συνέπειας, τους οποίους μια χώρα θα μπορούσε κάτω από τη λελογισμένη αντίληψη των πραγμάτων να τους κάνει αποδεκτούς σε ένα βαθμό, δεν νομιμοποιείται όμως να ακυρώσει μια ένωση ισότιμα θεσμικά κρατών, με ευρωπαϊκή διακυβέρνηση που δουλεύει σκληρά για σύγκλιση επιπέδων ανάπτυξης, και όχι για κράτη φόρου υποτελείς στο γερμανικό imperium. Νομίζω ότι αυτό το θέμα είναι ένα βασικό θέμα, που κρίνει το περιβάλλον μέσα στο οποίο κινείται η χώρα για να βγει από την κρίση.

Είναι, λοιπόν, επείγουσα ανάγκη να υπάρξει ένας εναλλακτικός δρόμος.

Το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα κάποια στιγμή θα συναντήσει σ' αυτό το δρόμο και θα διευκολύνει την επιτάχυνση για έξοδο από την κρίση αν υπάρχει μια αντίσταση και μια διαμόρφωση

εναλλακτικής πρότασης, η οποία όμως απαιτεί μια βασανιστική, σοβαρή, καθημερινή, δύσκολη προσπάθεια.

Το μέτωπο λοιπόν είναι διπλό. Από τη μια μεριά πρέπει η χώρα να σταθεί στα πόδια της για να απαντήσει στην κρίση με όρους που υπαγορεύονται από τον γενικότερο συσχετισμό δυνάμεων αυτής της συγκυρίας. Από την άλλη μεριά, να χαράξει μια εθνική στρατηγική, τέτοια, ώστε στην ευρωπαϊκή της διάσταση να μπορέσει να δώσει απαντήσεις -μαζί με άλλες χώρες, προφανώς γιατί δεν είμαστε Δον Κιχώτες- να δώσει απαντήσεις όσο γίνεται γρηγορότερα, οπότε ο μεσοπρόθεσμος ορίζοντας του 2020 και του 2025 και του 2030, όπου ο καθένας ανάλογα με τη δική του ματιά βλέπει να έρθει πολύ πιο κοντά προκειμένου να υπάρξει ξανά μια κοινωνία ευημερίας. Γιατί νομίζω ότι κάθε προοδευτική δύναμη προς τα εκεί θα πρέπει να στοχεύει και γι' αυτό θα πρέπει να αγωνίζεται απέναντι σε έναν βασανισμένο πολίτη, σε ένα βασανισμένο λαό.

Άρα, κι' εδώ έρχεται το αίτημα της ανάπτυξης, το οποίο επανέρχεται στο επίκεντρο των εξελίξεων. Πιστεύω ότι αυτή η ανάπτυξη απαιτεί και μια μάχη χαρακωμάτων. Δεν είναι μια ανάπτυξη που γίνεται με νόμους, με φετφάδες, δεν είναι μια ανάπτυξη που γίνεται μέσα από προγράμματα που δεν υλοποιούνται. Είναι μια ανάπτυξη της καθημερινής προσπάθειας, η οποία μπορεί και το τελευταίο ευρώ που υπάρχει ως πόρος στη χώρα να το αξιοποιήσει παραγωγικά, προκειμένου να υπάρξει η μεγάλη αλλαγή, που όλοι σήμερα θέλουμε, επιθυμούμε και γι' αυτό υποτίθεται αγωνιζόμαστε.

Θα ήθελα με την ευκαιρία αυτή, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να μιλήσω λίγο για τον αγροτικό χώρο και τη συμμετοχή του σε αυτή την προσπάθεια. Ο στόχος της ανασύστασης της ελληνικής γεωργίας και η αποφασιστική συμβολή της στην έξοδο από την κρίση και στη θεμελίωση του νέου παραγωγικού μοντέλου, αυτό που εμείς επιδιώκουμε, είναι μια προφανής επιδίωξη. Στην καρδιά της προσπάθειας είναι η σύγχρονη βιώσιμη και ανταγωνιστική ελληνική γεωργία, μια πραγματικά ελληνική γεωργία και ένα αγροδιατροφικό μοντέλο που αναδεικνύει την ταυτότητα της κάθε περιφέρειας.

Οι στόχοι μας και οι πολιτικές που τους υπηρετούν είναι πολύ συγκεκριμένοι. Ξεκινήσαμε με υψηλό αρνητικό ισοζύγιο στις εισαγωγές-εξαγωγές αγροτικών προϊόντων και τροφίμων. Από το 2009 έως το 2010 είχαμε μείωση πάνω από 20% και το 2011 η εξέλιξη επιταχύνεται και μόνο στα οπωροκηπευτικά για το πρώτο εξάμηνο η αύξηση των εξαγωγών ξεπερνά το 25%. Μέχρι το τέλος του 2013, που τελειώνει η ισχύουσα Κοινή Αγροτική Πολιτική, το ισοζύγιο μπορεί να μετατραπεί σε θετικό, έχουμε όλοι τη δυνατότητα, είναι ο πρώτος στόχος μας και αποτελεί συμβολή στην έξοδο της χώρας από την κρίση.

Δεύτερον, η αναπτυξιακή μας στρατηγική κινείται σταθερά στην κατεύθυνση υποκατάστασης εισαγωγών, αύξηση εξαγωγών. Χρησιμοποιούμε γι' αυτό όλους τους διαθέσιμους πόρους και κυρίως είναι τα 4,5 δισεκατομμύρια ευρώ του προγράμματος αγροτικής ανάπτυξης. Το πρόγραμμα απορροφάει ήδη το 45% και δεν θα έχουμε δυσκολία παρά τις πρόσφατες περικοπές και την αντίσταση των κρατικών μηχανισμών να το απορροφήσουμε στην προγραμματική περίοδο. Αυτή τη στιγμή στην αγορά του αγροτικού τομέα, σε μια περίοδο τεράστιας έλλειψης ρευστότητας, διατίθενται περίπου 2,5 δισεκατομμύρια ευρώ, σε έργα βελτίωσης κτηνοτροφικών και γεωργικών εκμεταλλεύσεων, σε βιολογική γεωργία, σε μεταποίηση, σε νέους αγρότες, σε γεωργοπεριβαλλοντικές επενδύσεις.

Παράλληλα, σε κάθε περιφέρεια διαμορφώσαμε το καλάθι των προϊόντων, χρηματοδοτώντας και στηρίζοντας κυρίως τα εξαγωγικά προϊόντα, καθώς και τα προϊόντα ταυτότητας και επάρκειας της τοπικής αγοράς. Ήδη τα περιφερειακά συμβούλια εγκρίνουν το ένα μετά το άλλο τα επιχειρησιακά τους σχέδια και τις επόμενες εβδομάδες θα εμφανίσουμε πρότυπα οργάνωσης των δημοπρατηρίων, όπως επίσης και της συμβολαιακής γεωργίας.

Τέταρτον, αυξάνουμε αποφασιστικά και σχεδιασμένα με γνώμονα τις παραγωγικές επενδύσεις και την αναδιάρθρωση, τόσο την απασχόληση στον αγροτικό τομέα, όσο και τις καλλιεργούμενες εκτάσεις. Είναι τραγικό να γνωρίζουμε ότι ένα τεράστιο ποσοστό της ελληνικής γης, όχι μόνο δεν έχει γίνει μέσα από

τους κλασικούς αναδασμούς κτήμα αγροτών που μπορούν να καλλιεργούν τη γη, αλλά μένει αδρανές, είναι μια τεράστια παραγωγική δύναμη που είναι αδρανής.

Ξεκινήσαμε τη διανομή και απόδοση για χρήση με συμβολικό ενοίκιο δεκάδων χιλιάδων αγροτεμαχίων, ιδιοκτησίας του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης. Η συνολική τους έκταση ξεπερνά μαζί με τα καταπατημένα τα 3 εκατομμύρια στρέμματα, από τα οποία, το ένα εκατομμύριο τουλάχιστον είναι καθαρά. Έχουν αναρτηθεί ήδη δύο χιλιάδες διακόσια αγροτεμάχια σε διάφορες περιοχές της χώρας και κάθε μέρα που περνάει, από κάθε νομό, βγαίνουν και κάποια καινούργια «στον αέρα».

Να σας πω πού είναι η δυσκολία; Δεν είναι αν τα βγάλαμε στον «αέρα». Δεν είναι αν οι αγρότες θέλουν να μπουν σε αυτή τη διαδικασία και κάνουν μαζικά αιτήσεις για τα δύο χιλιάδες πρώτα αγροτεμάχια, μιλάμε για πάνω από έξι χιλιάδες αιτήσεις. Είναι ότι ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός αδυνατεί να ελέγξει γρήγορα, θα μπορούσε τώρα να είχαμε δώσει όχι δύο χιλιάδες αλλά να είχαμε δώσει είκοσι χιλιάδες αγροτεμάχια, πενήντα χιλιάδες αγροτεμάχια. Θα επανέλθω όμως σε αυτό στο τέλος, γιατί είναι πάρα πολύ κρίσιμο.

Μείωσαμε 26% τις δημόσιες δαπάνες στο Υπουργείο και ενοποιήσαμε σε ενιαίο φορέα τους τέσσερις οργανισμούς που αφορούσαν την έρευνα, την κατάρτιση, την εκπαίδευση, την πιστοποίηση και τον έλεγχο. Έτσι ο μηχανισμός υποστήριξης του αγρότη αποκτά ένα συγκεκριμένο περιεχόμενο.

Προχωράμε στην οριστική αντιπραφειοκρατική και άμεση ρύθμιση της αδειοδότησης των σταβλικών εγκαταστάσεων, λύνοντας ένα επείγον και πολύχρονο ζήτημα που ταλανίζει την ελληνική κτηνοτροφία. Τα μέσα επίτευξης αυτών των στόχων που είναι κρίσιμοι, που είναι τωρινόι, που είναι παραγωγικοί, που σπρώχνουν τον αγροτικό κόσμο και αυτούς που σήμερα ξαναγυρίζουν στις περιοχές τους στην αγροτική παραγωγή, απαιτούν ταυτόχρονα, όπως είπα προηγουμένως, για το κράτος βαθιές διαρθρωτικές αλλαγές στις δομές και τους θεσμούς, που έχουν απελαστική υστέρηση και γίνονται τροχοπέδη σε κάθε πολιτική μας.

Όλοι γνωρίζετε το νόμο για τους συνεταιρισμούς, όλη τη συζήτηση που προκάλεσε. Είπε προηγουμένως ο συνάδελφος από το ΚΚΕ για τις ενώσεις και τη λειτουργία τους σε ό,τι αφορά τα δικαιώματα και το ότι παίρνουμε χαράτσι από τους αγρότες για ένα θέμα και για το οποίο έχουν πληρωθεί από εθνικό πρόγραμμα μέσα από συγκεκριμένη διαγωνιστική διαδικασία. Αυτή την παραβατική, την παράνομη, πρακτική ακολουθεί ένα τεράστιο κομμάτι του κρατικού μηχανισμού εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Αν δεν ανατραπούν αυτές οι δομές, δεν υπάρχει περίπτωση να υπάρξει παραγωγική αξιοποίηση των πόρων.

Παραμβαίνουμε στην αλυσίδα της παραγωγής θεσμοθετώντας δημοπρατήρια, αγροδιατροφικές συμπράξεις, συμβολαιακή γεωργία. Ξέρετε τι δυσκολία υπάρχει στην οργάνωση των ανθρώπων που πρέπει να πάνε να συναντηθούν με τους άλλους παραγωγούς, να συναντηθούν με την αυτοδιοίκηση, με τις περιφέρειες; Ξέρετε πόσο δυσκίνητος είναι ο κρατικός μηχανισμός και πόσο δύσκολα περνάει μια πολιτική απόφαση ή μια κατεύθυνση από έναν περιφερειάρχη, από ένα περιφερειακό συμβούλιο; Ξέρετε ότι τα περιφερειακά συμβούλια, μέσα στην κρίση της δημοκρατίας που έχουμε, είναι καθαρά πολιτικά όργανα που δεν έχουν αναπτυξιακό χαρακτήρα, γιατί οι παρατάξεις που βρίσκονται εκεί αντιγράφουν τον κοινοβουλευτικό διάλογο και τις πολιτικές των κομμάτων με γενικόλητες χωρίς να εξειδικεύουν επί της ουσίας τις αναπτυξιακές στρατηγικές και άρα να εκμεταλλευτούν τα μέσα και τις δυνατότητες που τους δίνει το κράτος, που τους δίνει σήμερα η χώρα, για να αναπτύξουμε περιφερειακά την Ελλάδα; Το πρόβλημά μας δεν είναι πια αν θα είναι κεντρικός ή περιφερειακός ο σχεδιασμός, είναι ότι δεν μπορεί να υλοποιηθεί ο σχεδιασμός.

Γι' αυτό, θα ήθελα εδώ να κάνω μια παρατήρηση και θα σας πω κάτι που είναι πάρα πολύ απλό για να καταλάβετε πού είναι το μεγάλο πρόβλημα. Όταν ήταν η κυβέρνηση Μητσοτάκη, αν δεν κάνω λάθος, είχε φέρει μια διεθνή επιτροπή για να κάνει μια αξιολόγηση της ελληνικής οικονομίας. Ξαναφέραμε μια διεθνή επιτροπή το 1996-1997 με την κυβέρνηση Σημίτη και άλλη μια

στην αρχή του 2000. Και οι τρεις επιτροπές κατέληξαν σε ένα πάρα πολύ απλό συμπέρασμα: Εάν τα νομίμως χρωστούμενα ήταν καταβληθέντα από την άποψη των φορολογικών εσόδων, δεν θα είχε κανένα πρόβλημα η ελληνική οικονομία. Και λέω εγώ, που δεν νιώθω Ελλαδίτης, θέλω να νιώθω Έλληνας, που είναι ένα κράτος που ιδρύθηκε χρεωμένο και γεννήθηκε για να ξεπληρώσει το χρέος και μετά από τόσες δεκαετίες δεν κατάφερε ακόμα να είναι εντάξει απέναντι στην εκπλήρωση αυτού του χρέους και δεν είναι χρέος οικονομικό απέναντι σε δανειστές, είναι χρέος απέναντι στον ελληνικό λαό, πώς αυτό το κράτος λοιπόν ακόμα και σήμερα μπορεί να αντιστέκεται με τέτοιο τρόπο;

Και λέω εγώ, τι θα μπορούσε να κάνει μία κυβέρνηση ευρύτερης συμπαράταξης και θα έλεγα και η Αριστερά θα μπορούσε να ενισχύσει αυτήν την προσπάθεια; Να υπάρξει μια συναίνεση σ' αυτές τις αλλαγές, να υπάρξει μια πραγματική ανατροπή, να υπάρξει μια προοδευτική αλλαγή σε έναν κρατικό μηχανισμό που να γίνει Ελλάδα, που πρέπει να πάψει να είναι κράτος Ελλαδιτών και να γίνει κράτος Ελλήνων. Γιατί οι Ελλαδίτες είναι αυτοί που βγάζουν τα χρήματά τους έξω σε ευρώ και παρακαλούν να έρθει η δραχμή για να έρθουν να λεηλατήσουν τη χώρα. Γιατί Ελλαδίτες είναι οι νομενκλατούρες, οι οποίες εμποδίζουν τις κοινωνικές δυνάμεις να διεκδικήσουν ένα επίπεδο ευημερίας. Γιατί Ελλαδίτες είναι αυτοί όπου παίρνοντας το αξίωμα στο θεσμό από τη Βουλή μέχρι τον τελευταίο ή από τον κυβερνητικό θώκο μέχρι την τελευταία καρέκλα δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να αναπαράγουν απλά την εξουσία τους χωρίς να υπάρχει καμμία διάσταση προσφοράς ή αίσθησης ότι μπορεί αυτή η χώρα να δώσει απαντήσεις και λύσεις στα προβλήματά του. Και μετά ρωτάμε, γιατί ο λαός πετά πέτρες στο πολιτικό σύστημα.

Εγώ, λοιπόν, λέω ότι αυτή η Κυβέρνηση και αυτός ο προϋπολογισμός ίσως είναι μια μεγάλη ευκαιρία να δώσουμε μια μάχη από άλλο επίπεδο, να δώσουμε μια μάχη πρώτα για τις πολιτικές, για ένα εθνικό σχέδιο ουσίας και μετά για τις πρακτικές μας. Να δώσουμε μια μάχη να κατοχυρώσουμε θεσμούς μέσα στους οποίους ο πολιτικός διάλογος ξαναζωντανεύει, γίνεται ζωογονητική δύναμη, να δώσουμε μια μάχη μετά και να δούμε. Να φύγουμε όλοι οι παλιοί και να έρθουν όλοι οι καινούργιοι να λύσουν τα προβλήματα. Αλλά μέχρι να γίνει αυτό, δυστυχώς, η πατρίδα μας δεν θα μπορεί να σταθεί στα πόδια της.

Εγώ, λοιπόν, δεν είμαι υπέρ των καλλιστείων, ούτε των προσωπικών στρατηγικών, είμαι υπέρ παρατάξεων και συλλογικών προσπαθειών, με προγράμματα, με αντιθέσεις, με αντιπαραθέσεις, με συνθέσεις και προπαντός με προσφορά, γιατί η πολιτική δεν θα ξυπνήσει στο φωτισμένο κεφάλι κανενός από εμάς, ούτε στο δικό μου. Θα ξαναγεννηθεί με συλλογική προσπάθεια. Αυτό πρέπει να είναι το μήνυμα που θα φύγει απ' αυτή την ψηφοφορία σε αυτόν τον προϋπολογισμό.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον Υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων κ. Κωνσταντίνο Σκανδαλίδη.

Παρακαλείται ο κ. Κωνσταντίνος Καρτάλης, Βουλευτής ΠΑΣΟΚ Μαγνησίας, να λάβει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΤΑΛΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Ευχαριστώ για τη διευκόλυνση και τους κυρίους συναδέλφους, γιατί μόλις ήρθα από ένα μακρινό ταξίδι της Βουλής.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο προϋπολογισμός του 2012 μας επιτρέπει να στρέψουμε το τηλεσκόπιο προς άλλη γωνία. Χωρίς παραμορφωτικούς φακούς που είχαμε στο παρελθόν στην ουσία να χρησιμοποιήσουμε τις προσπάθειες που έκανε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ την τελευταία διετία, τις θυσίες των πολιτών και να διαμορφώσουμε το πρώτο στέρεο βήμα για μια άλλη Ελλάδα -αναφέρθηκε και ο προηγούμενος ομιλητής, ο συνάδελφος κ. Σκανδαλίδης- για μια Ελλάδα που αντιτίθεται στα ελλείμματα και στην κοινωνική αδικία και διαμορφώνει ένα νέο παραγωγικό μοντέλο και μια νέα κοινωνική δικαιοσύνη.

Είναι φανερό ότι θα χρειαστούν αυτά τα τμήματα της γέφυρας και πολλά ακόμα. Κάθε ένα πρέπει να είναι επίμονο, πρέπει να είναι σωστά φτιαγμένο, ώστε να έχει τη δυνατότητα να δώσει επάνω του ένα επόμενο τμήμα. Πρέπει να είναι συνεπή χρονο-

διαγραμματικά και προγραμματικά. Αυτή η διαδρομή θα κρατήσει πολλά χρόνια, ίσως και μια δεκαετία και ίσως είναι ευκαιρία να μιλήσουμε στους πολίτες με ειλικρίνεια, γιατί μόνο μέσα από την αλήθεια ο πολίτης αποκτά ελπίδα. Θα χρειαστούν αρκετά χρόνια για να μπορέσει η χώρα να μπει σε μια νέα διαδρομή. Αυτό δεν σημαίνει όμως –αντιθέτως, συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο– ότι κάθε χρονιά θα είναι λίγο καλύτερη από την προηγούμενη. Η διαδρομή μας διασταυρώνεται με πολλές εξελίξεις στο εξωτερικό, οι οποίες επηρεάζουν αναπόφευκτα μια ήδη ευάλωτη οικονομία. Και νομίζω ότι όλοι ξέρουμε πλέον ότι οι αποφάσεις δεν λαμβάνονται στο Πόρτο Αλέγκρε, λαμβάνονται στο Νταβός. Όπως επίσης, οι αγορές δεν φοβούνται πια τον Μαρξ, φοβούνται τον Κέινς. Και νομίζω ότι αυτοί οι κανόνες που έχουν τεθεί είναι κανόνες που επηρεάζουν σαφέστατα και την πορεία της Ευρώπης και την πορεία της Ελλάδας.

Σε ό,τι αφορά την Ευρώπη, είναι προφανές ότι διεκδικούμε μία Ευρώπη η οποία έχει μία πολιτική και οικονομική ενοποίηση και που επιτέλους ενσωματώνει κοινωνικούς στόχους, αντί να βασίζεται για την αξιολόγηση των κρατών σε τρία μόνο μεγέθη, τον πληθωρισμό, το δημόσιο έλλειμμα και το δημόσιο χρέος. Η Ισπανία είχε μέχρι πρόσφατα 30% ανεργία, γιατί επέλεξε να κρατήσει χαμηλά το δημόσιο χρέος, στο 60%-70%. Αντιθέτως, η Ελλάδα είχε μικρότερη ανεργία και επέλεξε να έχει πολύ μεγάλο χρέος. Ο συνδυασμός των οικονομικών και των κοινωνικών δεικτών είναι αυτός που μπορεί να μας δώσει πραγματικά την εικόνα για μία Ευρώπη που παράγει και έχει –αν θέλετε– πολλαπλασιαστικά αποτελέσματα για τους πολίτες. Θέλουμε στην Ευρώπη αυτή η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα να είναι τράπεζα καταφυγής, τράπεζα που υποστηρίζει την ανάπτυξη και δεν λειτουργεί μόνο ως ένα απλό τραπεζικό σύστημα.

Η δεύτερη αναφορά έχει να κάνει με την Ελλάδα. Είναι προφανές ότι δεν μπορεί να συνεχίσουμε το ίδιο μοντέλο ανάπτυξης, ένα μοντέλο που χρηματοδότησε ελλείμματα στο παρελθόν, που δημιούργησε περισσότερη κατανάλωση από την παραγωγή, με το ισοζύγιο εισαγωγών και εξαγωγών να είναι μονίμως αρνητικό. Χρειάζεται να επανασχεδιάσουμε τους στόχους της χώρας πρώτα, του κράτους, και της κοινωνίας. Και νομίζω ότι έχει πολύ μεγάλη σημασία από τη στιγμή που συμφωνούμε ότι θα χρειαστούμε μια καλή δεκαετία. Άλλωστε, και το πρόγραμμα στήριξης μιλά για τη διαμόρφωση του δημοσίου χρέους στο 120% του ΑΕΠ σε περίπου δέκα χρόνια, το 2020. Χρειάζεται να δούμε πώς διασταυρώνεται η πορεία της χώρας με νέους κρίσιμους σταθμούς, με το 2013 όπου έχουμε την αναθεώρηση της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής, την αναθεώρηση της Κοινής Αλιευτικής Πολιτικής που θα επηρεάσουν η κάθε μία από αυτές διαφορετικά τμήματα του πληθυσμού μας, το 2013 που θα καταργηθούν τα δικαιώματα εκπομπής αερίων θερμοκηπίου. Και αν σας φαίνεται πολύ τεχνικό το θέμα αυτό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η κατάργηση αυτή του δικαιώματος επιβαρύνει τη ΔΕΗ με ένα δισεκατομμύριο ευρώ το 2013 και αυτή η επιβάρυνση είναι προφανές ότι θα μεταφερθεί στα οικιακά τιμολόγια, στη βιομηχανική και βιοτεχνική παραγωγή, στο γενικό αναπτυξιακό μοντέλο της χώρας.

Αυτά, λοιπόν, τα σημεία πρέπει να τα λάβουμε υπ' όψιν μας και να ενισχύσουμε νέους τομείς, τη βιομηχανική αγροτική παραγωγή, προσέχοντας πάντα να μην θίξουμε τη γεωργική παραγωγή σε μικρούς κλήρους, στα νησιά και στις ορεινές περιοχές, τον τουρισμό των δώδεκα μηνών, την ενέργεια που θα βασίζεται σε ένα νέο αναπτυξιακό μοντέλο, μια οικονομία χαμηλού άνθρακα προφανώς μεσοπρόθεσμα, γιατί η χώρα βασίζεται στο λιγνίτη, αλλά προφανώς στην κατεύθυνση που κινείται και η Ευρωπαϊκή Ένωση, δηλαδή σε μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας και στην εξοικονόμηση ενέργειας.

Και είναι επίσης αναγκαίο να δούμε ποιοι τομείς θα αντέξουν στο μέλλον ή όχι. Και δεν χρειάζεται να κάνει κανένας καμιά βαθεία οικονομική ανάλυση, απλά να δει πως αναπτύσσονται οι γειτονικές χώρες ή οι χώρες τις Άπω Ανατολής και να αποφασίσουμε με γενναίο τρόπο ποιους από αυτούς τους τομείς τους σταματάμε εμείς για να τους προστατεύσουμε, αντί να δημιουργήσουμε πάλι φαντάσματα σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας, θέσεις εργασίας που χάνονται, ευκαιρίες που δεν προκύπτουν.

Και πρέπει να συμφωνήσουμε επίσης ότι δεν μπορεί να στηρίξουμε πλέον τομείς που εξαρτώνται από την κρατική μάστευση. Αυτή η διφυής σχέση μεταξύ κράτους και ιδιωτικού τομέα κάποια στιγμή πρέπει να σταματήσει.

Και βεβαίως όλη μας η προσπάθεια διασταυρώνεται με μια πιο καθοριστική χρονιά, το 2015, όταν θα ξεκινήσει το Ε' Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης, όταν και οι περισσότερες περιφέρειες της χώρας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα βρεθούν εκτός του στόχου 1. Δηλαδή, η ανάπτυξη την οποία δέχθηκαν τα τελευταία χρόνια, τους οδηγεί εκτός της δυνατότητας να φιλοξενούν έργα υποδομής, να είναι επιλέξιμα τα έργα υποδομής. Αυτό θα αφορά τις δέκα από τις δεκατρείς περιφέρειες της χώρας, εκτός αν επιτύχει η προσπάθεια που εξελίσσεται και από τη χώρα μας να δημιουργηθεί ένας ενδιάμεσος στόχος, ο στόχος 1α', ο οποίος επιτρέπει σε περιοχές οι οποίες έχουν Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν από 75% έως 90% του μέσου κοινοτικού όρου να συνεχίσουν να χρηματοδοτούν κάποια έργα υποδομής. Και βεβαίως τα δημόσια αγαθά πρέπει να είναι στην προτεραιότητα αυτού του νέου μοντέλου, αλλά πρέπει να καθορίσουμε τους κανόνες για να παράγονται σε επαρκείς ποσότητες, σε υψηλή ποιότητα και βεβαίως σε χαμηλό κόστος και να διευκρινίσουμε ότι δεν είναι υποχρεωτικό η δημόσια παροχή να ταυτίζεται με τη δημόσια παραγωγή.

Στο ίδιο χρονικό διάστημα υπάρχει μία μεγάλη αγωνία για τους πολίτες που μένουν στο περιθώριο και φοβάμαι ότι θα συνεχίσουν να μένουν οι πολίτες στο περιθώριο και το επόμενο διάστημα, γιατί τα μέτρα παραμένουν σκληρά για κάποιες κοινωνικές ομάδες. Κανένας πολίτης δεν πρέπει να μένει μόνος. Και αν κάποτε μιλάγαμε –θα το θυμάται αυτό ο Υπουργός– για το ελάχιστο εγγυημένο επίπεδο διαβίωσης, νομίζω ότι είναι πάλι επίκαιρο να συζητήσουμε για τον τρόπο που θωρακίζουμε τη ζωή ενός πολίτη μέσα από την υγεία, την πρόνοια την παιδεία, γιατί είναι προφανές ότι δεν μπορούμε να του δώσουμε αυτήν τη στιγμή την υπόσχεση ότι θα έχει περισσότερα χρήματα.

Πρέπει παράλληλα να δημιουργήσουμε ένα πλέγμα θετικών διακρίσεων για τις κοινωνικές ομάδες. Τη ρύθμιση των δανείων να την επεκτείνουμε, όχι μόνο για το δημόσιο τομέα, αλλά και για τον ιδιωτικό, με παρέμβαση στις τράπεζες που σήμερα ζητούν τα έξοδα της αναδιάρθρωσης των δανείων των δανειοληπτών να τα πληρώσουν οι ίδιοι οι δανειολήπτες που δεν έχουν να πληρώσουν. Με αναστολή των πλειστηριασμών για ευρύτερο χρονικό διάστημα παρά για ένα έτος, όπως φαίνεται ότι ανακοινώθηκε. Με την επέκταση του μέτρου της συνυπηρέτησης για οικογένειες που εθίγησαν από την εργασιακή εφεδρεία ή των ορφάνων του οικογενειακού εισοδήματος μειώθηκε πάνω από 25%-30%. Με την επέκταση του μέτρου της μετεγγραφής των φοιτητών για οικογένειες που επίσης η εργασιακή εφεδρεία τους δημιούργησε πρόβλημα ή έχουν χάσει σημαντικό μέρος του εισοδήματός τους.

Να καθορίσουμε οριζόντια, κύριε Αναπληρωτή Υπουργέ των Οικονομικών το καθαρό οικογενειακό εισόδημα των 55.000 ευρώ για τις τρίτεκνες και πολύτεκνες οικογένειες, ώστε να δικαιούνται τα επιδόματα, πολυτεκνικά και τριτεκνικά. Γιατί κάθε Υπουργείο δημιουργεί το δικό του επίδομα, το δικό του όριο. Το Υπουργείο Υγείας είναι στις 55.000, το Υπουργείο Εργασίας στις 41.800. Πρέπει να έχουμε ενιαίους κανόνες και κανόνες που να μην θίγουν αυτές τις ευαίσθητες κοινωνικές ομάδες.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε, σ' ένα λεπτό.

Πρέπει να ελέγξουμε την κερδοσκοπία των βασικών προϊόντων και να δώσουμε ελαφρύνσεις στο βιομηχανικό ρεύμα αυτήν την εποχή με μια ειδική πολιτική, για να σώσουμε βιομηχανίες ενεργοβόρες που κινδυνεύουν να κλείσουν και έχουν ήδη βάλει τους εργαζόμενούς τους σε μορφές ειδικών επιχειρησιακών συμβάσεων.

Ο προϋπολογισμός, λοιπόν, είναι ένας γενναίος προϋπολογισμός. Προσπαθεί να γεφυρώσει δύο διαφορετικές προσπάθειες, αλλά κατά την άποψή μου είχε περιθώρια βελτίωσης. Για να είμαι ειλικρινής μαζί σας, υπό άλλες συνθήκες δεν θα δικαιούνταν να ψηφιστούν οι προϋπολογισμοί δύο Υπουργείων, του Υπουργείου

Παιδείας και του Υπουργείου Πολιτισμού.

Το Υπουργείο Παιδείας έχει μείωση για φέτος 8% και το Υπουργείο Πολιτισμού 16%. Πρόκειται για παιδεία και πολιτισμό, δηλαδή για δαπάνες του μέλλοντος. Μέσα από αυτές τις δαπάνες δημιουργείς τις προϋποθέσεις για την επόμενη γενιά, η οποία μας παρακολουθεί με πολύ μεγάλη αγωνία.

Όσον αφορά το Υπουργείο Παιδείας, οι περισσότερες περικοπές είναι συνεπείς με τη δημοσιονομική διαχείριση του γεγονότος, δηλαδή ότι δεν υπάρχουν επαρκείς πιστώσεις, πλην ενδεχομένως της έρευνας. Για το δεύτερο Υπουργείο η μείωση συντονίζεται με το πέννημο εμβατήριο για τον πολιτισμό και τον αθλητισμό στη χώρα την τελευταία επταετία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, άκουσα συναδέλφους της Νέας Δημοκρατίας –μάλλον τους είδα στο internet γιατί δεν ήμουν στην Ελλάδα- να μιλούν για έναν προϋπολογισμό από μια υπηρεσιακή Κυβέρνηση για μια Κυβέρνηση ορισμένου χρόνου, περιορισμένης ευθύνης.

Αυτά δεν υπάρχουν στο Σύνταγμα της χώρας. Είναι μια Κυβέρνηση που δεν είναι υπηρεσιακή. Είναι μια Κυβέρνηση που δεν είναι περιορισμένης ευθύνης. Περιορισμένης ευθύνης είναι μόνο οι ανώνυμες εταιρείες. Επίσης, δεν είναι Κυβέρνηση ορισμένου χρόνου.

Είναι μια πολιτική Κυβέρνηση πλήρους ευθύνης και όσου χρόνου απαιτείται για να βάλουμε τα θεμέλια, για να περάσουμε στην επόμενη εποχή σε μια Ευρώπη που κλυδωνίζεται. Αν χρειαστεί να φτάσουμε στην άνοιξη, να το κάνουμε. Αν χρειαστεί να πάμε παραπάνω, στο φθινόπωρο, να το κάνουμε επίσης. Η εθνική ανάγκη είναι αυτή που προηγείται και η ευθύνη να πετύχουμε είναι αυτή που πρέπει να μας λυγίζει τα γόνατα.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Καρτάλη.

Το λόγο έχει ο κ. Κριτωτάκης, Βουλευτής του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς.

ΜΙΧΑΗΛ ΚΡΙΤΣΩΤΑΚΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, στον προϋπολογισμό αυτό φέτος πολλά πράγματα μοιάζουν με τον περσινό και τον προπερσινό, αλλά και με παλαιότερους. Παρατηρούμε όμως να μαλώνουν κάποια κυβερνητικά στελέχη, κάποιοι Υπουργοί όχι για τον προϋπολογισμό, αλλά και τη διαδοχή στο κόμμα τους, το ΠΑΣΟΚ κυρίως και τα εσωκομματικά του.

Ίσως δεν έχει ενδιαφέρον ένας προϋπολογισμός που λειτουργεί με αυτόματο πιλότο από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και την τρόικα, ένας μνημονιακός προϋπολογισμός, εν πάση περιπτώσει, που δεν αφήνει πολλά περιθώρια για συζητήσεις παρά μόνο για λεπτομέρειες.

Εγώ θα έλεγα ότι αυτή η Κυβέρνηση έχει πετύχει κάτι το οποίο όμως δεν έχει προβάλει. Παρά το ότι είμαι αντιπολίτευση, θα το πω. Μου είπαν -και το παρατήρησα και εγώ και είναι κυριολεκτικά εξοφθαλμο- ότι με αυτήν την εισοδηματική πολιτική που έχει αναπτύξει, που αφορά τη μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού, κατάφερε να λύσει σε μεγάλο βαθμό το κυκλοφοριακό πρόβλημα, διότι δεν κυκλοφορούν πια αυτοκίνητα λόγω περιορισμένων εισοδημάτων και επειδή πολλοί καταθέτουν τις πινακίδες.

Θα ήθελα να πω ότι το μεγαλύτερο έλλειμμα αυτού του προϋπολογισμού αυτής της συγκυβέρνησης των τριών κομμάτων είναι το έλλειμμα δημοκρατίας και δημοκρατικής νομιμοποίησης. Ενδεικτικά υπάρχουν τα έγγραφα της ΕΥΠ που είδαν πριν από λίγες μέρες το φως της δημοσιότητας, που υποτίθεται ότι είναι πολύ μυστικά. Δεν ξέρω πώς βγήκαν στο φως. Είναι όμως αποδεικτικά ορισμένων πραγμάτων.

Στην Πλατεία Ελευθερίας στο Ηράκλειο ξεκίνησαν δυο συγκεντρώσεις. Η μια ήταν της ΑΔΕΔΥ και η άλλη του ΠΑΜΕ. Θα σας καταθέσω και το δημοσίευμα και την έκθεση της ΕΥΠ που λέει πότε ξεκίνησε, πόσοι ήταν, πού πήγαν, τι έκαναν κ.λπ.. Όσοι νομίζουν ότι δεν μπορούμε να γυρίσουμε προς τα πίσω, το γεγονός τους ξενίζει, αλλά κάποιοι άλλοι που εκτιμούν ότι η πολιτική που εφαρμόζει αυτή η Κυβέρνηση δεν μπορεί παρά να συνοδεύεται από την αστυνομοκρατία, τον περιορισμό των δημοκρατικών ελευθέρων και δικαιωμάτων, νομίζω ότι έχουν δίκιο. Μου κάνει εντύπωση το γεγονός ότι, παρ'όλο που έγινε ντόρος, κανείς δεν

απαντά για να δικαιολογήσει έστω τα αδικαιολόγητα.

Σε μια περιοδεία που έκανα το Σάββατο στο Ηράκλειο, μου είπαν σε μια συνοικία ότι είναι πολύ καλή η ιδέα της γερμανικής κυβέρνησης να ορίσει Υφυπουργό για τα θέματα της Ελλάδας. Μου είπαν επίσης κάτι που μπορεί να μοιάζει αστειό ή ευφυολόγημα, αλλά μπορεί να έχει και κάποια βάση. Μου είπαν να ορίσει και η ελληνική Κυβέρνηση έναν Υπουργό για τα θέματα της Ελλάδας και όχι μόνο για τα θέματα του μνημονίου!

Η πρώτη ανάγνωση, αλλά και η τελευταία σ' αυτό τον προϋπολογισμό νομίζω ότι πείθουν ότι αυτές οι εκτιμήσεις του προϋπολογισμού του 2012 είναι εικονικές και θα διαψευστούν σε ελάχιστους μήνες. Είναι ένας προϋπολογισμός που σχεδιάζει να καταθέσει το μεγαλύτερο τμήμα των δαπανών στο βωμό των τραπεζιτών, είτε με τη μορφή τοκοχρεολυτικών δόσεων είτε των κονδυλίων στήριξης της κεφαλαιακής τους επάρκειας.

Το γενικό σύνολο των δαπανών του τακτικού προϋπολογισμού ανέρχεται, όπως αναφέρεται και στην εισηγητική έκθεση, στα 170.000.000.000 ευρώ. Ποια είναι η κατανομή; Ποιοι τα παίρνουν; Σύμφωνα με το προσχέδιο το 34% των συνολικών φορολογικών εσόδων κατευθύνεται σε αποπληρωμή τόκων προς τους δανειστές, τόκων που αποτελούν βάρος σε μια κοινωνία που μαστίζεται από ύφεση, πόσω μάλλον όταν αυτοί οι τόκοι συλλέγονται με το πλέον άδικο σύστημα φορολογίας.

Επίσης, πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν μας την παροχή βοήθειας του δημοσίου προς τις τράπεζες είτε με τη μορφή κεφαλαιακής ενίσχυσης είτε με τη μορφή ομολόγων είτε με τη μορφή εγγυήσεων για την εξασφάλιση δανείων των τραπεζών από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα.

Τα ποσά που αντιστοιχούν στους μισθούς και τις συντάξεις του συνόλου των δημοσίων υπαλλήλων και των συνταξιούχων απορροφούν το 14% των συνολικών κρατικών δαπανών. Οι μεταβιβαστικές δαπάνες όμως με τις οποίες χρηματοδοτείται το σύνολο των φορέων κοινωνικής ασφάλισης, η υγεία, η παιδεία κ.λπ., αποτελούν το 10,1% και αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία. Τελικά το 70% περίπου των δαπανών θα πάει στα ταμεία των τραπεζών.

Πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι λόγω της χαριστικής νομοθεσίας, οι τράπεζες αποδίδουν πολύ χαμηλότερους φόρους από όσο θα όφειλαν. Δεν ξεχνάμε ότι την επόμενη χρονιά λήγουν πολλές σειρές ελληνικών ομολόγων που πρέπει η Κυβέρνηση στο πλαίσιο της συμφωνίας για το κούρεμα, να πληρώσει για τη διάσωση των τραπεζών.

Το 2011 οι περικοπές μισθών, συντάξεων και κοινωνικής πρόνοιας, στο πλαίσιο της πολιτικής του μνημονίου που εφαρμόζει η Κυβέρνηση, κατευθύνθηκαν ως επί το πλείστον στην αύξηση των δαπανών για την αποπληρωμή των τόκων και την αντιμετώπιση των επιπτώσεων στα ασφαλιστικά ταμεία, της μεγάλης ανεργίας και των χαμηλών μισθών.

Επισημαίνουμε ότι στον προϋπολογισμό του 2012 προβλέπεται ότι η ύφεση του 2011, δηλαδή το -5,5%, θα είναι βαθύτερη από αυτή του 2010. Το χρέος της κεντρικής κυβέρνησης εκτιμάται ότι θα ανέλθει στο 149,3% του ΑΕΠ, τη στιγμή που γέφυροι κύκλοι, όπως το World Economic Outlook, το υπολογίζουν στο 189% και το ίδιο το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο παρατηρεί ότι μια απόκλιση 1% από τις προβλέψεις του για τη μεγέθυνση του ΑΕΠ αρκεί για να καταστεί το χρέος μη βιώσιμο. Αν, λοιπόν, ισχύουν αυτά, τότε τι συζητάμε, όταν το χρέος δεν είναι βιώσιμο;

Τα φορολογικά έσοδα πρέπει να αυξηθούν κατά 10,7% σε μια χρονιά που το ΑΕΠ θα συρρικνωθεί κατά 2,8%. Οι άμεσοι φόροι συνολικά θα εκτοξευθούν. Εγώ θέλω να πω κάτι που θεωρώ πολύ σημαντικό, ότι χωρίς να υπάρχει σχετική υποχρέωση εκ μέρους της Κομισιόν ή της EUROSTAT, η Κυβέρνηση φούσκωσε τα χρέη των νοσοκομείων, τα δημόσια ελλείμματα του 2008 και 2009 και αυτό επιβεβαιώθηκε από την απάντηση του Επιτρόπου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κ. Σεμέτα, μετά από μια σχετική ερώτηση του Ευρωβουλευτή Νίκου Φουντή.

Σ' αυτήν την περίπτωση βλέπετε ότι η Κυβέρνηση λειτουργήσε σαν να ήθελε να αυτοκτονήσει. Φούσκωσε ακόμη παραπάνω τα όντως μεγάλα ελλείμματα της χώρας, με δαπάνες που δεν όφειλαν να εντάξουν με βάση τους κοινοτικούς κανονισμούς. Αξίζει μάλλον να ερευνηθεί σε βάθος γιατί, όπως απάντησε η Κομισιόν, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ συμπεριέλαβε όλα τα χρέη των νοσο-

κομείων το 2009.

Έγινε επίσης το πρωτοφανές, να συμπεριληφθούν μονομιάς δεκαεπτά ΔΕΚΟ στη γενική Κυβέρνηση, με αποτέλεσμα όχι μόνο να εμφανιστεί ότι οι αιματηρές θυσίες του ελληνικού λαού είχαν μηδενικό αποτέλεσμα, αλλά και να αφηνιάσουν οι αγορές αφού έβλεπαν πως αντί για περιορισμό, είχαμε αύξηση ελλειμμάτων. Οι ευθύνες για το φούσκωμα των ελλειμμάτων δεν είναι μόνο της ελληνικής Κυβέρνησης ή της Ανεξάρτητης Στατιστικής Αρχής. Είναι και της ΕΛΣΤΑΤ, αλλά και της Κομισιόν και της EUROSTAT. Εδώ δεν υπάρχουν απαντήσεις.

Επίσης, θέλω να σας πω ακόμα ότι αν μιλήσει κάποιος και λίγο περιφερειακά, θα δει ότι όχι μόνο στην Κρήτη -που εγώ θα ήθελα να μιλήσω, αν είχα περισσότερο χρόνο- αλλά σε όλες τις περιφέρειες υπάρχουν σοβαρά προβλήματα. Αυτός ο προϋπολογισμός δεν αφήνει δυνατότητα να σκεφτεί κανείς ότι υπάρχει ένα ολοκληρωμένο σχέδιο για την ανάπτυξη της χώρας, στο οποίο προσαρμόζεται αυτός ο προϋπολογισμός και προσπαθεί να κάνει κάτι.

Επίσης, το ίδιο κάνει και για όλες τις περιφέρειες είτε μιλάμε για τον πρωτογενή τους τομέα, είτε μιλάμε για τη διαχείριση των υδατικών πόρων, είτε μιλάμε για τα σοβαρά έργα, όπως είναι ο ΒΟΑΚ και το αεροδρόμιο ή ο τουρισμός στην Κρήτη.

Εγώ πιστεύω -και θα το παραδεχθούν οι πάντες- ότι η ανεργία είναι κοινωνικός καρκίνος. Και θα έλεγα ότι για την Κρήτη είναι ιδιαίτερη η ανεργία, διότι προέρχεται όχι από συνηθισμένη εργασία, αλλά από μια εργασία εποχική. Όλοι οι εργαζόμενοι στον τουρισμό και στον επισιτισμό -οι περισσότεροι εκεί είναι- έχουν μια ειδικότερη ανεργία. Είναι πιο βαριά αυτή η ανεργία. Μπορεί οι αριθμοί να είναι ίδιοι ή και κατώτεροι στην Κρήτη, αλλά λόγω του ότι είναι εποχική η ανεργία είναι βαρύτερη η αρρώστια της ανεργίας.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Κριτσωτάκη.

Παρακαλείται ο κ. Γεώργιος Χαραλαμπίδης, Βουλευτής ΠΑΣΟΚ στη Β' Αθηνών, να λάβει το λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ - ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, από τις προγραμματικές δηλώσεις του νέου Πρωθυπουργού, του κ. Παπαδήμου, τις προάλλες, συγκράτησα τη φράση «να πούμε την αλήθεια και να μιλήσουμε με ειλικρίνεια». Και επειδή και εγώ πιστεύω σ' αυτή τη στάση ζωής, χωρίς να ασκούμε σε κορώνες εντυπωσιασμού, ούτε θα δώσω συγχαρητήρια λόγω έργου στη διακυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ της τελευταίας διετίας, την οποία στήριξα με ελπίδα στο μοναχικό αγώνα της για τη σωτηρία της χώρας, ούτε όμως θα ισοπεδώσω κατόπιν εορτής το μεταρρυθμιστικό έργο που πρόλαβε να κάνει ή που ήθελε να κάνει.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο ελληνικός λαός πληρώνει σήμερα την έλλειψη ανταγωνιστικότητας, την απουσία σύγχρονων θεσμών στήριξης, τη φούσκα του κοινωνικού κράτους που η προηγούμενη δεκαετία διακυβέρνησης μάς κληροδότησε. Και επιμένω να λέω η προηγούμενη δεκαετία. Κάποιοι εδώ μέσα πλέον πρέπει να παρατηθούν του δικαιώματος της απόλυτης αλήθειας και να δουν ότι δεν φταίει μόνο η μια μεριά. Τώρα, αν θέλει η Νέα Δημοκρατία να ξαναγράψει την ιστορία, πιστεύοντας ότι την ιστορία τη γράφουν οι νικητές, ο λαός είναι εδώ. Μεθαύριο θα το κρίνει.

Σήμερα δεν έχουμε την πολυτέλεια να επαναλάβουμε τα λάθη του παρελθόντος. Έστω και τώρα είναι αναγκαίο να κάνουμε το μεγάλο άλμα της υπέρβασης, το άλμα της φυγής προς τα εμπρός. Μέσα στο καθοδικό σπирάλ του θανάτου που στέλνει την οικονομία μας όλο και πιο χαμηλά πρέπει σήμερα να βρούμε τη δύναμη, να σταθεροποιήσουμε την κατάσταση και δεύτερον να κάνουμε αυτό που έπρεπε να είχε κάνει το πολιτικό σύστημα εδώ και χρόνια: να προωθήσουμε υπαρκτά και δυναμικά συγκριτικά πλεονεκτήματα της χώρας. Και αυτά είναι πολλά.

Θα προσπαθήσω να βάλω ένα πετραδάκι στο τεράστιο αυτό θέμα με την ευκαιρία της συζήτησης για τον κρίσιμο προϋπολογισμό του 2012. Είναι ένας προϋπολογισμός που μπορεί, με τα επερχόμενα συνοδευτικά και συμπεραζόμενά του, κυρίως το νέο φορολογικό νομοσχέδιο, να αποτελέσει υπό προϋποθέσεις την

αφετηρία που όλοι αναζητούμε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το εξωτερικό περιβάλλον της ελληνικής οικονομίας επιβάλλει περιορισμούς και καταναγκασμούς στην άσκηση οικονομικής πολιτικής. Δεν είναι μόνο η αβεβαιότητα της εξέλιξης κρίσιμων δεικτών, όπως το ΑΕΠ ή το δημοσιονομικό έλλειμμα. Είναι κυρίως ο διακανονισμός του δημόσιου χρέους ο οποίος, έτσι όπως έχουν εξελιχθεί τα πράγματα, αποτελεί το βασικό παράγοντα που θα καθορίσει την πορεία της ελληνικής οικονομίας το 2012.

Επομένως, ο προϋπολογισμός για το 2012 θα κριθεί κυρίως από τις εξελίξεις των δυο πρώτων μηνών του έτους και από την επιτυχία του λεγόμενου PSI plus. Αν όλα πάνε κατ' ευχήν και κυρίως αν κρατηθεί η Ευρώπη, τότε πιθανόν να δούμε κάποιο φως στο τούνελ.

Παράλληλα όμως με την πλήρη εφαρμογή των αποφάσεων της 26ης και 27ης Οκτωβρίου και τη διαπραγμάτευση για την υπογραφή της νέας δανειακής σύμβασης, η νέα Κυβέρνηση πρέπει να προχωρήσει και σε όλες τις αναγκαίες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις, με προτεραιότητα εκείνες που στοχεύουν στην ανάπτυξη και τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας. Δεν έχουμε την πολυτέλεια να χάσουμε και τον ελάχιστο χρόνο που έχουμε.

Βέβαια, τα δύο προηγούμενα χρόνια η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ προχώρησε και σε μεγάλες τομές χωρίς να φοβηθεί τη σύγκρουση με τα μεγάλα συμφέροντα. Μιλώ για την άρση του φορολογικού απορρήτου, το κυνήγι των μαύρων καταθέσεων στο εξωτερικό, τις συλλήψεις μεγαλο-οφειλετών που πρώτη φορά βλέπουμε. Αυτά για όσους συνεχίζουν να μηδενίζουν αυτά τα δύο χρόνια.

Η κατάσταση όμως δεν ανέχεται άλλες καθυστερήσεις. Γιατί καθυστερήσεις βλαπτικές έγιναν. Θέλω να είμαι συγκεκριμένος σ' αυτό το σημείο. Η αξιοποίηση με γρήγορους ρυθμούς της δημόσιας περιουσίας, ο περιορισμός περαιτέρω της κρατικής σπατάλης, η απελευθέρωση πολλών αγορών, προϊόντων και υπηρεσιών, η πραγματική διεύκλυνση και ενίσχυση της επιχειρηματικότητας και της δημιουργικότητας των Ελλήνων, κυρίως των νέων, η αποκατάσταση της φορολογικής δικαιοσύνης είναι πράγματα που δεν μπορούν να περιμένουν άλλο.

Δεν μπορεί να περιμένει η πλήρης απλοποίηση, η εκ βάθρων αλλαγή του φορολογικού συστήματος, ώστε το τελευταίο να λειτουργήσει όχι πια ως τυφλός εισπρακτικός μηχανισμός, αλλά ως μηχανισμός κινήτρων και αντικινήτρων και επομένως, ως αναπτυξιακός μοχλός της ελληνικής οικονομίας. Και εδώ, σ' αυτήν τη συγκυρία, μ' αυτήν τη συγκυβέρνηση είναι μοναδική ευκαιρία να θεσμοθετηθεί ένα εθνικό φορολογικό σχέδιο το οποίο θα υποστηρίζεται από όλους, θα είναι δίκαιο, διαφανές, αποτελεσματικό και θα έχει ορίζοντα δεκαετίας.

Όσον αφορά ιδιαίτερος στον προϋπολογισμό, ο στόχος για το έλλειμμα είναι να πάει με το PSI plus στο 5,4% το 2012, από 9% περίπου που ήταν το 2011. Για το σκοπό αυτό συνυπολογίζονται μεταξύ άλλων 2,4 δισεκατομμύρια έσοδα από φόρους ακίνητης περιουσίας, 269 εκατομμύρια από την εξίσωση του φόρου πετρελαίου, περικοπή 1,6 δισεκατομμύριο από τη μείωση μισθών στο δημόσιο, άλλο 1,2 δισεκατομμύριο από τους ΟΤΑ και 1,5 δισεκατομμύριο από το ΙΚΑ. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς ειδικός για να καταλάβει πόσο δύσκολα θα επιτευχθούν οι ανωτέρω στόχοι μέσα σε ένα περιβάλλον ανεπανάληπτης ύφεσης.

Από την άλλη βέβαια, οι πολίτες αναρωτιούνται αν θα πιάσουν τόπο οι θυσίες, αν το βαρέλι έχει πάτο και τότε θα πάμε καλύτερα. Εύκολες απαντήσεις στα αγωνιώδη αυτά ερωτήματα σήμερα δεν υπάρχουν. Και όσοι υποσχονται μαγικές λύσεις στο λαό, το κάνουν είτε λόγω άγνοιας είτε λόγω πολιτικού ομορτυνισμού.

Ο δρόμος είναι ένας δυστυχώς. Ανοδικός, μακρύς και δύσκολος. Πρέπει να ανακαλύψει ξανά η χώρα, όλοι μας, την πραγματική παραγωγή, τη σκληρή δουλειά και κυρίως την αποτελεσματικότητα. Η διέξοδος δεν θα είναι ούτε αυτόματη, ούτε καν εξασφαλίζεται από τα επώδυνα μέτρα που αλληπάλληλα ανακοινώνονται.

Αυτό που απαιτείται, λοιπόν, σήμερα είναι να φύγουμε προς τα εμπρός μακριά από το φαύλο και αδιέξοδο κύκλο της ελλειμ-

ματολογίας και του θρίλερ της επόμενης δόσης. Αυτό που χρειάζεται είναι μια άμεση ενασχόληση με τα θέματα της πραγματικής παραγωγής, της απασχόλησης, της εξωστρέφειας.

Γι' αυτό είναι εθνική επιταγή, κατά την ταπεινή μου γνώμη, τούτη την κρίσιμη στιγμή η Κυβέρνηση να συνεχίσει και να εφαρμόσει, παράλληλα με τα επώδυνα μέτρα, στο ακέραιο τις προοδευτικές και διαρθρωτικές αλλαγές οι οποίες, αν γίνουν σωστά, στο τέλος θα ευνοήσουν τους συνεπείς, τους έντιμους και τους προοδευτικούς πολίτες αυτής της χώρας, που ζουν, εργάζονται σκληρά και αγωνιούν για το μέλλον αυτού του τόπου. Οποιαδήποτε άλλη λύση αυτήν τη στιγμή δύναται να οδηγήσει τη χώρα στην εθνική συμφορά και στην έξοδο της χώρας από το ευρύ με τις ανυπολόγιστες αυτές συνέπειες.

Με αυτή την παρότρυνση προς τον Πρωθυπουργό και το οικονομικό επιτελείο της Κυβέρνησης υπερψηφίζω τον προϋπολογισμό.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Χαραλαμπίοπουλο.

Έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι από τα άνω δυτικά θεωρεία παρακολουθούν την συνεδρίαση, αφού πρώτα ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» και ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής, τριάντα εννέα μαθητές και μαθήτριες και δύο εκπαιδευτικοί από το Γυμνάσιο Δερβενίου Κορινθίας, Α' τμήμα.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Καλείται τώρα ο κ. Ευστάθιος Κωνσταντινίδης, Βουλευτής Φλωρίνης της Νέας Δημοκρατίας, να λάβει το λόγο.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ: Ο προϋπολογισμός του 2012 αποτελεί συνέχεια της ψήφου εμπιστοσύνης στη μεταβατική Κυβέρνηση. Δεν περιλαμβάνει νέα μέτρα, αλλά αυτά που έχουν ήδη ψηφιστεί από την προηγούμενη κυβέρνηση και εφαρμόζονται.

Η Νέα Δημοκρατία, όπως είναι γνωστό, έχει διαφωνήσει κατηγορηματικά με τα περισσότερα απ' αυτά κατά τη συζήτηση και του μεσοπρόθεσμου προγράμματος και του πολυνομοσχεδίου.

Δυστυχώς, η εμμονή της κυβέρνησης Παπανδρέου στην αποτυχημένη συνταγή, είχε ως αποτέλεσμα τη βαθύτερη ύφεση. Είμαστε η μόνη χώρα στην Ευρωπαϊκή Ένωση που βρίσκεται πέντε συνεχή χρόνια σε ύφεση.

Ο κ. Παπανδρέου κατάφερε να μετατρέψει την οικονομική κρίση, που έτσι κι αλλιώς ταλαιπωρούσε τα ευρωπαϊκά κράτη, πρώτα σε κρίση δανεισμού το 2010 και στη συνέχεια σε κρίση φερεγγυότητας, το Νοέμβριο, με το ανόητο τέχνασμα πολιτικής επιβίωσης, την πρόταση, δηλαδή, για το δημοψήφισμα.

Ο Αντώνης Σαμαράς έκρουε από την πρώτη στιγμή τον κώδωνα του κινδύνου και προειδοποιούσε για τις αρνητικές συνέπειες της αδιέξοδης αυτής οικονομικής πολιτικής. Διαμηνύει και σήμερα σε όλες τις πλευρές, εντός κι εκτός Ελλάδος, επίσημα και ξεκάθαρα, ότι οι συγκεκριμένες πολιτικές πρέπει να τροποποιηθούν. Είμαστε σταθερά προσηλωμένοι στην ανάγκη για διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις, αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας, αναμόρφωση του φορολογικού συστήματος με αναπτυξιακή διάσταση και, βέβαια, αντίθετοι στην επιβολή νέων φόρων.

Η ανισομέρεια στη φορολόγηση δημιουργεί τις σημερινές κοινωνικές αδικίες και επιφέρει το μαρασμό των νοικοκυριών και των επιχειρήσεων.

Πιστεύω ακράδαντα ότι το τραπεζικό σύστημα δεν θα κινδυνεύσει από το κούρεμα των ομολόγων, αλλά από την αδυναμία να εξυπηρετηθούν τα στεγαστικά, τα καταναλωτικά και τα επιχειρηματικά δάνεια την επόμενη χρονιά.

Οι μισθωτοί και οι συνταξιούχοι καλούνται να πληρώσουν ξανά και ξανά, χωρίς να έχουν πια -και εξαιτίας αυτού του γεγονότος- φοροδοτική ικανότητα.

Το ενιαίο μισθολόγιο είναι εγκληματικό και μνημείο προχειρότητας. Οι οριζόντιες περικοπές είναι απαράδεκτες. Δεν υπάρχει καμμία κλιμάκωση σύμφωνα με το μέγεθος της ευθύνης κάθε εργασίας -την ευθύνη που απορρέει από το είδος της εργασίας- την οικογενειακή κατάσταση του υπαλλήλου. Και ο τελικός απο-

δέκτης, η αγορά, η οποία ολόένα και βυθίζεται και τα λουκέτα πολλαπλασιάζονται, το βιώνει αυτό.

Ο κ. Βενιζέλος στο Υπουργικό Συμβούλιο είχε παρουσιάσει τα εξής στοιχεία: Το 14,5% των υπαλλήλων θα υποστεί μεγάλες μειώσεις. Δεν αλλάζει η μισθολογική κατάσταση για το 78% των υπαλλήλων. Θα υπάρξει μικρή αύξηση στο 7,5%. Είπε, όμως, ψέματα. Η πραγματικότητα της εφαρμογής του μισθολογίου τον διαψεύδει. Και προκαλώ τον Υπουργό να παρουσιάσει τα στοιχεία όπως προκύπτουν πλέον από τις μισθοδοσίες, διότι η αξιοπιστία ήδη έχει πάει περίπατο.

Οι Έλληνες πραγματικά περνούν δύσκολα. Κάθε μέρα και χειρότερα. Η κοινωνία εξαθλιώνεται και καταρρέει.

Στην πατρίδα μου τη Φλώρινα -και θα καταθέσω στα Πρακτικά ενδεικτικές αποδείξεις λιανικής πώλησης πετρελαίου θέρμανσης- ο κόσμος αγοράζει πετρέλαιο για 100, 120 και 140 ευρώ.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Ευστάθιος Κωνσταντινίδης καταθέτει για τα Πρακτικά τις προαναφερθείσες αποδείξεις, οι οποίες βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Δεν έχουν τη δυνατότητα να καίνε το καλοριφέρ όλη μέρα, γιατί με αυτήν την ποσότητα ή θα κάψουν δύο, τρεις μέρες, ή θα προσπαθούν να κάψουν μόνο το βράδυ, για να κοιμηθούν και να μην παγώσουν στον ύπνο τους.

Ας δει, λοιπόν, ο Υπουργός των Οικονομικών πού κατάντησε τους συνανθρώπους μας!

Αυτά συμβαίνουν με 1.000 ευρώ ο τόνος το πετρέλαιο. Διότι θα φτάσει στα 1.500 όταν θα έρθει η εξομοίωση, όπως μας έχει αναγγείλει. Και τότε η κατάσταση θα ξεφύγει πέρα από κάθε έλεγχο. Και επιμένουμε να λέμε ότι έτσι σώζουμε τον κόσμο.

Πρέπει κάποια στιγμή η σημερινή Κυβέρνηση να δώσει μία απάντηση στους συμπατριώτες μου στη Φλώρινα και σε όλη τη Μακεδονία και να πράξει τα αυτονόητα. Το πρόβλημα που υπάρχει είναι τεράστιο. Η πολιτική της κυβέρνησης Παπανδρέου οδήγησε τον τόπο μου με μαθηματική ακρίβεια στην καταστροφή. Απαξίωσε τα ΤΕΙ και θα μπει λουκέτο. Έκλεισαν τα στρατόπεδα. Καταργήθηκε η σιδηροδρομική σύνδεση. Το ορυχείο της Βεύης, παρ' όλο που είχαμε συμφωνήσει για τη διαδικασία που θα ανατεθεί, παραμένει κλειστό εδώ και δύο χρόνια. Θα είχε προλάβει να γίνει διεθνής διαγωνισμός.

Το Πρόγραμμα, κύριε Υφυπουργέ, «ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΑΛΤΑΤΖΗΣ» παραμένει παγωμένο. Μαζί του και τα προγραμματισμένα έργα αγροτικής ανάπτυξης. Η σύνδεση με την Εγνατία Οδό παραπέμφθηκε στις καλές νύχτες. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, έρχεται ο σημερινός Υπουργός Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής για να πει ότι θα πουλήσει τις μονάδες της ΔΕΗ στη Φλώρινα και στο Αμύνταιο. Για τις μονάδες, βέβαια, της Κοζάνης, της ιδιαίτερής του πατρίδας, τσιμουδιά!

Τα παιχνιδάκια αυτά του κ. Παπακωνσταντίνου δεν περνάνε. Δεν μπορούν να περάσουν στις πλάτες των Φλωρινιωτών. Και η Φλώρινα σίγουρα δεν πουλιέται. Μάλλον, δεν ξεπουλιέται!

Ακούστε και τα νούμερα, αγαπητοί συνάδελφοι. Λένε ότι η τιμή πώλησης της «ΜΕΛΙΤΗΣ 1» -έτσι λέγεται το εργοστάσιο- είναι 200.000.000, ενώ το εργοστάσιο αυτό πριν δώδεκα χρόνια κόστισε 700.000.000 και δεν έχει κάνει απόσβεση. Η κατασκευή της νέας μονάδας, έτσι όπως έχει προϋπολογισθεί από τη ΔΕΗ, ανέρχεται στο 1.200.000.000.

Ξέρετε πολύ καλά ότι εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες δεν μπορούν πλέον να εξυπηρετήσουν το χρέος τους. Κι εγώ είμαι ένας από αυτούς που δυσκολεύομαι να εξυπηρετήσω το χρέος μου. Δεν θα πουλήσω, όμως, το σπίτι που μου άφησε ο πατέρας μου για 5.000 ευρώ, για πενταροδεκάρες. Δεν θα ξεπουλήσω την περυσία μου.

Αυτά τα «δώρα» θέλει να κάνει ο κ. Παπακωνσταντίνου. Και, βέβαια, θα βρει απέναντι όλη την τοπική κοινωνία. Λαό και φορείς, πέρα από κόμματα, πέρα από χώματα, θα τους βρει όλους απέναντι και θα διαπιστώσει και το αποτέλεσμα.

Και λέω ευθέως από το Βήμα της Βουλής ότι θα συναντηθούμε με τον Υπουργό στα κάγκελα. Τέτοιο ξεπούλημα δεν μπορεί να περάσει στη Φλώρινα. Και, βέβαια, εγώ προσωπικά σε μία διαδικασία κοινοβουλευτική, που θα προσπαθήσει να περάσει τέτοιο ξεπούλημα, δεν θα συμμετέχω και θα την καταγγείλω.

Κύριε Πρόεδρε, πιστεύω ότι αυταπατάται όποιος σε αυτήν την Αίθουσα νομίζει ότι υπάρχουν πολλοί Έλληνες που γυρίζουν το κανάλι για να παρακολουθήσουν τις συζητήσεις στη Βουλή. Πριν λίγες ημέρες στέλεχος της «SIEMENS» δεν προφυλακίστηκε εξαιτίας της διαφωνίας ανακριτή και εισαγγελέα, παρά το γεγονός ότι βρέθηκαν στο λογαριασμό του 250.000 μάρκα. Την ίδια ώρα, όμως, κόβουμε στους συμπολίτες μας το ηλεκτρικό ρεύμα, επειδή δεν έχουν να πληρώσουν το χαράτσι στα ακίνητα.

Με αυτήν την αξιοπιστία, βαθιά μέσα στο βούρκο, δεν πρέπει να έχουμε παράπονα από τους συμπολίτες μας. Η πρόταση που έκανε ο Αντώνης ο Σαμαράς και πρέπει να την αποδεχθούμε και να την υλοποιήσουμε όλοι μαζί για έλεγχο του «πόθεν έσχες» Βουλευτών και Υπουργών από το 1974, αλλά και όσων διαχειρίστηκαν χρήματα του ελληνικού λαού, είναι επιβεβλημένη ως πρώτο βήμα για την κάθαρση του δημόσιου βίου και την αποκατάσταση της σχέσης εμπιστοσύνης μεταξύ πολιτών και πολιτικών.

Πιστεύω ότι εμείς στη Νέα Δημοκρατία είμαστε αποφασισμένοι να προχωρήσουμε σε αυτό, γιατί δεν πάει άλλο. Και ο καθένας από εμάς, όταν η σημερινή μεταβατική Κυβέρνηση επιτελέσει το συγκεκριμένο έργο το οποίο της έχει ανατεθεί, θα κριθεί από τον ελληνικό λαό στις επερχόμενες εκλογές.

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Κωνσταντίνιδη.

Παρακαλείται η κ. Τζάκρη Θεοδώρα, Βουλευτής Πέλλας του ΠΑΣΟΚ, να λάβει το λόγο.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΤΖΑΚΡΗ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οι προηγούμενοι δύο μήνες υπήρξαν πράγματι πυκνοί σε γεγονότα τόσο στο εσωτερικό της χώρας, όσο και στο εξωτερικό. Το σύνθημα πολιτικό σκηνικό της Μεταπολίτευσης, που χαρακτηριζόταν από τις μονοκομματικές κυβερνήσεις, έδωσε τη θέση του σε μία Κυβέρνηση συνεργασίας, καθιερώνοντας μια νέα πολιτική κουλτούρα στη χώρα – καλή ή κακή θα εξαρτηθεί εκ του αποτελέσματος- καταδεικνύοντας έτσι το μέγεθος του προβλήματος που αντιμετωπίζει η οικονομία μας σήμερα.

Η ιστορία αυτής της πρωτόγνωρης οικονομικής κρίσης, είναι η ιστορία μιας χώρας που ποτέ δεν έκανε αυτά που έπρεπε, που πάντα είναι τις εύκολες αποφάσεις, που ποτέ δεν επεδίωξε μέσα από τα έργα και τους στόχους της να διασφαλίσει την αυτονόητη θέση της στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι.

Η ιστορία της οικονομίας μας, από την άλλη, είναι η ιστορία μιας κοινωνίας που σύρθηκε στην ανάπτυξη, διότι ποτέ η ίδια δεν ακολούθησε ως βιωματική νοοτροπία αυτή των ανεπτυγμένων χωρών.

Η πραγματικότητα είναι πως τα τελευταία είκοσι χρόνια δώσαμε δυσανάλογα μεγάλο βάρος στην κατανάλωση απ' ό,τι στην επένδυση.

Επιπλέον, είμαστε η μόνη, ίσως, χώρα στην Ευρωπαϊκή Ένωση που έχει τόσο γιγαντωμένο πρόβλημα αυθαίρετης δόμησης, φοροδιαφυγής, ανεξέλεγκτων χωματερών, παράνομης είσπραξης συντάξεων, αντιπαραγωγικών, πολλές φορές, επιδοτήσεων.

Η ιστορία της Ελλάδας είναι η ιστορία της σύνταξης νόμων που δεν εφαρμόζονται.

Τι από όλα αυτά, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μας κάνει μία παραγωγική και ανταγωνιστική οικονομία; Τι απ' όλα αυτά μας δίνει τη δυνατότητα να πάμε στις διεθνείς αγορές και να πουλήσουμε με αξιώσεις τα δικά μας προϊόντα; Ασφαλώς τίποτα. Η Ελλάδα είναι η χώρα των μικρών και πολύ μικρών επιχειρήσεων, εννιακόσιες χιλιάδες τον αριθμό. Επιχειρήσεις που απασχολούν κατά μέσο όρο τέσσερα άτομα και φυσικά παράγουν προϊόντα ακριβά και καθόλου ανταγωνιστικά.

Όλα αυτά πρέπει να αλλάξουν. Η Ελλάδα αν θέλει να ανήκει στην ομάδα των ισχυρών, όχι μόνο ως χώρας εστίασης και διακοπών, πρέπει να αλλάξει. Και για να αλλάξει η ελληνική οικονομία, πρέπει πρώτα να αλλάξει η ελληνική κοινωνία.

Όλες αυτές, όμως, οι γενικές και αυτονόητες παρατηρήσεις δεν πρέπει να μας εκτρέψουν από την αναζήτηση της αλυσίδας των γεγονότων που μας έφεραν μέχρι εδώ. Η ελληνική οικονομία, παρ' ό,τι ήταν -και σε ένα σημαντικό βαθμό παραμένει- στρεβλή,

δεν είχε ωστόσο το 2004 χρέος κοντά στο 120% του ΑΕΠ, ούτε έλλειμμα ύψους 36 δισεκατομμυρίων. Επιπλέον, δεν ήταν σε ύφεση και το κράτος από πλευράς στελεχιακού δυναμικού και απόδοσης βρισκόταν σε πολύ καλύτερη θέση. Είχε λιγότερους υπαλλήλους, με χαμηλότερο μισθολογικό κόστος, οι οποίοι απέδιδαν πολύ – πολύ καλύτερα.

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας από το 2004 ως το 2009 κατάφερε να μεγαλώσει το δημόσιο, να το κάνει πιο ακριβό και συνάμα λιγότερο παραγωγικό. Αυτό είναι πράγματι ένας άθλος. Μάλιστα σε συνδυασμό με το γεγονός ότι καταφέρατε να δαπανάτε 36 δισεκατομμύρια περισσότερα από ό,τι εισπράττατε και να έχετε παράλληλα την οικονομία σε ύφεση, είναι άθλος προς αποφυγή σε εγχειρίδιο μακροοικονομίας. Σας το αναγνωρίζω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Μόνο λίγοι μπορούν να το καταφέρουν αυτό.

Ο προϋπολογισμός του 2012, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ίσως είναι ο πιο σημαντικός προϋπολογισμός που έχει κατατεθεί στην τρίτη ελληνική δημοκρατία. Από την εφαρμογή του διακυβεύονται ζητήματα ζωής ή θανάτου της ελληνικής οικονομίας και συνεπώς θεμελιώδη ζητήματα του κράτους πρόνοιας, όπως οι συντάξεις και της κοινωνικής ευημερίας, όπως η χρηματοδότηση του κράτους και των πολυσχιδών λειτουργιών του.

Ωστόσο, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ο προϋπολογισμός του 2012, κατέχει άλλη μια ιδιαιτερότητα. Δυστυχώς εξαρτάται σε υψηλό βαθμό από το διεθνές περιβάλλον της χώρας, από την πορεία της απομείωσης του ελληνικού χρέους, από την εφαρμογή του PSI, από τη συνέχιση της χρηματοδότησης της εθνικής οικονομίας, από την πορεία της παγκόσμιας οικονομίας και βεβαίως από την πορεία της ευρωπαϊκής υπόθεσης. Και λέω δυστυχώς γιατί θεωρώ πως όλοι μας εδώ μα προτιμούσαμε η χώρα μας να μην εξαρτάται σε τόσο μεγάλο βαθμό από τις γαλλο-γερμανικές διαθέσεις, από την έκδοση ή μη ευρωομολόγου, από τη στήριξη ή μη του ευρώ. Μάλιστα, εάν η οικονομία μας ήταν εξαγωγικά προσανατολισμένη, η παρούσα οικονομική κρίση, όπως συμβαίνει και με τη Γερμανία, θα ήταν για εμάς μια ευκαιρία, ένα δώρο να αυξήσουμε τις εξαγωγές μας, να γίνουμε περισσότερο ανταγωνιστικοί μέσω ενός αδύναμου ευρώ. Δυστυχώς, όμως, η οικονομία μας δεν βρίσκεται σ' αυτήν τη θέση και εξαρτάται τόσο από το εσωτερικό περιβάλλον, όσο βεβαίως και από το διεθνές και ευρωπαϊκό περιβάλλον.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η κυβέρνηση το 2010 και το 2011 έδωσε δυσανάλογα μεγάλο βάρος στον περιορισμό του ελλείμματος μέσω μειώσεων και περικοπών σε όλα τα επίπεδα, μέσω της μείωσης δηλαδή των δαπανών και της αύξησης των εσόδων από την εκτόξευση των φόρων επί δικαίων και αδικών. Σκοπεύει, μάλιστα, να κατεβάσει το αφορολόγητο όριο στις 5.000 ευρώ, να φορολογήσει δηλαδή τους φτωχούς, καθώς το όριο της φτώχειας βρίσκεται στις 7.000 ευρώ διεθνώς και μάλιστα με το πρόσχημα της καταπολέμησης της φοροδιαφυγής και της φορολογικής εξομώωσης με τις αναπτυγμένες χώρες της Δύσης. Ωστόσο, μπορεί πράγματι να εξομωθούμε με τις χώρες της Δύσης στο επίπεδο αυτό, αλλά ήδη τις έχουμε ξεπεράσει με αρνητικό τρόπο στο ύψος των φορολογικών βαρών.

Επιστέγασμα αυτής της πολιτικής φορολόγησης των πάντων είναι και ο νέος φόρος ακίνητης περιουσίας που εισπράττεται μέσω της ΔΕΗ. Έχει χαρακτηριστεί ως χαράτσι. Και πράγματι αποτελεί ένα χαράτσι, καθώς συνδέει ένα κοινωνικό αγαθό, αυτό του ηλεκτρικού ρεύματος με τη φορολογία. Είναι ένας εκβιαστικός, ένας ανорθολογικός και συγχρόνως ένας κακοσχεδιασμένος φόρος. Ελπίζω, όμως, η νέα εγκύκλιος που μόλις πρόσφατα εκδόθηκε και αφορά τις εξαιρέσεις να δώσει τη δυνατότητα σε όσους βρίσκονται σε πραγματική αδυναμία πληρωμής να αποφύγουν την καταβολή αυτού του ομολογουμένου άδικου, αλλά συγχρόνως και αναγκαίου φόρου.

Και λέω δυστυχώς αναγκαίου, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, γιατί οι φορολογικοί μηχανισμοί που παραλάβαμε από τη Νέα Δημοκρατία ήταν εντελώς διαλυμένοι και το ΠΑΣΟΚ δυστυχώς τα δύο τελευταία χρόνια δεν έχει κατορθώσει να παράξει ένα ουσιαστικό έργο στον τομέα αυτό. Δυστυχώς, δεν έχουμε καταφέρει να βελτιώσουμε αυτό το κομμάτι του κράτους που επηρεάζει σε τόσο μεγάλο βαθμό τη φορολογική δικαιοσύνη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα συνολικά έσοδα από τις αποκρατικοποιήσεις υπολογίζονται στα 5 δισεκατομμύρια ευρώ στο τέλος του πρώτου τριμήνου του επόμενου έτους, με την προοπτική βεβαίως να αυξάνονται κατά 2 δισεκατομμύρια ευρώ ανά τρίμηνο. Ωστόσο, με τους σημερινούς ρυθμούς φαίνονται μάλλον ανέφικτα. Εύχομαι η νέα Κυβέρνηση να επιταχύνει τους ρυθμούς για να πιάσουμε τους στόχους που είναι πλέον καθαρά εθνική υπόθεση και όχι ένα απλό θέμα περιορισμού του κράτους.

Επιπρόσθετα, η φετινή ύφεση βρίσκεται στο 6% ή στο 6,7% σύμφωνα με τον ΟΟΣΑ και αυτή του 2012 προβλέπεται στο 3%, προβλέψεις που πιθανότατα να αναθεωρηθούν επί τω χείρω με την ανεργία να καλπάζει στο 17,4% σήμερα.

Στο θολό αυτό τοπίο που φέρνει στα όρια της την κοινωνία, η αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας θα μπορούσε να δημιουργήσει θέσεις εργασίας και να προσελκύσει επενδύσεις. Γι' αυτό και καλώ την Κυβέρνηση να ρίξει το βάρος της τους προσεχείς μήνες σ' αυτόν το στόχο.

Επιπλέον, τα προγράμματα κοινωφελούς εργασίας με μισό εκατομμύριο θέσεις εργασίας και τα τοπικά σύμφωνα απασχόλησης μπορούν, εάν εφαρμοστούν άμεσα, να αποτελέσουν ένα δυνατό ανάχωμα στην επικίνδυνη και διαρκώς αυξανόμενη ανεργία.

Ωστόσο, στα πολύ θετικά στοιχεία του παρόντος προϋπολογισμού είναι το πρωτογενές πλεόνασμα. Το 2012, προβλέπεται πρωτογενές πλεόνασμα 2,4 δισεκατομμύρια ευρώ, το οποίο θα προσδώσει μεγάλη διαπραγματευτική ισχύ και στην ελληνική οικονομία, αλλά και στο πολιτικό σύστημα, διότι συνεπάγεται την απαλλαγή μας από οποιοδήποτε πολιτικό εκβιασμό. Τα έσοδα για την κάλυψη των βασικών μας αναγκών ως χώρα θα ισοσκελιστούν με τα έξοδα και έτσι θα μπορούσαμε να διαπραγματευτούμε καλύτερους δανειακούς όρους και μακρύτερη προσαρμογή της ελληνικής οικονομίας, ώστε να δοθεί ο αναγκαίος χώρος για επενδύσεις και αύξηση της κατανάλωσης. Είναι μακράν το καλύτερο στοιχείο του συζητούμενου προϋπολογισμού και ίσως από μόνο του επαρκής λόγος για να τον ψηφίσουμε.

Επιπλέον, προβλέπεται σημαντική μείωση του δημόσιου χρέους, αναστρέφοντας την μέχρι τώρα ανοδική του πορεία. Η μείωση του χρέους, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν είναι ένας αριθμός στα χαρτιά, αλλά ένα σημαντικό στοιχείο στην ανάπτυξη, καθώς θα αποδεσμεύσει πολύτιμα κεφάλαια για ανάπτυξη και κοινωνική πολιτική που σήμερα πηγαίνουν σε τόκους. Αυτά μαζί με την αύξηση των εξαγωγών, την αύξηση της ανταγωνιστικότητας της αγροτικής παραγωγής, το γεγονός ότι οι αγροτικές επιδοτήσεις καταβάλλονται πλέον νωρίτερα από κάθε άλλο προηγούμενο, το γεγονός ότι οι αποζημιώσεις του ΕΛΓΑ δίνονται στην ώρα τους εξασφαλίζοντας την αναγκαία συνθήκη της προβλεψιμότητας για το αγροτικό εισόδημα, τις αγροτικές συντάξεις που δεν θίγονται και τη στήριξη εν γένει των αγροτών, αποτελούν από τα καλύτερα στοιχεία του φετινού προϋπολογισμού, τα οποία μάλιστα δεν συνδέονται άμεσα με μέτρα και περικοπές.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οι αλλαγές πρέπει να γίνουν, όπως και οι μεταρρυθμίσεις. Πρέπει, όμως, η έξοδος μας από την κρίση να γίνει με την ανάταξη της θνήσκουσας ελληνικής οικονομίας, διότι αν συνεχίσουμε άλλον έναν χρόνο έτσι, πολύ φοβάμαι ότι η ελληνική κοινωνία δεν θα αντέξει. Πρέπει να δώσουμε βάρος, άμεσα και χωρίς καμμία καθυστέρηση στην ανάπτυξη ή έστω εδώ που βρισκόμαστε στην ταχεία ανάσχεση της ύφεσης. Ελπίζω ότι η Κυβέρνηση θα έχει να επιδείξει πολύ σύντομα ουσιαστικό έργο στην αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας και στην ανάσχεση της ύφεσης.

Ψηφίζω αυτόν τον προϋπολογισμό με την ελπίδα βέβαια ότι η ελληνική Βουλή, είναι η τελευταία φορά που ψηφίζει την αύξηση των φόρων και την περικοπή των δαπανών και η τελευταία φορά που καλούμαστε ως χώρα να ψηφίσουμε υφεσιακό προϋπολογισμό.

Σας ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε την κ. Τζάκρη.

Παρακαλείται ο κ. Σταύρος Σκοπελίτης, Βουλευτής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας από το Νομό Λέσβου, να λάβει

το λόγο.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΚΟΠΕΛΙΤΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Οι εισηγητές μας, ο Κοινοβουλευτικός μας Εκπρόσωπος και οι σύντροφοί μου που προηγήθηκαν σ' αυτό το βήμα έκαναν καθάρως με τα στοιχεία που παρέθεσαν ότι αυτός ο προϋπολογισμός που συζητάμε, ο προϋπολογισμός του μαύρου μετώπου, είναι ο πιο βάρβαρος, ο πιο αντιλαϊκός προϋπολογισμός που ήρθε για συζήτηση στη Βουλή τις τελευταίες δεκαετίες. Κυριολεκτικά πρόκειται για κοστούμι κομμένο και ραμμένο στα μέτρα της πλουτοκρατίας, που βάζει στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα της επιβίωσης των λαϊκών οικογενειών που σήμερα βρίσκονται σε δραματική κατάσταση. Οι σύντροφοί μου επίσης, αναφέρθηκαν και περιέγραψαν αυτήν την κατάσταση και έδωσαν ανάγλυφα ποιο θα είναι το αύριο, αν δεν παρέμβει αποφασιστικά ο λαϊκός παράγοντας και ανατρέψει την ακολουθούμενη πολιτική.

Εγώ, λοιπόν, δεν θα σταθώ σε αυτά. Στο σύντομο χρόνο που έχω στη διάθεσή μου θα αναφερθώ στα προβλήματα που βιώνουν οι κάτοικοι των νησιών μας και ιδιαίτερα οι αγρότες που δραστηριοποιούνται σε αυτά. Λέω λίγα λόγια γιατί όποιος κάνει ένα πέρασμα από οποιοδήποτε νησί του αρχιπελάγους, όσο βιαστικό και να είναι αυτό το πέρασμα, εκείνο που θα διαπιστώσει είναι ότι οι κάτοικοί του βιώνουν μια κατάσταση που ίσως είναι η χειρότερη -και είναι η χειρότερη- των τελευταίων χρόνων. Και αυτό γιατί; Γιατί η πρωτογενής του παραγωγή πνέει κυριολεκτικά τα λοίσθια. Και αυτό όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά γιατί ήταν η επιδίωξη -και είναι η επιδίωξη- της πολιτικής που υπηρέτησαν όλα αυτά τα χρόνια όλες οι κυβερνήσεις είτε αυτές ανήκαν στη Νέα Δημοκρατία είτε ανήκαν στο ΠΑΣΟΚ και που προωθεί βέβαια και η σημερινή Κυβέρνηση.

Η γεωργία, η φυτική παραγωγή στα νησιά μας καταστρέφεται με γοργούς ρυθμούς. Ζω αυτήν την καταστροφή στο νησί μου τη Λέσβο. Η ελαιοκαλλιέργεια που για χρόνια στήριζε την οικονομία του νησιού εγκαταλείπεται με γοργούς ρυθμούς, αφού η ενασχόληση με αυτήν όχι μόνο δεν αποφέρει κανένα κέρδος, κανένα όφελος για τους αγρότες, αλλά αποτελεί και παθητικό και για αυτούς. Κι αυτό εξαιτίας των εξευτελιστικών πέρα για πέρα τιμών που δίνουν οι έμποροι στον παραγωγό και το συνεχώς αυξανόμενο κόστος παραγωγής.

Το ίδιο και η κτηνοτροφία, η οποία συνθλίβεται στις μυλόπετρες της αντικτηνοτροφικής πολιτικής, που δεν είναι απλά, κύριε Υπουργέ, αντικτηνοτροφική, αλλά είναι και βαθιά αντιλαϊκή, αφού ξοδεύουμε τεράστια ποσά για να καλύψουμε τις ανάγκες διατροφής του ελληνικού λαού σε ζωοκομικά προϊόντα, ανάγκες που διευρύνονται και μαζί τους διευρύνονται και οι εισαγωγές.

Όσον αφορά την αλιεία, τον τρίτο τομέα της αγροτικής μας παραγωγής, αυτή κυριολεκτικά καρατομείται. Και λέω ότι κυριολεκτικά καρατομείται, γιατί είναι η μόνη διέξοδος που άφησε η Κυβέρνηση με την πολιτική της και η ευρωπαϊκή πολιτική, βέβαια, για τους ψαράδες. Γέμισε κουφάρια καρατομημένων ψαράδικων η νησιώτικη Ελλάδα, που σαπίζουν στις παραλίες και στα ψαρολίμανα και αποτελούν αδιάψευστους μάρτυρες της βαθιά αντιλαϊτικής πολιτικής που ακολουθεί η Κυβέρνηση.

Αυτή είναι η κατάσταση με λίγα λόγια. Είναι μια κατάσταση που δεν έπρεπε, βέβαια, από τον ουρανό -επαναλαμβάνω- αλλά είναι δημιουργήμα της πολιτικής σας. Και αυτή η κατάσταση συνοδεύεται και από άλλα προβλήματα που οξύνουν τη ζωή των κατοίκων των νησιών μας και αναφέρονται στο επίπεδο ζωής τους.

Είναι προβλήματα που έχουν σχέση με τις προσφερόμενες υπηρεσίες στους τομείς της παιδείας και της υγείας που υποβαθμίζονται συνεχώς και παραδίνονται στην ιδιωτική πρωτοβουλία, που βέβαια τις χρησιμοποιεί για να αυξήσει την κερδοφορία της.

Επίσης, έχουν σχέση με το θέμα της ακτοπλοϊκής σύνδεσης των νησιών μας με την ηπειρωτική Ελλάδα, αλλά και μεταξύ τους. Με την απελευθέρωση των ακτοπλοϊκών συγκοινωνιών που προχωρήσατε και τα δύο τα κόμματα εκείνο που απελευθερώσατε -και μάλιστα πλήρως- ήταν και είναι η ασυδοσία των εφοπλιστών και των ναυτιλιακών εταιρειών, που μετέτρεψαν τις ακτοπλοϊκές συγκοινωνίες σε ξέφραγο αμπέλι. Κάνουν ό,τι τους περνάει από το μυαλό, ό,τι τους καπνίζει κυριολεκτικά και σε

σχέση με τα δρομολόγια των πλοίων –αποκλείουν νησιά όποτε θέλουν- αλλά και με την αύξηση των τιμών των εισιτηρίων και των ναύλων που έγιναν σήμερα αποτρεπτικά για τα πλατιά λαϊκά στρώματα.

Αυτή, λοιπόν –και χειρότερη- είναι η κατάσταση στην οποία οδηγήσατε τη χώρα με την πολιτική σας. Και θα γίνει ακόμα χειρότερη με τον Προϋπολογισμό που συζητάμε σήμερα. Η αύξηση της φορολογίας, τα χαράτσια, η αύξηση του συντελεστή στο 23% για τα νησιά μας, η ανεργία που παίρνει όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις, οι μειώσεις μισθών και συντάξεων, οι μειώσεις των δαπανών στους κρίσιμους τομείς της παιδείας και της υγείας αυτό μαρτυρά. Μαρτυρά ένα αύριο σκέτη κόλαση για τους εργαζόμενους και τα πλατιά λαϊκά στρώματα της πόλης και του χωριού και βέβαια, παράδεισο για τους πλουτοκράτες.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει η Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΡΟΔΟΥΛΑ ΖΗΣΗ**)

Σίγουρα, η οργή και η αγανάκτηση που σήμερα είναι διάχυτη αύριο θα «κτυπήσει κόκκινο». Εμείς, όμως, το λέμε καθαρά και όσο γίνεται πιο δυνατά. Δεν αρκούν από μόνες τους ούτε η οργή ούτε η αγανάκτηση, για να βάλουν φρένο στην αντιλαϊκή πολιτική και πολύ περισσότερο δεν αρκούν για να την ανατρέψουν, που πρέπει να είναι και ο στόχος των λαϊκών μαζών.

Πρέπει αυτή η οργή, η αγανάκτηση να μπολιαστούν με τη θέληση και τη δράση για αγώνα για μια άλλη πολιτική, μια πολιτική κομμένη στα μέτρα των λαϊκών αναγκών, στα μέτρα εκείνων που παράγουν τον πλούτο. Και αυτοί που παράγουν τον πλούτο δεν είναι ούτε οι βιομήχανοι ούτε οι εφοπλιστές. Αυτοί ιδιώτες της δουλειάς δεν γνώρισαν, εκτός από τον ιδιώτη του γλεντιού και της κραιπάλης. Αυτοί που παράγουν τον πλούτο είναι εργάτες, οι εργάτες της βιομηχανίας, οι εργάτες των κατασκευών, είναι οι εργάτες της χαλυβουργίας που δίνουν αυτές τις μέρες τον περήφανο αγώνα τους. Είναι οι μικρομεσαίοι αγρότες που στα χωράφια και στις θάλασσες δίνουν τον αγώνα για τη ζωή τους και για τη ζωή των οικογενειών τους.

Στο πλαίσιο αυτής της πολιτικής και τα νησιά μας θα βγουν από το σημερινό αδιέξοδο και θα αναπτυχθούν, αξιοποιώντας όλες τις δυνατότητες που έχουν και όχι όπως γίνεται σήμερα, με το μονόπλευρο προσανατολισμό τους στην τουριστική ανάπτυξη που προωθείται απ' όλες τις κυβερνήσεις.

Κύριοι Βουλευτές, εμείς είμαστε αισιόδοξοι ότι η οργή και η αγανάκτηση θα μπολιαστούν με τη θέληση για δράση, για αγώνα. Και τότε, αυτό το μαύρο πόνημα του «μαύρου μετώπου» θα βρει τη θέση του στο καλάθι των αχρήστων της ιστορίας και βέβαια, μαζί και η τάξη που το γέννησε και εκείνοι που το υπηρετούν. Και αυτό θα γίνει και θα είναι ντάλα μεσημέρι, για να χρησιμοποιήσω μια έκφραση του Χαρίλαου Φλωράκη.

Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Σταύρο Σκοπελίτη, Βουλευτή Νομού Λέσβου του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας.

Παρακαλώ τον Βουλευτή Νομού Γρεβενών του ΠΑΣΟΚ, κ. Αθανάσιο Χαντάβα να λάβει το λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΧΑΝΤΑΒΑΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συζήτηση, αλλά και η κύρωση του κρατικού προϋπολογισμού αποτελεί αναμφίβολα μία κορυφαία κοινοβουλευτική διαδικασία. Με τον προϋπολογισμό καθορίζονται τα προβλεπόμενα έσοδα του κράτους, οι δαπάνες για κάθε τομέα κυβερνητικής πολιτικής, στοιχεία δηλαδή που οριοθετούν την οικονομική πολιτική της χώρας για το επόμενο έτος.

Η φετινή συζήτηση διεξάγεται σε ένα κλίμα πρωτοφανούς παγκόσμιας ευρωπαϊκής και ελληνικής οικονομικής κρίσης, ρευστότητας και αβεβαιότητας. Σήμερα έχουν πειστεί και οι πιο δύσπιστοι στην Ευρώπη ότι η ευρωπαϊκή κρίση δεν οφείλεται μόνο στη μικρή Ελλάδα που καλύπτει μόνο το 2% του ευρωπαϊκού ΑΕΠ. Η κρίση είναι συστημική. Μετά την Ελλάδα και την Ιρλανδία, την Πορτογαλία ακολούθησαν η Ισπανία, η Ιταλία, ακολουθούν η Γαλλία, το Βέλγιο και ήδη η κρίση αγγίζει και τη Γερμανία. Η κρίση έπληξε, δηλαδή, το σκληρό πυρήνα της Ευρωζώνης.

Οι Ευρωπαίοι ηγέτες των οικονομικά ισχυρών κρατών και κυρίως της Γερμανίας, με την αναποφασιστικότητα, την ολιγωρία και τις παλινδρομήσεις έχασαν πολύτιμο χρόνο. Ελπίζω σήμερα,

να έχουν πάρει τα ορθά μηνύματα και στη Σύνοδο Κορυφής της 9ης Δεκεμβρίου να πάρουν τις σωστές αποφάσεις για μια αποτελεσματική ευρωπαϊκή διακυβέρνηση, που θα ελέγχει και θα θωρακίζει το χρηματοπιστωτικό σύστημα, θα περιορίζει την ασυδοσία των αγορών και των κερδοσκοπών και θα θέτει τις βάσεις για την ανάπτυξη των κρατών, την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας της Ευρωζώνης και την ουσιαστική οικονομική σύγκλιση.

Ελπίζω, επίσης, οι ηγέτες των είκοσι πιο αναπτυσσόμενων κρατών του κόσμου, που συμμετέχουν στη λεγόμενη Σύνοδο των G20, αντιλαμβανόμενοι τον κίνδυνο που αντιμετωπίζει η παγκόσμια οικονομία, να θέσουν τις βάσεις και να καθορίσουν τους κανόνες για μία παγκόσμια οικονομική διακυβέρνηση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συζήτηση για τον προϋπολογισμό, τον οποίο και υπερψηφίζω, έχει φέτος δύο σημαντικά χαρακτηριστικά. Κατά πρώτον, ο προϋπολογισμός να υπερψηφιστεί από την πλειονότητα των Βουλευτών, δεδομένου ότι έχουμε επιτέλους μια Κυβέρνηση εθνικής συνεννόησης με τη συμμετοχή τριών κομμάτων. Το δεύτερο χαρακτηριστικό είναι ότι ο προϋπολογισμός του 2012 παρουσιάζει, επιτέλους, μετά από χρόνια, πρωτογενές πλεόνασμα. Τέρμα τα δανεικά, για να λειτουργούμε ως κράτος.

Εγκαινιάζουμε και ένα νέο τρόπο συζήτησης. Για πολλά χρόνια, η συζήτηση για τον προϋπολογισμό γινόταν σε ένα κλίμα έντονης πολιτικής αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση να βάλλεται από σύσσωμη την αντιπολίτευση, γιατί δεν ανέβαζε τις δαπάνες και δεν μείωνε τα έσοδα του κράτους. Ασκούνταν δηλαδή, έντονες πιέσεις στην κυβέρνηση, όχι μόνο από την αντιπολίτευση, αλλά και από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, τις κοινωνικές ομάδες, αλλά και τους απλούς πολίτες, να ανέβει το έλλειμμα και ο δανεισμός του κράτους.

Και σε αυτό, κύριοι συνάδελφοι της Αριστεράς, έχετε και εσείς τις δικές σας ευθύνες και μην παριστάνετε σήμερα, τις αθώες περισσότερες.

Αποτέλεσμα αυτών των πιέσεων ήταν να υπερψηφίζονται συνεχώς ελλειμματικοί προϋπολογισμοί και να διογκώνεται το δημόσιο έλλειμμα. Φθάσαμε στα σημερινά αδιέξοδα.

Και έλαχε σε εμάς ο κλήρος, στην κυβέρνηση του Γιώργου Παπανδρέου και του ΠΑΣΟΚ να τα αντιμετωπίσουμε. Παραλάβαμε ένα πρωτογενές έλλειμμα 24 δισεκατομμυρίων ευρώ και μέσα σε δύο χρόνια, το κατεβάσαμε στα 4 δισεκατομμύρια, με προοπτική να μηδενιστεί και μέσα στο 2012, να έχουμε πλεόνασμα. Έγινε δηλαδή, μία βίαιη δημοσιονομική προσαρμογή με τεράστιες θυσιές του ελληνικού λαού, με αποτέλεσμα την ύφεση της οικονομίας και τη δημιουργία σοβαρών και εκρηκτικών κοινωνικών προβλημάτων, ιδιαίτερα στα χαμηλά και μεσαία λαϊκά στρώματα. Πάρθηκαν αναγκαστικά άδικα και οριζόντια μέτρα, χωρίς να καταφέρουμε να περιορίσουμε ουσιαστικά τη φοροδιαφυγή, τη διαφθορά και την παραοικονομία, που στερούν έσοδα του κράτους άνω των 10 δισεκατομμυρίων ευρώ ετησίως. Αν το είχαμε καταφέρει, δεν θα είχαμε σήμερα τόσο έντονα κοινωνικά προβλήματα.

Θλίβομαι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όπως και κάθε Έλληνας πολίτης, που από πλευράς διαφθοράς, η Διεθνής Επιτροπή Διαφάνειας κατατάσσει τη χώρα μας στην ογδοηκοστή θέση μαζί με την Κολομβία, το Μαρόκο και το Ελ Σαλβαδόρ, ενώ όσον αφορά την Ευρώπη, βρισκόμαστε μόλις και μετά βίας μπροστά από την Αλβανία και τη Βουλγαρία.

Αποτελεί, λοιπόν, πρώτη υποχρέωση όλων μας να πάρουμε όλα τα αναγκαία μέτρα, για να πατάξουμε αυτά τα φαινόμενα και να χρήματα που θα εισπράξει το κράτος από τη φοροδιαφυγή και τη διαφθορά, να διατεθούν για την αποκατάσταση των κοινωνικών αδικιών και τη στήριξη των ανέργων και των ευάλωτων κοινωνικών ομάδων.

Αυτή η ευκαιρία μάς δίνεται τώρα, με τη διαμόρφωση του νομοσχεδίου για το εθνικό φορολογικό σύστημα. Θα πρέπει να πάρουμε σκληρά μέτρα. Όποιος συλλαμβάνεται για φοροδιαφυγή, να πηγαίνει φυλακή. Οι πρωτόδικες αποφάσεις να μην έχουν ανασταλτικό χαρακτήρα στο Εφετείο, για να μην καθυστερούν οι αποφάσεις στα δικαστήρια. Να κλείνει ακόμα και η επιχείρηση όσων φοροδιαφεύγουν. Όποιος υπάλληλος ή κρατικός λειτουργός χρηματίζεται, να απολύεται αμέσως. Να ελέγχεται η περιου-

σία του και να κατάσχεται ό,τι δεν δικαιολογείται.

Επίσης να φορολογηθούν όλες οι καταθέσεις των Ελλήνων στην Ελβετία και να πείσουμε τους πολίτες ότι έχει εξυγιασθεί το πολιτικό μας σύστημα. Να ελεγχθεί ποιοι Έλληνες πολιτικοί έχουν καταθέσεις στην Ελβετία. Προσωπικά, ανταποκρινόμενος στην πρόταση του Προέδρου της Βουλής, θα εξουσιοδοτήσω την αρμόδια επιτροπή να ανοίξει κάθε δικό μου λογαριασμό σε τράπεζες είτε του εξωτερικού είτε του εσωτερικού, ακόμη και συγγενικών μου προσώπων. Σας καλώ να κάνετε και εσείς το ίδιο.

Πρέπει να προχωρήσουμε ταχύτατα στην ανάπτυξη, γιατί δεν πρόκειται να λυθούν τα προβλήματα της οικονομίας μας, εάν δεν δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας και δεν έχουμε ανάπτυξη. Ελπίζω με τη νέα δανειακή σύμβαση της χώρας και τη μείωση του δημόσιου χρέους να πειστούν οι επενδυτές ότι η Ελλάδα δεν πρόκειται να πτωχεύσει και να επενδύσουν στη χώρα μας. Πρώτοι απ' όλους, πρέπει να πειστούν οι Έλληνες «πατριώτες» που μετέφεραν τις καταθέσεις τους στο εξωτερικό.

Πρέπει να πάψουμε να εισάγουμε προϊόντα που μπορούν να παραχθούν στη χώρα μας, εφορμίζοντας ανάλογες πολιτικές και θεσιπίζοντας τα αντίστοιχα κίνητρα. Πάνω απ' όλα, πρέπει να ενισχύσουμε την αγροτική ανάπτυξη, τη γεωργία, την κτηνοτροφία και γενικά τον πρωτογενή τομέα, να ενισχύσουμε τη μεταποίηση και το δευτερογενή τομέα. Πρέπει να επιταχύνουμε το ΕΣΠΑ, να αποκτήσει επιτέλους η χώρα μας δασικούς χάρτες, εθνικό χωροταξικό σχεδιασμό και εθνικό κτηματολόγιο, για να μην καθυστερούν τα έργα και η ανάπτυξη της χώρας. Πρέπει να εξυγιάνουμε ταχύτατα τις ΔΕΚΟ και το δημόσιο τομέα και να δώσουμε ξανά ελπίδα και προοπτική στους Έλληνες.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Αθανάσιο Χαντάβα, Βουλευτή Γρεβενών του ΠΑΣΟΚ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, γίνεται γνωστό στο Σώμα ότι από τα άνω δικτικά θεωρεία παρακολουθούν την συνεδρίασή μας, αφού ξαναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» και ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής, τριάντα οκτώ μαθητές και μαθήτριες και τρεις εκπαιδευτικοί από το 2ο τμήμα του Γυμνασίου Δερβενίου Κορινθίας.

Η Βουλή σας καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει η Βουλευτής Σερρών της Νέας Δημοκρατίας κ. Μαρία Κόλλια-Τσαρουχά.

MARIA ΚΟΛΛΙΑ-ΤΣΑΡΟΥΧΑ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, την ώρα που η Νέα Δημοκρατία δικαιώνεται καθημερινά για τις προβλέψεις και τις εκτιμήσεις της, υπάρχουν ακόμα λαλίστατοι Υπουργοί που συνεχίζουν να μιλούν για μικρότερη ύφεση, για ανεργία που, αντί να μειώνεται, αυξάνεται, για μείωση του ελλείμματος που αγγίζει τα όρια της γραφικότητας, για μεγαλεπήβολα επενδυτικά σχέδια που μόνο θυμηδία προκαλούν.

Τι να πρωτοθυμηθούμε, αλήθεια; Ότι μήπε πάτος στο βαρέλι; Ότι οι αποφάσεις του Ιουλίου εξασφαλίζουν τη βιωσιμότητα του ελληνικού χρέους; Ότι ακόμη ένα σχέδιο σωτηρίας τον Οκτώβριο επετεύχθη, πριν αρχίσει το πανηγύρι της επόμενης δόσης; Να θυμηθούμε το θέατρο του παραλόγου περί δημοψηφίσματος, που εγκρίθηκε ομόφωνα από το Υπουργικό Συμβούλιο και καταχειροκροτήθηκε από το σύνολο της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΠΑΣΟΚ; Να θυμηθούμε την ψήφο εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση Παπανδρέου, για να παρατηθεί την επόμενη μέρα; Τραγελαφικά πράγματα!

Αυτή η συζήτηση, όμως, δεν οδηγεί πουθενά, γιατί έχει να κάνει με το χθες, με τη Βουλή του «λεφτά υπάρχουν». Πιστεύω και εύχομαι όλοι να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων, στήριζοντας τα πραγματικά συμφέροντα της χώρας, προσέχοντας τα λόγια μας να μην ξεπερνούν τις πράξεις, γιατί αυτό σχετίζεται με την τιμή και την υπόληψη όλου του πολιτικού κόσμου.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, και αυτός ο προσωρινός προϋπολογισμός είναι αποτέλεσμα μετεξέλιξης των δύο προηγούμενων εκτροχιασμένων προϋπολογισμών και σ' αυτόν δεν λαμβά-

νονται ουσιαστικά μέτρα προστασίας της κοινωνικής συνοχής και των αδύναμων κοινωνικών ομάδων. Αν και οι υπογράφοντες και στηρίζοντες το μνημόνιο κάνουν τα πάντα για να ξεχαστεί, κάποια στιγμή θα το ενστερνιστούν όλοι, ότι όσο δεν μειώνονται οι σπατάλες του κράτους, όσο αυξάνονται οι φόροι, τόσο θα ακολουθούν νέες μειώσεις μισθών και συντάξεων νέες αυξήσεις φόρων. Το μόνο βέβαιο είναι ότι η επόμενη κυβέρνηση της άνοιξης, θα επαναδιατυπώσει τον προϋπολογισμό που σήμερα, συζητούμε και προφανώς θα ψηφιστεί, δίνοντας αναπτυξιακή κατεύθυνση στην οικονομία μας.

Αγαπητοί συνάδελφοι, το κύριο αίτιο του ελλείμματος αξιοπιστίας της πατρίδος μας οφείλεται στο ότι μέσα από αποσπασματικές -με συνεχείς υπαναχωρήσεις και αναβολές- οικονομικές κυρίως πολιτικές, πορευθήκαμε για χρόνια συρόμενοι πίσω από τις εξελίξεις. Και πάντοτε τα μεγάλα λόγια εκδίδονται. Από το «η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες», τη λαϊκή κυριαρχία και τη δήθεν κοινωνική δικαιοσύνη, το «σεμνά και ταπεινά», την επανίδρυση, καταλήξαμε σε μια Ελλάδα διεφθαρμένη, μια πνευματική και πολιτική ηγεσία που κρύβεται, αντί να εμπνέει και να καθοδηγεί το λαό με το παράδειγμά της και ένα λαό στα κάγκελα και την απόνευση.

Μια βαθιά διαδικασία κοινωνικής αποσύνθεσης βρίσκεται σε εξέλιξη. Για να διασφαλίσουμε το δικαίωμα της υπαρκτής μας ως έθνος, πρέπει να παραδεχθούμε ότι τα μερεμέτια τελείωσαν. Να εξαφανίσουμε μια για πάντα τους φοροφυγάδες, τους αργόμισθους, τους επιχειρηματίες της διαπλοκής, την παρασιτοκρατία που αναπτύχθηκε τις τελευταίες δεκαετίες και τη θέση τους να καταλάβουν οι άνθρωποι της εργασίας, του μόχθου και της αξιοκρατίας. Πρέπει να ξαναστήσουμε το ελληνικό κράτος, οργανώνοντας τον κοινό μας βίο, με άλλους θεσμούς σε όλα τα επίπεδα. Πρέπει να ξαναβρούμε τον αυτοσεβασμό μας μέσα από την ιστορική μας αυτοσυνειδησία και τις ευθύνες που αυτή γεννά. Επιβάλλεται να επαναπροσδιορίσουμε το ρόλο του εθνικού ισχυρού κράτους και των εννοιών της πατρίδας και του έθνους.

Ο Αντώνης Σαμαράς δεσμεύεται μόνο για την προστασία των συνταξιούχων και ανήμπορων συμπολιτών μας και της πολύτεκνης οικογένειας. Τι κοινό, αλήθεια, έχει μ' αυτούς που υπόσχονταν τα πάντα στους πάντες;

Μας λέγατε προεκλογικά ότι θα προχωρήσετε άμεσα σε πολιτικές που θα αντιμετωπίζουν τις ανάγκες της πολύτεκνης οικογένειας. Θα δίνετε κίνητρα και θα ενθαρρύνετε τα νέα ζευγάρια για να μεγαλώσουν όχι όσα παιδιά μπορούν, αλλά όσα θέλουν. Τελικά για μια ακόμα φορά, θυσιάζετε τη δημογραφική προοπτική της χώρας μας στο πρόσκαιρο ελάχιστο εισπρακτικό όφελος.

Θα καταλάβει, επιτέλους, το ΠΑΣΟΚ ότι οι δαπάνες στήριξης της οικογένειας και των πολύτεκνων δεν είναι λογιστική σπατάλη, που πρέπει να περικοπεί, αλλά μια επένδυση υψηλής προστιθέμενης αξίας για την κοινωνική και οικονομική ζωή του τόπου, κυρίως όμως για τη συνέχιση του ελληνικού έθνους;

Σας δίνουμε, λοιπόν, τη μέγιστη δυνατή συναίνεση, παραβλέποντας τις προσπάθειες απαξίωσης από μέρους σας, κύριοι του ΠΑΣΟΚ, των στρατηγικών επιλογών της Νέας Δημοκρατίας για τους αγωγούς πετρελαίου, τα λιμάνια, τις διεθνείς συνεργασίες με τη Ρωσία και την Κίνα. Και τούτο το κάνουμε, κυρίως, γιατί εμπιστευόμαστε τον Πρόεδρό μας, τον Αντώνη Σαμαρά, σεβόμενοι τις αναγκαίες δεσμεύσεις του.

Για να μας καταλάβετε όμως, θέλω να σας ξεκαθαρίσω κάτι. Η κατά συρροή επιβάρυνση των ασθενέστερων στρωμάτων του πληθυσμού και των συνεπών φορολογουμένων είναι εξαιρετικά άδικη και έφθασε στο τέλος της. Οι μεγάλοι απέναντί μας είναι μεγάλοι μόνο επειδή εμείς είμαστε μόνιμα γονατιστοί. Και έχουμε μια μεγάλη διαφορά. Σε αντίθεση με εσάς, εμείς δεν βρίσκουμε μόνο λάθη, αλλά επιμένουμε να προτείνουμε και λύσεις. Σε αντίθεση με εσάς, η μάχη που έχουμε να δώσουμε δεν είναι κατά του πλούτου, αλλά κατά της φτώχειας. Σε αντίθεση με εσάς, έχουμε συνειδητοποιήσει, ότι, όταν ένα έθνος βρίσκεται σε πτώση, μια κοινωνία καταρρέει, αυτό συμβαίνει γιατί έχουμε ξεχάσει από πού ερχόμαστε, έχουμε χάσει επαφή μ' αυτό που από την αρχή μας ένωσε, την αγάπη μας για την πατρίδα και το έθνος.

Με αυτό το σκεπτικό, λοιπόν, εμείς, ως Βουλευτές, πρέπει να

στείλουμε ένα ηχηρό μήνυμα με πολλαπλούς αποδέκτες. Να συμφωνήσουμε στην αναγκαιότητα της αναθεώρησης του Συντάγματος, να τελειώσουμε με τις μεγάλες περιφέρειες της χώρας και το φαινόμενο των Βουλευτών δύο ταχυτήτων και βέβαια –συμφωνώ με την πρόταση– πολύ άμεσα να μειωθεί ο αριθμός των Βουλευτών σε διακόσιους.

Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε την κ. Κόλια-Τσαρουχά.

Το λόγο έχει ο Ανεξάρτητος Βουλευτής κ. Παναγιώτης Κουρουμπλής.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΥΡΟΥΜΠΛΗΣ: Από τα ορεινά, κυρία Πρόεδρε.

Για να είναι μία οικονομία ανταγωνιστική, θα πρέπει να είναι η κοινωνία δημιουργική, ικανή να αντεπεξέλθει στις απαιτήσεις της εποχής. Όταν όμως οι πολιτικές επιλογές των τελευταίων κυβερνήσεων φυλακίζουν την κοινωνία στην αβεβαιότητα και την κοινωνική ανασφάλεια, όταν η κοινωνική τρομοκρατία, προκειμένου να καμφθεί η αντίσταση του λαού, καταστρέφει την αναγκαία ψυχολογία στην αγορά, τότε είναι βέβαιο ότι καμμία δυνατότητα μικρής ή μεγάλης επένδυσης δεν μπορεί να γίνει, για να δημιουργήσει αντίρροπες δυνάμεις στην καθολική κατάπτωση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Κυρία Πρόεδρε, η μονόπλευρη σκληρή λιτότητα οδηγεί βασικούς τομείς της οικονομίας, οδηγεί τους πολίτες σε αδιέξοδο, δεδομένου ότι το αγαθό της παιδείας και της υγείας αρχίζει πλέον να γίνεται πανάκριβο. Οι νέοι σήμερα βιώνουν ουσιαστικά την κατάργηση της δωρεάν παιδείας, χωρίς βιβλία εν πολλοίς και χωρίς τη δυνατότητα ακόμα, ένα φτωχό παιδί της επαρχίας να μπορεί να σπουδάσει, γιατί οι φοιτητικές εστίες, κυρία Πρόεδρε, είναι κλειστές, αφού ακόμη και με οικογενειακό εισόδημα 5.000 ευρώ δεν μπορεί ένας νέος σπουδαστής να μείνει, για να σπουδάσει.

Δώσαμε, λοιπόν, και πιέσαμε όλα αυτά τα χρόνια τους νέους να αποκτήσουν γνώσεις, γνώσεις, γνώσεις και τώρα τους δίνουμε τις λιγότερες ευκαιρίες. Ποιοι είναι υπόλογοι απέναντι σ' αυτήν την πραγματικότητα; Αντί να δώσουμε, λοιπόν, τη δυνατότητα στους νέους να πετάξουν με τα δικά τους φτερά, επιτρέπουμε να καταλάβει το πρόσωπό τους το χαμόγελο της μοιρολατρίας και της παραίτησης. Νέοι και νέες της Ελλάδος, μην παραχωρείτε σε κανέναν το δικαίωμα να αποφασίζει για εσάς, χωρίς εσάς. Εάν το επιτρέψετε, θα γίνετε παρανάλωμα αυτής της επιλογής.

Κυρία Πρόεδρε, η ενδημούσα κοινωνική αδικία προκαλεί το δημόσιο αίσθημα και καλείται το πολιτικό προσωπικό που άσκησε εξουσία τα τελευταία χρόνια, να μας πει ποιοι είναι οι συνεργοί και οι συνένοχοι της τρομακτικής φοροδιαφυγής, μια φοροδιαφυγή που περιορίζει τους άμεσους φόρους στο 6% επί του ΑΕΠ, όταν στην Ευρώπη είναι το 12,5%. Κι εγώ ερωτώ όλους αυτούς τους κυρίους που άσκησαν εξουσία, όλα αυτά τα χρόνια, το εξής: Αν το ποσοστό αυτό είχε πάει από το 6% στο 10%, θα ήταν ίδιες οι επιπτώσεις που βιώνει σήμερα η ελληνική κοινωνία;

Όταν, κυρία Πρόεδρε, ψηφίστηκε νόμος ο ν.2931/2004, για να ελεγχθεί το παράνομο internetικό στοίχημα στο οποίο παίζονται πάνω από 5.000.000.000 ευρώ το χρόνο, όταν γνωρίζουμε ότι για να παίξεις internetικό στοίχημα, πρέπει να έχεις κάρτα στην τράπεζα, ενώ οι εταιρείες που παίζουν παράνομο internetικό στοίχημα είναι γνωστές, όταν μέχρι σήμερα το κράτος δεν εισπράττει ούτε 1 ευρώ φόρο, κάτω από ποια λογική και από ποια διαπλοκή προκλητική συμβαίνουν αυτά, κυρία Πρόεδρε;

Όταν οι πολυεθνικές έχουν αφεθεί ελεύθερες να «βιάζουν» το εισόδημα τού εργαζόμενου, το οποίο βρίσκεται σε συνεχή φθίνουσα πορεία, όταν το κόστος ζωής συνεχώς ακριβαίνει είτε αυτό αφορά τη διατροφή είτε αφορά τα φάρμακα, ενώ κάνουμε προτάσεις -μια πρόταση που καταθέσαμε ορισμένοι Βουλευτές- που μπορούμε να περικόψουμε 1.000.000.000 άμεσα, από το προκλητικό κέρδος των εταιρειών, φωνή βοώντος εν τη ερήμω, κυρία Πρόεδρε!

Προχθές το Υπουργείο Εργασίας περικόπτεται τα επιδόματα, ξέρετε ποιων, κυρία Πρόεδρε; Των αυτιστικών παιδιών. Ξέρετε τι

σημαίνει αυτιστικό άτομο σε μια οικογένεια; Οδηγούμεθα σε μία νεοφιλελεύθερη λογική, που λέει να φορτώσουμε το βάρος της αναπηρίας στην ίδια την οικογένεια και από την άλλη μεριά, δεν μας απαντούν γιατί πληρώνουμε διαφορετική τιμή στο ασφαλιστικό φάρμακο από το νοσοκομειακό, γιατί εκεί που είναι τα δισεκατομμύρια, στο ασφαλιστικό φάρμακο, είναι πιο ακριβό το ίδιο φάρμακο απ' αυτό που πληρώνουν τα κρατικά νοσοκομεία. Μέχρι σήμερα δεν δίνεται καμμία απάντηση.

Όταν, λοιπόν, βλέπει κάποιος τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές να αθροίζονται, πώς μπορεί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αγαπητοί σύντροφοι της Αριστεράς, να δικαιολογήσει κάποιος αυτήν την αμηχανία της Αριστεράς; Πώς μπορεί να δικαιολογήσει το βόλεμα της Αριστεράς στο να καταγγέλλει, να διαμαρτύρεται και όταν της δημιουργείται η δυνατότητα μέσα από έναν κοινό τόπο, ένα κοινό, επεξεργασμένο, εναλλακτικό, πατριωτικό, κοινωνικό, κυβερνητικό πρόγραμμα να μπορεί να ορίζει τις τύχες αυτού του τόπου, φαίνεται πως βρίσκεται στο δικό της κόσμο;

Κυρία Πρόεδρε, χαιρετώ την πρόταση του Προέδρου να κληθούμε όλοι οι Βουλευτές, αλλά και οι Υπουργοί των τελευταίων είκοσι χρόνων να δηλώσουμε ότι και οι ίδιοι –να εξουσιοδοτήσουμε την Επιτροπή «πόθεν έσχες»- και μέλη των οικογενειών μας δεν έχουμε χρήματα στο εξωτερικό.

Κυρία Πρόεδρε, οι δανειστές μας εκβιάζουν στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων που σήμερα βρίσκονται σε εξέλιξη, για να επιβάλουν επιτόκια 8,5% και παράλληλα να παραχωρήσουμε το πανόσχολο και αμυντικό όπλο για κάποια στιγμή, που μπορεί η χώρα να βρεθεί σε δύσκολη στιγμή, το όπλο της υπαγωγής των ελληνικών ομολόγων στο αγγλικό δίκαιο. Αυτό δεν πρέπει να το επιτρέψει κανένας Βουλευτής αυτής της Αίθουσας, γιατί είναι η τελευταία αμυντική γραμμή της χώρας.

Κυρία Πρόεδρε, το διακύβευμα δεν είναι αν θα μείνουμε στο ευρώ ή θα βγούμε από το ευρώ. Αυτό δεν νομίζω ότι είναι θέμα που μπορεί να το βάλει κανείς σήμερα. Το πραγματικό διακύβευμα είναι αν μιλούμε για μία Ευρώπη των λαών, μια Ευρώπη της κοινωνικής και πολιτικής δημοκρατίας ή μια Ευρώπη των τραπεζιτών που συγκεντρώνει τον πλούτο στους λίγους και μοιράζει τη φτώχεια στους πολλούς.

Ας αποδείξουμε στο πλαίσιο αυτής της ευρωπαϊκής δημοκρατίας ότι μπορούμε να πράξουμε αυτό που έκανε ο Ρούσβελτ. Δεν ήταν καμμία επανάσταση η κυβέρνηση του Ρούσβελτ, ήταν μία εκλεγμένη δημοκρατική κυβέρνηση. Τόλμησε να πει τότε ο Ρούσβελτ στους πλουσίους: «Η μου δίνετε τα καπέλα σας ή σας παίρνω τα κεφάλια». Τόλμησε να πει στο χρηματοπιστωτικό σύστημα ότι το οργανωμένο χρηματοπιστωτικό σύστημα είναι εξίσου επικίνδυνο με το οργανωμένο έγκλημα.

Εδώ, λοιπόν, σε ό,τι αφορά την Ευρώπη, τίθενται τα εξής ζητήματα: Ή θα οικοδομήσουμε μία Ευρώπη που θα υπερασπίζεται την αξιοπρέπεια των ανθρώπων, όλων εκείνων που απειλούνται από το φάσμα της πείνας, της εξαθλίωσης και του κοινωνικού αποκλεισμού ή θα υπηρετήσουμε και θα γίνουμε χειραγωγημένα όντα ενός τραπεζικού συστήματος που νοιάζεται μόνο για τον εαυτό του. Αρκεί να δει κάποιος και στην Ελλάδα ότι τους δίνουμε συνεχώς εγγυήσεις. Εξήντα δισεκατομμύρια προχθές ακόμα, εγγυήσεων και στην πραγματική οικονομία δεν ρέει ούτε 1 ευρώ. Απειλούν όσους έχουν δάνεια καταναλωτικά, να δώσουν εγγύηση το σπίτι τους –ακούσατε, ακούσατε!- για να μπορέσουν να κάνουν ρύθμιση των χρεών τους.

Απέναντι, λοιπόν, σ' αυτές τις πολιτικές χρειάζεται μία πατριωτική απάντηση, γιατί το ζήτημα δεν είναι να σώσουμε τους τραπεζίτες, το ζήτημα είναι να σώσουμε την Ελλάδα και την κοινωνία.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον Ανεξάρτητο Βουλευτή Αιτωλοακαρνανίας κ. Παναγιώτη Κουρουμπλή.

Το λόγο έχει τώρα ο Βουλευτής Καβάλας του ΠΑΣΟΚ κ. Δημήτριος Παπουτσής.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο προϋπολογισμός του 2012, προφανώς έχει διαφοροποιημένα πολιτικά και οικονομικά χαρακτηριστικά ως σχέση με τους προϋπολογισμούς των προηγούμε-

ων ετών.

Κατ' αρχάς, θα είναι για πρώτη φορά ένας πλεονασματικός προϋπολογισμός έστω και στο μικρό ποσοστό του 1,1% του ΑΕΠ. Ο συμβολισμός αυτός, ωστόσο, είναι ισχυρός, επειδή καταδεικνύει ότι αλλάζει η πρότερη αρνητική αναλογία στη χώρα μας μεταξύ παραγωγής και κατανάλωσης και ό,τι καταστροφικό σήμαινε αυτό μέχρι σήμερα για την ελληνική οικονομία.

Επιπλέον ο προϋπολογισμός του 2012 στηρίζεται, σε αντίθεση με τους προηγούμενους, από μία ευρεία πλειοψηφία κομμάτων στη Βουλή, που στηρίζουν άλλωστε και τη σημερινή Κυβέρνηση εθνικής ανάγκης υπό τον κ. Παπαδήμο, έστω με τις γνωστές παλινωδίες και αντιφάσεις, κυρίως από την πλευρά της Νέας Δημοκρατίας. Αυτό, ωστόσο, που τα ενώνει είναι προφανώς το διακύβευμα της ανάγκης για μια επιτυχή εφαρμογή της συμφωνίας της 27ης του Οκτώβρη, μιας συμφωνίας η οποία αποτελεί τη σημαντική και θετική εξέλιξη μέσα στο χρόνο, των προηγούμενων διεθνών συμφωνιών που συνήψε η προηγούμενη κυβέρνηση Παπανδρέου τα τελευταία δύο χρόνια.

Τότε δηλαδή που διαπιστώθηκε ότι το δημοσιονομικό έλλειμμα της Ελλάδας άγγιζε το δυσθεώρητο ποσοστό του 16% του ΑΕΠ και όχι το 6%, όπως το Δεκέμβριο του 2008 αντίστοιχα με τη συζήτηση του προϋπολογισμού, υποσχόταν τότε η κυβέρνηση του Κώστα Καραμανλή. Όλα αυτά είναι γνωστά.

Επίσης γνωστό είναι ότι ορισμένοι συνάδελφοι είτε προέρχονται από τη νυν, εκ δεξιών έστω, αντιπολιτευόμενη συμπολίτευση είτε από την εξ αριστερών θεσμικά, αυθεντική Αντιπολίτευση, δεν θέλουν να δουν τα γεγονότα με αυτόν τον τρόπο, αλλά επιλέγουν να επιδιώκονται σε ένα ιδιότυπο πολιτικό στρουθοκαμηλισμό που μένει ωστόσο να κριθεί από τους πολίτες, στις επόμενες εθνικές εκλογές.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θέλω να βάλω επίσης μια ακόμη διάσταση στη συζήτηση που γίνεται, για τον προϋπολογισμό του επόμενου έτους, σε αναφορά με ορισμένα μέλη των προηγούμενων κυβερνήσεων του Γιώργου Παπανδρέου. Ορισμένοι φαίνεται το τελευταίο διάστημα, να επιδιώκονται περισσότερο σε μια προσπάθεια για το πώς θα διατυπώσουν τις θέσεις τους σε σχέση με την επόμενη ημέρα στο ΠΑΣΟΚ και λιγότερο για πώς θα υπερασπιστούν το σημαντικό, κατά τη γνώμη μου, κυβερνητικό έργο που έχει παραχθεί τα τελευταία δυο χρόνια, για τη διάσωση της χώρας. Ένα κυβερνητικό έργο το οποίο επιτελέστηκε, φυσικά με τεράστιο ιδεολογικό και προσωπικό κόστος, για όλα τα μέλη της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΠΑΣΟΚ, αλλά και για τον πολιτικό μας φορέα στο σύνολό του. Και όμως, παρά τις εγγενείς και βαθιά ριζωμένες αδυναμίες του όλου εγχειρήματος, παρά τις όποιες καθυστερήσεις στο κυβερνητικό έργο, η τεράστια προσπάθεια που καταβλήθηκε σε όλους τους τομείς, οφειλόταν κυρίως, στους υπεύθυνους και αποτελεσματικούς χειρισμούς του Γιώργου Παπανδρέου και φυσικά, του οικονομικού επιτελείου της κυβέρνησης και του Υπουργού Οικονομικών κ. Βενιζέλου.

Θα θυμίσω ότι το 2010 το έλλειμμα έπεσε στο 10,6%, το 2011 πιο κάτω, στο 9%, ενώ για το επόμενο έτος βάσει του συζητούμενου προϋπολογισμού, το έλλειμμα θα κυμανθεί γύρω στο 5,4% του ΑΕΠ. Πρόκειται δηλαδή, για μια κολοσσιαία δημοσιονομική προσαρμογή που δεν συναντάται συχνά σε συνθήκες ομαλού κοινοβουλευτικού πολιτεύματος. Αλλά και σε διεθνές επίπεδο, οι χειρισμοί αυτοί είχαν σαν αποτέλεσμα την εξασφάλιση κολοσσιαίων δανειακών συμβάσεων, ύψους εκατοντάδων δισεκατομμυρίων ευρώ, ποσών δηλαδή, που όμοιά τους δεν αποτέλεσαν ποτέ στον κόσμο περιεχόμενο διεθνούς δανειακής σύμβασης, υπέρ μιας και μόνο χώρας.

Καλό θα ήταν, λοιπόν, να αναλογιστούν όλοι όσοι σπεύδουν να διατυπώνουν δημόσιο λόγο, τούτο μόνο: Ότι πριν από κάποια χρόνια τόσο η Ρωσία όσο και η Βραζιλία, χώρες δηλαδή πανίσχυρες ως οικονομίες σε αναφορά με το μέγεθός τους ως ΑΕΠ και τεράστια φυσικά συγκριτικά πλεονεκτήματα, απόρροια του ιδιαίτερα φθηνού εργατικού δυναμικού τους και των σχεδόν ανεξάντλητων πλουτοπαραγωγικών τους πηγών, έλαβαν από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο η πρώτη 20 δισεκατομμύρια δολάρια και η δεύτερη περίπου 70 δισεκατομμύρια δολάρια και διασώθηκαν. Ήταν σημαντική αιτία στην προσπάθεια διάσωσής

τους. Τα ποσά αυτά αντιστοιχούν σε μια δόση, σε σχέση με τις δανειακές συμβάσεις που έχει συνάψει σήμερα η χώρα μας. Ας αναλογιστούμε, δηλαδή, αυτήν τη διάσταση.

Θυμίζω λοιπόν, ότι με την εκταμίευση της έκτης δόσης, η Ελλάδα θα έχει λάβει από τους διεθνείς της εταίρους και δανειστές ήδη, περίπου το ποσό των 70 δισεκατομμυρίων ευρώ μέχρι τώρα, ένα ποσό πολλαπλασιάζει πολύ μεγαλύτερο από αυτό που έλαβαν άπαξ και διά παντός οι χώρες που προανέφερα. Και βρισκόμαστε ακόμα, μόνο στο μέσο της διαδικασίας εκταμιεύσεων των δόσεων αυτών, αυτών των προγραμματιζόμενων βοηθείας, χωρίς να συνυπολογίζω σε αυτά και τα οφέλη που θα προκύψουν από το λεγόμενο κούρεμα των ομολόγων, δηλαδή το μηχανισμό του PSI.

Γίνεται, λοιπόν, αντιληπτό ότι χώρες από τις ισχυρότερες στον πλανήτη, στηρίχθηκαν σε ποσά τα οποία τους διατέθηκαν από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και τα οποία ωστόσο αποτελούν κλάσμα μόνο και μάλιστα μικρό των δανειακών συμβάσεων που κατάφερε και εξασφάλισε για την Ελλάδα η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ υπό το Γιώργο Παπανδρέου. Αυτό το γεγονός δεν ήταν τυχαίο ασφαλώς και ούτε θα πρέπει να παραγνωρίζεται από τις δυνάμεις της συμπολίτευσης ή της Αντιπολίτευσης, που φοβόμαστε ότι εξακολουθούν να διακατέχονται από εξαιρετικά βραχεία πολιτική μνήμη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θέλω επίσης να επισημάνω ένα ακόμη γεγονός από την τρέχουσα επικαιρότητα των ημερών, που ούτε στερείται σημασίας ούτε ανώδυνα θα πρέπει να παραγραφεί από τη συλλογική μνήμη των πολιτών. Αυτό αφορά την, κατά τη γνώμη μου, ενορχηστρωμένη τελευταία προσπάθεια απενοχοποίησης όλων όσοι ελέγχονται και ως φυσικά πρόσωπα για το γνωστό σκάνδαλο των παράνομων ανταλλαγών της Μονής Βατοπεδίου. Αυτό, κατά τη γνώμη μου, θεωρώ ότι είναι απαράδεκτο, αποτελεί προσβολή ακόμη και στην κοινή λογική, αλλά σίγουρα και στο κοινό περί δικαίου αίσθημα των πολιτών που, ας έχουν υπ' όψιν τους, είναι περισσότερο ισχυρό απ' όσο νομίζουν ορισμένοι άσχετοι και αφελείς. Ωστόσο έχω εμπιστοσύνη στη δικαιοσύνη της χώρας μας, ότι παρά τις φιλικές και εργώδεις προσπάθειες ορισμένων τελευταία, θα κρίνει ανερίπταστη με καθαρή ματιά και νηφάλια, αυτό το πρωτόγνωρο, για τα δεδομένα του δικαιοπολιτικού μας συστήματος, της τελευταίας δεκαετίας, σκάνδαλο που ταλάνισε και ταλανίζει ακόμη τη χώρα μας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, από την οικονομική κρίση που μαστιάζει τη χώρα μας είναι βέβαιο ότι θα βγούμε όλοι φτωχότεροι και ως χώρα και ως λαός. Ελπίζω για το καλό των παιδιών που δεν γεννήθηκαν ακόμη, να βγούμε τουλάχιστον σοφότεροι.

Η υπερψήφιση του προϋπολογισμού του 2012 είναι δείγμα σωφροσύνης του πολιτικού μας συστήματος εν γένει και μιας καλής και ουσιαστικής προϋπόθεσης για την επιτυχία αυτής της νέας προσπάθειας, που κάνει η χώρα μας. Ψηφίζοντάς τον, σας καλώ να πράξετε το ίδιο.

Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Δημήτριο Παπουτσή, Βουλευτή Καβάλας του ΠΑΣΟΚ.

Ολοκληρώνουμε την πρωινή συζήτηση με τον Βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας Νομού Καρδίτσας, κ. Ταλιαδούρο Σπυρίδωνα.

Ορίστε, κύριε Ταλιαδούρο, έχετε το λόγο.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ: Ευχαριστώ πολύ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητούμε σήμερα τον προϋπολογισμό του 2012 εν μέσω μιας δεινής οικονομικής κατάστασης για τη χώρα μας. Επί δυο χρόνια η κυβέρνηση Παπανδρέου, με τις λαβεμένες επιλογές της, μας βύθισε πιο βαθιά στην κρίση, μια κρίση που βιώνουν καθημερινά οι πολίτες σε όλους τους τομείς της ζωής τους. Η αποτυχία είναι τραγική όχι μόνο στην οικονομία αλλά και σε κάθε τομέα. Στη δημόσια ασφάλεια με την πρωτοφανή έκρηξη της εγκληματικότητας. Στο εκπαιδευτικό σύστημα όπου οι μαθητές δεν έχουν ακόμη βιβλία. Στην υγεία με τις ελλείψεις υλικών.

Επί δυο χρόνια, η κυβέρνηση Παπανδρέου έθετε διλήμματα στην κοινωνία, για δήθεν μονοδρόμους, για να δικαιολογήσει την αποτυχημένη πολιτική της. Και όμως ακόμη και σήμερα, υπάρχει η δυνατότητα τροποποίησης του μηνιού, όπως η Πορτογαλία που μας δείχνει το δρόμο. Η κυβέρνηση Παπανδρέου, όμως,

ποτέ δεν διαπραγματεύτηκε επί της ουσίας. Επί δυο χρόνια οι πιο αδύναμοι οικονομικά πολίτες βιώνουν την πιο σκληρή και άδικη πολιτική με ορίζοντες περικοπές μισθών και συντάξεων. Με την αδιάκοπη φοροκαταίγίδα, εκατοντάδες χιλιάδες συνάνθρωποί μας οδηγούνται στην απόγνωση. Επί δυο χρόνια το κύρος της χώρας καταρρακώνεται, η εθνική μας αξιοπρέπεια πληγώνεται.

Τα στοιχεία για την οικονομία της πατρίδας μας αποτυπώνουν τη βαθύτατη ύφεση που βιώνουμε. Είναι χαρακτηριστικό ότι το ΑΕΠ μειώνεται διαρκώς. Η ανεργία αυξάνει διαρκώς. Τα στοιχεία είναι καταλυτικά. Η αρχική πρόβλεψη για μείωση του ΑΕΠ κατά 3,8%, η οποία περιλαμβανόταν στο επικαιροποιημένο μνημόνιο του Ιουλίου του 2011, αποδείχθηκε μη ρεαλιστική. Το ΑΕΠ σε σχέση με το 2010, το πρώτο τρίμηνο του 2011 παρουσίασε μείωση κατά 8% και το δεύτερο τρίμηνο σχεδόν κατά 7%. Η ύφεση διογκώθηκε. Το έλλειμμα δεν μειώθηκε αλλά αντίθετα αυξήθηκε κατά 15%. Ανάπτυξη δεν υπήρξε. Όλα τα μεγάλα έργα σταμάτησαν. Όλες οι επενδύσεις με κοινοτικούς πόρους δεν γίνονται. Είναι χαρακτηριστικό ότι τα δημόσια έσοδα είναι μειωμένα κατά 4%, ενώ προβλεπόταν αύξηση κατά 8,5%. Αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής είναι η εκτόξευση του χρέους στα ύψη. Εκτοξεύτηκε κατά 62% και φτάνει σήμερα στα 360 δισεκατομμύρια ευρώ, δηλαδή στο 165% του ΑΕΠ από 125 που ήταν πριν από δυο χρόνια.

Ανεργία. Από τετρακόσιους εξήντα δυο χιλιάδες άνεργους το πρώτο τρίμηνο του 2009, φτάσαμε σήμερα, στο δεύτερο τρίμηνο του 2011, στις οκτακόσιες είκοσι τρεις χιλιάδες με διαρκώς αυξητικές τάσεις. Άλλωστε η Τράπεζα της Ελλάδος εκτιμά ότι το μέσο ποσοστό ανεργίας το 2011, θα αγγίξει το 17%, ενώ το 2012 θα αυξηθεί. Και αυτό φοβούμαι ότι θα έχει σοβαρές επιπτώσεις στην κοινωνική συνοχή της πατρίδας μας.

Καμία προσπάθεια ουσιαστικής αποκρτικοποίησης δεν έχει γίνει. Τα έσοδα από το ΦΠΑ καταρρέουν. Και είναι χαρακτηριστικό ότι η ενδιάμεση έκθεση της Τράπεζας της Ελλάδος αναφέρει ότι σήμερα δεκαεπτά μήνες μετά την εφαρμογή του μνημονίου, η ύφεση είναι βαθύτερη, είναι μεγαλύτερης διάρκειας από ό,τι αναμενόταν και οι μεσοπρόθεσμες προβλέψεις για την ανάπτυξη, αναθεωρούνται όχι προς τα πάνω αλλά προς τα κάτω. Έτσι η δυναμική του δημοσίου χρέους παραμένει δυσμενής.

Αυτός ο φαύλος κύκλος της ύφεσης, της ανεργίας, του χρέους είναι συνέπεια αυτών που είπα πριν, των άγριων περικοπών στους μισθούς, στις συντάξεις, στα επιδόματα και βεβαίως και στις δημόσιες επενδύσεις και από την άλλη πλευρά, στη συνεχή αύξηση των άμεσων και έμμεσων φόρων.

Η κριτική μας για την πολιτική που εφαρμόστηκε τα δυο τελευταία χρόνια, παραμένει ισχυρή και δυστυχώς επαληθεύεται. Το αναπόφευκτο κούρεμα του χρέους κατά 50%, αποδεικνύει την αποτυχία της πολιτικής που μέχρι σήμερα εφαρμόστηκε.

Η Νέα Δημοκρατία στο πλαίσιο αυτής της δεινής οικονομικής κατάστασης και εν μέσω των αρνητικών εξελίξεων σε ευρωπαϊκό επίπεδο, που προέκυψαν για τη χώρα μας, επέδειξε σοβαρότητα και υπευθυνότητα, έβαλε πλάτες για την πατρίδα μας, προκειμένου να μην οδηγηθούμε σε ακυβερνησία, κάτι που θα είχε απρόβλεπτες συνέπειες για τη χώρα μας σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Και στο πλαίσιο αυτό στηρίξαμε τη μεταβατική Κυβέρνηση υπό τον κ. Παπαδήμο με ψήφο εμπιστοσύνης, ώστε να φέρει εις πέρας συγκεκριμένη αποστολή και να πετύχει τους στόχους, όπως είναι η παύση της αμφισβήτησης της παραμονής της Ελλάδας στην Ευρωζώνη, η ψήφιση και εφαρμογή της δανειακής σύμβασης και στη συνέχεια η άμεση διενέργεια εκλογών.

Η ψήφος που δίνουμε, παρ'ότι δεν συμμετείχαμε στην κατάρτισή του προϋπολογισμού, ακολουθεί την ίδια λογική, ακολουθεί τη λογική της ψήφου εμπιστοσύνης αποδεικνύοντας για μια ακόμα φορά την υπεύθυνη στάση της Νέας Δημοκρατίας με αποκλειστικό γνώμονα το συμφέρον της πατρίδας μας.

Εξάλλου η προσήλωση και η επίτευξη δημοσιονομικών στόχων αποτελεί την απαραίτητη προϋπόθεση για την επανεκκίνηση της οικονομίας. Χρειαζόμαστε να πετύχουμε πρωτογενές πλεόνασμα, να μειωθεί το δημοσιονομικό έλλειμμα και το χρέος, να έχουμε εξορθολογισμό των δαπανών και αύξηση της ανταγωνιστικότητας. Είναι οι στόχοι που όλοι πρέπει να στηρίζουμε.

Παράλληλα πρέπει να στηριχθούν οικονομικά, τομείς στους

οποίους μπορεί η πατρίδα μας να βασιστεί, για να οδηγηθούμε σε μια αναπτυξιακή τροχιά. Τέτοιοι τομείς είναι η παιδεία, ο πολιτισμός, η ναυτιλία, ο τουρισμός και βεβαίως η αγροτική οικονομία. Σε αυτούς τους τομείς έχουμε συγκριτικά πλεονεκτήματα και οφείλουμε πάση θυσία να τα αξιοποιήσουμε. Πώς; Επενδύοντας σε αυτούς τους τομείς.

Συναισθανόμενοι επομένως την ευθύνη μας απέναντι στους Έλληνες πολίτες, απέναντι στην πατρίδα μας, ψηφίζουμε τον προϋπολογισμό του 2012, στο πλαίσιο της στήριξης της μεταβατικής Κυβέρνησης, προκειμένου να οδηγηθεί η πατρίδα μας με ομαλότητα στη διεξαγωγή των εκλογών, οι οποίες και αποτελούν τη μόνη λύση για την έξοδο από τα σημερινά αδιέξοδα και τη δυνατότητα να εκφραστεί ο ελληνικός λαός επί τη βάσει συγκεκριμένων προτάσεων, σκοπών και στόχων.

Σας ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Ταλιαδούρο.

Κύριοι και κύριοι συνάδελφοι, στο σημείο αυτό θα διακόψουμε τη συνεδρίαση για τις 18.30'.

(ΔΙΑΚΟΠΗ)

(ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, επαναλαμβάνεται η διακοπή συνεδρίασης.

Το λόγο έχει ο Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. Αναστάσιος Κουράκης.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η κυρία Υπουργός στη χθεσινή ομιλία της, εξέθεσε τη δυσχερή θέση της να είναι Υπουργός, με τις πλέον μειωμένες δαπάνες για την παιδεία, της τελευταίας πεντηκονταετίας. Ωστόσο πρέπει να πούμε ότι η ευθύνη γι' αυτήν την κατάσταση, ανήκει και στην ίδια, αλλά και στους λοιπούς συναδέλφους της που υιοθέτησαν την πολιτική του μνημονίου μ' αυτές τις επιπτώσεις στον ελληνικό λαό.

Σχετικά με την παιδεία, η Σύνοδος των Πρυτάνεων υπολόγισε ότι στο 50% θα ανέλθει σήμερα, η περικοπή των δημοσίων δαπανών για τα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, που προφανώς θα έχει τρομακτικές επιπτώσεις στην υποβάθμιση της ποιότητας των παρεχόμενων υπηρεσιών.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ότι το 2012 κανένα Ανώτατο Εκπαιδευτικό Ίδρυμα δεν θα έχει πρόσβαση στις διεθνείς βιβλιοθήκες για τις οποίες απαιτείται συνδρομή και αυτό, γιατί οι μειωμένοι προϋπολογισμοί δεν επιτρέπουν στα ιδρύματα να τις πληρώσουν. Καταλαβαίνετε, βέβαια, ότι χωρίς αυτήν τη δυνατότητα έχουμε μια πολύ μεγάλη υποβάθμιση όχι μόνο του επιπέδου λειτουργίας των διδασκόντων, αλλά και των φοιτητών.

Πρέπει να πούμε ότι έχει γίνει ήδη, μια πολύ μεγάλη περικοπή στους επιστημονικούς συνεργάτες με το ν. 407 σε επίπεδο 60%-70%. Καταλαβαίνετε ότι η αναστολή αυτών των διορισμών έχει τρομακτικές επιπτώσεις στο επίπεδο των παρεχόμενων υπηρεσιών.

Πρέπει να πούμε ότι ακόμα και σήμερα και παρά τις επανειλημμένες διαβεβαιώσεις, χίλιοι εκπαιδευτικοί ΔΕΠ οι οποίοι έχουν εκλεγεί και περιμένουν το διορισμό τους, αυτήν τη στιγμή είναι σε αναμονή. Επαναλαμβάνω, παρά τις επανειλημμένες διαβεβαιώσεις σ' αυτήν εδώ την Αίθουσα, από τα χείλη Υφυπουργών και της ίδιας της κυρίας Υπουργού. Η τελευταία υπόσχεση είναι ότι θα διοριστούν τετρακόσιοι εξ αυτών στις αρχές του νέου έτους.

Πρέπει να γνωρίζετε ότι πάρα πολλά Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα είναι σε διαδικασία αναστολής της λειτουργίας, όπως είναι το Γεωπονικό Πανεπιστήμιο, αδυνατώντας να εκπληρώσει στοιχειωδώς τις λειτουργίες του. Το Πανεπιστήμιο είναι σε αναστολή.

Δραματική είναι η επίπτωση και στο επίπεδο των κοινωνικών παροχών στους φοιτητές-σπουδαστές που προέρχονται από αδύναμα κοινωνικά στρώματα. Το τελευταίο κρούσμα είναι η εσπευσμένη μεταφορά της δαπάνης για τις φοιτητικές εστίες, από το Εθνικό Ίδρυμα Νεότητας στα πανεπιστήμια, τα οποία όμως δεν μπορούν να χρηματοδοτήσουν τη λειτουργία τους και

χωρίς να ληφθεί υπ' όψιν η μείωση του προσωπικού λόγω εφεδρείας, που αναπόφευκτα θα έρθει.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σήμερα η Βουλή συζητά τον προϋπολογισμό του 2012, έναν προϋπολογισμό που βυθίζει την ελληνική κοινωνία ακόμα περισσότερο μέσα στην ύφεση. Η παιδεία και γενικότερα η εκπαίδευση πληρώνει αυτήν τη διαδικασία και ιδιαίτερα οι λειτουργοί της εκπαίδευσης. Σκεφθείτε ότι με το ενιαίο μισθολόγιο που ψηφίστηκε σ' αυτήν εδώ την Αίθουσα, πριν από λίγες μέρες, ο νεοδιοριζόμενος δάσκαλος λαμβάνει το μισθό των 650 ευρώ. Αν αφαιρέσουμε και τις εισφορές στο ΙΚΑ, μιλούμε για 550 ευρώ. Μ' αυτούς τους δημοσίους λειτουργούς, με εφεδρείες και χωρίς προσλήψεις, κυρίες και κύριοι της Κυβέρνησης, θα φτιάξετε το μοντέρνο ηλεκτρονικό νέο σχολείο και το σύνθημα «πρώτα ο μαθητής»; Θα έλεγα ότι με τέτοιους μισθούς δεν θα λιποθυμούν μόνο τα παιδιά, αλλά και οι δάσκαλοί τους και οι εκπαιδευτικοί.

Σήμερα η δαπάνη για τη λειτουργία των σχολείων, μετακυλίζεται στους δήμους οι οποίοι θα αναζητήσουν ιδιωτικές επιχειρήσεις και χορηγούς, για να μπορέσουν να ανταποκριθούν στα καθηκόντά τους. Σε τελευταία ανάλυση, έχουμε μια μετακύλιση του κόστους λειτουργίας του σχολείου για μία ακόμα φορά, στον οικογενειακό προϋπολογισμό.

Πρέπει να γνωρίζουμε ότι σοβαρότατες λειτουργίες το προηγούμενο διάστημα έχουν καταργηθεί, όπως είναι η πρόσθετη διδακτική στήριξη στο λύκειο και η ενισχυτική διδασκαλία στο γυμνάσιο. Οι αθλητικές τάξεις, τα αθλητικά σχολεία και τα ολοήμερα δημοτικά σχολεία έχουν περάσει στο περιθώριο. Τώρα με τα νέα προγράμματα καταργείται η διδασκαλία των καλλιτεχνικών, η πολιτική αγωγή και η πληροφορική στο λύκειο, μαθήματα απολύτως απαραίτητα για τη μορφωτική συγκρότηση των νέων. Αυτό είναι το νέο σχολείο της κυρίας Υπουργού. Έχουμε μια υποβάθμιση των σχολείων της δεύτερης ευκαιρίας και έχουν κλείσει είκοσι δύο από τα πενήντα οκτώ κέντρα περιβαλλοντικής εκπαίδευσης.

Όσον αφορά τους διορισμούς των εκπαιδευτικών, που είναι σε άθλια κατάσταση, ζητούμε να σταματήσει ο εμπαιγμός των εκπαιδευτικών που έχουν θεμελιώσει δικαίωμα διορισμού και έπρεπε να είναι διορισμένοι εδώ και τρία χρόνια. Ζητούμε να προσληφθούν αμέσως οι διοριστέοι εκπαιδευτικοί όλων των κλάδων και όλων των κατηγοριών, δηλαδή ΑΣΕΠ, πίνακες προπληρεσίας με αναγνώριση και αυτής που διανύθηκε και μετά το ν. 3848/2010.

Όσον αφορά τον πολιτισμό, εκεί η κατάσταση είναι δραματική. Από τα 647 εκατομμύρια που είχαν προϋπολογιστεί για την προηγούμενη χρονιά, απορροφήθηκαν 534 εκατομμύρια και τη νέα χρονιά θα έχουμε ακόμα λιγότερα.

Ο τομέας του σύγχρονου πολιτισμού πλήττεται επίσης πάρα πολύ. Στο σημείο αυτό, θα ήθελα να θυμίσω ότι γνωστοί φορείς του σύγχρονου πολιτισμού με μεγάλη πολιτιστική παρουσία, όπως το Θεατρικό Μουσείο και η Πειραματική Σκηνή Θεσσαλονίκης, αναστέλλουν τη λειτουργία τους και οδηγούνται σε κλείσιμο λόγω χρεών.

Μεγάλοι πολιτιστικοί οργανισμοί με τεράστιο πολιτιστικό έργο, όπως το Εθνικό Θέατρο, η Εθνική Λυρική Σκηνή και το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος δεν χρηματοδοτούνται επαρκώς και τακτικά, με αποτέλεσμα να αντιμετωπίζουν τεράστια λειτουργικά προβλήματα και οι εργαζόμενοι να μένουν απλήρωτοι για μεγάλα χρονικά διαστήματα.

Πρόσφατα έγινε μια επιχορήγηση συνολικού ύψους 10 εκατομμυρίων ευρώ, σε ορισμένους φορείς και θέλουμε να πιστεύουμε ότι αυτή θα συνεχιστεί, γιατί διαφορετικά υπάρχει ένα ζήτημα που έγκειται στο με ποια κριτήρια έχουν επιλεγεί και ποιοι πολιτιστικοί φορείς.

Πολύ σύντομα θέλω να πω ότι με τη νέα υποχρηματοδότηση έχουμε το θάνατο του ερασιτεχνικού αθλητισμού, ο οποίος είναι ένα δημόσιο αγαθό και πρέπει να προστατεύεται και να καλλιεργείται από την πολιτεία, όπως προβλέπεται από το Σύνταγμα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Αντιπροέδρου)

Τελειώνω σε μισό λεπτό, κυρία Πρόεδρε.

Έχουμε 51% μείωση στο φετινό προϋπολογισμό, δηλαδή στον

προϋπολογισμό του 2011 και αυτή η διαδικασία δυστυχώς, συνεχίζεται και στον προϋπολογισμό του 2012, με αποτέλεσμα αθλητικές ομοσπονδίες και ερασιτεχνικά σωματεία να φυτοζωούν και να ετοιμάζονται να βάλουν λουκέτο, ενώ αθλητικές εγκαταστάσεις οδηγούνται σε κλείσιμο.

Πρέπει να επισημανθεί ότι το τρέχον έτος κανένα σωματείο από τα επτά χιλιάδες σωματεία δεν πήρε επιχορήγηση. Έχουμε μια μείωση στον αριθμό των ελέγχων, στο τομέα του ντόπινγκ και καταλαβαίνετε ότι αυτό έχει τρομακτικές επιπτώσεις στην ποιότητα του αθλητισμού. Η φυσική αγωγή και ο αθλητισμός φυτοζωούν, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας μετατρέπονται σε εφιάλτη ανεργίας και σε ανασφάλεια χιλιάδων εργαζομένων.

Εδώ θα ήθελα να σημειώσω την Ομοσπονδία και την Ελληνική Παραολυμπιακή Επιτροπή, όπου αθλούνται τα άτομα με αναπηρίες και αν δεν χρηματοδοτηθούν έγκαιρα, δεν θα μπορέσουν να συμμετέχουν στους Ολυμπιακούς Αγώνες της επόμενης χρονιάς στο Λονδίνο.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να πω ότι ο ελληνικός λαός πρέπει να γνωρίζει ότι από το σύνολο των κρατικών δαπανών, το 71% πηγαίνει στους τόκους, στα χρεολύσια και την ενίσχυση των τραπεζών και μόλις το 11% των δαπανών αφορά μισθούς και συντάξεις του δημοσίου και 10% την υγεία, την παιδεία, τα ασφαλιστικά ταμεία και τις συγκοινωνίες.

Θα έλεγα ότι αποδίδει απολύτως την κατάσταση, μία γελοιογραφία του Ζερβού που δημοσιεύθηκε. Πρόκειται για μια σχολική τάξη όπου ο δάσκαλος λέει το γνωστό που ξέρουμε όλοι «όταν ανοίγει ένα σχολείο, λένε ότι κλείνει μια φυλακή». Και ρωτάει τα παιδιά ο δάσκαλος: «Τι συμβαίνει παιδιά, όταν κλείνουμε χίλια σχολεία;». Και μία μαθήτριά απαντά: «Σώζουμε τις τράπεζες, κύριε». Και λέει ο δάσκαλος: «Μπράβο, Αννούλα». Κάθε ομοiotητα είναι εντελώς συμπτωματική.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Και εμείς σας ευχαριστούμε.

Το λόγο έχει τώρα ο Βουλευτής Σερρών του ΠΑΣΟΚ κ. Μιχαήλ Τζελέπης.

ΜΙΧΑΗΛ ΤΖΕΛΕΠΗΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητάμε σήμερα τον προϋπολογισμό του 2012 μέσα σε ένα αβέβαιο και δυσμενές περιβάλλον για την ελληνική οικονομία. Συζητάμε τον προϋπολογισμό με την κοινωνία σε έκτακτες συνθήκες πίεσης και με συσσωρευμένη οργή, σε μια καθοριστική στιγμή για τη συνοχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και για την ύπαρξη του ίδιου του ευρώ, αλλά και σε ένα διεθνές οικονομικό περιβάλλον που συνεχώς επιδεινώνεται.

Όλα αυτά επιβεβαιώνονται και από την τελευταία εξαμηνιαία έκθεση του ΟΟΣΑ, η οποία μεταξύ άλλων, προβλέπει πως η παγκόσμια οικονομία έχει επιδεινωθεί σημαντικά στο τελευταίο εξάμηνο, με μείωση της ανάπτυξης εναντί των προβλέψεων του Μαΐου. Το ίδιο ισχύει και για το χώρο της Ευρωζώνης. Έχουμε επιβράδυνση του ρυθμού ανάπτυξης φέτος και αύξηση της ανεργίας. Για τη χώρα μας προβλέπει συρρίκνωση της ελληνικής οικονομίας και για το 2012 και ισχνότατη ανάπτυξη μόλις 0,5 το 2013.

Μάλιστα ο ΟΟΣΑ εκτιμά –και το τονίζω αυτό– πως με δεδομένη την απουσία αποφασιστικής δράσης εκ μέρους των ηγετών της Ευρωζώνης, στην παρούσα φάση μόνο η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα έχει τη δύναμη να αναχαιτίσει την κρίση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτά δεν τα λέει Έλληνας πολιτικός ή Έλληνας αξιωματούχος, αλλά η επίσημη έκθεση ενός διεθνούς οργανισμού, που έχει τριάντα τέσσερις χώρες ως μέλη του. Και αντί αυτό να αποτελέσει το ύστατο σημείο αντίδρασης από μέρους των ηγετών της Ευρωζώνης, για άμεση λήψη μέτρων, που θα ηρεμούσε τις αγορές, ακούμε και πάλι για άρνηση έκδοσης ευρωομολόγου, για αδράνεια και εποπτικό χαρακτήρα της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, για σκληρή δημοσιονομική πειθαρχία, για αυτόματη τιμωρία σε περίπτωση εκτροχιασμού, για ευρωπαϊκά δικαστήρια, για μείωση κυριαρχικών δικαιωμάτων, για άμεση επέμβαση στην κατάρτιση των κρατικών προϋπολογισμών.

Αλήθεια, πού είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση της αλληλεγγύης; Πού πάμε; Ποιος και πού μας οδηγεί; Τι σκοπό έχει η δημοσιονομική πειθαρχία χωρίς τους λαούς; Πού είναι εκείνα τα ευδιάκριτα όρια που ξεχωρίζουν τα έθνη και τις παραδόσεις τους; Χαμένα όλα στο βωμό του χρέους; Ποιου χρέους; Αυτού που συσώρευσαν τα πλεονασματικά κράτη του βορρά, πουλώντας στα κράτη του νότου, που κινήθηκαν καταναλώνοντας τα αγαθά τους;

Δυστυχώς ευελπιστούμε ως χώρα αλλά και ως Ενωμένη Ευρώπη, στη σωτηρία μόνο για ένα λόγο: Την ύστατη ώρα οι ηγέτες της Ευρώπης να αφυπνιστούν, όχι γιατί θα καταλάβουν, αλλά επειδή θα φοβηθούν.

Και ερωτώ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι: Για όλα αυτά ευθύνεται η Ελλάδα και τα κακά δημοσιονομικά της; Εμείς φταίμε για τα χάλια της Ιρλανδίας, της Πορτογαλίας, της Ισπανίας, της Ιταλίας και του Βελγίου; Είναι για να γραφτεί στα παγκόσμια χρονικά, πώς μπόρεσε το 2,7% του ΑΕΠ της Ευρώπης να ταρακουνήσει συθέμελα το συμπαγές κατά τα άλλα 97%.

Έπρεπε να κινδυνεύουν τα ΑΑΑ της Γαλλίας, να φθάσει ο δανεισμός της Γερμανίας στο 2%, για να μπει στην κουβέντα η έκδοση ευρωμολόγου και η ενεργοποίηση της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, γεγονός που μοιάζει πια μονόδρομος για την επίλυση της κρίσης του ευρώ. Μέχρι και ο Ευρωπαίος Οικονομικός Επίτροπος, αυτός που μας έλεγε «καλή δύναμη και καλό κουράγιο», έχει καταλάβει τώρα πως το πρόβλημα είναι συστημικό στη δομή και λειτουργία της Ευρώπης. Τι ειρωνεία, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι;

Κι όλα αυτά που προανέφερα τα είπα, για να καταδείξω σε ποιο περιβάλλον και υπό ποιες προϋποθέσεις λειτουργούσε επί δύο χρόνια, η Κοινοβουλευτική Ομάδα της Πλειοψηφίας, ποιες πιέσεις δεχόταν και με ποιες στρεβλώσεις πάλευε, όπου πρώτη θέση είχε ο αντιπολιτευόμενος λαϊκισμός των παροχών, όταν η δεινή οικονομική κατάσταση της χώρας άλλα επιτάσσει. Στην προσπάθεια αυτή έγιναν και λάθη. Στόχος, όμως, ήταν να κρατήσουμε την οικονομία όρθια, χωρίς να αφήσουμε τη χώρα να χρεοκοπήσει.

Εδώ θα ήθελα να πω και να τονίσω γι' αυτούς οι οποίοι είχαν θέσεις ευθύνης από κυβερνητικούς θώκους, ότι καλό είναι σήμερα στην Κυβέρνηση συνεργασίας να κοιτάξουν πραγματικά το σημαντικό έργο, το οποίο έχουν μπροστά τους και όχι με οβιδιακές μεταμορφώσεις να θέλουν πάλι να μας επανεκκινήσουν πολιτικά.

Σίγουρα πρέπει να γίνουν ακόμη πολλά, να προχωρήσουν όλες οι απαραίτητες διαρθρωτικές αλλαγές: να επέλθει δημοσιονομική εξυγίανση, να υποχωρήσει η ύφεση για να επανέλθει η χώρα σε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης, να βγούμε το συντομότερο δυνατό σε πρωτογενές πλεόνασμα, ώστε να μειώσουμε τον κίνδυνο συνεχούς εξάρτησης με όλα τα δυσμενή αποτελέσματα που βιώνει σήμερα ο δοκιμαζόμενος ελληνικός λαός.

Θα ήθελα, επίσης, να υπενθυμίσω τη δέσμευση του Υπουργού Οικονομικών σε σχέση με την εξίσωση πετρελαίου θέρμανσης και κίνησης, που προβλέπεται μέσα στο 2012, πως θα υπάρξει άμεσα μηχανισμός επιστροφής για τα νοικοκυριά της Βορείου Ελλάδος, καθώς και αγροτικό πετρέλαιο. Αυτό πρέπει να το δούμε από αυτήν την Κυβέρνηση.

Εδώ, όμως, χρειάζεται προσοχή. Όλα αυτά πρέπει να γίνουν με τρόπο που να μην κινδυνέψει η κοινωνική συνοχή: Να προστατευτούν οι αδύναμες κοινωνικές ομάδες. Να υπερισχύσει το κράτος δικαίου έναντι της ανομίας. Να ψηφιστεί ένα ενιαίο φορολογικό σύστημα, ώστε να παταχθεί η φοροδιαφυγή και να επιμεριστούν τα βάρη αναλογικά των εισοδημάτων. Να τιμωρηθούν παραδειγματικά σε όποιες θέσεις κι αν βρίσκονται, όσοι εκμεταλλεύτηκαν οποιοδήποτε μέσο άνομου πλουτισμού εις βάρος του κοινωνικού συνόλου. Κι αυτό αποτελεί απαίτηση της συντριπτικής πλειοψηφίας του ελληνικού λαού. Έτσι μόνο θα πειστούν οι πολίτες ότι υπάρχει προοπτική για να δημιουργηθούν συνθήκες σταθερότητας, διότι χωρίς σταθερότητα και συναίνεση των πολιτών, κανένας δημοσιονομικός στόχος δεν μπορεί να επιτευχθεί.

Σχετικά με την τήρηση του Συμφώνου της 26ης Οκτωβρίου, σε ό,τι αφορά τη χώρα μας, έχει δυο βασικά σκέλη:

Πρώτον, το κούρεμα του ελληνικού χρέους προς του ιδιώτες,

την εθελοντική συμμετοχή των ιδιωτών.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θέση μου είναι πως θα μπορούσαν να εξαιρεθούν τα ομόλογα των δημοσίων ταμείων από το PSI, όπως έγινε και για τα ομόλογα των υπόλοιπων κρατών και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Άλλωστε αυτή η δράση αφορά ιδιώτες και όχι κρατικούς οργανισμούς.

Δεύτερον, η επανακεφαλαιοποίηση των ευρωπαϊκών τραπεζών. Τέθηκε, λοιπόν, ως όρος να φθάσουν οι τράπεζες στο 9% του ποσοστού των κεφαλαίων τους, ως προς τα ανοίγματά τους, χωρίς όμως να προσδιορίζεται πώς θα επιτευχθεί αυτό: Δηλαδή, αλλάζοντας τον αριθμητή ή τον παρονομαστή; Και τι έκαναν οι τραπεζίτες; Στον κίνδυνο να χάσουν τον έλεγχο των τραπεζών τους και έχοντας μάλιστα μπροστά τους έναν ολόκληρο χρόνο αντίδρασης, ήδη άρχισαν να μειώνουν μόνο τον αριθμητή, δανείζοντας ακόμη λιγότερα χρήματα στα νοικοκυριά και στους επιχειρηματίες. Αυτό επιβάρυνε ακόμη περισσότερο την πραγματική οικονομία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το διακύβευμα αυτής της ψηφοφορίας δεν είναι αν είμαστε εμείς συνεπείς στην ψήφιση του παρόντος προϋπολογισμού, αλλά δυστυχώς και για πρώτη φορά στη νεότερη ιστορία του τόπου, αν μας το επιτρέπουν οι διεθνείς οικονομικές συγκυρίες.

Λέω «ΝΑΙ» στην ψήφιση του προϋπολογισμού με την επισημάνση όμως, για να παραμείνουμε στον ευρωπαϊκό προσανατολισμό της χώρας και στο ευρώ ως ισότιμο και βιώσιμο κράτος -μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και όχι ως μη βιώσιμο προτεκτοράτο.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Το λόγο έχει ο Βουλευτής Α' Αθηνών του ΠΑΣΟΚ κ. Σπυρίδων Κουβέλης.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κυρία Πρόεδρε.

Κύριοι Υπουργοί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στην ομιλία μου στη συνεδρίαση για την ψήφο εμπιστοσύνης στην Κυβέρνηση, είχα πει ότι η Ελλάδα διέρχεται μια περίοδο πολέμου και αυτό είναι εμφανές αν δει κανείς ότι δεχόμαστε επιθέσεις από τις αγορές, ότι υπάρχει μία αμφισβήτηση της θέσης της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και κεκτημένων όπως η συμμετοχή στο ευρώ, αλλά και μια σειρά από συνεπακόλουθες απειλές, οι οποίες μπορεί να μη γίνονται με τις γνωστές διαδικασίες του παραδοσιακού, να το πούμε έτσι, πολέμου, αλλά που όμως είναι πολύ υπαρκτές και που προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την αδύναμη θέση στην οποία βρέθηκε η χώρα μας.

Θυμίζω ότι στη συζήτηση για τη νέα Κυβέρνηση είχα δώσει ψήφο εμπιστοσύνης, ακριβώς ζητώντας από το νέο Πρωθυπουργό να κάνει ό,τι είναι απαραίτητο, για να βγάλει τη χώρα από το μάτι του κυκλώνα, να μπορέσει να σταθεροποιήσει και πάλι τη θέση της Ελλάδας.

Αυτή η κατάσταση έκτακτης ανάγκης πρακτικά και ουσιαστικά, δεν μου επιτρέπει να αμφισβητήσω το αν μπορώ ή όχι να ψηφίσω τον προϋπολογισμό. Θεωρώ αναγκαίο να ψηφιστεί ο προϋπολογισμός και εξηγώ γιατί.

Από τη μια πλευρά, μια άρνηση ψήφου πιστεύω ότι αν μπορούσε να οδηγήσει στην απόρριψη του προϋπολογισμού, ουσιαστικά θα δημιουργούσε ένα ακόμη σοκ στην ελληνική οικονομία και θα ξεκινούσε μάλλον την τελευταία πράξη του δράματος της πτώχευσης της Ελλάδας και της εξόδου από το ευρώ. Άρα αυτό είναι κάτι το οποίο δεν πρέπει καν να συζητάμε.

Από την άλλη πλευρά, θα μπορούσε κανείς να αρνηθεί την ψήφο, ξέροντας ότι εκ του ασφαλούς, ούτως ή άλλως, θα ψηφιστεί από την ευρύτερη Πλειοψηφία που στηρίζει την Κυβέρνηση συνεργασίας. Θεωρώ, όμως, ότι κάτι τέτοιο –για να χρησιμοποιήσω έναν όρο που εισήχθη πρόσφατα στο ελληνικό Κοινοβούλιο– είναι τσάμπα μαγκιά και εγώ δεν θέλω να κάνω τον τσάμπα μάγκα.

Υπό κανονικές συνθήκες, όμως, έναν τέτοιο προϋπολογισμό δεν θα τον ψήφιζα και να σας εξηγήσω γιατί. Πέραν του ότι περιλαμβάνει μια σειρά από φορολογικά μέτρα που θα επιβαρύνουν ακόμη περισσότερο τη δυσχερή θέση των μεσαίων και κατώτερων οικονομικά εισοδηματικών στρωμάτων της χώρας μας, δημιουργεί και δύο συνθήκες οι οποίες είναι πολύ δύσκολες

και πιθανώς πολύ επικίνδυνες:

Η μία είναι ότι υπάρχει ένας ορατός κίνδυνος κοινωνικής αναταραχής και η δεύτερη είναι ότι οδηγεί σε μεγάλο ποσοστό σε μια έξοδο από την Ελλάδα των ικανότερων νέων Ελλήνων, που ψάχνουν για ένα καλύτερο παρόν και μέλλον.

Όμως, ακόμη περισσότερο απ' αυτά, θεωρώ ότι ο προϋπολογισμός αυτός, πέρα από τη σημαντική προσπάθεια αύξησης των εσόδων, την οποία σκιαγραφεί, δεν περιλαμβάνει την περιγραφή ενός ουσιαστικού σχεδίου αναπτυξιακής πορείας της χώρας και στις σημερινές συνθήκες, εγώ θα ήθελα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έναν προϋπολογισμό που θέτει τις βάσεις για αξιοποίηση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων της χώρας μας, των φυσικών πόρων, ιδιαίτερα των ανανεώσιμων, του φυσικού κάλλους, της γεωγραφικής και γεωπολιτικής θέσης της Ελλάδας και φυσικά της δημιουργικότητας των Ελλήνων. Όλα αυτά λείπουν από τον προϋπολογισμό που συζητάμε.

Θέλω εδώ να πω ότι η ανάπτυξη, κατά τη δική μου τουλάχιστον αντίληψη, δεν έρχεται αυτόματα από την ενίσχυση της ρευστότητας στην αγορά. Μόνη η ενίσχυση της ρευστότητας δεν αρκεί, αν δεν υπάρχει αναπτυξιακό σχέδιο, να κάνει κάτι άλλο πέραν τού να τονώσει την κατανάλωση. Και όλοι ξέρουμε τι αποτέλεσμα έχει αυτό. Και γι' αυτό πιστεύω ότι, αντί να ακούμε την ίδια ιστορία, που ακούμε εδώ και πολύ καιρό, για τα δισεκατομμύρια που θα πέσουν από το ΕΣΠΑ στην αγορά, καλό θα ήταν να εξηγήσει ο αρμόδιος Υπουργός ποιο είναι το αναπτυξιακό σχέδιο που θα εξυπηρετήσει την αξιοποίηση των κοινοτικών πόρων.

Μαζί μ' αυτό υπάρχει και μια σειρά από άλλα αναπτυξιακά θέματα που πιστεύω ότι θα έπρεπε να είναι στον προϋπολογισμό. Παρ' όλα αυτά, έτσι κι αλλιώς νομίζω ότι είναι έργο και αυτής της Κυβέρνησης να τα προχωρήσει και να τα συζητήσει. Είναι το σχέδιο –παίρνω την ευκαιρία να το πω, μιας και είναι εδώ μαζί με ο Υπουργός και ο Υφυπουργός του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κлиматικής Αλλαγής– ανάπτυξης των ενεργειακών δυνατοτήτων της Ελλάδας. Εννοώ δηλαδή ότι πρέπει να έχουμε έναν ενεργειακό σχεδιασμό για τα επόμενα δέκα με δεκαπέντε χρόνια, ώστε να ξέρουμε ποιες επενδύσεις επιδιώκουμε. Αυτό το συνολικό μακροχρόνιο σχέδιο δεν υπάρχει.

Πρέπει να εξηγήσουμε πώς θα στρέψουμε τον πρωτογενή τομέα σε προϊόντα ποιότητας, με σωστή πιστοποίηση, τυποποίηση κι άνοιγμα στις άλλες παγκόσμιες αγορές. Να δώσουμε κίνητρα στους νέους για να αναπτύξουν πρωτοβουλία και επιχειρηματικότητα. Κι αυτό όχι απαραίτητα με την εκταμίευση περισσότερων πόρων, αλλά με κάποια πιο έξυπνα μέτρα, όπως είναι πιθανώς μία φορολογική και ασφαλιστική αμνηστία για νέους επιχειρηματίες για τα πρώτα χρόνια, μέχρι να σταθούν στα πόδια τους και την απλοποίηση της διαδικασίας, για να μπορεί ένας νέος να ξεκινήσει μία επιχείρηση, χωρίς να αισθάνεται ότι δεσμεύεται, με πολύ μεγάλους κινδύνους ακόμη και για την οικονομική του επιβίωση για πολλά χρόνια κ.λπ..

Επίσης, πρέπει να αξιοποιήσουμε την ελληνική τεχνογνωσία. Ίσως γνωρίζετε ότι υπάρχει ένα ελληνικό πρόγραμμα που έχει βραβευθεί από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή με το υψηλότερο βραβείο που υπάρχει, το βραβείο Descarte, για τεχνολογία παραγωγής καυσίμου υδρογόνου από ηλιακή ενέργεια και διοξείδιο του άνθρακα. Αυτό το πρόγραμμα αναγκάστηκε να εγκαταστήσει την πιλοτική του μονάδα στην Ισπανία, γιατί στην Ελλάδα αυτό δεν ήταν δυνατόν.

Ακόμη πρέπει να περιγράψουμε το τουριστικό μοντέλο, τη ναυτιλία, για την οποία είχαμε μιλήσει, για την ευκαιρία που υπάρχει, σε συνεργασία με άλλες παγκόσμιες δυνάμεις, να δημιουργήσουμε ένα κέντρο παγκόσμιας πρωτοπορίας στην Ελλάδα για θέματα ναυτιλίας, για θέματα εκπαίδευσης, για θέματα τεχνογνωσίας, νέας τεχνολογίας, αλλά και για κάτι –μέρες που είναι και όταν υπάρχει συζήτηση για την κλιματική αλλαγή– που θα μπορούσε να είναι ένα πολύ μεγάλο συγκριτικό πλεονέκτημα για την Ελλάδα: Να ορίσουμε, έχοντας γνώση του ειδικού βάρους που η χώρα μας έχει στη ναυτιλία, τους κανόνες του παιχνιδιού για το θέμα των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου από τη ναυτιλία και έτσι να είμαστε μπροστά από τον ανταγωνισμό, αντί να προσπαθούμε να αποφεύγουμε τη συζήτηση.

Υπάρχει και το θέμα της οικονομικής διπλωματίας, που είναι

πάρα πολύ σημαντικό, για να προχωρήσει η χώρα μας έξω από τα σύνορα. Φεύγοντας από το Υπουργείο Εξωτερικών είχα αφήσει ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα με περιοχές και τομείς προτεραιότητας, το οποίο είχε την καθολική αποδοχή όλων των εξαγωγικών φορέων της χώρας. Πώς θα εφαρμοστεί αυτό το σχέδιο –και το λέω σε ευήκοον ους τουλάχιστον των παρόντων Υπουργών– όταν η σχετική Γενική Διεύθυνση του Υπουργείου Εξωτερικών είναι ακέφαλη εδώ και πάρα πολλούς μήνες; Και εδώ να διευκρινίσουμε κάτι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι το να λέμε μεταξύ μας ιστορίες οι οποίες ακούγονται ευχάριστα, δεν είναι απαραίτητα καλό. Λέμε όλοι ότι οι ελληνικές εξαγωγές εκτοξεύθηκαν. Όμως πρέπει να ξέρουμε ότι οι αξίες είναι αυτές που εκτοξεύθηκαν, γιατί αυξήθηκε το τίμημα, αυξήθηκαν οι τιμές των προϊόντων κι όχι γιατί αυξήθηκαν οι απόλυτοι όγκοι.

Θα επιταχύνω λίγο, γιατί θέλω να έρθω σ' ένα συγκεκριμένο παράδειγμα αναπτυξιακού σχεδιασμού με την ευκαιρία του ότι ο Υπουργός είναι εδώ, που είναι το πρόγραμμα «ΗΛΙΟΣ». Είχαμε μία πολύ καλή συζήτηση τις προάλλες, στην αρμόδια επιτροπή κι εκεί επιβεβαιώθηκαν και κάποιες επιφυλάξεις και ανησυχίες που είχα για το πώς θα μπορέσει να εφαρμοστεί. Χάρηκα που άκουσα τον Υπουργό να αναγνωρίζει την ύπαρξη αυτών των προβλημάτων και να διαβεβαιώνει ότι λαμβάνονται πρωτοβουλίες για την επίλυσή τους. Πληροφορούμαι ότι είναι προ των πυλών –το είχε πει άλλωστε ο Υπουργός– η υπογραφή ενός μνημονίου κατανοήσης, με άλλη ευρωπαϊκή χώρα, για να προχωρήσει αυτό. Επειδή δεν έχω χρόνο δεν θα πω σε λεπτομέρειες. Όμως θα καταθέσω ένα πολύ σύντομο υπόμνημα με κάποια σημεία, που θεωρώ ότι είναι απαραίτητα, προϋποθέσεις ώστε ένα τέτοιο μνημόνιο να είναι επωφελές και για την Ελλάδα, ώστε να μην υπάρχει εκχώρηση μελλοντικών προσόδων σε βαθμό μεγαλύτερο απ' όσο χρειάζεται.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Σπυρίδων Κουβέλης καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Πριν από τρία χρόνια, έλεγα ότι αυτές τις μέρες που εγκρίνουμε τον προϋπολογισμό θα πρέπει να προσέχουμε, ώστε το αναπτυξιακό πλαίσιο να είναι τέτοιο ώστε να οδηγήσει τη χώρα σε ανάπτυξη και όχι σε πτώχευση. Δυστυχώς τότε δεν εισακούστηκαν αυτά που κι εγώ και πολλοί άλλοι έλεγαν και ήρθαμε στη σημερινή κατάσταση. Σήμερα όμως θέλω να πω ότι αν ο προϋπολογισμός που σχεδιάζουμε και η πολιτική λιτότητας και δημοσιονομικής αυστηρότητας δεν συνοδευθούν από ένα ξεκάθαρο και χαμηλού κόστους αναπτυξιακό πρόγραμμα που θα δώσει αξία στους ελληνικούς πλουτοπαραγωγικούς πόρους, αλλά αντίθετα αξιοποιήσουμε αυτούς τους πόρους άμεσα, για να συγκεντρώσουμε μόνο χρήματα για το κλείσιμο της «τρύπας» του χρέους, τότε να το ξέρουμε, αγαπητές κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι ουσιαστικά βάζουμε τις βάσεις για την επόμενη χρεοκοπία της Ελλάδας μετά από είκοσι με τριάντα χρόνια.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Κι εμείς σας ευχαριστούμε.

Το λόγο έχει τώρα ο Υπουργός Εσωτερικών κ. Γιαννίσης, για δεκαοκτώ λεπτά.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΓΙΑΝΝΙΤΣΗΣ (Υπουργός Εσωτερικών): Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κύριοι συνάδελφοι, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, στις 11 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε μια πρωτόγνωρη υπέρβαση. Παραιτήθηκε μια κυβέρνηση Πλειοψηφίας και στηρίχθηκε μια καινούργια Κυβέρνηση από τρία κόμματα, μια Κυβέρνηση στην οποία έχω την τιμή να είμαι μέλος. Μια τέτοια πρωτόγνωρη υπέρβαση εμπεριέχει ένα γενικότερο σημαντικό μήνυμα, ότι πρωτόγνωρες υπερβάσεις μπορούν να γίνουν και σε άλλα ζητήματα κι αυτό μπορεί να οδηγήσει στο να υπερβούμε με υπομονή, με εμμονή, αλληλεγγύη και αυτογνωσία και την πρωτόγνωρη κρίση που περνάει η χώρα. Γνωρίζουμε βέβαια ότι θα περάσουμε πολύ δύσκολες φάσεις και για μακρύτερο διάστημα. Όμως σήμερα είναι μια στιγμή που πολλά πρέπει να τα σκεφθούμε ξανά από την αρχή.

Μια συζήτηση για τον προϋπολογισμό του 2012, θα μπορούσε

να γίνει με αριθμούς, με ελλείμματα, φόρους, δαπάνες και αντιδικίες για ένα σωρό πολυσυζητημένα θέματα. Δεν θα ακολουθήσω αυτήν τη λογική. Σήμερα δεν μπορούμε να κάνουμε συζήτηση για τον προϋπολογισμό και την οικονομική πολιτική αποκλειστικά, στο πρότυπο παρελθουσών συζητήσεων, με αναφορές σε μέτρα και στατιστικές. Θεωρώ ότι οι πολιτικές και οικονομικές επιλογές που εκφράζονται μέσα από τον προϋπολογισμό αυτόν, δίνουν απάντηση σε δύο κεντρικά ερωτήματα, που βρίσκονται στην ψυχή του κάθε πολίτη: πού θέλουμε να πάμε και τι πρέπει να κάνουμε.

Θεωρώ αυτόνοτο ότι στα ερωτήματα αυτά δεν υπάρχουν ενιαίες πολιτικές απαντήσεις. Υπάρχει όμως μία απάντηση που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, ότι σημαντικές πτυχές του μοντέλου ανάπτυξης της κοινωνίας και της οικονομίας μας απέτυχαν, ακυρώνοντας στη φάση της κρίσης, εκατοντάδες χιλιάδες προσδοκίες. Ένα τέτοιο δεδομένο δείχνει την ανάγκη μιας υπέρβασης. Μόνο μία τέτοια υπέρβαση θα κρίνει τελικά το παιχνίδι, θα κρίνει αν θα αντιμετωπίσουμε εκείνες τις παθογένειες που μέσα από τη συσσώρευση δεκαετιών, οδήγησαν στην αναίρεση της αναπτυξιακής δυναμικής της κοινωνίας μας και αν θα υπερβούμε την κρίση συνολικά.

Θα κάνω μία σύντομη ιστορική αναφορά που ίσως σας ξενίσει, αλλά θα φανεί το νόημά της. Στα τελευταία εξήντα πέντε χρόνια, εμείς ως κοινωνία, ηττηθήκαμε βαθιά τέσσερις φορές.

Η πρώτη φορά ήταν με τον Εμφύλιο, που άφησε πληγές για δεκαετίες.

Η δεύτερη φορά ήταν με τη δικτατορία, που ήταν καθοριστική για πολλές σχέσεις και για πολύ μακρύτερο διάστημα από τα επτά χρόνια.

Η τρίτη ήταν με την τραγωδία που έζησε ο ελληνισμός στην Κύπρο το '74.

Και η τέταρτη φορά ήταν με το μεγάλο οικονομικό αδιέξοδο και το ότι ήρθαμε σε απόσταση αναπνοής από την πτώχευση και την έξοδο από το ευρώ.

Έχοντας πίσω μας τις τέσσερις αυτές ήττες, πιστεύω ότι σήμερα, ανεξαιρέτως, απόλυτη εθνική προτεραιότητα για όλους, δεν μπορεί παρά να είναι μία: να αποφύγουμε μία πέμπτη μεγάλη ιστορική ήττα, που θα πλήξει καίρια τον κάθε Έλληνα και την κάθε Ελληνίδα, ακόμη κι αυτούς που είναι σε οικονομική απόγνωση και αισθάνονται ότι ίσως, δεν έχουν να χάσουν τίποτα. Όμως κι αυτοί θα χάσουν. Εκτός των άλλων, θα χάσουν και την προοπτική που δικαιούνται να έχουν.

Καθένα από τα τέσσερα αυτά σημεία ήταν ένα αδιέξοδο και μια τομή για εμάς ως Έθνος και ως κοινωνία. Και τα τέσσερα μαζί επιτρέπουν μια διαπίστωση, βάζουν ένα μεγάλο ερώτημα και απαιτούν μια απάντηση.

Η διαπίστωση είναι η εξής: Ως σύστημα, φθάνουμε κάθε τόσο σε μια μεγάλη αποτυχία και με μια μεγάλη συχνότητα.

Όλα αυτά δεν έρχονται τυχαία από κάπου. Άσχετα με τα γιατί και τα επειδή, είναι εγγενή παράγωγα του τρόπου λειτουργίας μας, των αντιλήψεων και των συμπεριφορών μας.

Κάθε τόσο ένα αδιέξοδο, κάθε τόσο και μια ήττα. Το γνωστό απόφθεγμα ότι στην πολιτική δεν υπάρχουν αδιέξοδα το γνωρίζω και θα συμφωνήσω. Όμως, γιατί δεν υπάρχουν αδιέξοδα; Επειδή ο απλός κόσμος, όταν φτάνει το αδιέξοδο, καλείται να πληρώσει σκληρά την αποτυχία της πολιτικής που οδήγησε στο αδιέξοδο. Καλείται να καταβάλει ένα τεράστιο προσωπικό κόστος, που κάνει εφικτή την υπέρβαση του αδιεξόδου. Το κόστος αυτό, όμως, πολιτικά και θα μπορούσε και θα όφειλε να είχε αποτραπεί.

Το ερώτημα είναι ένα μεγάλο «Γιατί;». Ποια ήταν εκείνα τα στοιχεία που μας ώθησαν τόσο συχνά στο να σπάσουμε βροντερά, για να χρησιμοποιήσω μια γνωστή λέξη από δέκα χρόνια πριν, τα μούτρα μας στο πολιτικό, στο οικονομικό και στο εθνικό πεδίο; Ποια ήταν τα συστημικά χαρακτηριστικά του πολιτικού, αναπτυξιακού και κοινωνικού μεταπολιτευτικού μοντέλου που προετοίμαζαν την μετάλλαξη της πτήσης του Ίκαρου σε αποχαρτισμό της Περσεφόνης; Μια απάντηση: Όποιες και αν ήταν οι δυναμικές που μας έσπρωξαν σε όλα αυτά, σήμερα, πρέπει εμείς εγγενώς, να προφυλάξουμε τον εαυτό μας από το να τις επαναλάβουμε. Γιατί δεν πιστεύω ότι υπάρχει κάτι στο DNA μας που να κάνει όσα ζήσαμε, ντετερμινιστικά, αναπόφευκτα.

Το ερώτημα είναι πολύ απλό: Θα πορευόμαστε ή όχι με έναν εκρηκτικό βολονταρισμό, ο οποίος, αφού καλλιεργήθηκε για μακρύτατο χρόνο, εξακολουθεί ακόμα και σήμερα, να θεωρεί ότι η κρίση μπορεί να ξεπεραστεί με τους ίδιους τρόπους, τις ίδιες ιδεοληψίες και αντιλήψεις που οδήγησαν στην κρίση; Για να το πω πιο καθαρά, θεωρώ ότι μέσα στην κοινωνία μας έχουν ιδεολογικοποιηθεί αυτοκαταστροφικές εμμονές. Έχουν ιδεολογικοποιηθεί, ώστε να νομιμοποιείται στα μάτια κοινωνικών τμημάτων, ένα ολόκληρο πλέγμα πολιτικών, οι οποίες δήθεν ωφελούν ευρύτατα στρώματα, δήθεν παράγουν ανάπτυξη και κοινωνική ευημερία, ενώ συχνά οι επιλογές αυτές έχουν στραφεί εναντίον του απλού κόσμου και της χώρας, δημιουργώντας έναν όλο και σκληρότερο λογαριασμό, τον οποίο ο κόσμος αυτός κάποια στιγμή, καλείται να πληρώσει.

Να θυμίσω ότι δέκα χρόνια πριν, αρνηθήκαμε να κάνουμε ένα πιο βιώσιμο και στέρεο ασφαλιστικό σύστημα. Το αποτέλεσμα; Το Υπουργείο Οικονομικών σε στοιχεία που δημοσιοποίησε πολύ πρόσφατα και θα τα καταθέσω, δείχνει ότι μεταξύ 2010 και 2011, το σωρευτικό έλλειμμα των ασφαλιστικών ταμείων έφτασε τα 97 δισεκατομμύρια ευρώ, σε σύνολο σωρευμένου χρέους το 2011, 352 δισεκατομμύρια ευρώ, δηλαδή 28% τους χρέους. Το δημόσιο χρέος της χώρας θα μπορούσε να ήταν κατά 28% χαμηλότερο. Αυτό δεν έγινε και οδήγησε σε μείωση συντάξεων κατά περίπου 28%.

(Στο σημείο αυτό ο Υπουργός Εσωτερικών κ. Αναστάσιος Γιαννίτσας καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Ο απλός κόσμος σήμερα, ρωτάει πού πάμε και ποια θα είναι η Ελλάδα, όταν βγούμε από το βάραθρο που πέσαμε. Η βραχεία θητεία της Κυβέρνησης δεν επιτρέπει μη ρεαλιστικές προσδοκίες. Όμως, η Κυβέρνηση θα έχει επιτελέσει έργο, αν στο διάστημα αυτό, δημιουργήσει μια βάση που θα επιτρέψει στο μέλλον, να δούμε μια Ελλάδα με ισχυρή παραγωγική βάση και ανταγωνιστική ικανότητα που θα αξιοποιεί τα σύγχρονα στοιχεία κλειδιά της ανάπτυξης, που δεν θα σφραγίζεται από έναν ατέλειωτο κρατισμό και που θα είναι φιλική στα παιδιά της, όταν αυτά ξεκινούν τη ζωή τους.

Για να φτάσει στο στόχο αυτό η Κυβέρνηση, επικεντρώνει την προσπάθειά της σε τέσσερα πεδία. Πρώτον, να βελτιώσει τις δημοσιονομικές και άλλες οικονομικές ανισορροπίες, καθώς αυτές είναι κεντρική προϋπόθεση, για να ενισχύσουμε το παραγωγικό μας σύστημα που έχει κλονιστεί πολύ επικίνδυνα. Η αποφασιστικότητά μας στην υλοποίηση των αποφάσεων του Οκτωβρίου, θα κρίνει τη στρίβη που θα μας παρέχει το ευρωπαϊκό σύστημα και μάλιστα εν μέσω μιας ευρύτερης κρίσης της Ευρωζώνης.

Δεύτερον, η Κυβέρνηση δίνει μάχη για τη διασφάλιση της ευρωπαϊκής μας ταυτότητας, όχι για κάποιους λόγους μεταφυσικούς, αλλά γιατί η έννοια της ευρωπαϊκής ταυτότητας περιέχει τις κεντρικές αξίες της κοινωνικής δημοκρατίας και της κοινωνικής ισορροπίας, της οικονομικής ανάπτυξης, της ποιότητας ζωής, της σταθερότητας και επιπλέον, γιατί τα πιο κεντρικά εθνικά μας συμφέροντα εξαρτώνται άμεσα από τη συμμετοχή μας στο ευρωπαϊκό σύστημα.

Τρίτη επιδίωξη είναι η ανάπτυξη. Η ανάπτυξη θα αποτελέσει το κεντρικό μέτρο επιτυχίας ή αποτυχίας μας για την έξοδο από την κρίση. Η επίτευξη κάθε στόχου που ως κοινωνία έχουμε μπροστά μας είτε μιλάμε για τα δημοσιονομικά, δηλαδή ελλείμματα και χρέος είτε για την ανεργία είτε για κοινωνικές πιέσεις είτε για τα εθνικά συμφέροντα και την εθνική κυριαρχία, θα εξαρτηθεί από τις επιδόσεις μας στο δίπολο δημοσιονομική εξισορρόπηση και ανάπτυξη. Πρέπει να πετύχουμε και στα δύο μέτωπα ταυτόχρονα. Στα δύο αυτά πεδία δεν χωρεί κουστή προσπάθεια, γιατί κάτι τέτοιο δεν οδηγεί σε κουτσό, αλλά σε μηδενικό αποτέλεσμα.

Ωστόσο η κουλτούρα που κυριαρχεί, κάνει το εγχείρημα της ανάπτυξης εξαιρετικά απαιτητικό σε χρόνο, σε προσπάθεια, σε επιμονή και συνεκτικότητα. Απαιτεί πολλές μικρότερες ή μεγαλύτερες εντάσεις, με εμπεδωμένα μεγάλα ή μικρά συμφέροντα και πρότυπα σκέψης. Απαιτεί συνεχή συνεννόηση με τους ενδιαφερόμενους. Απαιτεί τόλημη.

Τέταρτη επιδίωξη της πολιτικής μας είναι η σταδιακή αποκλιμάκωση του χρέους και της δανειακής επιβάρυνσης. Θα δημιουργηθούν έτσι βαθμοί ελευθερίας για ουσιαστικές πολιτικές επιλογές. Θα αντιστραφεί επιπλέον ο διαβρωτικός ρόλος που έπαιξε ο συνεχής δανεισμός και το χρέος για δεκαετίες στην κοινωνία μας.

Ας δούμε τι συνέβη και θα σας πω δύο νούμερα: Μεταξύ 1989 και 1999, -δεν πάω πιο πίσω γιατί το ίδιο μήνυμα προκύπτει- για να πετύχουμε μια αύξηση του ΑΕΠ συνολικά στα δέκα χρόνια, 80 δισεκατομμύρια ευρώ, στο τέλος αυτής της δεκαετίας, χρειάστηκε να αυξήσουμε το δημόσιο χρέος 95 δισεκατομμύρια ευρώ. Για να πετύχουμε μεταξύ 1999 και 2010 μια αύξηση του ΑΕΠ 120 δισεκατομμύρια ευρώ, αυξήσαμε το χρέος 213 δισεκατομμύρια ευρώ. Μπορεί οι αγορές να είχαν τις δικές τους ευθύνες και λογικές στη διαδικασία αυτή, όμως, μια ολόκληρη κομλτούρα έφτασε να χρειάζεται μια αύξηση του χρέους, κατά πάνω από 2 ευρώ, για να παράγει ένα ευρώ, ΑΕΠ είναι προϊόν και των δικών μας στερεότυπων, που τα πληρώνουμε σήμερα εξαιρετικά ακριβά.

Μια από τις έντονες κριτικές στην πολιτική που ακολουθούμε, είναι ότι ο κεντρικός στόχος είναι να διασώσουμε τις τράπεζες και το άπληστο τραπεζικό κεφάλαιο. Για να δούμε με κάποια αποστασιοποίηση αυτή την κριτική. Θα κάνω τρεις επισημάνσεις: Το ύψος της κεφαλαιοποίησης των τραπεζών σήμερα, δεν ξεπερνά τα 3,5 δισεκατομμύρια ευρώ περίπου, όμως, οι καταθέσεις του κόσμου φτάνουν τα 175 δισεκατομμύρια ευρώ και απαρτίζουν το σύνολο της αποταμίευσης πολλών ετών ευρύτατων κοινωνικών στρωμάτων. Ποιος θα ωφεληθεί από τη στήριξη της σταθερότητας του τραπεζικού συστήματος; Οι μέτοχοι; Οι απλοί Έλληνες πολίτες; Η οικονομία μας συνολικά; Η οικονομία μας από τι κλυδωνισμούς θα περάσει, αν κινηθούμε σε μια λογική εκδίκασης ενός τραπεζικού συστήματος που πάντως για δεκαετίες, στήριξε την οικονομία μας;

Δεύτερη επισημάνση: Μίλησα για το μετοχικό κεφάλαιο. Στο μετοχικό κεφάλαιο των ελληνικών τραπεζών η συντριπτική πλειοψηφία των μετόχων δεν είναι κάποιοι ισχυροί κεφαλαιούχοι. Η συντριπτική πλειοψηφία είναι ασφαλιστικά ταμεία, θεσμικοί επενδυτές και ένας τεράστιος αριθμός μικρών και μεσαίων αποταμιευτών. Ποιος θα καταστραφεί αν η Κυβέρνηση αδιαφορήσει για την τύχη των τραπεζών; Τι νόημα έχουν οι κατά καιρούς εκδηλώσεις υπέρ του μικρομεσαίου επιχειρηματία, του επαγγελματία ή του εργαζόμενου, αν σήμερα εκδικητικά αδιαφορήσει κανείς για το αν χαθεί ή όχι ο κόπος πολλών ετών τους;

Τρίτη επισημάνση, μια πολιτική που μεσοπρόθεσμα οδηγεί στη μείωση του χρέους και της δανειακής εξάρτησης από τις διεθνείς τράπεζες, όπως αυτή που ακολουθείται, πώς μπορεί ταυτόχρονα να καταγγέλλεται ότι οδηγεί στη μεγαλύτερη υποταγή και εξάρτηση της κοινωνίας από τις χρηματοοικονομικές αγορές; Μήπως σε αυτήν την εξάρτηση μας οδήγησε όλη η λογική του προηγούμενου μοντέλου που ανέμελα ακολουθούσαμε; Αυτά τα ερωτήματα είναι απλά αλλά πρέπει να απαντηθούν όταν σχεδιάζουμε να επιλέξουμε πολιτικές.

Γνωρίζουμε όλοι ότι πράγματι το παγκοσμιοποιημένο χρηματοοικονομικό σύστημα ξέφυγε και λειτούργησε ως απελευθερωμένος Προμηθέας με οδυνηρές συνέπειες. Γνωρίζουμε ότι χρειάζεται ένα πιο αποτελεσματικό παγκόσμιο ρυθμιστικό πλαίσιο που βεβαίως σημαίνει δύσκολες συγκρούσεις συμφερόντων μεταξύ κρατών και αγορών, μεταξύ κρατών και θα απαιτήσει χρόνο. Γνωρίζουμε επίσης ότι το τραπεζικό σύστημα, το δικό μας, πρέπει να μάθει από τις εμπειρίες της κρίσης. Όμως, μέχρι να λυθούν αυτά τα προβλήματα, δεν μπορούμε να κάτσουμε πεισματικά και να μην κάνουμε τίποτα. Πρέπει να δούμε πώς θα τα βγάλουμε πέρα με τα δεδομένα και με τις δυνάμεις που έχουμε σήμερα.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, η ελληνική κρίση είχε μια ιδιαιτερότητα. Ήρθε πρώτη στο προσκήνιο σαν ένα εξωτικό παράδειγμα σε ένα περιβάλλον φαινομενικά υγιών οικονομιών. Η αντίληψη αυτή σήμερα άλλαξε, καθώς ακολούθησαν και άλλες χώρες, η υποδειγματική Ιρλανδία, η Πορτογαλία και άλλες γνωστές.

Σήμερα ζούμε την επέκταση της κρίσης στην Ευρωζώνη συ-

νολικά. Έγιναν πάρα πολλά λάθη στη διακυβέρνηση της Ευρωζώνης τόσο πριν την κρίση όσο και στο μάντζμεντ της κρίσης τα τελευταία τρία χρόνια. Τα προβλήματα, με το χρόνο, γίνονταν όλο και πιο σύνθετα και το κόστος αντιμετώπισης της κρίσης κάθε τόσο γινόταν όλο και μεγαλύτερο.

Βλέπουμε βεβαίως, σήμερα, την κρίση που απλώνεται συνεχώς σε όλη την Ευρώπη. Πιστεύω όμως, ότι βρισκόμαστε σε μια μεταβατική φάση της Ευρώπης, από την οποία ή θα προκύψουν νέες μορφές συνεργασίας και διακυβέρνησης ή η κρίση θα παραμείνει με όλες τις αρνητικές συνέπειες. Η Ευρωζώνη βιώνει ό,τι και εμείς. Κατανοεί ότι δεν είναι σταθερό και βιώσιμο το μεγάλο σχέδιο του ενιαίου νομίσματος, χωρίς σοβαρές αλλαγές σε συμπεριφορές, σε θεσμούς, σε κανόνες και σε συνολικό σχέδιο και συντονισμό.

Την εβδομάδα αυτή, κορυφώνονται οι διεργασίες που μπορεί να οδηγήσουν σε ένα πειστικότερο μηχανισμό διακυβέρνησης της Ευρωζώνης. Η σταθεροποίηση του ευρώ θα πάρει χρόνο, αλλά όταν συμβεί θα έχει θετικές επιπτώσεις και για τη σταθερότητα στη χώρα μας, αλλά και για επενδυτικές πρωτοβουλίες που σήμερα λόγω της αστάθειας και της αβεβαιότητας παραμένουν αδρανείς.

Όμως, εκτός από την Ευρώπη, έχουμε και εμείς μερίδιο σε όλη αυτήν τη διαδικασία. Τίποτα δεν θα γίνει, αν δεν προχωρήσουμε και εμείς σε μια σειρά από προσαρμογές και αλλαγές και μεταρρυθμίσεις, που θα ευνοούν τις επενδύσεις, θα ευνοούν την παραγωγικότητα, θα ευνοούν και την ανάπτυξη.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, η κοινωνία δεν περιμένει από εμάς εδώ, να της πούμε πόσες θυσίες έχει κάνει. Το μήνυμα που εκπέμπει είναι ότι ναι, καταλαβαίνουμε ότι πρέπει να γίνουν αλλαγές, καταλαβαίνουμε ότι μπορεί να έχουν γίνει λάθη, αλλά καταλαβαίνουμε ότι αν τα πράγματα εξακολουθήσουν να πηγαίνουν όπως παλιά, χωρίς να αλλάξουν, τότε θα πάνε χειρότερα.

Όμως, εκτός από αυτά, η κοινωνία χρειάζεται παράλληλα και μια προοπτική που θα δείχνει την έξοδο από την κρίση και αυτό ως Κυβέρνηση θέλουμε να το πετύχουμε και να δημιουργήσουμε ένα λίγο πιο στέρεο βάθος, πάνω στο οποίο θα πατά οποιαδήποτε κυβέρνηση πάρει τη σκυτάλη, όταν έλθει η στιγμή.

Όμως, σήμερα ας μην καταστρέφουμε κάθε στιγμή, κάθε ελπίδα που γεννιέται, γιατί αυτό είναι άδικο. Θεωρώ ότι αν είμαστε συνεπείς στις δεσμεύσεις μας και συστηματικοί στην προσπάθειά μας είτε κατά τη διάρκεια της μικρής θητείας αυτής της Κυβέρνησης είτε κατά τη διάρκεια της επόμενης, που θα εκλεγεί, θα υπάρξουν ορατά θετικά αποτελέσματα.

Στη δύσκολη πορεία μας θα υπάρξει μια στιγμή αντιστροφής της ύφεσης. Έχουμε πίσω μας την υπέρβαση της συνεννόησης και της συνεργασίας. Έχουμε μπροστά μας την ελπίδα της υπέρβασης της κρίσης και της ανάδειξης μιας διαφορετικής πραγματικότητας στην πατρίδα μας. Προσβλέπω στην υπερψήφιση του προϋπολογισμού και ελπίζω ότι αυτά στα οποία αναφερόμαστε όλοι, θα γίνουν πραγματικότητα.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Σας ευχαριστούμε, κύριε Υπουργέ.

Το λόγο έχει ο κ. Ευστάθιος Κουτμερίδης, Βουλευτής Σερρών του ΠΑΣΟΚ.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΟΥΤΜΕΡΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συζήτηση και η ψήφιση του κρατικού προϋπολογισμού είναι μια από τις κορυφαίες κοινοβουλευτικές διαδικασίες, καθώς στον εκάστοτε προϋπολογισμό αποτυπώνονται οι οικονομικοί στόχοι και οι πολιτικές της Κυβέρνησης που θα επηρεάσουν την πορεία της ελληνικής οικονομίας και το βιοτικό επίπεδο των Ελλήνων πολιτών.

Δυστυχώς, όμως, αναδεικνύουμε τη διαδικασία συζήτησης και ψήφισης του κρατικού προϋπολογισμού, ως την κορυφαία κοινοβουλευτική διαδικασία και υποβαθμίζουμε τη συζήτηση, τον έλεγχο, τη διαφάνεια και τη λογοδοσία της εκάστοτε κυβέρνησης για την εκτέλεση αυτού του ψηφισθέντος προϋπολογισμού.

Το αποτέλεσμα είναι διαχρονικά, άλλους προϋπολογισμούς να ψηφίζουμε και άλλους να εκτελούμε, γιατί είναι πολύ πιο απλό και εύκολο να συντάξουμε και να συρράψουμε, στρογγυλεύον-

τας τους αριθμούς, έναν προϋπολογισμό. Είναι όμως πολύ δυσκολότερο να υλοποιήσουμε και να εκτελέσουμε και επιτέλους να λογοδοτήσουμε για τις αστοχίες και τα ελλείμματα ενός προϋπολογισμού. Πρέπει, λοιπόν, πέρα και πάνω από τον προϋπολογισμό, να δούμε και τον απολογισμό ενός προϋπολογισμού με το ίδιο κοινοβουλευτικό ενδιαφέρον.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο προϋπολογισμός του 2012 μπορεί να χαρακτηριστεί ως ο προϋπολογισμός των ιστορικών ιδιαιτεροτήτων και των ιστορικών συγκυριών. Νομίζω ότι είναι ένας προϋπολογισμός με μοναδικές ιδιαιτερότητες, ο οποίος καλείται να εκτελεστεί κάτω από πρωτόγνωρες συγκυρίες και συνθήκες.

Η πρώτη ιστορική ιδιαιτερότητα είναι ότι αυτός ο προϋπολογισμός συντάχθηκε από μια άλλη κυβέρνηση, συζητείται και ψηφίζεται από μια άλλη Κυβέρνηση και θα κληθεί να εκτελεστεί από μια διαφορετική κυβέρνηση, με δεδομένο ότι προβλέπεται μέσα στο 2012, κάποια στιγμή, να γίνουν οι βουλευτικές εκλογές.

Αρα, στη διαδικασία σύνταξης, συζήτησης, ψήφισης και εκτέλεσης του προϋπολογισμού για το 2012 θα παρεμβληθούν τουλάχιστον τρεις διαφορετικές κυβερνήσεις, πράγμα που δείχνει τη μοναδικότητα, την ιστορικότητα και την ιδιαιτερότητα της χρονικής περιόδου αλλά και των σοβαρών προβλημάτων που αντιμετωπίζει η χώρα μας.

Η δεύτερη ιστορική ιδιαιτερότητα είναι πως ο προϋπολογισμός του 2012 για πρώτη φορά θα ψηφιστεί από μια ευρύτατη κοινοβουλευτική πλειοψηφία, με τη σύμφωνη γνώμη τουλάχιστον τριών κομμάτων που στηρίζουν την Κυβέρνηση Παπαδήμου. Η ιστορική ιδιαιτερότητα είναι πως τα κόμματα που στηρίζουν την Κυβέρνηση καλούν τους Βουλευτές τους να ψηφίσουν αυτόν τον προϋπολογισμό και παρακολουθούν όλες αυτές τις μέρες της συζήτησης έναν τραγέλαφο από τοποθετήσεις Βουλευτών που συμφωνούν και με τη Συμπολίτευση αλλά και με την Αντιπολίτευση.

Είναι πραγματικά μνημείο πολιτικής σύγχυσης οι τοποθετήσεις ορισμένων Βουλευτών της Νέας Δημοκρατίας, που πατούν σε δυο βάρες: με το ένα πόδι στη Συμπολίτευση και με το άλλο πόδι στην Αντιπολίτευση. Βλέπετε πως είναι βαρύ το τίμημα της πολιτικής υπευθυνότητας.

Μια άλλη ιστορική ιδιαιτερότητα του προϋπολογισμού είναι ότι καλείται να εκτελεστεί στη δυσκολότερη περίοδο, όπου βιώνουμε πρωτοφανείς δυσμενείς συνθήκες, με εγχώρια οικονομική ύφεση, με κρίση χρέους, τόσο στη χώρα μας όσο και στις χώρες-μέλη της ευρωζώνης. Ποτέ στο παρελθόν δεν υπήρχε τέτοιο αρνητικό μείγμα εσωτερικής και Εξωτερικής οικονομικής ύφεσης. Βέβαια, αυτό το γεγονός μάς δικαιώνει για το ότι εδώ και δύο χρόνια λέγαμε πως η Ελλάδα δεν είναι το μοναδικό πρόβλημα αλλά ίσως είναι η αρχή και μέρος του προβλήματος.

Καθημερινά αποκαλύπτεται μια συνολική κρίση που χτύπησε αλυσιδωτά την Ευρωζώνη, αρχικά ως πιστωτική και έπειτα ως δημοσιονομική, για να επεκταθεί στο τέλος ως κρίση διαχείρισης χρέους. Δυστυχώς, δικαιώθηκε που ζητούσαμε άμεση και ριζική παρέμβαση της Ευρωζώνης και γρήγορη αντίδραση στον πόλεμο των κερδοσκόπων και των αγορών. Οι προτάσεις μας για την ίδρυση ισχυρού μηχανισμού στήριξης και την έκδοση ευρωμολόγου, καθώς και για μια συνολική παρέμβαση της Ευρωζώνης δυστυχώς αναλύονται και συζητούνται ακόμη.

Παράλληλα, παρακολουθώντας τις εξελίξεις στις χώρες της Ευρωζώνης, στην Πορτογαλία βλέπουμε την αλλαγή του σοσιαλιστή Σόκρατες με τον συντηρητικό Κοέλιο που παίρνει τα ίδια και χειρότερα μέτρα. Το ίδιο συμβαίνει και στην Ισπανία με την αλλαγή του σοσιαλιστή Θαπατέρο με την επικράτηση του συντηρητικού Ραχόι, ο οποίος παίρνει τα ίδια και χειρότερα μέτρα. Το ίδιο επίσης συμβαίνει και στη γειτονική μας Ιταλία με την κυβέρνηση του Μόντι. Αυτά όλα είναι και μια απάντηση προς τη Νέα Δημοκρατία, οι οποίοι μας λένε ότι έχουν τις μαγικές λύσεις Ζάππειο 1, 2, 3.

Τέλος, μια ιστορική ιδιαιτερότητα είναι πως πρώτη φορά καλούμαστε ως χώρα να εκτελέσουμε έναν προϋπολογισμό δημιουργώντας πρωτογενές πλεόνασμα. Επιτέλους και η Ελλάδα θα μπορέσει να ξεφύγει από τα συνεχή ελλείμματα και να δημιουργήσει για πρώτη φορά πρωτογενές πλεόνασμα, το οποίο όμως

πρέπει να δημιουργηθεί με την παρέμβασή μας στο σκέλος των δαπανών και όχι με την επιβολή νέων εισπρακτικών μέτρων και την αύξηση των εσόδων. Από αυτό το πρωτογενές πλεόνασμα ταυτόχρονα θα δημιουργηθεί και ένα πλεόνασμα αξιοπιστίας απέναντι στους εταίρους μας και τις διεθνείς αγορές.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο προϋπολογισμός του 2012 είναι και αυτός ένας σφικτός προϋπολογισμός λιτότητας που πιέζει και πάλι τα μεσαία και χαμηλά εισοδηματικά στρώματα. Θα επιθυμούσαμε τα πράγματα να είναι διαφορετικά. Θα θέλαμε να είμαστε πιο ευχάριστοι, πιο φιλολαϊκοί, να μιλούσαμε για προϋπολογισμό παροχών και βελτίωση των εισοδημάτων.

Δυστυχώς, όμως, υπό τις παρούσες συνθήκες αυτό δεν είναι εφικτό γιατί καλούμαστε να εκπληρώσουμε τις δεσμεύσεις μας απέναντι στους δανειστές μας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα τελευταία δύο χρόνια βιώσαμε πρωτόγνωρες καταστάσεις, ζήσαμε εφιαλτικά διλήμματα. Είμαστε μια γενιά νέων πολιτικών και ενώ δεν κληθήκαμε να υπηρετήσουμε από θέσεις ευθύνης, κληθήκαμε να ψηφίσουμε όμως νόμους πέρα και πάνω από τα ιδεολογικά και πολιτικά μας όρια, να ψηφίσουμε ενάντια στη συνείδησή μας και να ξεπεράσουμε ακόμη και τα συναισθήματά μας, έχοντας απέναντί μας μια ολοκληρωμένη κοινωνία να δοκιμάζεται, μια κοινωνία να βιώνει βίαιες μειώσεις εισοδημάτων, περικοπές, καταργήσεις, χαράτσια και εφεδρείες.

Η στάση μας ήταν πολιτικά υπεύθυνη. Δεν φοβηθήκαμε το πολιτικό κόστος, δεν λαϊκίσκαμε, δεν συμβιβαστήκαμε, ίσως υποθηκεύσαμε το πολιτικό μας μέλλον. Πήραμε στην πλάτη μας λάθη και παραλείψεις του παρελθόντος, πήραμε στους ώμους μας ευθύνες άλλων. Από τη μία μεριά η ψυχή μας, η συνείδησή μας, το είναι μας, ο λαός μας και από την άλλη η λογική, η εθνική ευθύνη, η πατρίδα μας.

Εμείς επιλέξαμε με βάση τη λογική και με αίσθημα πολιτικής ευθύνης για την πατρίδα μας. Η ιστορία θα μας κρίνει.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Κι εμείς σας ευχαριστούμε.

Το λόγο έχει ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του ΣΥΡΙΖΑ κ. Παναγιώτης Λαφαζάνης για δώδεκα λεπτά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Λείπει ο κ. Γιαννίσης. Έστω και αν απουσιάζει εγώ θα τον συγχαρώ από καρδιάς. Ήταν πράγματι ένας πρωτοπόρος. Ξεκίνησε σε ανύποπτο χρόνο να κάνει τη σύνταξη στα 300 ευρώ και φτάσαμε σήμερα να τον ακολουθούν αυτές οι τρικομματικές κυβερνήσεις για να πάνε τα 300 ευρώ στο μισό. Συγχαρητήρια, κύριε Γιαννίση! Κακώς σας απέπεμψαν τότε. Έπρεπε από τότε να ακολουθήσουν το δρόμο σας, γιατί θα είχατε «σώσει» νωρίτερα αυτή τη χώρα.

Δυστυχώς είμαστε σε μια ημέρα τραγική, θα έλεγα, για όλη την Ευρώπη. Είμαστε σε μια τραγική μέρα, διότι αντί ο γερμανογαλλικός άξονας, οι Μέρκελ-Σαρκοζί, να αποφασίσουν κάτι θετικό για τη Ευρωζώνη, κάτι θετικό για την Ευρώπη, δυστυχώς αποφάσισαν κάτι το ολοκληρωτικό: να επιβάλουν στην Ευρωζώνη μια γερμανική δημοσιονομική δικτατορία, να μετατρέψουν την ευρωζώνη σε μια γερμανική φυλακή αιώνιας λιτότητας με τρικολόρ δεσμοφύλακες.

Να χαίρεστε αυτή την Ευρωζώνη και αυτήν την Ευρωπαϊκή Ένωση, την οποία ακολουθείτε κατά πόδας και άφωνα. Μια Κυβέρνηση που δεν έχει ούτε άποψη ούτε λόγο για τα τεκταινόμενα, απλώς παρακολουθεί και εφαρμόζει με τον πιο σκληρό και ανάγλυτο τρόπο τα μνημόνια της τρόικας.

Αυτήν την Κυβέρνηση –το έχω ξαναπει– εγώ θα την χαρακτηρίζω ως μία πολιτική Λερναία Ύδρα με τρία πολιτικά κεφάλια. Το ένα κεφάλι είναι η αμαρτωλή ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, η οποία εδώ και δύο χρόνια κατά τον κ. Χρυσόχοϊδη έφερε την Ελλάδα σε εθνική ταπείνωση, σε φτώχεια, σε εξαθλίωση. Δεν τα λέω εγώ, τα λέει ο Υπουργός Ανάπτυξης. Βέβαια πως λέει ένας Υπουργός Ανάπτυξης επί δύο χρόνια αυτά τα πράγματα είναι απορίας άξιον. Τα λέει, όμως. Πρέπει να τα καταθέσουμε κι αυτά προς γνώση και συμμόρφωση όλων σας, διότι βλέπω σε λίγο ότι στο ΠΑΣΟΚ, αν εξαιρέσουμε την ομάδα των τεσσάρων «σωτήρων»,

όλοι οι υπόλοιποι σε λίγο θα παριστάνουν τους αντιμνημονιακούς.

Η Κυβέρνηση, λοιπόν, είναι μια τρικέφαλη πολιτική Λερναία Ύδρα με ένα κεφάλι το ΠΑΣΟΚ, το δεύτερο τη Νέα Δημοκρατία και τρίτο το ΛΑΟΣ. Αυτά τα κεφάλια το ένα δαγκώνει το άλλο και δαγκώνουν και το σώμα τους και κυρίως αυτό που κάνουν είναι να δαγκώνουν –και βάνουσα, θα έλεγα– τον ελληνικό λαό, να τον οδηγούν σε αδιέξοδο.

Έχουμε έναν προϋπολογισμό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, χωρίς καμμία πολιτική υπερβολή –για αυτό μιλάνε τα μεγέθη του– φονιά, έναν προϋπολογισμό εκτελεστικό απόσπασμα για τον τόπο, για την οικονομία και την κοινωνία. Το μνημόνιο, που κατέστρεψε επί δύο χρόνια τη χώρα, το ψήφισαν δύο κόμματα. Τώρα τρία κόμματα από κοινού πάνε να δώσουν τη χαριστική βολή, κύριοι Υπουργοί, στη χώρα. Αυτή είναι η ουσία του προϋπολογισμού.

Αυτούς που ρίχνουν βόμβες, τους λέμε τρομοκράτες. Αυτούς που ρίχνουν μνημονιακές βόμβες, πώς τους λέμε; Αυτούς που ρίχνουν βόμβες αντικοινωνικών προϋπολογισμών, πώς τους λέμε; Αυτούς που ρίχνουν βόμβες λεηλασίας των μισθών, πώς τους λέμε; Δεν είναι αυτές πολιτικές βόμβες διάλυσης του τόπου, της οικονομίας και της κοινωνίας;

Αυτός ο προϋπολογισμός προδιαγράφει μειώσεις των μισθών οι οποίες, εάν συνυπολογίσουμε και αυτές που έγιναν από το 2009, θα φθάσουν αίσίως από το 40% έως 65% στο δημόσιο. Είναι αυτή πολιτική λιτότητας; Ούτε καν πολιτική λιτότητας δεν είναι. Είναι πολιτική διάλυσης του δημόσιου τομέα, διάλυσης του κράτους, διότι μαζί με αυτό έχουμε την εφεδρεία, έχουμε τις τρομακτικές ελλείψεις που υπάρχουν σε προσωπικό και το κυριότερο, έχουμε αυτή την απίστευτη προπαγάνδα η οποία γίνεται σε βάρος του δημοσίου υπαλλήλου, που ενοχοποιείται για τα πάντα αντί να ενοχοποιούνται τα δύο κόμματα που κυβέρνησαν και τα οποία υποβάθμισαν, διέσπραν το δημόσιο τομέα και τον μετέτρεψαν σε φέουδο τους με πελατειακές σχέσεις. Αντί, λοιπόν, να κατηγορούνται αυτοί, κατηγορείτε το δημόσιο υπάλληλο.

Αυτή η πολιτική διαλύει το δημόσιο. Το έχει ήδη διαλύσει, το έχει παραλύσει. Γιατί; Για να το ιδιωτικοποιήσετε, να το πουλήσετε; Αυτός είναι ο στόχος; Φοβάμαι ότι είναι κάτι χειρότερο από αυτό, κάτι πολύ περισσότερο. Πλέον αρχίζει κανείς να σκέφτεται, μήπως κάποιοι νοσηροί πολιτικοί εγκέφαλοι θέλουν να διαλύσουν αυτήν τη χώρα; Μήπως αυτή είναι η απώτερη επιδίωξη. Δεν εξηγούνται λογικά αυτές οι πολιτικές.

Δεν έχουμε μόνο τις μειώσεις στο δημόσιο τομέα, που επικαλείστε εντελώς αστήρικτους δημοσιονομικούς λόγους. Έχουμε αυτή τη λεηλασία που γίνεται στον ιδιωτικό τομέα και τη χειρότερη λεηλασία τη λεηλασία της ανεργίας. Φτάσαμε τώρα στο σημείο η εργοδοσία να θέλει να δουλεύουν χαλυβουργοί για 500 ευρώ το μήνα. Είναι δυνατόν να επιβιώσει η οικογένεια; Είναι δυνατόν να κάνει κανείς το επάγγελμα του χαλυβουργού και να παίρνει 500 ευρώ το μήνα, όπως ζητάει η Ελληνική Χαλυβουργία από τους εργαζόμενους; Και μάλιστα τους απολύει και απολύει όλο και περισσότερους κάθε μέρα. Χθες απέλυσε άλλους δεκάξι. Αισίως φτάσαμε τους πενήντα απολυμένους εργαζόμενους και δεν κάνετε τίποτα. Βλέπετε ως Νέρονες αυτό το θέαμα της λεηλασίας.

Δίπλα από την Ελληνική Χαλυβουργία είναι τα Ναυπηγεία Σκαμαγκά, για τα οποία υπέγραψε πρόσφατα συμφωνία το Υπουργείο Άμυνας και παρέδωσε μαζί με τις στρατιωτικές παραγγελίες για υποβρύχια σε λιβανέζικα συμφέροντα. Αυτοί έρχονται τώρα και παραβιάζουν πλήρως τη σύμβαση με την κάλυψη της Κυβέρνησης, αν όχι και την ενθάρρυνσή της. Εφαρμόζουν εκ περιτροπής εργασίας δύο ημερών την εβδομάδα. Πώς θα ζήσουν οι άνθρωποι αυτοί, κύριοι Υπουργοί, με δύο ημέρες την εβδομάδα; Θα δουλεύει ο άλλος με 300 ευρώ το μήνα στα Ναυπηγεία Σκαμαγκά; Εκ περιτροπής θα τρώει; Εκ περιτροπής δουλειά σημαίνει εκ περιτροπής φαγητό. Αυτό είναι το κατάντημα που θέλετε για τον εργαζόμενο σήμερα στην Ελλάδα;

Έρχεστε με αυτόν τον προϋπολογισμό και λεηλατείτε κυριολεκτικά με τους φόρους, τους οποίους επιβάλλετε τον ελληνικό λαό και μάλιστα τα ασθενέστερα στρώματα, τα μόνιμα υποζύγια, αυτούς που σηκώνουν τα φορολογικά βάρη για δεκαετίες σε

αυτή τη χώρα, αυτούς ερχόσαστε να λεηλατήσετε. Ενώ μειώνετε τους μισθούς, ενώ κατακρεουργείτε τα κοινωνικά δικαιώματα, ακόμα και τα επιδόματα ανεργίας, ενώ κάνετε αυτά τα οποία είναι εντελώς απαράδεκτα και βάρβαρα, ερχόσαστε και λέτε ότι θα επιβάλατε ακόμα περισσότερους φόρους.

Μιλάμε για 4 δισεκατομμύρια φόρους παραπάνω, την ώρα που κόβετε τους μισθούς και την ώρα που κατακυλάει σε ύφεση η οικονομία. Τι κάνετε; Εγκληματείτε πάνω στο σώμα της ελληνικής οικονομίας και της ελληνικής κοινωνίας. Και εγκληματούν όσοι θα ψηφίσουν αυτόν τον προϋπολογισμό χαριστικής βολής για τη χώρα.

Από πού ακούστηκε όταν ο άλλος έχει μείωση μισθού 65% να του λέτε «θα πληρώσεις άμεσους φόρους παραπάνω, γιατί σας μειώνω το αφορολόγητο και το πάω στις 5.000 ευρώ»; Μα, αυτό είναι η φορολογική μεταρρύθμιση, τα 5.000 ευρώ, χωρίς εδώ να εφαρμόζονται τέτοια μέτρα; Όσοι έχουν, δηλαδή, 5.500 ευρώ, με 10% θα πληρώσουν τον πενιχτάριο άμεσο φόρο, την ώρα που αυτοί καταναλώνουν τα 5.000 ευρώ και θα πληρώσουν με το 23% το ένα τέταρτο του εισοδήματός τους σε έμμεση φορολογία; Θα τους πάρете και άμεση φορολογία και μαζί με τις άλλες παρακρατήσεις –βλέπε τέλη και χαράτσια– φτάνουμε στο πάνω από το ένα τρίτο αυτού που παίρνει 5.000 και 6.000 ευρώ να πληρώνει σε φορολογία. Την ίδια ώρα έχετε επιβάλει φορολογική ασυλία στον πλούτο και στο μεγάλο κεφάλαιο και κατεβάζετε κάθε μέρα τους φορολογικούς συντελεστές και έχουν φτάσει οι φορολογικοί συντελεστές στο 20%.

Φτάνουμε να μιλάμε για μια χώρα με μισθούς Κίνας, με κεφάλαιο χωρίς φόρους, χωρίς αποταμιεύσεις, χωρίς επενδύσεις, γεμάτη ανέργους και σε λίγο θα μετράμε, αντί για το ποσοστό ανεργίας, το ποσοστό των εργαζομένων. Αυτό είναι κατάντημα αυτής της χώρας. Και ενώ βλέπετε τις γενικευμένες, τις δικαιες αντιδράσεις για το χαράτσι, δεν κάνετε απολύτως τίποτα.

Ακούσαμε τον Πρωθυπουργό. Τραπεζίτης Πρωθυπουργός, ανομιμοποίητο πολιτικό πρόσωπο. Διότι δεν νομιμοποιείται κανένας να είναι Πρωθυπουργός χωρίς να υπάρχει λαϊκή εντολή προς τούτο, όπως δεν υπάρχει λαϊκή εντολή για να σχηματιστεί αυτή η τρικομματική Κυβέρνηση, όπως δεν υπάρχει καμμία λαϊκή εντολή για τα εφαρμοζόμενα μετά τις εκλογές προγράμματα, τα οποία πηγαινούν από το κακό στο χειρότερο.

Έρχεται, λοιπόν, ο τραπεζίτης Πρωθυπουργός και τι λέει; Ότι προσπαθούμε να βελτιώσουμε το χαράτσι, ώστε να γίνει ανεκτό ή, εν πάση περιπτώσει, να μην πλήττει τους αδύνατους. Μα, βάζετε τον άνεργο να πληρώνει; Διότι δεν κόβετε το χαράτσι ούτε καν για τους άνεργους. Δεν το κόβετε ούτε γι' αυτούς. Θα συνεχίσουν να πληρώνουν. Και βάζετε τριμελείς επιτροπές με τον αστυνομικό να αποφασίζει αν θα κόβεται ή όχι το ρεύμα. Η Αστυνομία θα αποφασίζει αν θα κόβεται το ρεύμα τώρα; Δεν κατάλαβα. Πού έχουμε φτάσει; Πού οδηγείτε τη δημοκρατία; Για ποιο καθεστώς μιλάμε;

Δεν βλέπετε την απελπισία και την αντίδραση γύρω σας; Δεν βλέπετε το πελώριο αδιέξοδο; Τρομοκρατείτε τον ελληνικό λαό και τον τρομοκρατείτε αγρίως, ότι δήθεν, αν δεν περάσουν αυτά τα μέτρα, αν δεν εφαρμοστούν αυτά τα μέτρα, αν, αν... τότε θα πτωχεύσουμε και θα φύγουμε από την Ευρωζώνη, θα φύγουμε από το ευρώ και τότε έρχεται η μεγάλη καταστροφή.

Δηλαδή, μήψαμε στο ευρώ για ποιο λόγο; Δεν μήψαμε στο ευρώ, υποτίθεται, για να βελτιώσει η χώρα τη θέση της και για να βελτιώσει τη θέση του και ο ελληνικός λαός; Γι' αυτό δεν μήψαμε, υποτίθεται, η Ελλάδα στο ευρώ; Μπήκε για να τρομοκρατείτε στο όνομα του ευρώ τον ελληνικό λαό, ότι, αν δεν δεχθείς την καταστροφή σου, τότε θα φύγουμε από την Ευρωζώνη; Και γιατί τρομοκρατείτε με την πτώχευση; Θα έρθει η πτώχευση και θα χάσετε τις καταθέσεις, δεν θα έχετε μισθούς, αν δεν μας δώσει η τρόικα τα λεφτά. Θα διαλυθεί η χώρα, θα απομονωθεί.

Μα, τι γίνεται τώρα; Στο όνομα της πτώχευσης και στο όνομα της Ευρωζώνης αυτήν τη στιγμή κάνετε όλα αυτά τα οποία υποτίθεται ότι θα έφερνε η πτώχευση και η έξοδος από το ευρώ. Τώρα χάνονται οι καταθέσεις. Σε λίγο θα είμαστε χώρα χωρίς καταθέσεις στις τράπεζες, με τους ρυθμούς εξαφάνισης και απομείωσης των καταθέσεων, για δύο λόγους, είτε γιατί βγάζουν τα

λεφτά τους κάποιοι έξω είτε γιατί κάποιοι άλλοι δεν έχουν να τα φέρουν βόλτα και παίρνουν από τις μικροαποταμιεύσεις τους.

Τώρα δεν θα έχουν μισθούς, γιατί έχει πτωχεύσει ο ελληνικός λαός, έχει πτωχεύσει η οικονομία, για να παίρνουν τα λεφτά τους οι δανειστές. Χίλιες φορές προτιμότερη η στάση πληρωμών, η διακοπή αποπληρωμής του χρέους, προκειμένου να γίνουν διαπραγματεύσεις για τη διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους τους απ' αυτήν την τυραννία και τη μνημονιακή λεηλασία που επιβάλλετε, η οποία έχει αρχή, αλλά δεν έχει τέλος. Είναι βαρέλι δίχως πάτο. Είναι το απόλυτο αδιέξοδο.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Αυτή την ώρα, όμως -και τελειώνω, κυρία Πρόεδρε- αν επιχειρείτε αυτά τα πράγματα γίνεται, διότι υπάρχει μια μεγάλη αδυναμία στο χώρο της Αριστεράς. Ποια είναι η αδυναμία; Ξέρετε ότι όταν επιχειρείτε αυτά τα πράγματα, μπορείτε να τα κάνετε, διότι η Αριστερά παραμένει διασπασμένη. Αυτήν την ώρα η Αριστερά πρέπει να αρθεί στο ύψος των περιστάσεων, των ιστορικών περιστάσεων που αντιμετωπίζει η χώρα...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Πρέπει να ολοκληρώσετε, κύριε Λαφαζάνη.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ: Τελειώνω, κυρία Πρόεδρε.

Και αυτήν την ώρα πρέπει οι δυνάμεις της Αριστεράς, πρώτα απ' όλα, ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ να βρουν κοινό βηματισμό, να ανοίξουν δρόμους σύγκλισης, συμπίεσης, συμπαράταξης και συνεργασίας και τότε θα ανοίξουν μια νέα δυναμική για τη χώρα. Και μόνο που θα γίνει μια τέτοια συνεργασία στο χώρο της Αριστεράς, πολλά πράγματα θα αλλάξουν αμέσως στη χώρα υπό την απειλή και το φόβο της.

Η Αριστερά μπορεί ενωμένη, συμπαραταγμένη πάνω σε ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα να αλλάξει ριζικά το τοπίο, να πετάξει στο περιθώριο τρόικα και μνημόνια και να χαράξει νέους προοδευτικούς και σοσιαλιστικούς δρόμους για τη χώρα, που είναι η διέξοδος και η απάντηση.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Και εγώ σας ευχαριστώ.

Το λόγο έχει ζητήσει ο Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΛΑΟΣ κ. Καρατζαφέρης.

Μικρή παρέμβαση θα κάνετε, κύριε Πρόεδρε;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ (Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού): Μικρή παρέμβαση, κυρία Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Έχετε το λόγο, λοιπόν, για τρία λεπτά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ (Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού): Κυρία Πρόεδρε, κύριοι Υπουργοί, σήμερα γνωστοποιήθηκε η απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης.

Εμείς επιμένουμε πέρυσι ότι δεν έπρεπε να συμμετέχουμε ούτε ως διάδικοι ούτε ως εναγόμενοι. Παραπέμπω εις τα Πρακτικά του Φεβρουαρίου, όπου παρόντος του τότε Πρωθυπουργού, του είχα προείπει ότι η κατάσταση στη Χάγη δεν είναι αυτή την οποία κατά κεραίαν θα μπορούσε να περιμένει κανείς.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο ΣΤ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΒΑΪΤΣΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΤΟΣ**)

Η καταγγελθείσα σήμερα κατάσταση έχει ως εξής: Μας παραπέμπουν για παράβαση του άρθρου 11 παράγραφος 1. Αυτό αποτελεί μια δικαστική ήττα. Αυτό δεν πρέπει να διαφύγει της προσοχής κανενός, παρ' ότι δεν υπάρχει βέτο. Δεν υπήρξε βέτο εις το Βουκουρέστι. Τότε, ο Αμερικανός Πρόεδρος κ. Μπους έβαλε μέσα εις την ατζέντα -αιφνιδιάζοντας τους ηγέτες της Ευρώπης- και το θέμα της Ουκρανίας. Άρα πριν μπούμε μέσα εις την Αίθουσα του Βουκουρεστίου, το θέμα είχε απορριφθεί. Υπήρξε, όμως, μια εκ των υστέρων διαδικασία εις τα ΜΜΕ, εις τα οποία και βασίστηκαν τα Σκόπια ως βέτο και μας οδήγησαν εκεί που μας οδήγησαν.

Επειδή και εις το μέλλον σαφέστατα με αυτό το δεδικασμένο θα αποφασίσουν οι Σκοπιανοί να μας ξαναστείλουν σ' αυτήν τη διαδικασία, επειδή η πρώτη Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία στην προσεχή σύνοδο του ΝΑΤΟ στο Σικάγο θα πάρει το εισιτήριο και

έχω την αίσθηση ότι θα ακολουθήσει και αυτό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, νομίζω ότι το μόνο πράγμα που μπορούμε να κάνουμε τώρα και είναι ανελαστικό, είναι να καταγγείλουμε την ενδιάμεση συμφωνία, σήμερα και όχι αύριο. Βεβαίως, παίρνει ένα χρόνο, αλλά θα αφαιρέσουμε τη δυνατότητα αύριο το πρωί να επανέλθουν ξανά τα Σκόπια. Διότι, βεβαίως, εάν επανέλθουν, έχουμε το χρόνο να έχει κυλήσει ο χρόνος και να μην μπορεί να βγει η απόφαση.

Δεύτερον, χρειάζεται να πάρουν και ένα μήνυμα τόσο το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης αλλά και ο ΟΗΕ ότι έχουμε κάποιες ευαισθησίες.

Θα ήθελα να θυμίσω στην Κυβέρνηση, η οποία εν πολλοίς ήταν και η κυβέρνηση που χειρίστηκε πέρσι το θέμα, ότι τα Σκόπια κατέφυγαν στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης με την ονομασία «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη. Δεν υπάρχει χώρα στον ΟΗΕ, εγγεγραμμένη με αυτό το όνομα.

Άρα, μπαίνει το ερώτημα πώς το δεχθήσαν. Και καλό θα ήταν να ξέρετε ότι κατά τη διάρκεια της διαδικασίας και πολύ μετά έγινε η διόρθωση αυτού του λάθους. Δεύτερον, ελέγχεται κατά πόσον αυτή η χώρα, η FYROM, έχει αναγνωρίσει τον Διεθνή Οργανισμό.

Αυτά τα λέω με μέτριους τόνους. Νομίζω ότι εξυπηρετεί η χρήση μετρίων τόνων. Δεν χρειάζονται ούτε λαρυγγισμοί ούτε στεichoί λόγοι εθνικοφροσύνης. Το πράγμα όμως, πρέπει να ελεγχθεί. Το άφησε πέρσι η κυβέρνηση του Γεωργίου Παπανδρέου. Θέλω να πιστεύω ότι η νυν Κυβέρνηση του Λουκά Παπαδήμου θα είναι πιο υπεύθυνη. Η σημερινή δήλωση καταδεικνύει ότι υπάρχει μία διαφορά από πέρσι. Απλώς, πήρα το λόγο για να επιστήσω την προσοχή σας σε ορισμένα πράγματα.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ευχαριστούμε τον κ. Γεώργιο Καρατζαφέρη.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ (Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών): Θα μπορούσα να έχω το λόγο, κύριε Πρόεδρε;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ο Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών κ. Ευάγγελος Βενιζέλος έχει το λόγο.

Πόσο χρόνο θέλετε, κύριε Αντιπρόεδρε;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ (Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών): Ελάχιστο. Θέλω να κάνω μία παρατήρηση σε σχέση με τα όσα είπε ο Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ορίστε, κύριε Αντιπρόεδρε, έχετε το λόγο.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ (Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών): Πράγματι, η δήλωση που έκανε σήμερα ο Πρωθυπουργός αποτυπώνει την εθνική στρατηγική γύρω από το ζήτημα της ονομασίας της γειτονικής μας χώρας. Χαίρομαι κάθε φορά που διαπιστώνω ότι πίσω από μία πρόσφατη δευτερευουσών κομματικών αντιθέσεων έχει διαμορφωθεί τις τελευταίες δεκαετίες και υπάρχει στη χώρα μας μία στέρεη εθνική στρατηγική ευρυτάτης αποδοχής γύρω απ' όλα τα μεγάλα θέματα της εξωτερικής μας πολιτικής.

Ένα είναι το βασικό δόγμα της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής: η επίκληση και άρα ο σεβασμός του Διεθνούς Δικαίου. Αυτή η απαράβατη αρχή, που καθοδηγεί τις ενέργειές μας και νομιμοποιεί τη στάση μας, έχει και ορισμένες συνέπειες, γιατί πρέπει να αναλαμβάνουμε και την υποχρέωση σεβασμού των αποφάσεων των οργάνων της διεθνούς κοινότητας και πρωτίστως οφείλουμε να σεβόμαστε τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών και το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, που είναι βασικός πυλώνας της διεθνούς κοινότητας και της διεθνούς νομιμότητας.

Οι αποφάσεις του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης μάς ενδιαφέρουν όχι μόνο για το ζήτημα της ονομασίας της γειτονικής μας χώρας αλλά και για πολύ σημαντικότερα ζητήματα, όπως είναι, για παράδειγμα, οι θαλάσσιες ζώνες. Πρέπει να μελετούνται με πολύ μεγάλη προσοχή. Δεν είναι απλά κείμενα, τα οποία προσφέρονται για εύκολες ή γρήγορες ερμηνείες.

Εγώ από τη σημερινή απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου της

Χάγης, την οποία άκουσα σε ζωντανή μετάδοση από τη διαδικτυακή τηλεόραση να εκφωνεί ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου, θα συγκρατούσα ένα στοιχείο συνοπτικό, αλλά καίριο του σκεπτικού της απόφασης. Το Δικαστήριο καλεί τις δύο χώρες να συνεχίσουν την προσπάθεια να ανευρεθεί κοινά αποδεκτή λύση για το ζήτημα του ονόματος και φυσικά, αυτή η λύση, σύμφωνα με την απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας και την εντολή που έχει ο κ. Νίμιτς, θα είναι μία λύση για κάθε χρήση και έναντι πάντων – erga omnes. Άρα, αυτή η είναι η μείζων σύσταση και η βασική υπόδειξη, που απορρέει από τη σημερινή απόφαση του Δικαστηρίου.

Κάτι άλλο, επίσης προκύπτει από την απόφαση αυτή: ότι στην άσκηση της εξωτερικής πολιτικής δεν πρέπει να χρησιμοποιούμε το μέτωπο ή το πεδίο, αν θέλετε, του εσωτερικού πολιτικού λόγου γιατί, όταν προσπαθούμε να κάνουμε εξωτερική πολιτική, κυρίως όταν ασκούμε υπεύθυνη κυβερνητική αρμοδιότητα, με το βλέμμα στραμμένο στο εσωτερικό, μπορεί να παρασυρθούμε σε διατυπώσεις, σε δηλώσεις ή σε χειρισμούς, που δεσμεύουν διεθνώς τη χώρα, αξιοποιούνται στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής και μπορεί να μη λειτουργήσουν κατά τρόπο ωφέλιμο για τη χώρα.

Άρα, είναι άλλο πράγμα η εξωτερική πολιτική και άλλο πράγμα οι διακυμάνσεις του εσωτερικού πολιτικού λόγου, που έως τώρα –έως πολύ πρόσφατα– τον αντιμετωπίζαμε με κάποια αμεριμνησία και συμβατικότητα στην Ελλάδα, ενώ τώρα πρέπει να τον αντιμετωπίζουμε με πολύ έντονη συνείδηση ιστορικής ευθύνης και μνήμης.

Συμφωνώ, λοιπόν, με τον Πρόεδρο του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού κ. Καρατζαφέρη πως η Ελλάδα υπερήφανη, αξιοπρεπής, εθνικά ανεξάρτητη, με «κόκκινες» γραμμές προσέρχεται πάντα στη διαπραγμάτευση, σέβεται τις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, σέβεται τις ανοιχτές διαδικασίες για την καλόπιστη αναζήτηση μιας κοινά αποδεκτής λύσης για κάθε χρήση και έναντι πάντων. Έτσι, θα ενεργήσουμε. Θα μελετήσουμε σε βάθος την απόφαση αυτή και θα τιμήσουμε τις υποχρεώσεις που έχουμε απέναντι στη διεθνή νομιμότητα. Αλλά, αυτό δεν σημαίνει ότι αλλάζει κάτι στην εθνική μας στρατηγική, η οποία είναι «κρυστάλλινη» και είναι ευρυτάτης υποστήριξης από τον ελληνικό λαό και θα έλεγα από όλο το έθνος.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Ευάγγελο Βενιζέλο, Αντιπρόεδρο της Κυβέρνησης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ (Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού): Κύριε Πρόεδρε, θα μπορούσα να έχω το λόγο για να δώσω μία απάντηση στον κύριο Αντιπρόεδρο;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ο κ. Γεώργιος Καρατζαφέρης, Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού, έχει το λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ (Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού): Κύριε Αντιπρόεδρε, επαναλαμβάνω την έκκληση-δήλωση αποχωρήσεως από την ενδιάμεση συμφωνία τονίζοντας και φωτίζοντας όλες τις παραβάσεις, παρεμβάσεις των Σκοπίων: μία, δύο, τρεις, τέσσερις, πέντε, δέκα, εκατό.

Φωτίστε τις, γιατί εκεί θα μπορέσουμε να πιαστούμε, αυτή είναι η δική μας «άγκυρα»: η ύπαρξη καλής γειτονίας μέσα στα σοβαρότατα κομβικά σημεία της Κοπεγχάγης. Πρέπει να καταδείξουμε, λοιπόν, ότι έκαναν τις δικές τους παραβιάσεις, γιατί αύριο θα μας χρειαστεί –επαναλαμβάνω– για άλλη μια φορά εις το θέμα της ένταξης της Ευρώπης.

Πιστεύω ότι εάν λύσουμε την παρεξήγηση με τα Σκόπια, θα είναι ο ασφαλέστερος των συμμάχων που έχουμε κοινά σύνορα, αρκεί, όμως, να λυθεί αυτή η παρεξήγηση.

Κλείνοντας θα ήθελα να κάνω μία δήλωση προς τον κ. Γκρουέφκι. Ο αλτρωτισμός δεν είναι μόνο βαρδάρης, δεν φυσάει από βορρά προς το νότο, υπάρχει κίνδυνος να γυρίσει και νοτιάς.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ (Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών): Θα μπορούσα να έχω το λόγο, κύριε Πρόεδρε;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ο Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών κ. Ευάγγελος Βενιζέλος έχει το λόγο για δύο λεπτά.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ (Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Οικονομικών): Κατ' αρχάς είμαι βέβαιος ότι ο Πρωθυπουργός και γενικότερα η πολιτική ηγεσία της γειτονικής μας χώρας στην πρωτεύουσά τους, τα Σκόπια, έχουν μελετήσει με προσοχή και σε βάθος τη σημερινή απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου και δεν θα παρεξηγήσουν το περιεχόμενο της απόφασης και της κατευθύνσεις διεθνούς συμπεριφοράς, που η απόφαση αυτή δίνει διότι –επαναλαμβάνω– μία είναι η κατεύθυνση που δίνει η απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου: η καλόπιστη συμμετοχή σε μία διαδικασία διαβουλεύσεων για την αναζήτηση κοινά αποδεκτής λύσης έναντι πάντων και για κάθε χρήση.

Αν οι φίλοι και γείτονές μας παρεξηγήσουν το περιεχόμενο της απόφασης, δεν θα ωφεληθούν τον εαυτό τους, ούτε την προοπτική πλήρους ενσωμάτωσης της χώρας τους στους ευρωπαϊκούς θεσμούς, όχι γιατί αυτό συνδέεται με το ζήτημα του ονόματος και με τη σχέση τους με την Ελλάδα, αλλά γιατί υπάρχουν αρχές, αξίες και κριτήρια, τα οποία διέπουν τη λειτουργία της διεθνούς κοινότητας και πιο συγκεκριμένα τη λειτουργία των ευρωπαϊκών και ευρωπαϊκικών θεσμών. Αυτό είναι προφανές.

Η ενδιάμεση συμφωνία, η συμφωνία του Σεπτεμβρίου του 1995, ήταν η κατάληξη μιας πολύ μεγάλης έντασης, μιας κρίσης στις σχέσεις μας με τα Σκόπια και θεωρώ για λόγους ιστορικούς, για λόγους ιστορικής αλήθειας και ακρίβειας, ότι ο χειρισμός που έγινε την εποχή εκείνη από την κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου, με Υπουργό Εξωτερικών το σημερινό Πρόεδρο της Δημοκρατίας κ. Κároλο Παπούλια, ένας χειρισμός, στον οποίο είχα την τιμή να μετάρχω ενεργά τότε ως Υπουργός Τύπου και Κυβερνητικός Εκπρόσωπος της τελευταίας κυβέρνησης του Ανδρέα Παπανδρέου, είναι ένας χειρισμός που έχει εξοπλίσει τη χώρα με το θεσμικό πλαίσιο αυτής της συμφωνίας.

Θα έχουμε, όμως, την ευκαιρία όχι στην Ολομέλεια της Βουλής, αλλά στα αρμόδια κυβερνητικά όργανα και σε συζητήσεις ανάμεσα στην Κυβέρνηση και τα κόμματα που τη στηρίζουν να συζητήσουμε λεπτομερώς με συστηματικότητα, με επιμέλεια, με τεκμηρίωση τις κινήσεις μας. Οι κινήσεις μας, όμως, διέπονται από το δόγμα που όλοι συνομολογούμε και τιμάμε: του απόλυτου σεβασμού της διεθνούς νομιμότητας και του Διεθνούς Δικαίου. Διότι αυτό είναι το λάβαρο της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής σε όλα τα θέματα.

Έχει, λοιπόν, πολύ μεγάλη σημασία –και εμείς κινούμενοι υπεύθυνα και προσεκτικά όχι για λόγους εσωτερικής πολιτικής χρήσης και κατανάλωσης αλλά έχοντας την αίσθηση πως μας παρακολουθεί η ιστορία– να δούμε τι είναι αυτά που κρίθηκαν από το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Διότι και εμείς προβάλαμε πάρα πολλά επιχειρήματα και επικαλεστήκαμε πάρα πολλά περιστατικά, τα οποία αξιολογήθηκαν από την πολυσέλιδη αυτή απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου. Και αυτά πρέπει τώρα να τα ενσωματώσουμε στη σκέψη μας, στην ανάλυσή μας και στη στρατηγική μας, γιατί η Ελλάδα είναι μια χώρα ευρωπαϊκή, είναι μια χώρα η οποία στην περιοχή της Νοτιανατολικής Ευρώπης σημαίνει κάτι. Και αυτό το κάτι πρέπει να το ξαναβρεί ξαναβρίσκοντας την οικονομική και δημοσιονομική της ισχύ και σταθερότητα. Διότι δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η αποδυνάμωση –η δημοσιονομική και η οικονομική– μειώνει τις δυνατότητες και των πολιτικών χειρισμών.

Πρέπει λοιπόν, να καταστήσουμε ξανά την Ελλάδα όσο γίνεται ισχυρότερη πολιτικά ιδίως στην περιοχή, ισχυροποιώντας την και πάλι οικονομικά. Γι' αυτό η συζήτηση περί του ονόματος των Σκοπίων συνδέεται με τη συζήτηση για τον προϋπολογισμό. Για το λόγο αυτόν, η άσκηση της οικονομικής πολιτικής και η εφραμογή μιας υπεύθυνης οικονομικής πολιτικής δεν είναι μόνο σωστική και υπεύθυνη για την οικονομία αλλά και για την εξωτερική πολιτική και για την αμυντική θωράκιση της χώρας.

Στο πλαίσιο αυτό με αυτές τις παραδοχές πρέπει να επιβεβαιώσουμε στην Αίθουσα αυτή τη σημασία που έχουν δυο λέξεις, δυο εκφράσεις: εθνική ενότητα και εθνική ευθύνη.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ευχαριστούμε πολύ

τον Αντιπρόεδρο της Κυβέρνησης κ. Ευάγγελο Βενιζέλο.

Το λόγο έχει ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας κ. Εμμανουήλ Κεφαλογιάννης για τρία λεπτά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Είναι δεδομένος ο σεβασμός της Ελλάδος στο Διεθνές Δίκαιο και είναι δεδομένη η προσήλωση της χώρας μας στις αρχές της καλής γειτονίας.

Κύριε Πρόεδρε, στο Βουκουρέστι την άνοιξη του 2008 μετά από φρέσκια λαϊκή εντολή –είχαν προηγηθεί οι εκλογές του 2007- ο Κώστας Καραμανλής είχε θέσει τη γνωστή θέση της Νέας Δημοκρατίας με στιβαρότητα, με αποφασιστικότητα για την ένταξη των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ.

Αυτό που θέλω να πω είναι ότι η Νέα Δημοκρατία –και πιστεύω και κανένα άλλο κόμμα- δεν απομακρύνεται από τις κόκκινες γραμμές, οι οποίες είχαν μπει εκείνη την εποχή, δηλαδή να υπάρχει μια ονομασία για κάθε χρήση έναντι όλων. Χαίρομαι που και η σημερινή απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου ουσιαστικά αυτό λέει, αφού απέρριψε στο σύνολο το δεύτερο αίτημα και δεν θεωρεί απαραίτητο να διατάξει την Ελλάδα να μην επαναλάβει παρόμοια συμπεριφορά στο μέλλον.

Εμείς θέλουμε καλές σχέσεις με τη FYROM, θέλουμε να λύσουμε αυτό το αγκάθι στις σχέσεις μας που είναι η ονομασία, αλλά αυτά τα οποία έχει αποφασίσει ο ελληνικός λαός, αυτά τα οποία έχουν αποφασίσει οι πολιτικοί Αρχηγοί, αυτά τα οποία έγιναν στο Βουκουρέστι είναι η βάση πάνω στην οποία θα κινηθούμε και στο μέλλον.

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτης Αποστολάτος): Ευχαριστούμε τον κ. Κεφαλογιάννη.

Το λόγο έχει ο κ. Παναγιώτης Λαφαζάνης.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Δεν θα έπαιρνα το λόγο φυσικά, αλλά εμβόλιμα ετέθη αυτό το θέμα, το οποίο ασφαλώς χρειάζεται για να τοποθετηθεί κανείς περισσότερη μελέτη του και περίσκεψη και καλύτερη εμβάθυνση πάνω στην απόφαση, η οποία ελήφθη όπου έχω την αίσθηση χωρίς να θέλω αυτήν τη στιγμή να προκαταλάβω ορισμένα πράγματα ή και να εκφράσω τελικές κρίσεις ότι δεν έχει μια όψη αυτή η απόφαση της Χάγης.

Το βέβαιο είναι –μια και συζητάμε τον προϋπολογισμό- ότι η μνημονιακή οικονομική και κοινωνική διάλυση της χώρας είναι ό,τι το χειρότερο αυτή τη στιγμή για να υπερασπίσει κανείς με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο τα εθνικά συμφέροντα σε μια πάρα πολύ κρίσιμη περίοδο. Για το λόγο αυτόν, η αλλαγή οικονομικής πολιτικής, η απαλλαγή από την τρόικα και τα μνημόνια είναι και θέμα επιβίωσης της χώρας και υπεράσπισης των εθνικών της συμφερόντων. Αυτό το αναφέρω και για τα τρία κόμματα της «πολιτικής Δερναίας Ύδρας» όπως είπα που στηρίζουν τη σημερινή Κυβέρνηση.

Πέρα από αυτό –και κλείνω, κύριε Πρόεδρε- στο θέμα της FYROM έχουν γίνει πελώρια λάθη μέχρι σήμερα, τα οποία μας έχουν οδηγήσει σε ένα σημείο το οποίο δεν είναι καθόλου ευνοϊκό –θα έλεγα- για τη χώρα μας. Το χειρότερο πάντως που μπορούμε να κάνουμε για να επιλύσουμε τέτοιου είδους θέματα είναι να τα εγκλωβίζουμε, να τα παραπέμπουμε στο νατοϊκό σχηματισμό. Ο βρώμικος αυτός ιμπεριαλιστικός, νατοϊκός σχηματισμός δεν είναι το πεδίο για μια δίκαιη επίλυση τέτοιων προβλημάτων, τα οποία είναι καιρικά. Αυτήν την ώρα χρειάζεται νηφαλιότητα και ψυχραιμία, προσήλωση στη διεθνή νομιμότητα και ασφαλώς απαραίτητη προσήλωση στην υπεράσπιση των δικών εθνικών μας συμφερόντων.

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτης Αποστολάτος): Ευχαριστούμε πολύ τον Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο του ΣΥΡΙΖΑ κ. Παναγιώτη Λαφαζάνη.

Το λόγο έχει ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Αθανάσιος Παφίλης.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΦΙΛΗΣ: Δεν συμφωνούμε με το χαρακτήρα του Δικαστηρίου της Χάγης και ούτε και το σεβόμαστε από την άποψη ότι έχει μετατραπεί σε ένα όργανο που εξυπηρετεί την πολιτική του ιμπεριαλισμού. Είναι σαν το διεθνές δίκαιο που έχει

αλλάξει ριζικά προς πιο αντιδραστική κατεύθυνση μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης.

Επομένως, εσείς που το υποστηρίζετε θα λούζετε και τέτοιου είδους αποφάσεις, οι οποίες είναι αποφάσεις σκοπιμότητας, είναι αποφάσεις που εκφράζουν τους ανταγωνισμούς και τις κάθε φορά ισορροπίες ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Το Δικαστήριο της Χάγης έχει ρόλο να νομιμοποιεί πολέμους, επεμβάσεις του ιμπεριαλισμού σε όλες τις χώρες και έχει πάρει αποφάσεις τραγικές μέχρι τώρα για τους λαούς.

Η απόφαση τώρα που εκδόθηκε κατά τη γνώμη μας δείχνει και το αδιέξοδο της πολιτικής που ακολουθήθηκε όλα τα προηγούμενα χρόνια και επιβεβαιώνει και κάτι ακόμη: Η συμμετοχή της χώρας στο ΝΑΤΟ και την Ευρωπαϊκή Ένωση όχι μόνο δεν βοηθάει για την ειρήνη, για την ασφάλεια και την ευημερία αλλά ουσιαστικά αυτοί οι οργανισμοί γίνονται εργαλείο υποταγής των λαών.

Η θέση μας είναι γνωστή. Για το συγκεκριμένο δε, θεωρούμε ότι οι λαοί των Βαλκανίων πρέπει να παλέψουν για να μην μπουκ στην Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΝΑΤΟ και να ανατρέψουν όλη αυτήν την πολιτική που τους έχει οδηγήσει σε εξαθλίωση.

Ανεξάρτητα από τις εξελίξεις, ακόμη και μια ικανοποιητική λύση που μπορεί να δοθεί από την πλευρά του ονόματος με αυστηρά γεωγραφικό προσδιορισμό –να φύγουν τα αλτρωτικά και όλα αυτά τα οποία έχουμε πει επανειλημμένως- εμείς θεωρούμε ότι οι κίνδυνοι δεν σταματάνε, το αντίθετο. Και με δεδομένη την οικονομική κρίση και την όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών ιδιαίτερα στην περιοχή μας, η οποία είναι στο μάτι του κυκλώνα κυριολεκτικά, γιατί συγκεντρώνονται οι σύγχρονες αντιθέσεις και ανταγωνισμοί του ιμπεριαλισμού συνολικά και του σύγχρονου κόσμου κάτω από την κυριαρχία του θεωρούμε ότι δεν θα διασφαλίσει τίποτα. Γι' αυτό οι λαοί πρέπει να παλέψουν ενωμένοι σε όλη την περιοχή και πρώτα απ' όλα ο λαός μας κατά συνολικά του ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτης Αποστολάτος): Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Αθανάσιο Παφίλη από το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας.

Το λόγο έχει ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ κ. Χρήστος Πρωτόπαπας, για να ολοκληρώσουμε τον κύκλο της παρέμβασης των Κοινοβουλευτικών Εκπροσώπων.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ: Θα είμαι ιδιαίτερα σύντομος, κύριε Πρόεδρε, γιατί πιστεύω ότι η παρέμβαση του Αντιπροέδρου της Κυβέρνησης και Υπουργού Οικονομικών ήταν μία σημαντική παρέμβαση που νομίζω ότι μπορεί να ενώσει τις φωνές όλων μας –πιθανόν με κάποιες εξαιρέσεις στην Αριστερά- και έγινε σε ιδιαίτερα θετικό κλίμα.

Θέλω να επισημάνω ιδιαίτερα ότι αυτή η απόφαση μάς λέει ότι πρέπει να συνεχίσουμε τις διαπραγματεύσεις στο πλαίσιο του ΟΗΕ. Εγώ θα έλεγα ότι θα πρέπει να επιταχύνουμε τις διαπραγματεύσεις, γιατί η Ελλάδα έχει να κερδίσει από την εξεύρεση μιας κοινά αποδεκτής λύσης. Έχουμε να κερδίσουμε και όχι να χάσουμε από την επίλυση μίας εκκρεμότητας, η οποία αυτή τη στιγμή δημιουργεί προβλήματα, καλλιεργεί αλτρωτισμούς και εμποδίζει την παραπέρα ανάπτυξη της συνεργασίας με τις γειτονικές χώρες και την ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων.

Σε αυτήν την κατεύθυνση, λοιπόν, πρέπει να κινηθούμε και έτσι νομίζω ότι πρέπει να αντιληφθούμε και τη σημερινή απόφαση.

Θέλω ιδιαίτερα να σημειώσω ότι η θέση της Ελλάδας θα καταστεί έτι ισχυρότερη, εάν η Ελλάδα ξεπεράσει τα σημερινά οικονομικά της προβλήματα και προχωρήσει πάλι στο δρόμο της προόδου και της ανάπτυξης. Αυτό σημαίνει ότι ο ανηφορικός, δύσβατος και επώδυνος για τους πολλούς δρόμος που τραβάμε σήμερα, πρέπει να ολοκληρωθεί, πρέπει να έρθει σε πέρας. Αυτό το έργο πρέπει να πετύχει και να δώσει τη δυνατότητα στην Ελλάδα να παραμείνει στη Ζώνη του ευρώ και την ευρωπαϊκή οικονομία και με ασφάλεια και σταθερότητα να γίνει ξανά ισχυρή, να κοιτάξει τους εταίρους μας στα μάτια και να μπορέσει να δημιουργήσει όρους για καλύτερη υπεράσπιση των εθνικών θεμάτων στην περιοχή.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτης Αποστολάτος): Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Χρήστο Πρωτόπαπα.

Ο Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού κ. Γεώργιος

Καρατζαφέρης έχει το λόγο.

Κύριε Πρόεδρε, θα χρειαστείτε χρόνο τριών λεπτών;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ (Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού): Δεν θα χρειαστώ παραπάνω από τριάντα δευτερόλεπτα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐσης Αποστολάτος): Ορίστε, κύριε Πρόεδρε, έχετε το λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ (Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού): ««Για μένα δεν υπάρχει καμμία δυνατότητα να δεχθώ τον όρο «Μακεδονία» υπό οποιαδήποτε μορφή αυτός περιέχεται στην ονομασία των Σκοπίων». Ανδρέας Παπανδρέου, Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης, 1992.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐσης Αποστολάτος): Ευχαριστούμε τον Πρόεδρο του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού κ. Γεώργιο Καρατζαφέρη.

Ο αξιότιμος Υπουργός Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής κ. Γεώργιος Παπακωνσταντίνου έχει το λόγο.

Ορίστε, κύριε Υπουργέ, έχετε το λόγο για δεκαοκτώ λεπτά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (Υπουργός Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής): Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, η συζήτηση για τον προϋπολογισμό είναι πάντα μία κορυφαία κοινοβουλευτική διαδικασία. Όμως, ο προϋπολογισμός του 2012 είναι προφανώς μία ειδική περίπτωση. Είναι ο πρώτος προϋπολογισμός της Μεταπολίτευσης, ο οποίος θα ψηφιστεί από μία ευρεία πλειοψηφία. Κατατίθεται από μία Κυβέρνηση ευρύτερης πολιτικής στήριξης. Ένα σημαντικό μέρος των προβλέψεων του θα πρέπει να υποστηριχθεί και να υλοποιηθεί απ' αυτήν την Κυβέρνηση, στην οποία συμμετέχουν τρία κόμματα.

Περάσαμε και περνάμε μία εξαιρετικά δύσκολη διετία. Ο κόσμος γύρω μας αλλάζει, τα δεδομένα αλλάζουν, η χώρα μας αλλάζει. Αυτή η αλλαγή είναι επώδυνη και είναι ιδιαίτερα επώδυνη για πολλούς συμπολίτες μας. Οι επιπτώσεις όχι μόνο της διεθνούς κρίσης αλλά και συσσωρευμένων λαθών και παραλείψεων δεκαετιών, έχουν αγγίξει πια και το τελευταίο ελληνικό νοικοκυριό. Η ανεργία είναι υψηλή και αυξάνεται, η έλλειψη ρευστότητας, η ύφεση, οι αυξημένοι φόροι και οι μειωμένοι μισθοί έχουν οδηγήσει σε μία εξαιρετικά δύσκολη κατάσταση και την αγορά, αλλά και τους περισσότερους συμπολίτες μας που βιώνουν με τον πιο βίαιο τρόπο αυτήν την αλλαγή.

Εδώ υπάρχουν μία σειρά από ερωτήματα. Το πρώτο ερώτημα είναι αν μπορούσαμε να το αποφύγουμε. Στην πράξη αποδεικνύεται ότι οι επιλογές και ο χρόνος που είχαμε μπροστά μας δεν θα μπορούσαν να αποτρέψουν μία επώδυνη μετάβαση για την οικονομία και τους πολίτες.

Το δεύτερο ερώτημα είναι αν προσπαθήσαμε να το αποφύγουμε. Αξιολογώντας τις αποφάσεις που πάρθηκαν και τον τρόπο που πάρθηκαν τα τελευταία δύο χρόνια, η απάντηση είναι «ναι, προσπαθήσαμε» και κάποιες απ' αυτές τις προσπάθειες απέδωσαν. Όμως, όποτε κάναμε πίσω και όποτε κάναμε εκπτώσεις στις πολιτικές μας, τα βρήκαμε μπροστά μας και, μάλιστα, σε πολύ χειρότερη μορφή. Δεν κάναμε λάθη και παραλείψεις; Προφανώς! Και είναι πολλά! Είναι, φυσικά, η προφανής υποχρέωση όλων όσοι συμμετείχαν στο παρελθόν –και στο παρελθόν πρέπει να ανατρέξει κανείς όχι βεβαίως μόνο στην τελευταία διετία, αλλά και πολύ πιο πίσω– και όσοι συμμετέχουν ακόμα ή απλά συμμετέχουν σήμερα στο έργο της διακυβέρνησης της χώρας να αναλαμβάνουν το μέρος της ευθύνης που τους αναλογεί για τη σημερινή κατάσταση.

Όλοι μας αναλαμβάνουμε, λοιπόν, αυτήν την ευθύνη. Και αυτό για έναν πάρα πολύ απλό λόγο. Όταν διατηρώ ένα αξίωμα και αναλαμβάνω ευθύνη, σημαίνει ότι δουλεύω για να αλλάξει η κατάσταση. Παίρνω πάνω μου καταστάσεις και επιχειρώ να διορθώσω λάθη. Αλλιώς, αν δεν μπορώ ή δεν θέλω ή αν βάζω προτεραιότητα σε άλλους στόχους, υπηρετώ καλύτερα την πατρίδα αν μείνω στο περιθώριο.

Αναλαμβάνω ευθύνη, όμως, σημαίνει να μη μηδενίζω. Σημαίνει να βλέπω την κατάσταση όπως είναι, αλλά να βλέπω και όσα θε-

τικά έχουν γίνει, τα οποία μπορώ να κρατήσω για να προχωρήσω, όχι για τον εαυτό μου, αλλά για τους πολίτες που επίμονα ζητούν την προοπτική και τη διαβεβαίωση ότι οι θυσίες του δεν θα πάνε χαμένες.

Για να μπορούμε να στεκόμαστε θετικά και να είμαστε όλοι μας χρήσιμοι, πρέπει να έχουμε μονίμως στο μυαλό μας τη συνολική εικόνα και όλα τα δεδομένα.

Δεδομένο πρώτο: Η Ελλάδα μπήκε στη χειρότερη κρίση για την Ευρώπη και για τον κόσμο παντελώς απροετοίμαστη. Κάτι ακόμα χειρότερο, μπήκε στην κρίση υπονομευμένη.

Δεδομένο δεύτερο: Το πρόβλημα της διεθνούς κρίσης, το πρόβλημα της Ευρωζώνης μάς ξεπερνά σαν χώρα, όπως ξεπέρασε και πολλές χώρες, με πολύ πιο δυνατές οικονομίες και πολύ πιο οχυρωμένες θεσμικά κοινωνίες από την ελληνική κοινωνία. Μιλάμε για οικονομίες που μέχρι πρόσφατα ακουγόταν από διάφορες πλευρές ότι τα έκαναν καλύτερα από εμάς, ότι δεν μπήκαν σε μνημόνια, ότι μπορούσαν να δανειστούν ή ότι διαπραγματεύτηκαν καλύτερα. Θυμηθείτε πρόσφατα τη συζήτηση γύρω από την Ιρλανδία και την Πορτογαλία. Θυμηθείτε πρόσφατα το θαυμασμό για την Ουγγαρία, η οποία έδωσε το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και σήμερα το καλωσόρισε πίσω με πολύ χειρότερους όρους. Επίσης, ας θυμηθούμε και ας δούμε με μεγάλη καθαρότητα ότι χώρες με μία τεράστια βιομηχανική βάση, χώρες με ιστορία, χώρες όπως είναι η Ιταλία, στον πυρήνα της Ευρωζώνης, από τα ιδρυτικά κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της ΕΟΚ, σήμερα βρίσκονται στη δίνη του κυκλώνα και προσπαθούμε όλοι μαζί να αντεπεξέλθουμε.

Άρα, λοιπόν, πώς ακριβώς, με ποιες μαγικές κινήσεις, με ποια άλλη πολιτική, η δική μας η χώρα θα απέφυγε αυτήν την οδυνηρή προσαρμογή την οποία αναγκάστηκε να κάνει; Σήμερα μόλις, υπήρχε μία έρευνα ενός ιταλικού ιδρύματος το οποίο υπολογίζει ότι τα επόμενα τρία χρόνια η ιταλική κυβέρνηση έχει δεσμευτεί σε περικοπές που αντιστοιχούν στις οκτώ ποσοστιαίες μονάδες του ΑΕΠ. Η Ιταλία, η τρίτη μεγαλύτερη χώρα της Ευρωζώνης, με πολύ χαμηλότερο χρέος από το δικό μας, με πολύ χαμηλότερο έλλειμμα από το δικό μας, κάνει τα ίδια που κάνουμε και εμείς! Και αυτό για έναν πάρα πολύ απλό λόγο. Διότι εδώ που βρίσκεται η Ευρωζώνη και, δυστυχώς, με την ισορροπία των δυνάμεων στην οποία υπάρχει, αυτή είναι και η μόνη πολιτική η οποία μπορεί να ακολουθηθεί από μία σειρά από χώρες.

Δεδομένο τρίτο: Ανεξάρτητα από το πόσο αβέβαιη και προβληματική είναι η κατάσταση στην Ευρωζώνη, η χώρα μας χρειάζονταν και έπρεπε να αλλάξει. Για να το πούμε καθαρά –και νομίζω ότι πρέπει να το εμπεδώσουμε όλοι μας– η χώρα ζούσε πάνω από τις δυνατότητες της. Προσέξτε, η χώρα! Όχι ο κάθε πολίτης! Προφανώς όχι αυτός ο οποίος προσπαθούσε να τα φέρει βόλτα και έβλεπε γύρω του τον πλούτο, τη φοροδιαφυγή ή τη διαφθορά! Η χώρα στο σύνολό της ήταν πάνω από τις δυνατότητες τις οποίες μπορούσε να έχει με βάση το παραγωγικό της σύστημα, με βάση τον τρόπο με τον οποίο λειτουργούσε η οικονομία της. Και ήρθε η δυσάρεστη διόρθωση, η οποία, όπως δυστυχώς συμβαίνει σε όλες αυτές τις διορθώσεις, πέφτει πάνω σε δικαίους, όπως και σε αδικούς.

Δεδομένο τέταρτο: Η ανάγκη αυτή για αλλαγή έχει γίνει αντιληπτή εδώ και δεκαετίες. Πόσο καιρό μιλάμε για βασικές αλλαγές και βασικές μεταρρυθμίσεις που έγιναν τα τελευταία δύο χρόνια; Όμως, αποδείχθηκε ότι οι αντιστάσεις απέναντι στην αλλαγή ήταν πολύ ισχυρότερες από την πολιτική βούληση και χρειάστηκε η χώρα να φτάσει στον γκρεμό και να κοιτάξει κάτω για να παρθούν αυτές οι επώδυνες αποφάσεις, για να αποφασίσει ένα κόμμα να το πάρει πάνω του και να ακολουθήσει και το υπόλοιπο πολιτικό σύστημα στη μεγαλύτερή του τουλάχιστον μορφή τις τελευταίες εβδομάδες.

Δεδομένο πέμπτο: Η χώρα βρέθηκε με την πλάτη στον τοίχο εξαιτίας του δημοσιονομικού μας προβλήματος. Και ενώ οι δυνατότητες δανεισμού για τη συντήρηση της χώρας μειώνονταν, εμείς βρεθήκαμε να πρέπει να επιλύσουμε ταυτόχρονα δημοσιονομικά και βαθιά διαρθρωτικά προβλήματα. Καμμία άλλη χώρα δεν χρειάστηκε να κάνει αυτό το οποίο κάνει σήμερα η Ελλάδα σε τόσο ένταση σε τόσο λίγο χρόνο και με τόσα λίγα εργαλεία.

Η κριτική, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, για τα λάθη και τις πα-

ραλείψεις είναι εύκολη. Αυτό που αποδεικνύεται ότι χρειάζεται πολύ μεγαλύτερο ψυχικό σθένος και ανατροπή στις νοοτροπίες είναι να αποφύγουμε το μηδενισμό και τη μίζερια και να πούμε πολύ καθαρά ότι μέσα σ' αυτήν τη δύσκολη περίοδο μια σειρά από πράγματα έχουν μπει σε ένα δρόμο. Πρόκειται για πράγματα που συζητήθηκαν και ψηφίστηκαν από μια κοινοβουλευτική πλειοψηφία σ' αυτό το Κοινοβούλιο, πράγματα που εξακολουθούν - κάποια από αυτά - να είναι σε εκκρεμότητα και πρέπει να προχωρήσουν πιο γρήγορα.

Κατ' αρχάς, την περίοδο 2009-2010 η χώρα μας κατάφερε κάτι που μέχρι τώρα θεωρούνταν ακατόρθωτο και όσο κι αν κάποιοι συνεχίσουν να το χρησιμοποιούν ανεύθυνα και σε βάρος της χώρας, παραμένει ένα μεγάλο επίτευγμα. Και δεν εννοώ τίποτα άλλο από αυτό που ονομάζεται η αξιοπιστία της χώρας σε σχέση με τα στατιστικά της δεδομένα.

Δυστυχώς, πολλοί δεν θέλουν να αντιληφθούν πόσο μεγάλη σημασία έχει για τη χώρα μας ο εκάστοτε Υπουργός Οικονομικών να παραιτηθεί από τη δυνατότητα να ελέγχει και να επηρεάζει τα στατιστικά στοιχεία της χώρας. Πρόκειται για μια δυνατότητα που, δυστυχώς, αξιοποιήθηκε πολλές φορές στο παρελθόν και μας εξέθεσε διεθνώς, αλλά κυρίως μας εξέθεσε απέναντι στους Έλληνες πολίτες.

Σήμερα για πρώτη φορά η Ελλάδα είναι από τις χώρες που όχι απλώς δεν θα έπρεπε εμείς οι ίδιοι να αμφισβητούμε τα στατιστικά της, αλλά κάλλιστα μπορούμε να επικαλεστούμε τη δική μας αξιοπιστία ως εργαλείο στις διεθνείς διαπραγματεύσεις. Πρόκειται για αξιοπιστία που κερδήθηκε με πολλή δουλειά.

Και δεν είναι μόνο το νέο στατιστικό σύστημα της χώρας, αλλά και η συνολική προσπάθεια που έγινε σε όλους τους φορείς του δημοσίου, ώστε να ελεγχθούν τα έσοδα, τις δαπάνες και τις υποχρεώσεις τους. Είναι η μηνιαία λογοδοσία που δίνουμε στους Έλληνες πολίτες, είναι η δυνατότητα να μιλάμε στο Κοινοβούλιο για όλη τη δημόσια δαπάνη και όχι μόνο για ένα υποσύνολο αυτής, όπως συνέβαινε μέχρι το 2009. Είναι αυτό το οποίο μετά από πολλή δουλειά έχει για πρώτη φορά ο φετινός προϋπολογισμός, να μιλάμε δηλαδή για τη γενική κυβέρνηση με αναλυτικούς πίνακες, πίνακες διαφάνειας και λογοδοσίας.

Βοηθάει αυτό στην καθημερινότητα του πολίτη; Σίγουρα δεν είναι προφανές. Όμως, τουλάχιστον δημιουργεί τις προϋποθέσεις αυτή η καθημερινότητα να μη διακινδυνεύει ξανά στο μέλλον ως αποτέλεσμα της κακοδιαχείρισης και της αδιαφάνειας στο δημόσιο τομέα.

Αυτή ακριβώς η στατιστική αξιοπιστία δίνει ακόμα μεγαλύτερη ουσία σ' αυτό που επίσης πέτυχε η Ελλάδα την περίοδο 2009-2011. Έχουμε πει πολλές φορές ότι η Ελλάδα πέτυχε τη μεγαλύτερη μείωση του ελλείμματος που έχει γίνει ποτέ σε χώρα της Ευρωζώνης. Ξεκινώντας από ένα έλλειμμα πάνω από 36 δισεκατομμύρια ευρώ, σχεδόν 16% του ΑΕΠ, το μείωσε κατά πάνω από 12 δισεκατομμύρια ευρώ ή πάνω από 5 μονάδες του ΑΕΠ σε μόλις ένα χρόνο. Και με τη συνέχιση της μείωσης του ελλείμματος το 2011 και τη μείωσή του το 2012, η Ελλάδα μέσα σε τρία χρόνια θα έχει πετύχει μείωση του ελλείμματός της πάνω από 10 ποσοστιαίες μονάδες του ΑΕΠ και μάλιστα σε συνθήκες ύφεσης. Και αυτό, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, έγινε γιατί το επέτρεψαν οι Έλληνες πολίτες, έγινε γιατί έκαναν τις θυσίες για να μπει αυτή η πρωτοφανής και δύσκολη δημοσιονομική προσαρμογή.

Είναι πρωτόγνωρο, ήταν εξαιρετικά επώδυνο για την οικονομία και τους πολίτες, αλλά ήταν και ο μόνος τρόπος για να μπορέσει να συνεχίσει να λειτουργεί το κράτος και η χώρα. Ήταν, επίσης, και η βασική προϋπόθεση για την ανάπτυξη την οποία με τόση ευκολία επικαλούνται πολλοί. Την επικαλούνται, αλλά δεν θέλουν να δουν την πραγματικότητα και τα στοιχεία. Δεν θέλουν να θυμούνται ότι οι μηχανές της ελληνικής οικονομίας έσβησαν στο τέλος του 2008. Δεν μας έφερε το μνημόνιο την ύφεση. Ήταν η ύφεση και τα προβλήματά μας που δημιούργησαν την ανάγκη του μνημονίου.

Επίσης, δεν θέλουν να πουν και κάτι άλλο. Εάν συγκρίνει κανένας δύο χρονιές, το 2009 και το 2010, θα δει ότι η ύφεση ήταν η ίδια. Ήταν μείον 3,2 το 2009 και μείον 3,5 το 2010 με μία πολύ μεγάλη διαφορά. Το 2010 το έλλειμμα ήταν πέντε ποσοστιαίες

μονάδες λιγότερο. Αυτό σε απλά ελληνικά σημαίνει ότι όλες οι μαγικές συνταγές που πιστεύουμε ότι θα ξαναφέρουν την ανάπτυξη ξοδεύοντας, απλώς δεν δουλεύουν, όπως δεν δούλεψαν το 2008 που είχαμε 10% έλλειμμα και 0% ανάπτυξη ή το 2009 που είχαμε 16% έλλειμμα και μείον 3,2% ανάπτυξη.

Το νοικοκύρεμα, λοιπόν, των δημοσίων οικονομικών ήταν και είναι η βασική προϋπόθεση για να μπορεί ο κάθε Έλληνας και η κάθε Ελληνίδα να ελπίζει και να δουλεύει για ένα καλύτερο μέλλον, χωρίς να περάσει από μια ακόμα πιο επώδυνη κατάσταση χρεοκοπίας και στάσης πληρωμών.

Και αυτό που έχει ακόμα μεγαλύτερη σημασία είναι ότι η μείωση του ελλείμματος οφείλεται σε δραστική μείωση του πρωτογενούς ελλείμματος. Ας ξεχάσουμε τους στόχους. Υπήρξε βελτίωση σχεδόν 30 δισεκατομμυρίων ευρώ στο πρωτογενές έλλειμμα από το 2009 μέχρι το τέλος της επόμενης χρονιάς. Από έλλειμμα 25 δισεκατομμυρίων φτάσαμε σε πλεόνασμα 4 δισεκατομμυρίων. Και αυτό απαντά στην κριτική που έγκειται στο γιατί χρειάστηκαν τόσα μέτρα. Και βέβαια, πρόκειται για μέτρα τα οποία, παρά αυτά τα οποία λέγονται, ήρθαν πολύ περισσότερο από μείωση των δαπανών και για μέτρα για τα οποία προφανώς έχουμε ακόμα πολλά περιθώρια χωρίς να αγγίξουμε περαιτέρω και να υποβάλουμε τους πολίτες σε θυσίες.

Θα σας πω μόνο ένα μικρό παράδειγμα από το δικό μου το χώρο, το χώρο του Υπουργείου Περιβάλλοντος, όπου υπολογίζουμε ότι το 2012 με τη συγκέντρωση από είκοσι οκτώ κτήρια στα οποία πληρώνει νοίκι ο Έλληνας φορολογούμενος σε ένα κτήριο, θα μειώσουμε κατά 60% τις δαπάνες του κρατικού προϋπολογισμού από τα 10 εκατομμύρια που δίνει σήμερα. Από είκοσι κτήρια σε ένα!

Πάνω απ' όλα όμως, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, αυτό που σήμερα διαφαίνεται για πρώτη φορά είναι η αλλαγή που θα προκύψει με την εφαρμογή των αποφάσεων της 27ης Οκτωβρίου και τη συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα στη μείωση του χρέους της Ελλάδας. Αυτός θα είναι ο πρώτος προϋπολογισμός όπου κοιτώντας κανείς την καμπύλη του χρέους, δεν θα τη δει να συνεχίζει να ανεβαίνει, αλλά θα τη δει να πέφτει για πρώτη φορά μετά από πόσα χρόνια κατά 40 δισεκατομμύρια ευρώ και κάθε χρόνο θα ξοδεύουμε 5 δισεκατομμύρια ευρώ λιγότερα σε τόκους. Πρόκειται για χρήματα που μπορούν να απελευθερωθούν για να ξαναδώσουν την αναπτυξιακή δυναμική που χρειάζεται η οικονομία.

Επαναλαμβάνω κάτι που γνωρίζουν πολύ καλά οι πολίτες. Η ευημερία των αριθμών δεν σημαίνει άμεσα την ευημερία του πολίτη. Όμως, σήμερα ο πολίτης υποφέρει από τις επιπτώσεις μιας δημοσιονομικής εκτροπής και μιας καταρράκωσης της ανταγωνιστικότητας, που μας έφερε πολύ κοντά στο σημείο να μην μπορεί η χώρα, η οικονομία, η εκάστοτε κυβέρνηση να εγγυηθεί τα βασικά, το μισθό, τη σύνταξη και τη βασική λειτουργία της χώρας.

Και σήμερα τουλάχιστον μπορούμε να λέμε ότι οι θυσίες του κόσμου αρχίζουν και πιάνουν τόπο. Και δεν μιλάμε μόνο για τα δημοσιονομικά, αλλά και τις άλλες βαθιές αλλαγές για τις οποίες μιλούσαμε χρόνια και οι οποίες τώρα γίνονται πραγματικότητα.

Αναφέρομαι στα κλειστά επαγγέλματα που τα νομοθετήσαμε και τώρα πρέπει να κάνουμε περαιτέρω μικρές αλλαγές για να λειτουργήσουν σωστά, στην αδειοδότηση των επιχειρήσεων, που για πρώτη φορά έχει απλοποιηθεί, στο ασφαλιστικό σύστημα, που μετά από προσπάθειες οι οποίες ήταν ατελέσφορες και ακυρώθηκαν εν τη γενέσει τους, σήμερα μπορούμε επιτέλους να μιλάμε για ένα σύστημα που διασφαλίζει δικαιώματα για τις επόμενες γενιές.

Αναφέρομαι στο κοινωνικό κράτος, όπου στα νοσοκομεία μπαίνει τάξη, όπου μπορούμε και μειώνουμε τη δαπάνη στα φάρμακα, στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, όπου γίνεται μια τεράστια προσπάθεια, στην ενεργειακή πολιτική, για να δούμε στον τομέα του Υπουργείου του οποίου έχω την τιμή να προϊστάμαι, με το διπλασιασμό των ΑΠΕ για ένα νέο ενεργειακό μοντέλο με καινούργια προγράμματα, όπως είναι η εξαγωγή ηλιακής ενέργειας στη Βόρεια Ευρώπη. Αναφέρομαι στην προστασία του περιβάλλοντος, την ηλεκτρονική διακυβέρνηση.

Ακόμα όμως, κυρίες και κύριοι, αναφέρομαι σε εκείνους ακριβώς τους τομείς στους οποίους γίνεται η μεγαλύτερη κριτική,

όπως για τη φοροδιαφυγή. Πείτε μου, σας παρακαλώ, εάν σήμερα θα έμπαιναν μεγαλοφυγάδες στη φυλακή, εάν δεν είχε αυτή η Κυβέρνηση, η προηγούμενη κυβέρνηση νομοθετήσει. Και ως θυμηθούμε ότι νομοθέτησε μόνη της ακριβώς αυτές τις διατάξεις που επιτρέπουν σήμερα τη σύλληψη των μεγαλοφειλών και κανένα άλλο πολιτικό κόμμα σ' αυτήν την Αίθουσα δεν τη στηρίξε σ' αυτήν την προσπάθεια.

Κυρίες και κύριοι, προφανώς έχουμε ακόμα πολλή δουλειά να κάνουμε σε ένα ευρωπαϊκό περιβάλλον εξαιρετικά δύσκολο. Σήμερα η Κυβέρνηση η οποία έχει αναλάβει αυτήν τη δουλειά και η σύνθεσή της αποτελούν πρόκληση για το πολιτικό σύστημα αλλά και ευκαιρία για τη χώρα, αφήνοντας για λίγο καιρό στο περιθώριο κόμματα και μικροκομματικά συμφέροντα, έχοντας στα χέρια μας όλα τα εργαλεία διαφάνειας και λογοδοσίας, που μπορεί να έχει μία Κυβέρνηση, αλλά και μία ευρεία αποδοχή από την κοινωνία. Αυτό μας λέει κάτι πάρα πολύ σημαντικό, ότι το τελευταίο πράγμα που πρέπει να κάνουμε σήμερα είναι να αναλωθούμε σε ομφαλοσκοπήση και σε προσωπικές στρατηγικές. Δεν το αντέχει αυτό η ελληνική κοινωνία.

(Στο σημείο αυτό κυτπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Υπουργού)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Εδώ, πάνω απ' όλα χρειάζεται η ευθύνη και η στοιχειώδης πολιτική ηθική να οδηγήσει κάθε μας βήμα και κάθε μας συμπεριφορά, για να μπορέσουμε να δώσουμε προοπτική και αίσθημα δικαίου στην ελληνική κοινωνία.

Σε αυτήν την κατεύθυνση είναι ο φετινός προϋπολογισμός και γι' αυτό αξίζει να υπερψηφιστεί.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐσης Αποστολάτος): Ευχαριστούμε πολύ τον Υπουργό ΥΠΕΚΑ κ. Γεώργιο Παπακωνσταντίνου.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής Β' Αθήνας της Νέας Δημοκρατίας κ. Πάνος Παναγιωτόπουλος.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πριν μπω στο θέμα μου, που είναι η συζήτηση επί του προϋπολογισμού, δεν μπορώ να αποφύγω δύο μικρά και σύντομα σχόλια.

Το πρώτο αφορά τα όσα πρωτοφανή ακούσαμε από τον προλαλήσαντα κ. Παπακωνσταντίνου, κατά τα άλλα συμπαθέστατο συνάδελφο. Μου προκάλεσε οδυνηρή έκπληξη το γεγονός ότι τον άκουσα να παρουσιάζει θριαμβολογώντας τα αποτελέσματα των είκοσι μηνών της διακυβέρνησης Παπανδρέου, ξεχνώντας να μας εξηγήσει το πώς και γιατί αυτή η διακυβέρνηση κατέρρευσε, το πώς και γιατί ο κ. Παπανδρέου οδηγήθηκε καταγγελλόμενος και από τους ίδιους τους Βουλευτές του σε παραίτηση από τη θέση του Πρωθυπουργού.

Αν δε δεν πείθεται απ' αυτά που λέει ο ελληνικός λαός, από τις οδύνες των εργαζομένων της μεσαίας τάξης, που βλέπουν τα ελληνικά νοικοκυριά να καταστρέφονται, ας ρωτήσει ο κ. Παπακωνσταντίνου το συνάδελφό του στα Υπουργικά Έδρανα, τον κ. Χρυσόχοϊδη, να του πει ακριβώς αυτήν την αξιολόγηση, για τα όσα έγιναν τους τελευταίους είκοσι μήνες, που τον ακούσαμε να περιγράφει και να αφηγείται χθες σε τηλεοπτικό κανάλι.

Νομίζω ότι αν πραγματικά θέλουμε να πετύχει αυτή η προσπάθεια του κ. Παπαδήμου -κι εγώ είμαι απ' αυτούς που θέλουν να πετύχει, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι- πρέπει επιτέλους να πούμε στον ελληνικό λαό την αλήθεια, να πούμε ότι μπορεί να υπήρξαν και ορισμένες μεταρρυθμίσεις προς τη θετική κατεύθυνση και εκεί η Νέα Δημοκρατία έβαλε πλάτη, αλλά συνολικά το έργο του κ. Παπανδρέου ήταν ένα έργο αποτυχίας και καταστροφής του ελληνικού νοικοκυριού και το ξέρουμε όλοι. Το λένε πλέον και μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Το δεύτερο είναι σε ό,τι αφορά την υπόθεση των Σκοπίων. Ας μην προσπαθούμε να πούμε πράγματα που δεν αφορούν το πραγματικό περιεχόμενο της απόφασης. Η απόφαση έχει και θετικά και αρνητικά σημεία. Μιλάω για την απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης. Πρέπει, λοιπόν, να κοιτάξουμε πώς θα αμβλύνουμε τα αρνητικά και πώς θα προωθήσουμε τα θετικά σημεία. Διότι, κατά τη γνώμη μου, τα θετικά σημεία πλεονεκτούν, αλλά οι εξελίξεις είναι μπροστά.

Είχαμε σήμερα το Συμβούλιο Γενικής Πολιτικής Συνεργασίας

στις Βρυξέλλες, 7 με 8 Δεκεμβρίου μεθαύριο έχουμε τη Σύνοδο Υπουργών Εξωτερικών του ΝΑΤΟ, που είναι εξαιρετικά κρίσιμη. Νομίζω ότι είναι εδώ το σημείο που πρέπει να δείξουμε δείγματα εθνικής συνεργασίας και εθνικής συνεννόησης, για να μπορέσουμε κατ' αρχάς να απαντήσουμε στη επιθετική επικοινωνιακή τακτική που υιοθετεί ο κ. Γκρούεφσκι απόψε. Σας παραπέμπω στις δηλώσεις του κ. Ποπόφσκι, με τις οποίες τα Σκόπια επιχειρούν να επιτεθούν επικοινωνιακά στην Ελλάδα, διαστρεβλώνοντας και διαστρέφοντας το περιεχόμενο της απόφασης.

Έρχομαι στον προϋπολογισμό. Εγώ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα δώσω θετική ψήφο στον προϋπολογισμό, παρ' όλο που είναι στον αέρα, παρ' όλο που ξέρουμε όλοι ότι σε λίγο καιρό, μόλις ολοκληρωθεί και εύχομαι να ολοκληρωθεί η διαδικασία του PSI και το haircut, θα αναγκαστούμε να τον αναθεωρήσουμε. Όμως, θεωρώ αυτήν την ψήφο συμβολική ψήφο στηρίξης αυτής της Κυβέρνησης, που πρέπει να πετύχει. Όμως για να πετύχει αυτή η Κυβέρνηση, πρέπει πάλι να είμαστε ειλικρινείς, να μη λέμε ψέματα στον ελληνικό λαό.

Άρα, αν θέλουμε να πετύχει μία Κυβέρνηση ειδικού σκοπού, πρέπει να μην τη φορτώνουμε με υπερβολικές προσδοκίες, αλλά ταυτόχρονα να μη μηδενίζουμε και τη σημασία της αποστολής και του έργου της.

Αν θέλουμε να πούμε την αλήθεια κι αν θέλουμε να πετύχει η Κυβέρνηση μέσα από ειλικρινή στηρίξη, θεωρώ απαραίτητες τις εξής αντικειμενικές παραδοχές:

Πρώτη παραδοχή. Δεν πρόκειται για συγκυβέρνηση των δύο κομμάτων, διότι δεν υπάρχει κοινό πρόγραμμα σύγκλισης, δεν υπάρχει μίνιμουμ πρόγραμμα σύγκλισης Νέας Δημοκρατίας και ΠΑΣΟΚ. Είναι Κυβέρνηση ειδικού σκοπού, με ειδική αποστολή και ειδικά καθήκοντα.

Παραδοχή δεύτερη. Το ότι στηρίζουμε την Κυβέρνηση δεν καταργεί τη Βουλή, δεν καταργεί τη δημοκρατία. Διότι, εσχάτως βλέπω και παρουσιάζονται στα δημόσια πράγματα και στη δημόσια επικοινωνία και ορισμένοι επικοινωνιακοί στρατονόμοι. Όποιοι Βουλευτές πει κάτι από τη μία ή την άλλη πτέρυγα της Βουλής, αμέσως πάει στα κάγκελα, στο πυρ το εξώτερο. Το ότι τη στηρίζουμε, λοιπόν, δεν καταργεί τη Βουλή. Ο εμπλουτισμός του διαλόγου με απόψεις που κινούνται μέσα στο πλαίσιο της εντολής που έχει αυτή η Κυβέρνηση, είναι στοιχείο θετικό για τη δημοκρατία και το Κοινοβούλιο κι όχι αρνητικό.

Τρίτη αντικειμενική παραδοχή. Ο χρόνος ζωής αυτής της Κυβέρνησης δεν μπορεί να μετεωρίζεται και δεν μπορεί με βάση αυτό το χρόνο να γίνονται διάφορα παιχνίδια. Πολύ ειλικρινά ο Αντώνης Σαμαράς με αίσθημα ευθύνης είπε ότι δεν έχει δίπλα του το ημερολόγιο, δεν άγχειται δηλαδή, από την άλλη πλευρά η προσφυγή στο λαό αποτελεί την ανώτατη και πλέον ασφαλή δικλίδα πολιτικής νομιμοποίησης των διαδικασιών στο δημοκρατικό πολίτευμα.

Πρέπει, λοιπόν, αυτό το ορόσημο των εκλογών να υπάρχει, να προχωρήσουν οι διαδικασίες, να, να μην πνιγεί αυτή η Κυβέρνηση, να της δώσουμε το οξυγόνο που χρειάζεται, αλλά μέσα στο πλαίσιο της εντολής της.

Τέταρτη αντικειμενική παραδοχή. Αυτή η Κυβέρνηση δεν μπορεί να είναι καμβάς για να κεντηθούν ορισμένα περιεργα σχέδια. Ακούω να γίνεται πολύς διάλογος τον τελευταίο καιρό και να κυκλοφορούν διάφορες φήμες για πολιτικά παιχνίδια κλειστών δωματίων, με τον ελληνικό λαό κλεισμένο απ' έξω, που μιλάνε για το ενδεχόμενο κόμματος Παπαδήμου -το λέω κατά σύμβαση, σε εισαγωγικά- ότι μπορεί να υπάρξει -όπως λένε- μία τρίτη λύση που θα διεμβολίσει τα δύο μεγαλύτερα κόμματα και ούτω καθ' εξής.

Όποιος θέλει να κάνει κόμμα στην Ελλάδα, είναι ελεύθερος, δημοκρατία έχουμε. Όμως, θα πρέπει να γνωρίζει ότι πρέπει γρήγορα να ζητήσει τη λαϊκή εντολή, να πάει να υποστεί τη δοκιμασία της κάλπης. Δεν προέρχονται τα κόμματα από συζητήσεις ή από συμφωνίες κλειστών δωματίων ή σαλονιών του κέντρου της Αθήνας ή των βορείων προαστίων. Τα κόμματα προέρχονται από απαίτηση του λαού και νομιμοποιούνται με την ψήφο του λαού.

Πέμπτη αντικειμενική παραδοχή. Δεν πρέπει σώνει και καλά να υποχρεωθούμε σε λοβοτομή, είτε ανήκουμε στο ΠΑΣΟΚ είτε στη Νέα Δημοκρατία είτε στην Αριστερά, να γίνουμε δηλαδή αμνή-

μονες, να ξεχάσουμε τα όσα έγιναν ή δεν έγιναν από τις κυβερνήσεις του κ. Παπανδρέου τους τελευταίους είκοσι μήνες. Εδώ τα θυμάται ο κ. Χρυσόχοϊδης, προς τιμήν του και για δικούς του λόγους. Εγώ δεν κάνω δίκη προθέσεων αν θέλει να γίνει Αρχηγός και θέλει να περάσει το ΠΑΣΟΚ από ένα πολιτικό πλυντήριο. Εμένα με ενδιαφέρει ότι αυτά που λέει απηχούν και αφηγούνται την αλήθεια. Αφηγούνται τα παθήματα του ελληνικού λαού από την κυβέρνηση Παπανδρέου.

Αν κάποια στελέχη της ηγετικής ομάδας του ΠΑΣΟΚ θέλουν να κρυφτούν πίσω από την Κυβέρνηση Παπαδήμου, για να ξεχαστούν οι ευθύνες τους, για το σημείο στο οποίο έφεραν τη χώρα, είναι γελασμένοι.

Στηρίζουμε την Κυβέρνηση αλλά δεν έχουμε υποστεί ούτε πολιτική λοβοτομή ούτε είμαστε λαός αμνημόνων.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Υπάρχει μια έκτη αντικειμενική παραδοχή ότι αν θέλουμε να πετύχουμε την εθνική συνεννόηση –την ουσιαστική εθνική συνεννόηση– με ειλικρίνεια και ρεαλισμό, μπορούμε να ξεκινήσουμε από ορισμένα απλά και πολύ σημαντικά πράγματα για τον τόπο και το συμφέρον του ελληνικού λαού.

Ας έρθουν προς συζήτηση, κύριε Μανιάτη –απευθύνομαι σε σας επειδή τυχαίνει για δεύτερη φορά να είστε παρών– το θέμα της ενεργειακής διπλωματίας, το θέμα των υποθαλασσίων ερευνών νότια της Κρήτης, το θέμα της ΑΟΖ, στην Επιτροπή Εξωτερικών και Άμυνας. Προεδρεύει ένας συνάδελφός μας, ο Ντίνος ο Βρεττός, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, που έχει δείξει μέχρι τώρα ότι κατανοεί την ανάγκη στα μεγάλα εθνικά ζητήματα να αποκαταστήσουμε κλίμα εθνικής συνεννόησης. Ας έρθουν, λοιπόν, γρήγορα εκεί, γιατί πίσω από αυτά τα θέματα –βλέπω και τον κ. Καλαφάτη, τον Τομεάρχη Ενέργειας της Νέας Δημοκρατίας– κρύβεται ό,τι καλύτερο για το παρόν και το μέλλον του ελληνικού λαού.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτης Αποστολάτος): Ολοκληρώστε παρακαλώ.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Άρα, υπάρχει πεδίο για ουσιαστική σύγκλιση και για ουσιαστική εθνική συνεννόηση. Και πρέπει να τρέξουμε προς αυτήν την κατεύθυνση με τρόπο δημιουργικό και ειλικρινή, χωρίς όμως να παριστάνουμε τους αμνημόνες, τους έχοντες υποστεί λοβοτομή και ένα Κοινοβούλιο λωτοφάγων. Διότι ο ελληνικός λαός μάς βλέπει, ο ελληνικός λαός υποφέρει. Και ξέρετε σε τελευταία ανάλυση τι αναρωτιέται; Απ' όλες αυτές τις συζητήσεις περί συνεννόησης και απ' όλα αυτά τα νέα κυβερνητικά σχήματα, θα προκύψει κάτι καλύτερο για τον Έλληνα και την Ελληνίδα που δοκιμάζονται; Θα προκύψει κάτι ουσιαστικότερο γι' αυτούς που δεν μπορούν να βγάλουν το μήνα; Θα πάρει απάντηση ο άνεργος ο οποίος στοιχίζεται στις ουρές του ΟΑΕΔ;

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε, για την κατανόησή σας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτης Αποστολάτος): Ευχαριστούμε τον κ. Πάνο Παναγιωτόπουλο, Βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι οι Υπουργοί Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, Εσωτερικών, Οικονομικών, Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας, Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής, Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων, Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, Προστασίας του Πολίτη και Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, κατέθεσαν σχέδιο νόμου: «Διάθεση γεωργικών φαρμάκων στην αγορά, ορθολογική χρήση αυτών και συναφείς διατάξεις».

Παραπέμπεται στην αρμόδια Διάρκη Επιτροπή.

Το λόγο έχει από το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας ο συνάδελφος Βουλευτής Α' Θεσσαλονίκης κ. Ιωάννης Ζιγώγας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΓΩΓΑΣ: Σας ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, ο προϋπολογισμός της επόμενης χρονιάς με ωμό, κυνικό τρόπο αναφέρεται στα υπολείμματα της προκρούστειας ταξικής κλίνης που διατίθενται δήθεν για την παιδεία. Κοροϊδία, ψέματα, πρόκληση, αφού έχουμε για τέταρτη συνεχή χρονιά περικοπές σε όλες τις βαθμί-

δες εκπαίδευσης. Με τους νόμους της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ που στηρίξαν και ψήφισαν οι δυνάμεις που συγκροτούν το σημερινό κυβερνητικό πολιτικό αντιλαϊκό μέτωπο, αφού απαξίωσαν πλήρως τον όποιο δημόσιο χαρακτήρα της παιδείας, ανοίγουν διάπλατα τις πόρτες σε χορηγούς, σε μη κυβερνητικές οργανώσεις και ιδιώτες να λεηλατήσουν και το χώρο της εκπαίδευσης.

Επαίρεστε για τα μέγιστα που πετύχατε ως κυβέρνηση, όπως είπε η κυρία Υπουργός χθες, δηλαδή για ό,τι αντιλαϊκό νομοθετήσατε και την πολιτική που υλοποιείτε χωρίς καρότο μόνο με τον βούρδουλα πια. Όσο κι αν με υποκρισία, με μεγαλοστομίες, με στρεβλώσεις και ψέματα προσπαθείτε να αλλοιώσετε την πραγματικότητα, αυτή κραυγάζει. Η αλήθεια βοά.

Χιλιάδες βρέφη λαϊκών οικογενειών μένουν εκτός βρεφονηπιακών σταθμών. Δεκάδες χιλιάδες νήπια εκτός νηπιαγωγείων, βορά στους ιδιώτες για όσες οικογένειες αντέχουν.

Πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση: Δεν είναι μόνο οι τεράστιες περικοπές στα λειτουργικά έξοδα. Περικοπές 80% και 55%.

Με το νέο εξεταστικό σύστημα, το ταξικό φίλτρο για εισαγωγή σε ΑΕΙ και ΤΕΙ γίνεται εντονότερο. Όμως, την ίδια στιγμή τα δικά σας παιδιά είναι εξασφαλισμένα.

Σχολικές μονάδες χωρίς βιβλία, χωρίς θέρμανση, αφού συνειδητά επιδιώκετε την απαξίωση των βιβλίων. Επιβάλλετε τις ζώνες εκπαιδευτικής προτεραιότητας, δηλαδή ζώνες πνευματικής και μορφωτικής πενίας, διαχείρισης της αμάθειας.

Για την ειδική εκπαίδευση ούτε λόγος. Καμμία μέριμνα.

Στα ΑΕΙ οι υποτιθέμενες δωρεάν σπουδές γίνονται ουσιαστικά χωρίς βιβλία, αφού οι φοιτητές αναγκάζονται να πληρώνουν εκατοντάδες ευρώ για να τα προμηθευτούν από το εμπόριο. Περικόπτονται μαθήματα από τα προγράμματα σπουδών λόγω έλλειψης προσωπικού, αφού εκτός από τις συνταξιοδοτήσεις, λόγω της δικής σας επιλογής, χιλιά εκλεγμένα μέλη ΔΕΠ καθώς και ΕΕΠ σε ΑΕΙ και ΤΕΙ παραμένουν αδιόριστα εδώ και δυο χρόνια, ακόμη και τρία.

Επαίρεστε και επιχαίρετε για την υλοποίηση του οράματος του Ανδρέα Παπανδρέου –λέχθηκε σ' αυτήν την Αίθουσα κατά τη διάρκεια της συζήτησης του νόμου-πλαίσιου– που η χώρα μας στέλνει αντί για χειρώνακτες πλέον μετανάστες, πενήντα χιλιάδες νέους επιστήμονες αναλώσιμο υλικό στα ευρωπαϊκά μονοπώλια. Και δεν είναι μόνο τα 500 δισεκατομμύρια ευρώ που δώσαμε ως χώρα –οι κυβερνήσεις σας– τα τελευταία χρόνια στο μεγάλο ευρωπαϊκό κεφάλαιο καθώς επίσης και στο ντόπιο, αλλά προχωράτε και σε ανθρωποπροσφορές, σε νέα μορφή δουλεμπορίας.

Παράλληλα με τις περικοπές αυτές η φτώχεια, που πάντα υπήρχε στο καπιταλιστικό σας σύστημα, τώρα θεριεύει και αποκαλύπτεται μέσα στη σχολική τάξη. Ο ένας εργαζόμενος ανά οικογένεια, όπως είναι το όραμά σας, με υποτυπώδη μισθό και εναλλαγές εργασίας, με ανεργία, δεν μπορεί παρά να μεταφράζεται σε απόλυτη φτώχεια.

Πίσω από τις στατιστικές και τις διαπιστώσεις για ανθρώπους που τρώνε στα συσσίτια, για την ανεργία, υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι που έχουν παιδιά σε σχολική ηλικία, όταν την ίδια στιγμή κάποιοι λίγοι μπουκλώνουν και σκάνε από τα κέρδη. Και είναι αλήθεια σοκαριστικό ότι στον 21ο αιώνα την ώρα που προβάλλετε βραβεύσεις σχολείων ως επίτευγμα των μεταρρυθμίσεών σας στην εκπαίδευση, στην Ελλάδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης που μας υπόσχονταν ως κυβερνήσεις της αστικής τάξης μία αιώνια ευημερία, τα παιδιά να πηγαίνουν στα σχολεία και να λιποθυμούν από ασιτία, ατάξια από την πείνα.

Ακόμη πιο σοκαριστικό, όμως, είναι κάποιοι υπαλληλίσκοι του μεγάλου κεφαλαίου να σπεύδουν και να αμφισβητούν ή να χύνουν κροκοδείλια δάκρυα. Είναι οι ίδιοι που εξαθλιώνουν το λαό. Είναι οι ίδιοι που στέλνουν τα ΜΑΤ και τους χαφιέδες τους στα παιδιά που υποτίθεται ότι παραβατούν όταν κινητοποιούνται και στους γονείς τους που δήθεν τα παραμελούν όταν τους συμπαράστέκονται.

Ακόμη ηχεί στα αυτιά μας η επίσημη απάντηση στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής, την άνοιξη του '11 –πριν περικούς μήνες– όταν βάλαμε το ζήτημα του υποτισμού των νέων παιδιών και μας απαντήσατε ότι φαίνεται οι γονείς που δεν

ενδιαφέρονται για το τι τρώνε τα παιδιά. Δηλαδή οι γονείς έχουν τη δυνατότητα επιλογής και κάνουν λάθος σ' αυτήν την επιλογή; Μάλλον ζηλέψατε τη δόξα της Αντουανέτας.

Ποιος δεν ξέρει ότι το πιάτο έχει φαί μόνο όταν ο γονιός έχει δουλειά και μάλιστα σταθερή και με δικαιώματα; Με ανεργία, εφεδρεία, φόρους, με ακρίβεια και χαράτσια, δεν γεμίζει το πιάτο αλλά αδειάζει.

Γιατί καμώνεστε, λοιπόν, ως αρμόδιοι πλέον ότι δεν ξέρετε πως το τραπέζι είναι άδειο; Ποιους κοροϊδεύετε; Τόσο θράσος, τόση υποκρισία; Ή μήπως η έκφραση του ταξικού σας μίσους απέναντι στην εργατική τάξη της χώρας;

Σε σχολεία των Δήμων της Θεσσαλονίκης και του Πειραιά, δάσκαλοι διαπίστωσαν ότι τα παιδιά του δημοτικού τρώνε από τα σκουπίδια, κάτι που παρατηρείται κυρίως στις πρώτες τάξεις, καθώς τα μικρά παιδιά έχουν λιγότερες αναστολές. Δυο μέρες νηστικός μετρούσε ο μαθητής γυμνασίου στο Ηράκλειο της Κρήτης. Οι εκπαιδευτικοί κάνουν λόγο για παιδιά που πάνε στο σχολείο το Δεκέμβριο μήνα με καλοκαιρινά παπούτσια, που τρώνε από τα συσσίτια, που προσπαθούν να χορτάσουν μοιράζοντας στα δυο ένα σάντουιτς ή ένα κουλούρι, που περνούν οκτώ ώρες στο ολοήμερο σχολείο χωρίς να έχουν μαζί τους μεσημεριανό.

Τα παραπάνω δείχνουν το πώς εκφράζεται στο σχολείο η βαρβαρότητα, στην οποία καταδικάζετε τη λαϊκή οικογένεια.

Η οικονομική κρίση του κοινωνικοπολιτικού σας συστήματος και η αντιλαϊκή πολιτική σας, είναι αυτές που καταδικάζουν τις εργατικές λαϊκές οικογένειες σε ανεργία, φτώχεια και εξαθλίωση. Αλλά ακόμη κι αν έχουν λυμένο το ζήτημα της διατροφής, τα παιδιά στερούνται και άλλα πράγματα.

Οι εκπαιδευτικοί μιλούν για περιπτώσεις παιδιών που απουσιάζουν από το σχολείο λόγω ασθένειας πολλές μέρες και φθάνουν σε σημείο να κινδυνεύουν να μείνουν από αδικαιολόγητες απουσίες, γιατί δεν έχουν χρήματα να πληρώσουν επίσκεψη σε γιατρό.

Σύμφωνα με την πρόσφατη πανελλήνια έρευνα του Ερευνητικού Πανεπιστημιακού Ινστιτούτου Ψυχικής Υγείνης, ένας στους τέσσερις εντεκάχρονους μαθητές αισθάνεται πίεση στο σχολείο, με εμφάνιση των αντίστοιχων ψυχοσωματικών συμπτωμάτων. Όμως τις τελευταίες μέρες γίναμε κοινωνοί, αποδέκτες μαθήματος από μαθητές, φοιτητές, που σε ανακοίνωσή τους και με τη δράση τους διδάσκουν: «Αυτά που σήμερα προσπαθούν να εφαρμόσουν στη χαλβουργία, αύριο θα εφαρμοστούν σε κάθε χώρο εργασίας, εκεί που σήμερα δουλεύουν οι γονείς μας και αύριο θα δουλεύουμε εμείς. Αυτός ο αγώνας είναι μάθημα ζωής και αξιοπρέπειας. Διδασκόμαστε απ' αυτόν την αξία της οργανωμένης και ανυποχώρητης πάλης, τη δύναμη της αλληλεγγύης, την ανάγκη ενίσχυσης της κοινωνικής συμμαχίας. Σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε λαϊκή γειτονιά και σε κάθε σπίτι να στείλουμε μήνυμα: όλοι για έναν και ένας για όλους». Για το μάθημα αυτό από τα παιδιά μας εμείς ως κόμμα νιώθουμε υπερήφανοι.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, η ηρωική στάση των χαλβουργών συζητιέται ήδη σε σχολές και σε σχολεία από τα παιδιά των λαϊκών εργατικών οικογενειών κόντρα στα πρότυπα της υποταγής και της κοινωνικής συνενοχής που θέλουν να διδάξουν την αυριανή βάρδια της εργατικής τάξης. Ο αγώνας των χαλβουργών είναι αγώνας κάθε εργάτη. Είναι όλης της εργατικής τάξης. Όσο μεγαλώνει η δική τους αντοχή, η δική τους δύναμη, η δική τους πάλη, δυναμώνει η αντοχή, η δύναμη, η πάλη συνολικά της πρωτοπόρας κοινωνικής τάξης. Αυτά που θέλει να εφαρμόσει ο Μάνεσης είναι αυτά που θέλει να επιβάλει το κεφάλαιο σε κάθε κλάδο, σε κάθε χώρο δουλειάς: Δουλειά για ένα κομμάτι ψωμί, δουλειά με όρους σκλαβιάς, για να προστατεύονται τα κέρδη της εργοδοσίας.

Ο πόλεμος που εξελίσσεται κατά της ζωής και των δικαιωμάτων των νέων της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων δεν αντιμετωπίζεται με ευχές και κατάρρες. Ως εδώ! Τώρα ο λαός και τα παιδιά του να πιστέψουν στη δύναμή τους, να ισχυροποιηθούν το εργατικό λαϊκό κίνημα που θα βάλει τέλος στις θυσίες για την πλουτοκρατία. Να δυναμώσει η οργανωμένη λαϊκή αλληλεγγύη. Να διεκδικηθεί δωρεάν σίτιση, με ευθύνη του Υπουργείου, στους μαθητές στα σχολεία και στα παιδιά στην προσχολική αγωγή. Δημόσια δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για

όλους! Τώρα να φουντώσει ο αγώνας για μόρφωση, για δουλειά, ζωή με δικαιώματα, ο αγώνας για να ανατραπούν τα αντεργατικά σχέδια της Κυβέρνησης.

Καλούμε το λαό σε συμπόρευση με το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα και το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδας, γιατί οι σημερινές εξελίξεις στην Ελλάδα θέτουν στην πρώτη γραμμή το γενικό πολιτικό ζήτημα. Το ζήτημα είναι αν συμφέρει το λαό ο καπιταλιστικός δρόμος ανάπτυξης που θα φέρει νέο κύκλο κρίσης ή αν πρέπει να διαλέξει έναν ριζικά διαφορετικό δρόμο, αυτόν που προτείνει το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδας, προς μία κοινωνία όπου η κρίση και η εκμετάλλευση, η ανεργία και η ανασφάλεια θα αποτελούν παρελθόν.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐσης Αποστολάτος): Κι εμείς σας ευχαριστούμε.

Ο Αναπληρωτής Υπουργός Οικονομικών κ. Παντελής Οικονόμου έχει το λόγο για δεκαοκτώ λεπτά.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ (Αναπληρωτής Υπουργός Οικονομικών): Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Ακούω με προσοχή τη συζήτηση αυτές τις μέρες και τις αγορεύσεις των συναδέλφων απ' όλες τις πτέρυγες και βλέπω ότι οι περισσότεροι συμπίπτουν στην εκτίμηση ότι το κλίμα των ημερών είναι κάπως περιέργο. Άλλοι το αποδίδουν στην εικαζόμενη και αναμενόμενη ευρύτατη στήριξη του προϋπολογισμού από τη μεγάλη πλειοψηφία της Αίθουσας, αλλά νομίζω ότι δεν είναι αυτός ο κύριος λόγος. Η αίσθηση που έχω είναι ότι οι παραλογισμοί οι οποίοι μας οδήγησαν στη σημερινή κακή κατάσταση πλησιάζουν στο τέλος τους.

Θα σας αναφέρω μερικούς τελευταίους εσοδείας παραλογισμούς, για τους οποίους νομίζω ότι θα συμπεσούμε και στην εκτίμηση ότι δεν μπορούν να μακροημερεύσουν.

Παραδείγματος χάριν, υπάρχει το κορυφαίο –αυτό κυκλοφορεί εδώ και καιρό– ότι η κυβερνητική πολιτική που ακολουθήθηκε ήταν λάθος και ταυτοχρόνως ήταν λάθος και η μη υλοποίησή της. Είχαμε καταγγελία δηλαδή και της ουσίας της πολιτικής και του ότι δεν εφαρμοζόταν!

Ένα άλλο είναι το ότι αυτός ο προϋπολογισμός είναι αντικείμενο καταγγελίας από πολλούς συναδέλφους που μιλάνε και ταυτοχρόνως λένε ότι θα τον υπερψηφίσουν, χωρίς φυσικά να είναι υποχρεωτικό αυτό. Κάποιος ο οποίος δεν συμφωνεί με τον προϋπολογισμό και τον κατακεραυνώνει, τον καταψηφίζει.

Επίσης, έχω ακούσει το επιχείρημα ότι στα σημερινά χάλια μάς έχει οδηγήσει το μνημόνιο και όχι ότι τα χάλια τα οποία είχαν προυπάξει οδήγησαν στο μνημόνιο.

Βεβαίως όλα αυτά γίνονται διότι μαζί με τα πράγματα που τελειώνουν τελειώνουν και τα πρόσωπα που έχουν συνδεθεί μ' αυτά τα πράγματα. Γι' αυτό βλέπετε ότι υπάρχει και μια έξαρση του ατομικισμού σε μία εποχή όπου θα έπρεπε να υπάρξει έξαρση της συλλογικότητας. Σε τόσο δύσκολες καταστάσεις αυτό που θα μας σώσει είναι η συλλογικότητα. Αντ' αυτού παρατηρούμε μία έξαρση του ατομικισμού, απλούστατα διότι μαζί με τα πράγματα που φεύγουν, φεύγουν και πρόσωπα που συνδέθηκαν μαζί τους. Γι' αυτό βλέπετε και μία εμμονή στην ιδιότητα από πολλές πλευρές, ενώ απαιτούνται υψηλές σκοπεύσεις απ' όλους μας και πολλά άλλα.

Η αλήθεια είναι ότι ζήσαμε και ζούμε πολύ μεγάλες ανατροπές. Πολλές απ' αυτές είναι δυσάρεστες. Έχουμε ανατροπές στα εισοδήματα, ανατροπές στις συνθήκες ζωής μας και πάνω απ' όλα νομίζω ότι μεγαλύτερη δυσάρεσκεια υπάρχει επειδή ανατρέπονται πολλά στερεότυπα που πάνω τους στηριχθήκαμε για πάρα πολλά χρόνια.

Σας αναφέρω μερικά, ενδεικτικά. Όπως ξέρετε, η μεγάλη πλειοψηφία του λαού και των δυνάμεων στην Αίθουσα πανηγύρισε την ΟΝΕ, την Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Όπως η συντριπτική πλειοψηφία και στην Αίθουσα και έξω από την Αίθουσα έχει διαπιστώσει, η ΟΝΕ δεν υπήρξε ποτέ. Μέχρι τώρα ξέραμε ότι δεν υπήρχε η οικονομική ένωση. Νομίζω ότι με όσα συζητούνται τους τελευταίους μήνες και γενικά τα τελευταία δύο-τρία χρόνια, έχει αποδειχθεί ότι δεν έχει πραγματοποιηθεί ούτε νομισματική ένωση. Διερευνάται η δυνατότητα να υπάρξουν εργαλεία για να υπάρξει νομισματική ένωση.

Επίσης, όπως ξέρετε, είχε διατυπωθεί η θεωρία ότι το εμπορικό ισοζύγιο, που πήγαινε κατά κρημόν, δεν είχε καμμία σημασία, διότι «αφού είμαστε σ' έναν ενιαίο χώρο τι σημασία έχει το εμπορικό ισοζύγιο;» Το αποτέλεσμα είναι ότι τρέχουμε και δεν φθάνουμε.

Να σας πω και κάτι άλλο. Αφήσαμε επίσης, τη γεωργία και κατέρρευσε, διότι υποτίθεται ότι αυτό ήταν μια ευρωπαϊκή γραμμή, ότι έπρεπε όλοι να εναρμονιστούμε σ' έναν περιορισμό του πρωτογενούς τομέα, και τροφοδοτήσαμε και μία διαρκή αύξηση της ατομικής κατανάλωσης. Με τι εργαλεία όμως και με τι πόρους; Με το δανεισμό, με τις ανατιμήσεις και τη φοροδιαφυγή. Και αυτό το ονομάσαμε ανάπτυξη.

Και βεβαίως σε όλη αυτήν την περίοδο ούτε τα δημόσια σχολεία τα φέραμε εκεί που πρέπει ούτε την πρωτοβάθμια περίθαλψη την οργανώσαμε όπως θα έπρεπε, αλλά και η απονομή της δικαιοσύνης είναι στην κατάσταση την οποία ξέρουν όλοι οι Έλληνες πολίτες.

Επιπλέον, ως κορωνίδα όλων αυτών, βαφτίσαμε τη διάλυση της Δημόσιας Διοίκησης «επανάδρωση του κράτους».

Όλα αυτά στα οποία αναφέρομαι έχουν ονοματεπώνυμο. Οι ευθύνες έχουν ονοματεπώνυμο κι είναι λάθος να διαχέονται γενικά, ότι δηλαδή «φταίνει τα αστικά κόμματα», «φταίνει οι άλλες παρατάξεις, εμείς δεν φταίμε σε τίποτα». Όλα αυτά έχουν ονοματεπώνυμο. Το κακό είναι ότι πιστέψαμε όλοι ότι όλα αυτά δεν θα είχαν κανένα κόστος. Επιπλέον, ανεχθήκαμε να γίνουν κυρίαρχο ρεύμα. Αυτό ήταν το κυρίαρχο ρεύμα.

Με αυτά και μ' αυτά, πώς να μη φθάσουμε ως εδώ; Αυτή τη σύγχυση καλούμαστε σήμερα να διαλύσουμε. Επειδή πολλοί από μας και στην Αίθουσα και έξω από την Αίθουσα έχουμε συνδεθεί μ' αυτήν την κατάσταση, αισθανόμαστε λίγο παράξενα. Αυτό είναι το παράξενο κλίμα που είχαν πολλοί συναδέλφοι. Και βεβαίως γι' αυτό δυσκολευόμαστε να προχωρήσουμε και σε μία ζωτική συνεννόηση, η οποία είναι απαραίτητη.

Υπάρχουν ορισμένα πράγματα για τα οποία νομίζω ότι πρέπει να συμφωνήσουμε ότι είναι πραγματικά. Πρώτα- πρώτα για όσους καταγγέλλουν το μνημόνιο θα πω ότι το καταγγέλλουν όχι για τα στραβά του, τα οποία είναι πολλά, αλλά για άλλα πράγματα για τα οποία δεν έγινε. Το μνημόνιο δεν έγινε για να αντιμετωπίσει τη διαχείριση του χρέους ούτε για να υπάρξει ανάπτυξη στη χώρα. Έγινε για να αντιμετωπίσει την αδυναμία της χώρας να δανειστεί.

Δεύτερον, και άλλοι από άλλες πλευρές παρουσίασαν το μνημόνιο ως πανάκεια, ότι και να μην υπήρχε ανάγκη, έπρεπε να το εφεύρουμε. Παραγνωρίζουν βασικές κοινωνικές και οικονομικές προτεραιότητες και κάνουν πολύ μεγάλο λάθος. Αυτή η τοποθέτηση αποτελεί ή παροικιολογία ή σκόπιμη βαρβαρότητα, πολύ περισσότερο εφόσον παραγνωρίζεται ότι συντάχθηκε με πολύ μεγάλη σπουδή εκ μέρους μας και με μεγάλη καχυποψία από τους αντισυμβαλλόμενους, από την άλλη πλευρά.

Τρίτον, ορισμένοι υποστηρίζουν ότι ο συνδυασμός λιτότητας και ύφεσης δεν είναι ο ενδεδειγμένος. Εγώ θα πω κάτι άλλο. Ποιος διαφωνεί με αυτό; Είπε κανείς ότι πρέπει να υπάρχει λιτότητα και ύφεση; Το ερώτημα δεν είναι αυτό. Το ερώτημα είναι: αφού δεν υπήρχαν χρήματα ούτε για να δανειστούμε, με τι χρήματα θα έσπαγε αυτό το σπιράλ θανάτου λιτότητας και ύφεσης; Αυτοί οι οποίοι το υποστηρίζουν υπονοούν ότι θα έπρεπε να πάμε στην άλλη διαθέσιμη λύση, που ήταν η στάση πληρωμών. Πολύ ωραία. Δεν έχει σημασία το φραστικό περιτύλιγμα. Άλλοι το λένε «ανυπακοή», άλλοι το λένε «επαναδιαπραγμάτευση». Εννοούν «στάση πληρωμών». Όσοι υποστηρίζουν τη στάση πληρωμών υποστηρίζουν μία λύση εκατό φορές χειρότερη από τη σημερινή. Θα πηγαίναμε σε κατάρρευση του βιοτικού επιπέδου, σε δραματική επιδείνωση των συνθηκών της ζωής μας, σε απόλυτη επικράτηση της κοινωνικής ανισότητας και σε κατάλυση της δημοκρατίας. Το «μην φοβάστε τη χρεοκοπία» -και υπάρχουν δυνάμεις που το λένε μέσα στην Αίθουσα- είναι σύνθημα όσων επένδυσαν στη χρεοκοπία και χάνουν, διότι δεν θα γίνει ούτε οικονομική ούτε πολιτική χρεοκοπία.

Μια άλλη αλήθεια: Η 26η Οκτωβρίου είναι έξοδος από το μνημόνιο. Όσο περισσότερο και αν σας ακούγεται αυτή είναι η πραγματικότητα. Είναι τελείως διαφορετικό να έχεις μια δανειακή

σύμβαση, όπως το μνημόνιο και τελείως διαφορετικό ένα μεγάλο πρόγραμμα, που βεβαίως έχει και δανειακή μορφή, αλλά έχει και πόρους για επενδύσεις, έχει και αναδιάρθρωση του δημόσιου χρέους. Προσοχή! Όχι μονομερή αναδιάρθρωση, όχι μονομερή στάση πληρωμών. Συμφωνία με τους πιστωτές να υπάρχει άλλος τρόπος υπολογισμού, εκ μέρους τους, των κερδών που θα αποκομίσουν και άλλος τρόπος αποπληρωμής τους εκ μέρους μας. Αυτό είναι τελείως διαφορετικό και είναι μεγάλη επιτυχία ότι κατορθώσαμε να το πάμε μέχρι εκεί.

Τώρα επί τη ευκαιρία, θυμάστε πριν από μερικούς μήνες που είχα προτείνει ο μόνιμος μηχανισμός από το 2013 να έρθει το 2012, διότι με αυτόν τον τρόπο θα βγαίναμε από το μνημόνιο και μου είπατε μερικοί μέσα στην Αίθουσα και μερικοί έξω από την Αίθουσα -ότι άλλαξα θέση, ότι ήμουν εναντίον του μνημονίου και έγινα υπέρ; Εκτός από τον κ. Ρέν, ο οποίος το πρότεινε την περασμένη βδομάδα, πληροφορούμαι ότι σήμερα στη συνάντηση Μέρκελ-Σαρκοζί είναι επίσημη πρόταση και των δύο ηγετών των μεγάλων χωρών της Ευρωζώνης. Αυτά έτσι, για να μην ξεχνιόμαστε.

Όπως και άλλοι καλοπροαίρετοι, όταν είπα ότι το μεσοπρόθεσμο, το οποίο μόλις το είχαμε ψηφίσει, σε ό,τι αφορά τις ιδιωτικοποιήσεις είναι σχεδόν βέβαιο ότι αν υλοποιηθεί, δεν μπορούμε σε αυτά τα χρονικά διαστήματα να κάνουμε αυτές τις πράξεις, τότε είπαν πώς είναι δυνατόν ένας Υπουργός να είναι εναντίον του μεσοπρόθεσμου; Δεν ήμουν καθόλου εναντίον του μεσοπρόθεσμου. Έλεγα, όμως, ότι πράγματι τα οποία δεν μπορεί να γίνουν, πρέπει να τα αντιμετωπίσουμε με άλλον τρόπο. Και αποδεικνύεται ότι κι αυτό ήταν πραγματικό.

Τώρα, επίσης, βλέπω ότι μέρα με την ημέρα ορισμένα άλλα πράγματα που λέγαμε γίνονται αποδεκτά. Μήπως θυμάστε μια καμπάνια για το ευρωομόλογο, στην οποία είχα την τιμή να συμμετέχω ενεργά και λοιδορήθηκε από πολλές πλευρές; Μήπως θυμάστε την πρόταση για φορολόγηση των χρηματιστηριακών συναλλαγών που υποστηρίξαμε και κοιτάζετε όλοι με επιφύλαξη; Μέρα με την ημέρα γίνονται όλο και πιο πολύ αποδεκτά στον ευρωπαϊκό χώρο και συντόμως βεβαίως θα εφαρμοστούν, διότι αλλιώς δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί η κρίση χρέους της Ευρωζώνης.

Επίσης, νομίζω ότι θα αρχίσει και στις 9 Δεκεμβρίου, σε λίγες μέρες, μια πολύ σοβαρή συζήτηση, η οποία θα καταλήξει στο εξής συμπέρασμα και διακινδυνεύω και πάλι με μια πρόβλεψη: Αν δεν αλλάξει το Μάαστριχτ και οι μεταλλάξεις του με μια άλλη συνθήκη που θα έχει ως πρώτο στόχο την απασχόληση, την εργασία και την κοινωνική συνοχή, ούτε η Ευρωζώνη ούτε η Ευρώπη θα επιβιώσει. Και βεβαίως το ίδιο θα ισχύσει και για τη δημοκρατική οργάνωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία πάσχει σοβαρά, καθώς και μια οργανωμένη προσπάθεια να προσαπίζει η Ευρώπη τη διεθνή νομιμότητα, αντί να σέρνεται πίσω από διάφορες πράξεις αμφισβητούμενης νομιμότητας. Αυτά είναι αλήθειες που αφορούν την Ευρώπη.

Υπάρχει, όμως, και μια αλήθεια που πρέπει να τη συνομολογήσουμε στην Αίθουσα. Η απεξάρτηση της χώρας από αυτήν την εξωτερική βοήθεια που επιχειρείται με βάση την 26η Οκτωβρίου είναι απολύτως απαραίτητη προσπάθεια, είναι ζωτική για την ύπαρξη της χώρας και είναι ταυτόσημη με την εμπέδωση της ανεξαρτησίας μας, της δημοκρατίας και της κυριαρχίας της χώρας και πρέπει να δώσουμε αυτήν τη μάχη, ούτως ώστε η απεξάρτηση αυτή να γίνει το ταχύτερο δυνατό.

Αλλά για όλα αυτά, επειδή συζητούμε για τον προϋπολογισμό, απαιτούνται ορισμένα συγκεκριμένα βήματα. Το πρώτο είναι να εισπραχθεί η έκτη δόση. Πρέπει να γίνει αυτό. Πέρα από τη συμφωνία που υπάρχει πρέπει να γίνει είσπραξη. Σε αυτά είμαι λίγο επιφυλακτικός. Όπως και οι αντισυμβαλλόμενοι είναι επιφυλακτικοί απέναντι στην Ελλάδα και εμείς είμαστε επιφυλακτικοί. Πρέπει να κάνουν αυτό πρέπει, αφού κι εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε αυτό, που πρέπει.

Το δεύτερο είναι να ψηφίσουμε τον προϋπολογισμό. Πρέπει να υπάρχει μια σαφής γραμμή πλεύσης για τα δημόσια έξοδα και τις δημόσιες δαπάνες στην επόμενη χρονιά. Πολλοί λένε ότι οι προϋπολογισμοί δεν ισχύουν. Αυτός ειδικά ξέρετε δεν είναι ακριβώς έτσι. Αυτός -είναι το πιθανότερον- θα ισχύσει από οποι-

ονδήποτε προηγούμενο για τον πολύ απλό λόγο ότι στηρίζεται πάνω σε μια ψηφισμένη σύμβαση που όσο δεν εφαρμόζεται πρέπει να διορθώνεται εκ μέρους μας για να έχουμε απαιτήσεις και από την άλλη πλευρά. Άρα, νομίζω ότι πρέπει να είμαστε πολύ πιο ευχαριστημένοι που ο προϋπολογισμός αυτός είναι πιο ρεαλιστικός από κάθε άλλη φορά.

Βεβαίως πρέπει να προχωρήσει η διαπραγμάτευση για τη μείωση του ελληνικού χρέους και βεβαίως πρέπει να συμμετάσχουμε και ενεργά στη συζήτηση γι' αυτήν την άλλη Ευρώπη, σε αυτήν τη συζήτηση που θα αρχίσει στις 9 Δεκεμβρίου. Προσοχή, αυτό το τελευταίο είναι θέμα μεγάλης σημασίας για τον πολύ απλό λόγο ότι τον μεν 20ο αιώνα κατέρρευσε ο υπαρκτός σοσιαλισμός, το πρότυπο της Σοβιετικής Ένωσης. Τον 21ο αιώνα, όμως, κατέρρευσε ο κλεπτοκρατικός καπιταλισμός, ο δυτικός νεοφιλελευθερισμός, η παγκοσμιοποίηση, όπως θέλετε πείτε το, και εφόσον υπάρχουν δυνάμεις που επιμένουν να αγνοούν αυτό το πραγματικό δεδομένο, πέφτουν σε λάθος, βαρύ λάθος και επιχειρούν πολιτική νεκρανάσταση, η οποία δεν γίνεται.

Αλλά, βεβαίως αυτές οι συζητήσεις γίνονται και εκτός Ελλάδας και εμείς θα συμμετάσχουμε στις συζητήσεις αυτές στην Ευρώπη, αλλά το πρώτο μας καθήκον δεν είναι απέναντι στην Ευρώπη αορίστως, διότι βλέπω και αυτό το κλίμα να επικρατεί πολλές φορές. Μιλούν όλοι ως σωτήρες της Ευρώπης. Εμάς η υποχρέωσή μας είναι απέναντι σε αυτούς που μας έχουν δώσει την εντολή, που είναι ο ελληνικός λαός. Η πρώτη μας υποχρέωση είναι απέναντι στον ελληνικό λαό και βεβαίως πρέπει να κάνουμε τα πάντα για να διαφυλάξουμε από τις όποιες αναταράξεις που υπάρχουν εκτός Ελλάδος τους ανθρώπους που ζουν στην Ελλάδα, δουλεύουν στην Ελλάδα, μορφώνονται στην Ελλάδα και θέλουν να μείνουν και να σπουδάσουν εδώ.

Τώρα, οι προσπάθειες που γίνονται από ορισμένες πλευρές να χρεωθεί η Κυβέρνηση Παπανδρέου, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, όλες τις ασθένειες του διεθνούς συστήματος, του παγκόσμιου καπιταλισμού, τις αδυναμίες της Ευρώπης, νομίζω ότι δεν πείθουν.

Όπως, επίσης, δεν θέλω να σχολιάσω καθόλου από μια ορισμένη πτέρυγα, μικρή πτέρυγα, αλλά, εν πάση περιπτώσει, θορυβώδη επί του θέματος, μια απεγνωσμένη προσπάθεια όψιμα να καταγγέλλουν τη φοροδιαφυγή. Δεν το έκαναν επί σειρά ετών. Τώρα που γίνονται συλλήψεις, τώρα που όλοι αυτοί που μας κοροϊδεύανε οδηγούνται φυλακή και είτε πληρώνουν είτε συμμορφώνονται, τώρα υπάρχει αυτή η έξαρση κατά της φοροδιαφυγής; Οφείλω να πω ότι αν δεν ακούσω κάποια σοβαρή ερμηνεία γι' αυτό το ενδιαφέρον περί φοροδιαφυγής, θα το θεωρήσω απολύτως προσχηματικό.

Και βεβαίως ξέρετε, υπάρχουν και ορισμένες πολιτικές δυνάμεις που είναι ασυνήθιστες να σηκώνουν κόστος για να κάνουν το καθήκον τους. Κοιτάζουν μόνο το μικρό τους κέρδος, το κομμάτι τους κέρδος, αλλά δεν είναι έτσι ακριβώς τα πράγματα.

Και επειδή έχετε και μια αγωνία για τα δημόσια έσοδα, να σας πω και κάτι ευχάριστο. Άκουσα από τον Πρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας ότι ο Οκτώβριος δεν πήγε καλά, χωρίς να λαμβάνει υπ' όψιν του ότι το μισό Οκτώβριο δεν δουλεύανε οι εισπρακτικοί μηχανισμοί, γιατί είχαμε καταλήψεις κ.λπ.. Έχω να σας ανακοινώσω ότι το Νοέμβριο, χωρίς να υπολογίσουμε τα έσοδα από το τέλος, ακολουθήθηκε η τάση του τρίτου τριμήνου, δηλαδή έχουμε αυξημένα έσοδα κατά 5,5% επί της ίδιας βάσεως που υπολογίζαμε και τα περσινά έσοδα. Αλλά αυτός είναι άλλος μύθος. Από τη μια μεριά φωνάζουν μη βάλτε άλλους φόρους, από την άλλη τα έσοδα καταρρέουν και όταν δεν καταρρέουν τα έσοδα, το ρίχνουν στη φοροδιαφυγή. Δεν μπορεί να γίνονται όλα αυτά μαζί και να είναι πραγματικά. Δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε έτσι.

Τώρα, δεν θέλω να δώσω την εντύπωση ότι τα έχουμε κάνει όλα καλά, γιατί θα με παρεξηγήσετε όχι εσείς αλλά θα μας παρεξηγήσουν οι άνθρωποι που μας βλέπουν από τα σπίτια τους. Ασφαλώς κάναμε λάθη και ακόμα χειρότερα, υποχρεωθήκαμε να κυβερνήσουμε με προτεραιότητες άλλες απ' αυτές που είχαμε πει πριν τις εκλογές και αυτό είναι εξαιρετικά δυσάρεστο. Και ακόμα πιο δυσάρεστο είναι ότι αυτές οι αλλαγές στις προτεραιότητες που κάνουμε ήταν έξω από τις προσδοκίες της λαϊκής

βάσης του ΠΑΣΟΚ, γιατί το ΠΑΣΟΚ έχει μια ιστορία και απ' αυτήν την ιστορία δημιουργούνται βάσιμες προσδοκίες στην εκλογική του βάση.

Οφείλουμε, λοιπόν, ένα mea culpa το οποίο μας το δίδαξε ο ιδρυτής μας. Όποτε χρειάστηκε ο Ανδρέας Παπανδρέου ομολόγησε ότι έκανε λάθος και ζήτησε τη συγγνώμη εκεί που έπρεπε. Η σωτηρία της πατρίδας είναι πάνω απ' όλα και, παρά τα λάθη τα δικά μας, θα γίνει με δική μας ευθύνη και αναλάβαμε και όλο το πολιτικό κόστος γι' αυτό.

Αλλά σε κάθε περίπτωση ήδη η κατάσταση είναι διαφορετική και είναι πολύ ρεαλιστικό, πολύ πραγματιστικό να προτείνουμε τέσσερεις νέες προτεραιότητες τελείως διαφορετικές και πολύ πιο θετικές απ' αυτές που έχουμε προτείνει μέχρι σήμερα. Η πρώτη είναι η αναδιανομή του προϊόντος που προκύπτει από την αντιμετώπιση της φοροδιαφυγής υπέρ των ασθενέστερων. Η δεύτερη είναι η δημιουργία των θέσεων εργασίας που επιτρέπουν οι πόροι για επενδύσεις της συμφωνίας της 26ης Οκτωβρίου. Η τρίτη είναι η διασφάλιση πρόσθετων πόρων από την αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας, που δεν είναι μόνο η ΑΟΖ, είναι και η δημόσια περιουσία. Και η τέταρτη είναι η παραγωγική αναδιοργάνωση του πολύπαθου, πολυβασανισμένου και απολύτως δυσφημισμένου δημοσίου τομέα, η οποία δυσφήμιση αυτήν πρέπει κάποια στιγμή να σταματήσει.

Δεν μπορώ να καταλάβω με το να έχουμε ένα αναπτυξιακό εργαλείο, που είναι ο δημόσιος και ο κοινωνικός τομέας τι ακριβώς κερδίζουμε με το να επιτιθέμεθα εναντίον του. Δεν γίνεται πουθενά, σε κανένα μέρος του κόσμου. Μόνο εδώ γίνεται αυτό. Αυτό δεν το έχω καταλάβει.

Τώρα, η διαφορά με το χθες, που σας είπα ότι είναι συνταρακτική, είναι πως αν τα λέγαμε αυτά μέχρι χθες, μπορεί να με κοιτάζατε και περίεργα. Σήμερα νομίζω ότι η αίσθηση είναι πως αυτά που λέμε γίνονται, μπορεί να γίνουν και θα γίνουν.

Βεβαίως, υπάρχουν και οι πολιτικές εξελίξεις που δεν πρέπει να γίνουν εμπόδιο στο να γίνουν αυτά. Έρχεται η ώρα της πολιτικής αλήθειας –είναι πολύ κοντά– και περισσότερο απ' όλους για τη δική μου παράταξη, για το κόμμα μου, για το ΠΑΣΟΚ.

Σήμερα κρίνεται αν η παράταξη θα εκφράζεται και στο μέλλον από ένα κόμμα, από το ΠΑΣΟΚ ή από περισσότερα κομματάκια. Κρίνεται αν ο λαός θα εξακολουθήσει να έχει έκφραση μέσα από την παράταξη και μέσα από αυτό το κόμμα ή αν θα περάσουν οι άλλοι που επιχειρούν να οδηγήσουν την κοιματική έκφραση στη δεκαετία του '60 με πολλά κομματάκια, αδύναμα και εξαρτημένα.

Η υπερκατανάλωση της τηλεοπτικής πληροφόρησης για πολλά χρόνια και η αποδυνάμωση –ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική– του χώρου μας τους ενθαρρύνει. Νομίζουν ότι ήλθε η ώρα να περάσουν. Ε, δεν θα περάσουν γιατί, παρ' όλα αυτά, δεν έχουν το συσχετισμό της δύναμης. Ο λαός μπορεί να έχει πικραθεί μαζί μας, να έχει στενοχωρηθεί, να πει τη μία ή την άλλη γνώμη για τον έναν ή τον άλλον από εμάς, αλλά ξέρει πολύ καλά ότι σ' αυτό το κίνημα μπορεί να ακουμπήσει τις ελπίδες του και να ποντάει για το μέλλον του και γι' αυτό δεν θα περάσουν οι απόπειρες αυτές.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Γ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΡΓΥΡΗΣ**)

Κάνω και μια έκκληση. Το να ζητήσουμε μία εφήμερη δημοσιότητα, το να πούμε μια ωραία ατάκα σε ένα ραδιόφωνο ή σε μία τηλεόραση, υπό άλλες συνθήκες θα είχε μια θετική ή μια αρνητική άλφα επίπτωση. Αυτές τις μέρες, ως επίπτωση έχει εκατό άλφα και γι' αυτό –γνώμη μου είναι– θα πρέπει να είμαστε εξαιρετικά φειδωλοί σε αυτά που λέμε και να είμαστε εξαιρετικά πλουσιοπάροχοι σε αυτά που σκεφτόμαστε, γιατί –εάν ακολουθήσουμε αυτήν την πρακτική– το μέλλον της παράταξης θα είναι αυτό που οφείλουμε να είναι.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ στο Νομό Ηλείας κ. Παναγιώτης Αντωνάκοπουλος.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΤΩΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ κύριε Πρόεδρε.

Κύριοι Υπουργοί, κύριοι συνάδελφοι, νομίζω ότι κανείς δεν αμ-

φισβητεί πως η διαφορά του κλίματος που συζητείται ο σημερινός προϋπολογισμός, σε σχέση με προηγούμενες συζητήσεις προϋπολογισμών, είναι μια διάχυτη μελαγχολία και μια διεκπεραιωτική –θα έλεγα- αντίληψη που υπάρχει για την ψήφιση αυτού του νόμου. Ανήκει στο παρελθόν ο πανηγυρικός χαρακτήρας αυτής της συνεδρίασης για την ψήφιση του προϋπολογισμού, όπου ο Βουλευτής ψήφιζε επειδή ήθελε και όχι επειδή έπρεπε. Τώρα ψηφίζουμε επειδή πρέπει.

Αυτός λοιπόν, ο προϋπολογισμός είναι μέρος της θεραπευτικής αγωγής, η οποία συναποφασίστηκε ουσιαστικά με τους εταίρους-δανειστές. Εγώ αντιλαμβάνομαι ότι περισσότερο επιβλήθηκε με βάση την ισχύ που το κάθε μέρος είχε σε αυτήν την συνεργασία-συμφωνία.

Αυτή όμως η συνεργασία υπήρξε αναπόφευκτη γιατί –μιας και μιλάμε για υγεία- όταν τυχαίνει ένα πολύ σοβαρό έκτακτο περιστατικό, πας στο νοσοκομείο που εφημερεύει και εφημερεύων οργανισμός σε αυτήν την περίπτωση, δυστυχώς, δεν υπήρχε άλλος εκτός από αυτό, εις τον οποίο προσφύγαμε και συμπληρωματικά δημιουργήθηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Όμως, με αυτόν τον προϋπολογισμό η πατρίδα μου, η Ηλεία, έχει έναν ανοικτό λογαριασμό και είναι ο λογαριασμός με κωδικό 7300 που αφορά εισφορές άλλων φορέων για υλοποίηση έργων του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων και εκεί έχουν ενταχθεί οι δωρεές όλων των συμπατριωτών, κυρίως Ηλείων, για την αντιμετώπιση των προβλημάτων των πυροπλήκτων.

Εδώ και αρκετά χρόνια διαχρονικά και από τη Νέα Δημοκρατία και από το ΠΑΣΟΚ δεν έγινε σεβαστή η επιθυμία των δωρητών να διατεθούν αυτά τα χρήματα, είτε για έργα υποδομής είτε για εισοδηματική ενίσχυση των πυροπλήκτων της Ηλείας και της ευρύτερης Πελοποννήσου, παρ' ότι οι Βουλευτές από την Ηλεία όλων των κομμάτων αλλά και των καταγομένων από την Ηλεία – βλέπω εδώ στην Αίθουσα και το συνάδελφο κ. Καζάκο που έχει μία σχέση με την Ηλεία- πάνω σε αυτόν τον τομέα έχουν προσπαθήσει. Δυστυχώς, δεν έγινε τίποτα.

Σας διαβάξω την τελευταία επιστολή του αντιπεριφερειάρχη, γιατί και η Περιφερειακή Αυτοδιοίκηση διαφωνεί και κάνει λόγο για το ότι υπάρχει τεράστιο ηθικό ζήτημα απέναντι στους πυρόπληκτους της Ηλείας για τον τρόπο και τη διαδικασία που μοιράστηκαν τα χρήματα των πυρόπληκτων και προς τα πού οδηγήθηκαν οι χρηματοδοτήσεις. Γράφει, λοιπόν: «Με βάση το αίτημά μας, όταν υπήρχε το υπόλοιπο των 100.000.000 ευρώ για διάθεση του 50% του ποσού αυτού στην Ηλεία, απαιτούμε, εφόσον πραγματικά απομένουν 48.000.000, να διατεθεί το σύνολό τους στην Ηλεία».

Σας λέω δε, ότι περίπου το 70% των δωρητών κάνει ρητή αναφορά στην Ηλεία. Υπάρχει και νομικό θέμα στη διαχείριση. Γι' αυτό και κάποιοι συνάδελφοι –όχι από το ΠΑΣΟΚ- έχουν υποβάλει και μηνύσεις για τη διαχείριση –όχι για τη διαφάνεια, αλλά για τη διαχείριση- αν, πράγματι, ανταποκρίνεται στην επιθυμία των δωρητών. Περιμένω να δω εάν αυτοί οι συνάδελφοι ψηφίσουν αυτήν τη διάταξη.

Εγώ σας λέω ότι στο τμήμα του προϋπολογισμού που αφορά τα έσοδα του Υπουργείου Οικονομικών θα ψηφίσω όχι γι' αυτό το λόγο. Είναι θέμα αρχής, απέναντι στους συμπατριώτες μου. Δεν μπορώ να ψηφίσω μια τέτοια διάταξη. Είναι θέμα ηθικής τάξεως. Είναι υποχρέωση αυτής της Κυβέρνησης να το κάνει!

Προχωρώ, λοιπόν, επί του προϋπολογισμού. Συζητάμε αυτόν τον προϋπολογισμό, όταν γύρω μας στην Ευρώπη συμβαίνουν κοσμογονίες, οι οποίες ουσιαστικά πάνε σε αναθεώρηση της Συνθήκης. Και βέβαια, όπως είπε και κάποιος μεγάλος, αυτές τις μέρες συντελείται ένα αθόρυβο πραξικόπημα. Οδηγούμαστε στη γερμανική Ευρώπη. Αυτήν την ώρα ο Σαρκοζί πειθαναγκαζόμενος ακολουθεί τη γερμανική γραμμή και ουσιαστικά θέλουν να εμποδίσουν το κυριαρχικό δικαίωμα των λαών μέσω των Κοινοβουλίων να διαμορφώνουν τους προϋπολογισμούς στις χώρες τους και απειλούν και με καταδίκη από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο! Πρόκειται για τραγική εξέλιξη!

Επίσης, επιμένουν στη συμπίεση του κόστους εργασίας, χάριν της περιφημής ανταγωνιστικότητας που ακόμα δεν την έχουμε δει. Άρα πρέπει να παρέμβουμε άμεσα. Μπορεί αυτή να είναι μία Κυβέρνηση –δεν ξέρω πως τη λέμε- μεταβατική ή όχι, αλλά εφό-

σον ψηφίζεται από διακόσιους πενήντα Βουλευτές έχει δύναμη να πάει εκεί και να χτυπήσουμε και το χέρι σε ένα τραπέζι επιτέλους! Διότι η λογική της αψόγου συμπεριφοράς απέναντι στους δανειστές δεν οδηγεί σε θετικά αποτελέσματα.

Βεβαίως, δεν είμαστε εμείς που ουσιαστικά προκαλέσαμε αυτήν τη μορφή συνεργασίας, όμως προκαλέσαμε τη συνεργασία γιατί δεν είχαμε πού να πάμε να μας βοηθήσουν. Είπαμε όμως να μας βοηθήσουν, όχι να μας καταποντίσουν, διότι –απ' ό,τι φαίνεται- αυτά που πιστεύουν ότι επιβάλλονται με μια συνταγή σε όλο τον κόσμο, δεν είναι παντού τα ίδια. Υπάρχουν ιδιαιτερότητες. Οι ιδιαιτερότητες έχουν να κάνουν σήμερα με το ότι στη χώρα μας, όπου θέλουν να μειώσουν το έλλειμμα, αγνοούν συστηματικά ότι η μείωση μισθών και συντάξεων οδηγεί σε περαιτέρω ύφεση, σε μια χώρα που δεν έχει παραγωγική διαδικασία, σε μία χώρα που το 60% δεν πληρώνει φόρο, σε μία χώρα που το 40% είναι αυτοαπασχολούμενοι –και, πράγματι, δεν μπορείς να τους φορολογήσεις, μπορεί και να μην υπάρχει η απαιτούμενη φορολογική συνειδηση- σε μία χώρα όπου οι ελεγκτικοί και εισπρακτικοί μηχανισμοί έχουν γκρίζες ζώνες –το γνωρίζουμε- και το κράτος δεν λειτουργεί όπως θα έπρεπε.

Είναι ευθύνη του πολιτικού συστήματος, αλλά και των συνδικαλιστικών ηγεσιών που συγκυβέρνησαν αυτά τα χρόνια και δεν ήταν απλά συνδικαλιστικές ηγεσίες. Έκαναν συνδιοίκηση, ορίζοντας διευθυντές, προϊσταμένους. Μην τα ξεχνάμε αυτά, γιατί αυτά μας έχουν οδηγήσει εδώ.

Λέμε, λοιπόν, ότι μας βάζουν μια συγκεκριμένη επιταγή σε σχέση με τη μείωση του ελλείμματος. Αγνοούν ότι υπάρχουν αυτές οι ιδιαιτερότητες και ότι το έλλειμμα δεν μειώνεται έτσι. Μιλούν για το χρέος. Πώς θα μειωθεί το χρέος σε μία χώρα χωρίς παραγωγή, όταν δεν προτάξεις την παραγωγική διαδικασία και έχεις 170% του ΑΕΠ χρέος;

Βεβαίως, στο εμπορικό ισοζύγιο έχουμε κάποια θετικά, αλλά οφείλω να σας πω ότι με την ύφεση πέφτει η εσωτερική ζήτηση και έχεις μια υπερχείλιση και οδηγείσαι σε εξαγωγές.

Όλα αυτά πρέπει να αντιμετωπιστούν μέσα από τη διαφανή αναθεώρηση της Συνθήκης, η οποία γίνεται με σκληρή και πάμε από νομισματική ένωση σε μια δημοσιονομική ένωση, όπου τα πράγματα θα γίνουν ακόμα πιο τραγικά για τους λαούς της Νότιας Ευρώπης.

Πρέπει να κάνουμε έναν απολογισμό. Τελικά αυτή η Ευρώπη βοήθησε; Γιατί και αποβιομηχάνιση έγινε στη χώρα το '80 και η αγροτική παραγωγή χτυπήθηκε αργότερα και μετά, χάριν της υπερκαταναλωτικής ευμάρειας από το πλαστικό δανεικό χρήμα, καταστράφηκε ο παραγωγικός ιστός.

Θα μου πείτε: ποιο άλλο σενάριο υπάρχει; Υπόθεση κάνω, δεν ξέρω να συγκρίνω, αλλά εδώ που φθάσαμε σήμερα «έκαστο των προϋπαρξάντων κρίνεται συμφώνως προς το τελευταίο εκβάν», δηλαδή τα στερνά νικούν τα πρώτα. Και τα στερνά δεν είναι καλά.

Αυτή η Ευρώπη, λοιπόν, θέλει αλλαγή. Είναι η ώρα να γίνουν οι αλλαγές. Απαιτείται αλλαγή πολιτικού συσχετισμού στην Ευρώπη. Πρέπει να μπουν νέες ιδέες. Ο αυστριακός Καγκελάριος, ο οποίος μάλιστα είναι και συντηρητικός, είπε ότι δεν μπορούν να γίνουν αυτές οι αλλαγές χωρίς δημοψηφίσματα, χωρίς να αποφασίσουν οι λαοί.

Θυμηθείτε ποιος το είπε αυτό στην Ελλάδα και τι άκουσε και τι έπαθε, όπως και για τα ευρωμόλογα. Σήμερα γίνεται ένας μεγάλος αγώνας στην Ευρώπη για την έκδοση ευρωμολόγου και για τύψωμα νέου χρήματος αυτήν την στιγμή από Γιούνγκερ, Μπαρόζο, Ρεν, Μόντι, Παπαδήμος, οι τραπέζιτες, ο Σόρος και ποιοι είναι απέναντι; Η κ. Μέρκελ.

Τελικά, νομίζω, ότι ο ιστορικός του μέλλοντος θα γράψει ότι ήταν πολύ αναμικοί και λίγοι όλοι οι υπόλοιποι ηγέτες στην Ευρώπη, όταν έσκυβαν απέναντι σε μία κυρία του γερμανικού κατεστημένου. Ο ίδιος ο Σμίτ την κατήγγειλε ότι αναβιώνει συνθήκες πριν από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο που δημιούργησαν απομόνωση στη Γερμανία και άλλες τραγικές συνέπειες για τους λαούς της Ευρώπης.

Σήμερα, εδώ νομίζω ότι πρέπει να αποδείξουμε ότι το ελληνικό Κοινοβούλιο είναι πολιτικός φορέας. Δεν προσομοιάζουμε την Ελλάδα σαν μία επιχείρηση, όπου μας έκλεισαν κάποιοι στο λο-

γιστήριο και να αγνοήσουμε την παραγωγική γραμμή. Δεν δώσαμε προτεραιότητα στην παραγωγική διαδικασία, να γίνουν άμεσα επενδύσεις σε τομείς που έχουν προϊόντα υψηλής προστιθέμενης αξίας, σε τέτοιους κλάδους, με στοχευμένες δράσεις. Αυτό είναι κάτι που δεν έγινε.

Βεβαίως, πολλοί δεν θα έπρεπε να λένε πολλά για την ανάπτυξη γενικότερα, όταν δεν έγιναν βασικά. Πρέπει, λοιπόν, να δοθεί εκεί προτεραιότητα. Η παραγωγή θα αυξήσει την κατανάλωση, η παραγωγή θα μειώσει το χρέος, η παραγωγή θα μειώσει το έλλειμμα.

Εάν πηγαίνουμε ανάποδα πλησιάζοντας τα μακροοικονομικά μεγέθη, όπως έλεγαν τόσα χρόνια οι εμπνευστές του οικονομικού νεοφιλελευθερισμού, ο οποίος έχει ναυαγήσει σε όλον τον κόσμο και τώρα ναυαγεί και στη Μεσόγειο, δεν πρόκειται να βγούμε απ' αυτό το τέλμα. Είναι προτιμότερο να συγκρουστούμε πολιτικά και ας χάσουμε τη διαχείριση της εξουσίας. Δεν νομίζω ότι κάποιοι έχουν γεννηθεί, όπως άκουσα προηγουμένως από τον κ. Παντελή Οικονόμου, για να κυβερνάνε. Υπάρχουμε εδώ για τη σύγκρουση των ιδεών και των απόψεων.

Ας αντιληφθούν κάποιοι ότι τα κόμματα εκφράζουν κοινωνικές ανάγκες. Υπάρχει αντιστοιχία στην υγιή δημοκρατία πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων, όχι αντιστοιχία πολιτικών προσώπων και άλλων συμφερόντων ή μη δημοκρατικά νομιμοποιημένων εξουσιών που θέλουν από το παρασκήνιο να επιβάλλουν εξουσίες και λύσεις σε μία χώρα στην πιο δύσκολη στιγμή.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κλείνω, κύριε Πρόεδρε.

Προτείνω σε αυτήν την κατάσταση που είμαστε, να γίνει αναθεώρηση του εκλογικού νόμου, να πάμε σε μία ανασύνθεση της Κεντροαριστεράς, εάν θέλουμε να νικήσουν οι ιδέες μας. Διαφορετικά, θα ηττηθούμε πανηγυρικός και παρακαλώντας και μεμψιμοιρώντας για ένα πρότυπο στο οποίο δεν πιστέψαμε ποτέ, για ένα πρότυπο ανάπτυξης κοινωνικής και οικονομικής, το οποίο κάθε μέρα δείχνει ότι αποτυγχάνει.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει η Βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ κ. Ηρώ Διώτη.

ΗΡΩ ΔΙΩΤΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Αγαπητοί συνάδελφοι και αγαπητές συναδέλφισσες, εάν έβαζα ένα τίτλο στον προϋπολογισμό αυτός θα ήταν: ταξικός, ψεύτικος και εκβιαστικός προϋπολογισμός. Το ίδιο το κείμενό του ομολογεί πως τα έσοδά του τα περιμένει κυρίως από την εφεδρεία, το ενιαίο μισθολόγιο και την εκποίηση -αξιοποίηση τη λένε στην Κυβέρνηση- της δημόσιας περιουσίας. Δηλαδή, περιμένει τα έσοδα από την πτώχευση του ελληνικού λαού και το ξεπούλημα της περιουσίας του. Ήδη, μόνο για τους δημοσίους υπαλλήλους, οι τετρακόσιες πενήντα χιλιάδες αναμένεται να έχουν χάσει από το Νοέμβριο του 2009 έως το 2011 από 28% έως 65% του μισθού τους.

Η βίαιη λιτότητα συνεχίζεται επιθετικότερα με απάνθρωπη μείωση κοινωνικών δαπανών και κίνδυνος κατάρρευσης των ασφαλιστικών ταμείων και με τις λειτουργίες των δήμων να απειλούνται με κατάρρευση, διότι σχεδιάζεται να πάνε ακόμα λιγότεροι πόροι στους δήμους. Τι σημαίνει αυτό; Ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών υπηρεσιών, παραχώρηση σε εργολάβους τη διαχείριση των απορριμμάτων -ήδη, ο κ. Χρυσοχίδης το έχει εξαγγείλει εδώ και ένα χρόνο- σκληρή και υψηλή τιμολόγηση του νερού, που ήδη κάποιοι δήμοι εφαρμόζουν. Υπάρχουν δήμοι που έχουν στείλει στον κόσμο τιμολόγιο 700 ευρώ για ύδρευση. Τα πληρώνει ο κόσμος, όπως και θα πληρώσει όλα τα επόμενα.

Επιπρόσθετα, η δραστική συρρίκνωση του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων που συντελείται σήμερα στην Ελλάδα, υπονομεύει την ευημερία των επόμενων γενεών και μεσοπρόθεσμα τις αναπτυξιακές προοπτικές της χώρας, όπως δείχνει η εμπειρία των προγραμμάτων δημοσιονομικής και διαρθρωτικής προσαρμογής που εφαρμόστηκαν στη Λατινική Αμερική από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και την Παγκόσμια Τράπεζα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όλοι ξέρουμε πως το όλο σύστημα βρίσκεται σε πρόβλημα και προσπαθεί να το λύσει πανευ-

ρωπαϊκά εις βάρος των εργαζόμενων, των φυσικών δημόσιων πόρων και της δημόσιας περιουσίας σε ένα πρωτοφανή κοινωνικό πόλεμο. Δεν θα τα καταφέρετε, όμως, αγαπητοί κύριοι της Κυβέρνησης. Το ξαναείπαμε και κατά τη διάρκεια της ψήφου εμπιστοσύνης, ότι ο κόσμος δεν αγοράζει αυτό που πάτε να του πουλήσετε.

Επιπλέον, δεν θα τα καταφέρετε, γιατί πέρα απ' όλα αυτά ο κρατικός προϋπολογισμός του 2012 θα αποτύχει, γιατί είναι αδύνατον να μην υπάρξουν τεράστιες αποκλίσεις σε έναν προϋπολογισμό που στηρίζεται στις εξής παραδοχές: στην αύξηση των φορολογικών εσόδων κατά 10,7%, στη μείωση 20% του εργατικού δυναμικού, στην ανεργία άνω του 20%, στα 2 δισεκατομμύρια λιγότερες επενδύσεις από τις αντίστοιχες του 2009 και στη συρρίκνωση της δημόσιας και ιδιωτικής κατανάλωσης.

Η βόμβα που λέγεται ανεργία -και που ανέφερε και ο εισηγητής μας- είναι πολύ μεγαλύτερη απ' αυτήν που γράφεται στα χαρτιά. Σύμφωνα με τα στοιχεία του Ινστιτούτου της ΓΣΕΕ η πραγματική ανεργία θα φθάσει τα επίπεδα του εικοστού όγδοου δηλαδή στο 1.400.000 ανθρώπους. Και όπως έλεγε σε συνέντευξή του ο Πρόεδρος του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ, η ανεργία σήμερα στην Ευρώπη έχει φθάσει στα 16,2 εκατομμύρια ανθρώπους. Δηλαδή, η Ευρώπη έχει ένα 28^ο κράτος-μέλος ανέργων στο μέγεθος της Ολλανδίας. Να μη συζητήσουμε φυσικά για την Ελλάδα, γιατί ειδικά για τους νέους ανθρώπους έχει ξεπεράσει το 45%.

Αγαπητές συναδέλφισσες και αγαπητοί συνάδελφοι, χαρακτηρίσα εκβιαστικό, επίσης, τον προϋπολογισμό, διότι ήδη από την αιτιολογική έκθεση ο Υπουργός τρομοκρατεί, λέγοντας πως -διαβάζω τα λόγια του- ότι όλη αυτή η κατάσταση, που είναι αποτέλεσμα του δημοσιονομικού εκτροχιασμού της χώρας και όχι της προσφυγής μας στη βοήθεια και άρα, στην επιτήρηση των εταίρων μας, δεν είναι αυτή καθ' αυτή η κρίση, αλλά το κόστος που πρέπει να καταβληθεί από το λαό μας για την αποφυγή της πραγματικής κρίσης, δηλαδή του δημοσιονομικού αδιεξόδου και της κατάρρευσης της χρηματοπιστωτικής σφαίρας με δραματικές επιπτώσεις στην πραγματική οικονομία, στο επίπεδο ζωής και στην κοινωνική συνοχή.

Θα θέλαμε να πούμε στον κύριο Υπουργό ότι το επίπεδο ζωής, η οικονομία και η κοινωνική συνοχή κινδυνεύει μόνο από την πολιτική της Κυβέρνησής σας και από την αλαζονεία που έχει πάντα η εξουσία πως μπορεί να λείει πάντα ό,τι θέλει, υποτιμώντας τους πολίτες που, αντίθετα από ό,τι εσείς πιστεύετε, δεν είναι καθόλου χαζή. Γνωρίζουν ποιοι είστε. Ξέρουν τι λέτε.

Κυκλοφορεί στο διαδίκτυο σε εκατομμύρια αναρτήσεις το βίντεο μιας συνέντευξης του κ. Βενιζέλου στις 23 Ιουνίου 2011, όπου έλεγε ότι δεν χρειάζεται άλλη παρέμβαση για τα ακίνητα και κυρίως δεν χρειάζεται μέσω των λογαριασμών της ΔΕΗ ή όποιου λογαριασμού, όπως λέγατε, και δεν μπορεί να είναι μοχλός να εισπράττει τέλη και φόρους. Ξέρουν, λοιπόν, οι πολίτες κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το τι λέτε.

Όση βοήθεια και εάν έχετε από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και από τους ισχυρούς, η Κυβέρνηση αυτή δεν είναι επιθυμητή από την κοινωνία. Είναι παντελώς ανεπιθύμητη για λόγους που έχουμε επαρκώς αναπτύξει τον τελευταίο καιρό και πολλοί συνάδελφοι αναφέρθηκαν σε αυτήν την Αίθουσα.

Η τρομοκρατική σας, λοιπόν, πολιτική εμφανίζεται και παραλαύνει σαν κάποιοι είδους πρόοδος και επίτευγμα. Και φυσικά τα ιδεολογήματα που ακολουθούν αυτήν την πολιτική και που τα αναπαράγουν όλα τα παπαγαλάκια της εξουσίας, είναι ότι η αντίθεση σε αυτήν την πολιτική προέρχεται από συντεχνίες και σκοτεινά συμφέροντα άλλων εποχών που δεν θέλουν να χάσουν προνόμια και πως ο μόνος δρόμος για την πρόοδο των κοινωνιών δεν είναι ευημερία των ανθρώπων, είναι αυτός που χαράζουν οι δοξολογητές του νεοφιλελευθερισμού εδώ και στην Ευρώπη.

Φυσικά, όλες οι τοποθετήσεις εδώ βρίθουν λόγων, χωρίς απολύτως κανένα περιεχόμενο και νόημα ή βρίθουν ηθικολογιών και θεωριών made in ελληνική Βουλή, όπως ότι λόγου χάριν το πρόβλημά μας είναι η αβεβαιότητα και η αμφιβολία ή ότι στα σχέδια της Αριστεράς είναι μία κοινωνία που οι άνθρωποι δεν θα έχουν τίποτα και δεν έχουν μέλλον.

Δεν αντέχουν καμμία σοβαρή κριτική όλα αυτά, αγαπητές

συναδέλφισσες και αγαπητοί συνάδελφοι, όπως καταλαβαίνετε, αλλά λέγονται ως εξυπνακισμοί και λαϊκισμοί και επίσης λέγονται, γιατί οι έχοντες και οι κατέχοντες, όπως και οι νοσταλγοί κοινωνιών χωρίς δικαιώματα και ελευθερίες, έχουν πραγματικά ανησυχήσει –και καλά έχουν κάνει– ότι το μέλλον τους, όπως αυτό το πολιτικό σύστημα το ονειρεύεται, τίθεται εν αμφιβολία σε όλα τα επίπεδα.

Απέναντι σε αυτά, εμείς που θέλουμε να λέμε την αλήθεια και που θέλουμε να ξέρει ο κόσμος πως το πρόβλημα, όπως λέτε, κύριε Οικονόμου, δεν είναι το νόμισμα, με το οποίο τον τρομοκρατούν, αλλά η πολιτική, δηλαδή προς όφελος ποιου δουλεύει το νόμισμα, έχουμε καταθέσει τις δικές μας προτάσεις για έξοδο από την κρίση προς όφελος της κοινωνίας και των εργαζομένων σε Ελλάδα και Ευρώπη.

Διότι το πρόβλημα δεν είναι μόνο δικό μας, όπως και η λύση δεν θα είναι μόνο για μας. Οι αρχές, οι αξίες μας και οι προτάσεις της Αριστεράς σε Ελλάδα και Ευρώπη είναι ακριβώς στην αντίθετη κατεύθυνση από αυτή του συγκεκριμένου προϋπολογισμού και των μέτρων που προτείνει.

Θα ήθελα να κλείσω, κύριε Πρόεδρε, αγαπητές συναδέλφισσες και αγαπητοί συνάδελφοι, με μια αναφορά που νιώθω να την οφείλω. Οι πολιτικές που υλοποιείτε, οι οποίες εξαθλιώνουν τον κόσμο, χρειάζονται και τον αυταρχισμό και την καταστολή, που παρακολουθούμε να αυξάνονται επικίνδυνα από την εποχή του μνημονίου και μετά. Τρία χρόνια μετά τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, η τρομοκρατία και η καταστολή αυξήθηκαν, γι' αυτό και η μνήμη και οι αγώνες πρέπει να είναι πάντα εδώ και για το τώρα και για το αύριο.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Και εμείς ευχαριστούμε την κ. Ηρώ Διώτη.

Το λόγο έχει ο Υφυπουργός Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής κ. Ιωάννης Μανιάτης.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΝΙΑΤΗΣ (Υφυπουργός Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής): Κύριες και κύριοι συνάδελφοι, ο προϋπολογισμός του 2012 καλείται να διασφαλίσει τη σωτηρία της πατρίδας. Δεν είναι ούτε ευχάριστος ούτε εύκολος. Είναι ένας προϋπολογισμός εθνικής ανάγκης.

Θα πω το προφανές: Έσοδα για το κράτος δεν μπορεί να είναι μονοσήμαντα οι φόροι και τα τέλη, σε μια στιγμή μάλιστα που η φοροδοτική ικανότητα των πολιτών έχει εξαντληθεί. Έσοδα μπορούν στην πραγματικότητα να προκύψουν μόνο μέσα από νέες πηγές και νέες δυνατότητες πλούτου. Υπάρχουν, άραγε, αυτές οι νέες πηγές και αυτές οι νέες δυνατότητες;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είμαι απόψε σ' αυτό το Βήμα για να διαβεβαιώσω και εσάς, αλλά και τον ελληνικό λαό πως, πράγματι, υπάρχουν και πηγές και δυνατότητες νέου πλούτου που για δεκαετίες έμειναν στα αζήτητα. Για πρώτη φορά στη μεταπολιτευτική ιστορία της χώρας υπάρχει και η βούληση, αλλά και οι δημόσιες πολιτικές, ώστε η ενέργεια και ο ορυκτός πλούτος να αποδειχθούν καταλύτες για την εθνική οικονομική ανάπτυξη και ανάπτυξη.

Σκεφτείτε πως μόνο η Χαλκιδική αποτελεί μία βιώσιμη πλουτοπαραγωγική δεξαμενή μετάλλων, με πάνω από 12 δισεκατομμύρια ευρώ αξία σε περιεχόμενα κοιτάσματα που απαντώνται στο υπέδαφός της. Σκεφτείτε ότι, σύμφωνα με πρόσφατη μελέτη του ΙΓΜΕ, τα συνολικά μεταλλευτικά αποθέματα του υπεδάφους της χώρας είναι τρέχουσας αξίας 28 δισεκατομμυρίων ευρώ.

Τι θα κάνουμε, λοιπόν; Θα κρύψουμε τον πλούτο μας ή θα τον αξιοποιήσουμε παραγωγικά, ορθολογικά και με περιβαλλοντικά βιώσιμο τρόπο; Η απάντηση είναι αυτονόητη, αλλά πρέπει να ανατακτάται και να αποτυπώνεται σε συγκεκριμένες πολιτικές.

Οι άξονες, λοιπόν, άσκησης των δράσεών μας στον τομέα αυτό είναι τρεις. Πρώτος άξονας, η ανάδειξη και αποκάλυψη του ορυκτού πλούτου, η ανάθεση της εκμετάλλευσής του με διαφανείς διεθνείς διαγωνιστικές διαδικασίες, με στόχο τη μεγιστοποίηση των ωφελειών του δημοσίου. Δεύτερος άξονας, η βιώσιμη αξιοποίηση μέσα από διαδικασίες ορθολογικής εκμετάλλευσής, χωρίς ληστρικές παρεμβάσεις και με προοπτικές μέλλοντος. Τρίτος άξονας, η ύπαρξη σοβαρών αντισταθμιστικών ωφελειμάτων

για τις τοπικές κοινωνίες, καθώς και η κοινωνικά δίκαιη κατανομή των εθνικών εσόδων.

Ως παράδειγμα, θα ήθελα να υπενθυμίσω ότι όλα τα έσοδα εξόρυξης υδρογονανθράκων της Νορβηγίας δεν έχουν σπαταληθεί σε τρέχουσες διαχειριστικές ανάγκες, αλλά αντίθετα έχουν σχηματίσει ένα μεγάλο ασφαλιστικό ταμείο, ένα fund, που αποτελεί το εχέγγυο για τη βιωσιμότητα του συνταξιοδοτικού συστήματος της χώρας για πολλές δεκαετίες.

Για πρώτη φορά βάλαμε τις βάσεις για μία ολοκληρωμένη μεταλλευτική πολιτική. Ήδη έχει εκδοθεί ο νέος κανονισμός μεταλλευτικών και λατομικών εργασιών, ο οποίος αποτελεί ένα σύγχρονο εργαλείο για την ασφαλή και ορθολογική διενέργεια των εξορυκτικών εργασιών, με βάση την αρχή της βιώσιμης αξιοποίησης. Στις αρχές του 2011 συγκροτήσαμε ειδική επιτροπή εντοπισμού, καταγραφής και αξιοποίησης των δημοσίων μεταλλείων της χώρας. Με βάση το πρώτο ολοκληρωμένο πόρισμα, που μας παραδόθηκε πριν δύο μήνες, ξεκινήσαμε τις διαδικασίες για την εκμίσθωση δημοσίων μεταλλείων, με διεθνείς πλειοδοτικούς διαγωνισμούς σε περιοχές, όπου έχουν εντοπιστεί κοιτάσματα χρυσού, κοιτάσματα χαλκού, κοιτάσματα αργύρου και άλλων μετάλλων.

Το αρχικό μας ενδιαφέρον έχει εστιαστεί σε τρεις μεταλλευτικούς χώρους στους Νομούς Κιλκίς και Ροδόπης. Η συνολική αξία των βέβαιων απολήψιμων αποθεμάτων ανέρχεται στα 2,5 δισεκατομμύρια ευρώ, ενώ η συνολική αξία των αναμενόμενων αποθεμάτων φτάνει τα 10 δισεκατομμύρια ευρώ.

Τις αμέσως επόμενες ημέρες προκηρύσσουμε το διαγωνισμό για το σημαντικότερο εκ των τριών δημόσιο μεταλλευτικό χώρο, αυτόν της περιοχής Βάθης-Γερακαριού, αξίας στα βέβαια απολήψιμα αποθέματα 1,5 δισεκατομμυρίων ευρώ και συνολική αξίας στα αναμενόμενα αποθέματα 7 δισεκατομμυρίων ευρώ. Η διαδικασία διεθνών διαγωνισμών θα συνεχιστεί τους αμέσως επόμενους μήνες και για άλλους δημόσιους μεταλλευτικούς χώρους.

Τολμήσαμε να ξαναβάλουμε σε κίνηση το ζήτημα της έρευνας και αξιοποίησης υδρογονανθράκων μετά από δεκαπέντε χρόνια τέλματος και ακινησίας. Ήδη απευθύναμε διεθνή πρόσκληση για την πραγματοποίηση σεισμικών ερευνών στην ευρύτερη περιοχή του Ιονίου Πελάγους και νότια της Κρήτης, με στόχο μέσα στο 2012 να προχωρήσουμε σε διεθνή γύρο παραχωρήσεων, με περίπου δέκα έως δεκαπέντε οικόπεδα, τα γνωστά blocks. Ο σχετικός χάρτης δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων πριν δύο μόλις μέρες, στις 3-12-2011. Περιλαμβάνει ο χάρτης αυτός, για την περιοχή έρευνας, τα όρια της αποκλειστικής οικονομικής ζώνης, της ΑΟΖ, έτσι όπως αυτά προσδιορίζονται με βάση την εθνική διαπραγματευτική θέση και τις αρχές του διεθνούς δικαίου.

Τονίζω στο σημείο αυτό ότι, με βάση το άρθρο 156 του προσφατου ν. 4001, για πρώτη φορά στην έννομη τάξη της χώρας η διαπραγματευτική μας θέση απέκτησε και ισχυρή νομική υπόσταση, για αποχρεωτικότητα, διαχρονικά και έναντι οποιασδήποτε ελληνικής ή γειτονικής κυβέρνησης, σημερινής και μελλοντικής κυβέρνησης. Αναφέρει το άρθρο 156, ένα άρθρο εξέχουσας εθνικής προτεραιότητας: «Το εξωτερικό όριο της αποκλειστικής οικονομικής ζώνης είναι η μέση γραμμή κάθε σημείου της οποίας απέχει ίση απόσταση από τα εγγύτερα σημεία των ηπειρωτικών και νησιωτικών γραμμών βάσης».

Με άλλα λόγια, ξεκαθαρίζει το άρθρο αυτό τόσο το θέμα του Καστελόριζου όσο και το θέμα της Γαύδου. Στην πραγματικότητα, για πρώτη φορά γίνεται νόμος του ελληνικού κράτους αυτό που μέχρι πριν λίγους μήνες ήταν απλά και μόνο μία θέση την οποία διαπραγματευόμασταν με τους γείτονές μας.

Πρωθυμώ, επίσης, με τη μέθοδο του open door, την προκήρυξη τριών διεθνών διαγωνισμών εκμετάλλευσής και εξόρυξης υδρογονανθράκων στον Πατράϊκό Κόλπο, τα Ιωάννινα και το Κατάκολο. Έχουμε δώσει τη δυνατότητα με τον πρόσφατο νόμο να υπάρξει και τρίτη εναλλακτική λύση, ώστε να αξιοποιήσουμε κάθε δυνατότητα και πιθανότητα να υπάρχουν πληροφορίες που δεν βρίσκονται στη διάθεση του ελληνικού δημοσίου.

Έτσι, οποιαδήποτε αξιοποίηση διεθνώς εταιρεία εξόρυξης πετρελαίου ή φυσικού αερίου διαθέτει στοιχεία για ύπαρξη οικονο-

μικά αξιοποιήσιμων κοιτασμάτων σε περιοχές της Ελλάδας, μπορεί να εκδηλώσει το ενδιαφέρον της με επίσημο αίτημα προς το Υπουργείο. Οι υπηρεσίες του Υπουργείου, εφόσον η πρόταση είναι τεκμηριωμένη, την κάνουν αποδεκτή και ο αρμόδιος Υπουργός εκδίδει διακήρυξη διεθνούς πλειοδοτικού διαγωνισμού, που αποστέλλεται για δημοσίευση στην Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αξιόπιστοι επιστήμονες εκτιμούν ως ρεαλιστικό ένα σενάριο κάλυψης ποσοστού έως και 30% των ενεργειακών αναγκών της χώρας από εγχώριους ορυκτούς πόρους. Να λάβουμε υπ' όψιν μας ότι η Ελλάδα δίνει κάθε χρόνο για εισαγωγές κάθε είδους πετρελαιοειδών γύρω στα 12 δισεκατομμύρια ευρώ.

Μπορούμε να κάνουμε μια ρεαλιστική υπόθεση εργασίας. Μόνο στην περιοχή της δυτικής Ελλάδας και με βάση τα στοιχεία που γνωρίζουμε σήμερα, χωρίς να συνυπολογίσουμε πιθανά νέα μεγέθη που θα προκύψουν από σεισμικές έρευνες, μπορεί κάποιος να αναμένει τριακόσια έως πεντακόσια εκατομμύρια βαρέλια πετρέλαιο. Εάν θεωρήσουμε μια μέση τιμή βαρελιού 80 έως 100 δολάρια, μπορούμε να αναμένουμε για το ελληνικό δημόσιο καθαρά έσοδα της τάξης των 20 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Για να το πω και διαφορετικά, από το Ιόνιο Πέλαγος, με βάση τουλάχιστον τα μέχρι σήμερα γνωστά κοιτάσματα, περιλαμβανομένων του «Αχιλλέα» και του «Πύρου», κοιτασμάτων που βρίσκονται ανοικτά της Κέρκυρας, μπορούμε να περιμένουμε έσοδα για το ελληνικό δημόσιο έως και 1,5 δισεκατομμύριο δολάρια κάθε χρόνο για τα επόμενα είκοσι χρόνια. Σημειώνω, επίσης, ότι το τελευταίο χρονικό διάστημα έχει εκδηλωθεί ενδιαφέρουσα κινητικότητα διεθνών εταιρειών εξόρυξης πετρελαίου και φυσικού αερίου σε περιοχές νότια της Κρήτης.

Είναι γνωστό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι τον τελευταίο χρόνο βάλαμε δυναμικά στο ενεργειακό ισοζύγιο της χώρας την πιο παραμελημένη μορφή πράσινης ενέργειας, τη γεωθερμία. Προκηρύξαμε και ήδη αναθέσαμε και ολοκληρώσαμε τέσσερις διεθνείς πλειοδοτικούς διαγωνισμούς για την εκμετάλλευση γεωθερμικών πεδίων υψηλής θερμοκρασίας σε Έβρο, Νέστο, Χίο, Σαμοθράκη συνολικού ύψους επενδύσεων 200 εκατομμυρίων ευρώ. Έχουμε ήδη προκηρύξει το δεύτερο γύρο διεθνών διαγωνισμών σε Καβάλα, Σπερχειό, Ικαρία και Ζουσάκι, από όπου αναμένουμε αντίστοιχο επενδυτικό ενδιαφέρον.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο ενεργειακός και ορυκτός μας πλούτος μπορεί και πρέπει να γίνουν οι βασικοί πυλώνες σε ένα νέο οικονομικό και επενδυτικό σκηνικό ευκαιριών, επενδύσεων, θέσεων εργασίας και ενίσχυσης των δημοσίων εσόδων. Δεν έχουμε την πολυτέλεια άλλου χαμένου χρόνου και άλλων χαμένων ευκαιριών.

Για τους παραπάνω λόγους, σας καλώ να υπερψηφίσουμε τον προϋπολογισμό του 2012 και να εργαστούμε όλοι με συναίνεση, με συνευθύνη, με αίσθημα πατριωτικού καθήκοντος.

Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, ο κ. Δημήτρης Κουσελάς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΣΕΛΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, ο προϋπολογισμός που συζητούμε σήμερα είναι ένας εξαιρετικά δύσκολος προϋπολογισμός. Είναι εξαιρετικά δύσκολος πρώτα από όλα εξαιτίας του πολύ ρευστού ευρωπαϊκού περιβάλλοντος, που το συνθέτουν οι διαφωνίες, οι υπαναχωρήσεις και οι αντιφάσεις του λεγόμενου ευρωπαϊκού διευθυντηρίου, των Μέρκελ και Σαρκοζί.

Όμως, η κρίση που ζούμε είναι συστημική, γι' αυτό και απαιτεί συστημικές απαντήσεις. Δεν είναι απλά ή μόνο ένα ελληνικό πρόβλημα. Δεν λύνεται με τιμωρητικές λογικές, με τη στείρα προσκόλληση της Γερμανίας στο σύνδρομο της Βαϊμάρης, ούτε με ηγεμονικές βλέψεις δημιουργίας μιας Ευρώπης πολλών ταχυτήτων, όπως εκείνης που επιχειρούν σήμερα η Μέρκελ και ο Σαρκοζί. Μια τέτοια Ευρώπη αυτό που θα κάνει θα είναι να διευρύνει το δημοκρατικό έλλειμμα που υπάρχει και τίποτα άλλο παραπέρα.

Η Ευρωζώνη πρέπει να ολοκληρώσει και να προχωρήσει σε μια ισότιμη, αλληλέγγυα οικονομική ολοκλήρωση, να δώσει προ-

τεραιότητα στην ανάπτυξη και την απασχόληση, να ξαναβρεί και να ξαναδεί τους ανθρώπους πίσω από τους αριθμούς.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εμβληματικός στόχος αυτού του προϋπολογισμού είναι η επίτευξη πρωτογενούς πλεονάσματος. Είναι μια αυτονόητη -θα έλεγα- προϋπόθεση για να πάψουμε να εξαρτώμεθα από τους πιστωτές μας, ακόμη και για να πληρώνουμε μισθούς και συντάξεις, για να πάψουμε να προσθέτουμε χρέος στο χρέος.

Για να έχουμε, όμως, ελπίδες ανάπτυξης, πέρα από όσα σωστά ανέφερε ο κ. Γιάννης Μανιάτης, μιλώντας πριν από μένα από το Βήμα της Βουλής και πέρα από το μεγάλο ζήτημα της αξιοποίησης της δημόσιας περιουσίας, η οποία δεν ξέρω πού έχει κολλήσει, θα πρέπει να δούμε μια σειρά από πολύ συγκεκριμένα ζητήματα.

Κατ' αρχάς, πρέπει να αξιοποιήσουμε πλήρως τους πόρους του ΕΣΠΑ. Το ΕΣΠΑ είναι το μόνο πρόγραμμα, που μέχρι και το 2013, έχει 14 δισεκατομμύρια ευρώ και πρέπει να αξιοποιήσουμε αυτούς τους πόρους χωρίς γραφειοκρατίες, καθυστερήσεις και αγκυλώσεις. Αλήθεια, πού βρίσκεται το ζήτημα αυτό; Ποια είναι η απορροφητικότητα του; Ποιοι και πώς ασχολούνται συστηματικά με το ζήτημα αυτό;

Δεύτερον, πρέπει να κινητοποιήσουμε ιδιωτικούς πόρους, που θα τυνώσουν την απασχόληση και την ανάπτυξη της περιφέρειας. Είναι αλήθεια ότι σήμερα 8 δισεκατομμύρια και πλέον επενδύσεων εκκρεμούν στις αποκεντρωμένες περιφέρειες; Είναι αλήθεια ότι μια σειρά από επενδύσεις, μια σειρά από οικογένειες, καταστρέφονται κυριολεκτικά στις «μυλόπετρες» των τραπεζών, έχοντας υποβάλει επενδυτικά σχέδια και έχοντας καταβάλλει προς τούτο ένα πολύ υψηλό κόστος, ενώ περιμένουν δύο και τρία χρόνια για να πάρουν απαντήσεις;

Τρίτον, πρέπει να διασφαλίσουμε ότι συγκεκριμένο μέρος της ρευστότητας που παίρνουν οι τράπεζες δεν θα διοχετεύεται στις θυγατρικές τους στο εξωτερικό, αλλά στην πραγματική οικονομία.

Τέταρτον, πρέπει να στηρίξουμε ουσιαστικά την ύπαιθρο και την αγροτική μας παραγωγή.

Πέμπτον, πρέπει να διασφαλίσουμε μια συμφωνία εθνικής συστράτευσης για την ανάπτυξη και την απασχόληση με αιχμή σύγχρονες δραστηριότητες, επώνυμα ποιοτικά προϊόντα, ουσιαστικά κίνητρα για την απασχόληση.

Έκτον, πρέπει να αναλάβουμε πρωτοβουλίες μείωσης των τιμών και του κόστους διαβίωσης. Ενώ από τη μια πλευρά έχουμε -και το γνωρίζουμε όλοι- μια μείωση του βιοτικού επιπέδου, που φτάνει το 30% και το 35%, από την άλλη πλευρά, δυστυχώς, οι τιμές, αντί να μειωθούν κατά 30%, αυξάνονται. Αλήθεια, ποιος ασχολείται με το ζήτημα αυτό; Ποια είναι η στρατηγική, η οποία υπάρχει σ' αυτόν τον τομέα;

Έβδομον, πρέπει να υλοποιηθούν οι συμβάσεις παραχώρησης, που έχει ψηφίσει η Βουλή και η Κυβέρνηση, να μην υποχωρήσει στις πιέσεις των τραπεζιτών.

Αναφέρω μια ιδιαίτερα, κύριοι Υπουργοί, στη σύμβαση παραχώρησης για την Ολυμπία Οδό, για την οποία θέλω να ξεκαθαρίσω ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι να δεχθούμε ούτε περικοπές ούτε εκπτώσεις, όπως αυτές που επιχειρούνται να γίνουν.

Όγδοον, πρέπει να διευρύνουμε τη φορολογική βάση χτυπώντας αποτελεσματικά τη φοροδιαφυγή και να βάλουμε αποφασιστικά φραγμό στη φυγή κεφαλαίων στο εξωτερικό, στους γνωστούς φορολογικούς παραδείσους. Όμως, η πάταξη της φοροδιαφυγής δεν γίνεται με βραδυκίνητους μηχανισμούς σε καθεστώς σύγχυσης αρμοδιοτήτων ή πολυνομίας. Δεν γίνεται χωρίς να εφαρμόσεις ουσιαστικά το γενικευμένο «πόθεν έσχες» για τους πολιτικούς και τους κρατικούς λειτουργούς και μιλάω για ουσιαστικό «πόθεν έσχες», όχι σαν αυτό που υπάρχει σήμερα. Δεν γίνεται χωρίς την έμπρακτη στήριξη των πολιτών που εύλογα απαιτούν οι φόροι τους να είναι δίκαιοι και να πιάνουν τόπο.

Στο Υπουργείο Οικονομικών έγινε τον τελευταίο χρόνο μια σημαντική δουλειά υποδομής, μια ουσιαστική νομοθετική και διοικητική προεργασία, που σε άλλες χώρες πήρε ολόκληρα χρόνια. Αυτή η δουλειά έχει αρχίσει και αποδίδει καρπούς με συλλήψεις για πρώτη φορά μεγαλοφειλετών. Θα αποδώσει ακόμη περισσό-

τερο -και θέλω να το σημειώσω- όταν ολοκληρωθούν η απλοποίηση της φορολογικής νομοθεσίας, η κατάργηση του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων, η συμφωνία με την Ελβετία και η ανασυγκρότηση του φοροεισπρακτικού μηχανισμού -πρόκειται για ζητήματα, για τα οποία ήδη έχουν τεθεί οι βάσεις μέσα από το ν. 3943, από το Μάρτη που πέρασε και πρέπει να ολοκληρωθούν- όταν θεσπιστεί η εκδίκηση φορολογικών υποθέσεων για ποσά άνω των 150.000 ευρώ μέσα σε αποκλειστική προθεσμία πέντε μηνών, όπως με άλλους τριάντα τέσσερις συναδέλφους Βουλευτές έχω προτείνει. Πολλά από τα βεβαιωμένα ποσά φόρων και προστίμων εκκρεμούν για χρόνια ολόκληρα στα δικαστήρια. Σχεδόν τα μισά από τα ληξιπρόθεσμα εκκρεμούν στα φορολογικά δικαστήρια, στα πρωτοδικεία και στα διοικητικά εφετεία.

Το ίδιο ισχύει και για την κοινωνική ασφάλιση που χάνει 4,5 δισεκατομμύρια το χρόνο από την ανεργία και τη μείωση των μισθών. Αυτές οι απώλειες δεν θα πρέπει πάλι να καλυφθούν με περικοπές παροχών και συντάξεων που σε συνδυασμό με τους φόρους εξανειμίζουν το εισόδημα των συνταξιούχων.

Οι συντάξεις, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, είναι το μοναδικό αποκούμπι των απόμαχων της δουλειάς και έχουν πληρώσει γι' αυτές. Δε νοείται να τους αιφνιάζουμε σε μία ηλικία που δεν έχουν καμμία εναλλακτική αναπλήρωσης του χαμένου εισοδήματος. Πρέπει επιτέλους το κύριο βάρος της προσπάθειας στήριξης των οικονομικών των ταμείων να πέσει στην καταπολέμηση της φοροδιαφυγής που σήμερα ξεπερνά τα 8 δισεκατομμύρια ευρώ το χρόνο, καθώς και τις σωρευμένες απλήρωτες εισφορές που φτάνουν τα 11 δισεκατομμύρια ευρώ. Είναι καιρός, λοιπόν, να αρχίσουμε να έχουμε καλά νέα και από αυτόν τον τομέα.

Με τις παραπάνω επισημάνσεις και προτάσεις που έκανα θέλω να δηλώσω ότι ψηφίζω αυτόν τον προϋπολογισμό, που όπως είπα θα είναι πάρα πολύ δύσκολο να εφαρμοστεί.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Κι εμείς ευχαριστούμε.

Το λόγο έχει ο Υπουργός Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, κ. Ανδρέας Λοβέρδος.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, αντί να σας απαριθμώ τα δεδομένα του προϋπολογισμού για το 2012, σε ό,τι αφορά την υγεία και με δεδομένο ότι πριν από λίγες εβδομάδες το Υπουργείο Υγείας, δι' εμού, κλήθηκε να μιλήσει δύο φορές επί ψήφου εμπιστοσύνης της κυβέρνησης Παπανδρέου και της Κυβέρνησης Παπαδήμου στη συνέχεια και επειδή τα έχω πει, επιλέγω να καταθέσω συγκεκριμένους πίνακες που αφορούν τις δαπάνες του Υπουργείου Υγείας από το 2009 έως σήμερα, σχετικά με το 2012 και για ορισμένα δεδομένα έως το 2015.

Αντί πολλών, επιτρέψτε μου να σας αναφέρω ότι από τους ελέγχους που κάναμε στην πορεία των δαπανών μέχρι και το Σεπτέμβριο, προκύπτει ανεπιφύλακτα ότι ο στόχος για το 2011, σε ό,τι αφορά τη συγκράτηση δαπανών στα νοσοκομεία, έχει επιτευχθεί. Και όταν μιλάμε για στόχο δαπανών στα νοσοκομεία μιλάμε για τα φάρμακα που αγοράζουμε για τους ασθενείς μας εκεί, αλλά και για πάσης φύσεως αναλώσιμα λοιπά υλικά. Επιβεβαιώνεται ότι η πολιτική ενός χρόνου συγκρούσεων, ρήξεων και προσπαθειών δικαιώνεται από τα πράγματα. Εξοικονομούμε αυτά που έχουμε προβλέψει και στον προϋπολογισμό και στο μεσοπρόθεσμο, χρήματα χάριν του Έλληνα φορολογούμενου. Δεν επιβαρύνει η λειτουργία των νοσοκομείων τον Έλληνα φορολογούμενο.

Δώσαμε μάχες. Πολλές πολιτικές ήταν βίαιες. Το δέχομαι αυτό. Έπρεπε όμως, κάτω από καθεστώς τρομακτικής έντασης να κάνουμε πράγματα που δεν είχαν γίνει επί πάρα πολλά χρόνια. Έπρεπε να ανατρέψουμε μία πορεία, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, δεκαεπτά ετών, όπου το ελληνικό δημόσιο για τα νοσοκομεία του πλήρωνε κάθε πέντε χρόνια. Και δεν πλήρωναν τα νοσοκομεία, αλλά το Υπουργείο Οικονομικών με ρυθμίσεις. Αυτή η κατάσταση έχει ανατραπεί. Οι επόμενες πολιτικές γενιές, οι επόμενες κυβερνήσεις θα έχουν τη δυνατότητα να χειριστούν με αξιοπρέπεια τις πολιτικές για την υγεία των πολιτών.

Καταθέτω στα Πρακτικά τους πίνακες.

(Στο σημείο αυτό ο Υπουργός Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης κ. Ανδρέας Λοβέρδος καταθέτει για τα Πρακτικά τους προαναφερθέντες πίνακες, οι οποίοι βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Θα σας παρακαλούσα αυτούς τους πίνακες να τους δείτε. Εγώ αύριο θα τους αναρτήσω και στο διαδίκτυο για να έχουν όλοι οι Έλληνες πολίτες μια ενημέρωση για την πορεία τους δουλειάς μας.

Σήμερα, τι θα μπορούσε ένας πολιτικός στη θέση μου να πει; Θα αναφέρω ένα κομβικό πρόβλημα που θα αφορά τη δουλειά μας τους επόμενους μήνες μέχρι τις γενικές βουλευτικές εκλογές. Έχουμε κάποιες εβδομάδες, κάποιους μήνες μπροστά μας. Η Κυβέρνηση Παπαδήμου δεν είναι μία μονοθεματική Κυβέρνηση, είναι μία Κυβέρνηση συγκεκριμένου χρόνου, βραχέως χρονικού διαστήματος και ειδικών σκοπών. Δεν είναι όμως, μία μονοθεματική Κυβέρνηση. Από την άλλη πλευρά, οι ανάγκες της Ελλάδας είναι τόσες που δεν επιτρέπουν να αναστείλουμε τις δράσεις μας για κάποιους μήνες και να περιμένουμε την κυβέρνηση, που θα αναδείξουν οι γενικές βουλευτικές εκλογές, δηλαδή η λαϊκή κυριαρχία, να αναλάβει αυτή από τότε και μετά. Αυτή η πολυτέλεια δεν υπάρχει. Προσπαθούμε να αρθρώσουμε τις δυνάμεις μας, όλες και όλοι, γύρω από ένα στόχο της νέας ελληνικής ανόρθωσης. Όπως η καθεμία και καθένας και αν το πει, όποιους όρους και αν χρησιμοποιήσει, στην ουσία λέμε, όλοι όσοι σκεπτόμαστε με παράλληλο τρόπο, το ίδιο: Η χώρα πρέπει να ανορθωθεί, η αξιοπρέπεια της, η ευημερία της. Δεν υπάρχουν, λοιπόν, νεκρά και αδρανή μεσοδιαστήματα. Δεν υπάρχει δευτερόλεπτο για χάσιμο. Θα πω στη συνέχεια της ομιλίας μου, τι συγκεκριμένο εννοώ. Τα λέω, όμως, αυτά εκ των προτέρων για να αναδείξω ένα σοβαρό πολιτικό θέμα.

Υπό την προηγούμενη κυβέρνηση και με Πρωθυπουργό το Γιώργο Παπανδρέου, το Υπουργικό Συμβούλιο είχε εγκρίνει δύο συγκεκριμένες και μεγάλης σημασίας ενέργειες του Υπουργείου Υγείας. Είχε εγκρίνει να αλλάξουμε τον τρόπο εισαγωγής των νέων γιατρών στις ειδικότητες και να κάνουμε επιτέλους πράξη αυτό που όλοι λένε στα προεκλογικά τους προγράμματα για την εισαγωγή με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, μίας μορφής εξεταστικής διαδικασίας, που δεν θα έχει επιτηριδία, αλλά με την αντικειμενικότητα του Υπουργείου Παιδείας, με τις εξετάσεις του Υπουργείου Παιδείας θα κάνουμε τις εξετάσεις κομβικό σημείο για τη λειτουργία του συστήματος.

Είχαμε καταθέσει μία μελέτη του Κεντρικού Συμβουλίου Υγείας και είχαμε ανοίξει τη διαβούλευση για να έρθουμε στο Υπουργικό Συμβούλιο με δεύτερη ανάγνωση. Η Νέα Δημοκρατία, ο εξαίρετος συνάδελφος, ο κ. Βαρτζόπουλος και ο κ. Γιαννόπουλος, ο εξαίρετος επικεφαλής συνάδελφος του Τομέα Υγείας της Νέας Δημοκρατίας έχουν καταθέσει τις απόψεις τους. Υπάρχει εν μέρει μία διαφωνία εδώ. Συγκυβερνούμε, όμως, υπό την έννοια ότι είμαστε τρία τα κόμματα που μετέχουμε στη συγκεκριμένη Κυβέρνηση και είναι τρία τα κόμματα που στήριξαν με την ψήφο εμπιστοσύνης τους την Κυβέρνηση αυτή.

Δεύτερο παράδειγμα, πιο δύσκολο, πιο σύνθετο, πιο αιχμηρό και ίσως πιο αναγκαίο τουλάχιστον για τα δημοσιονομικά θέματα της υγείας και της χώρας: Είχα ενημερώσει το Υπουργικό Συμβούλιο, αφού είχα συμφωνήσει με τον Πρωθυπουργό, τον Γιώργο Παπανδρέου, να έχουμε ευκαιρία αντί να κάνουμε μόνο σποραδικές πολιτικές περιορισμούς της σπατάλης, της κακοδιοίκησης και της διαφθοράς, να επιχειρήσουμε την εισαγωγή ενός συστήματος που θα αφορά επτά ιδρύματα, νοσηλευτικά, δευτεροβάθμια, νοσοκομεία δηλαδή, δύο του ιδιωτικού τομέα, δύο ιδιόρρυθμα –το Ερρίκος Ντυνάν και το Ωνάσειο- και την εταιρεία αυτή, η οποία διαχειρίζεται το Ολυμπιακό Χωριό, το μικρό νοσοκομείο του Ολυμπιακού Χωριού και το Σισμανόγλειο, το Αμαλία Φλέμγκ, και το Παπαδημητρίου, το Νοσοκομείο του ΙΚΑ, που έχει πια ενσωματωθεί από τον Ιούνιο μέσω του ΕΟΠΥΥ στο Εθνικό Σύστημα Υγείας. Αυτό δεν είχε πάρει τη μορφή σχεδίου νόμου, αλλά ως ενέργεια είχα ενημερώσει γι' αυτήν τον Πρωθυπουργό και είχα ενημερώσει δύο φορές το Υπουργικό Συμβούλιο. Έφερα το θέμα στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων και υπήρξε δια-

φωνία με τη Νέα Δημοκρατία.

Εδώ, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, για τα κρίσιμα θέματα της υγείας, μάλιστα σε σχέση και με θέματα που σχετίζονται με την επιστήμη και την πρόοδο των νέων ανθρώπων, αλλά και σε θέματα που σχετίζονται με τη διαχείριση των δημοσιονομικών της υγείας και του ανθρώπινου δυναμικού κανείς δεν μπορεί να πει ότι πρέπει να περιμένουμε. Κανένας από την άλλη πλευρά δεν πρέπει να μας πει ότι θα πρέπει να διαρρήξουμε το καλό κλίμα που υπάρχει σε αυτήν την Κυβέρνηση επειδή ο άλφα θα λέει το ένα και ο βήτα θα λέει το άλλο. Και τα δύο πρέπει να αποφευχθούν. Πρέπει, όμως, να υπάρξει συνεννόηση χωρίς σκέψεις, οι οποίες σχετίζονται με το άλφα ή με το βήτα εκλογικό κόστος του καθενός μας.

Εμείς μάθαμε από τον Οκτώβριο του 2009 να λειτουργούμε υπό καθεστώς ασφυκτικής έντασης και μεγάλου πολιτικού κόστους. Έτσι έχουμε συνηθίσει. Είναι ένα θέμα πώς θα πάμε πίσω τώρα από αυτό και να πούμε στον ελληνικό λαό να περιμένει μέχρι την άνοιξη και να περιμένουμε τις επόμενες κινήσεις μας. Αυτό δεν υπάρχει. Είναι στο χέρι των πολιτικών κομμάτων που θέλουν να παλέψουν για την ανόρθωση της χώρας, να προχωρήσουμε ορισμένα θέματα χωρίς καθυστερήσεις.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, με ευκαιρία αυτήν τη συζήτηση και με επίγνωση του πού ακριβώς βρισκόμαστε, καταθέτω ένα πάρα πολύ σοβαρό θέμα που δεν θα αφορά μόνο το Υπουργείο Υγείας, αλλά θα αφορά όλα τα Υπουργεία σχεδόν για τα επόμενα χρονικά διαστήματα.

Ας γυρίσω σε κάτι προηγούμενα που είπα –και μ' αυτό θα κλείσω– σχετικά με το στόχο που θεωρώ ότι συμμερίζονται οι περισσότεροι Έλληνες και οι περισσότερες Ελληνίδες και οι περισσότεροι πολιτικοί σήμερα, ο οποίος είναι η νέα ελληνική ανόρθωση, η επιστροφή της χώρας στην ευημερία, η ανάκτηση της εθνικής αξιοπρέπειας, η ανάκτηση της αξιοπρέπειας κάθε Έλληνα και κάθε Ελληνίδας.

Πώς μπορούν να γίνουν αυτά; Κυρίες και κύριοι, ένα πάρα πολύ μεγάλο και σημαντικό σταυροδρόμι είναι μπροστά μας την Παρασκευή. Η μάχη για τη σωτηρία της Ευρώπης, της Ευρωζώνης, του ευρώ, δίνεται πια με όρους σαφείς σε όλους. Η χώρα έχει κάνει την προσπάθειά της. Φιλότιμοι Έλληνες πολιτικοί μπήκαν μπροστά σ' αυτήν την προσπάθεια. Όμως, η Ελλάδα δεν μπορεί μόνη της. Με ευκαιρία τη συζήτηση της προτάσεως επιτροπής του κ. Παπανδρέου πριν από λίγες εβδομάδες, είχα αναφέρει στην Αίθουσα ότι για μας, για το ΠΑΣΟΚ, η Ευρώπη, η Ευρωπαϊκή Ένωση, το ευρώ, η Ευρωζώνη αποτελούν τους μείζονες εθνικούς στόχους. Αυτά τα θέματα συγκροτούν την εθνική μας στρατηγική. Επί μισό αιώνα έχουμε κοπιήσει γι' αυτά και δεν θα τα θυσιάσουμε επ' ουδενί.

Αποδείχθηκε τώρα που η Ευρώπη και η Ελλάδα είναι σε κρίση ότι δεν αρκεί να είναι κάποιος στην Ευρώπη, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στην Ευρωζώνη, για να λύνονται τα προβλήματά του. Δεν είναι μηχανισμός αγαθοεργίας και αλληλεγγύης. Είναι μία ένωση κρατών με στόχο την πολιτική της ένωση, με βήματα προς αυτήν την κατεύθυνση και με πάρα πολλά προβλήματα σήμερα. Απροετοίμαστος στη μάχη της Ευρώπης δεν νοείται κανείς να υπάρξει. Και όταν είναι, είναι καταδικασμένος να αποτύχει.

Αυτό το απέδειξαν και κόμματα της συμπολίτευσης, κυβερνητικά κόμματα, αλλά και κόμματα των αντιπολιτεύσεων, από την αρχή της Γ' Ελληνικής Δημοκρατίας μέχρι σήμερα. Η ανεπίγνωση προσήλωση στην Ευρώπη ή ο περιέργος καινοφανής ελληνικός ευρωσκεπτικισμός που αναπτύχθηκε σε κάποιους, κυρίως αυτήν την περίοδο της κρίσης, είναι έξω από την προοπτική της επανάκαμψης της χώρας. Όποιος συμμερίζεται διδαχές ή πολιτικά προτάγματα αυτών των πολιτών οπτικών είναι έξω απ' αυτό που η χώρα μας σήμερα έχει ανάγκη.

Είναι πάρα πολλά αυτά που θα συζητήσουμε από την Παρασκευή και μετά και είναι πάρα πολλά αυτά που περιμένουμε την Παρασκευή, τουλάχιστον ως προς τη ραχοκοκκαλιά της ευρωπαϊκής λύσης για το πρόβλημα της Ευρώπης, της Ευρωζώνης, του ευρώ. Εμείς ως χώρα έχουμε κοπιήσει για να κάνουμε αυτό που πρέπει να κάνουμε. Δεν αρκεί η προσπάθεια μίας μικρής χώρας. Απαιτείται τώρα η παρέμβαση σε κεντρικό επίπεδο όλων των Ευρωπαίων εταίρων και η Παρασκευή είναι η αρχή μίας προ-

σπάθειας διάσωσης πραγματικά της Ευρώπης. Όποιος στη σημερινή κατάσταση έχει συνείδηση του ευρωπαϊκού τραπεζικού συστήματος, όποιος έχει συνείδηση και γνώση του τι συμβαίνει στις ευρωπαϊκές αγορές, όποιος καταλαβαίνει τα πολιτικά προβλήματα της Ευρώπης, πρέπει να αγωνιά και να μάχεται, ούτως ώστε αυτή η Ένωση να προχωρήσει με πολύ σταθερά βήματα τις επόμενες εβδομάδες. Πισωγύρισμα σήμερα σημαίνει κατάρρευση. Δεν υπάρχουν περιθώρια, λοιπόν, για πισωγυρίσματα.

Αν γυρίζαμε πίσω στα δικά μας τώρα, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, αυτό που θα βλέπαμε ως αναγκαίο συνοδευτικό όλων των πολιτικών μας από σήμερα, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η ριζοσπαστική αλλαγή του κράτους. Δεν έχουμε άλλα περιθώρια.

Ποιος μπορεί να μιλά για ανάπτυξη; Άκουσα το συνάδελφο Κουσελά που μίλησε πριν από εμένα, κάνοντας ειδική μνεία στα αναπτυξιακά θέματα. Τι είναι η ανάπτυξη; Πώς μπορούμε να την καταλάβουμε στην Εθνική Αντιπροσωπεία; Τι αντιλαμβάνομαστε; Τις πολιτικές ενός Υπουργείου; Προφανώς, όχι! Δεν μπορούμε παρά να κατανοούμε από κοινού, συλλογικά, την ανάγκη της πλήρους αλλαγής σήμερα εκείνου του κομματιού του δημοσίου που είναι οριζόντιο και αφορά περίπου το 80% του κρατικού μηχανισμού και σχετίζεται με την οικονομία.

Εγώ, ξέροντας τι έκανα, στη συζήτηση για τον προϋπολογισμό του έτους 2007 προς 2008, ανέφερα εδώ την οδύσσεια ενός ανθρώπου που επιχειρεί να ανοίξει στο κέντρο της Θεσσαλονίκης ή της Αθήνας ένα μικρό κατάστημα υγειονομικού ενδιαφέροντος. Αυτά που διάβαζα κατά καιρούς στις εφημερίδες για την οδύσσεια συμπολιτών μας, τα παρακολούθησα για μία πολύ μικρή περίοδο εδώ στο κέντρο της Αθήνας και τα είχα αναφέρει τότε με κάθε λεπτομέρεια. Έξι μήνες ταλαιπωρίας για να μη γίνει τελικώς το άνοιγμα αυτής της επιχείρησης.

Θυμάμαι ότι μου είχαν κάνει τότε πολλοί συνάδελφοι ερωτήσεις γιατί ανέφερα αυτό το θέμα. Τους απαντούσα ότι το είχα φέρει αυτό το θέμα, γιατί είναι η μικρογραφία αυτού που συμβαίνει στην Ελλάδα από πάνω μέχρι κάτω! Οι συγκρίσεις για την οικοδόμηση ενός ξενοδοχείου σε μία τουριστικά ενδιαφέρουσα περιοχή στην Ελλάδα και στην Κύπρο είναι δραματικές για τη χώρα και καταδεικνύουν το τι ακριβώς συνεισφέρει σε δυστυχία και σε πρόβλημα η στάση της διοίκησης και της δικαιοσύνης!

Δεν υπάρχει χρόνος αυτά να αλλάξουν από του χρόνου το καλοκαίρι, κάποιες εποχές μετά τις εκλογές, όταν η επόμενη κυβέρνηση συνειδητοποιήσει τι ακριβώς της συμβαίνει, όταν, εάν και εφ' όσον! Η Κυβέρνηση Παπαδήμου είναι μία κυβέρνηση που στρώνει το χαλί για την επόμενη, όποια και αν είναι αυτή. Εδώ είμαστε Ελληνίδες και Έλληνες, δεν έχουμε να χωρίσουμε κάτι. Δεν έχει σημασία ποιος θα είναι μετά. Έχει σημασία το τι θα του παραδώσουμε στο προκείμενο. Και ως προς το προκείμενο, η Ελλάδα μεταπολιτευτικά, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, αντιμετώπιζε τα θέματα της διοίκησης ως πολιτικά θέματα με την έννοια των εκλογών. Δεν τα αντιμετώπιζε ως το άλφα και το ωμέγα της πορείας αυτού του κράτους και αυτής της οικονομίας. Δεν υπάρχει, λοιπόν, χρόνος να χάσουμε εδώ και τώρα, σ' αυτό το χρονικό διάστημα.

Συνάδελφε Κουσελά, πέρα απ' αυτά που αναφέρατε για τα ζητήματα που έχουν να κάνουν με το ΕΣΠΑ, εγώ προσθέτω το εξής: Εάν δεν υπάρξουν συγκεκριμένες αλλαγές εδώ και τώρα, καθολικές, οριζόντιες σε όλα τα Υπουργεία, σε βαθμό 80% της ελληνικής διοίκησης και δεν υπάρξουν και οι προσαρμογές με τις υπόλοιπες βαθμίδες της διοίκησης, πώς θα παραχθούν έσοδα για το δημόσιο; Πώς θα παραχθούν αυτά που χρειαζόμαστε για να καλύψουμε τις δανειακές μας ανάγκες; Με πολιτικές που θα στραφούν και πάλι εναντίον των πολιτών;

Ακόμα και αν, με τη νομοθεσία που από το καλοκαίρι ψηφίσαμε, ενταχθούν στην κοινή οικονομία οι ελεύθεροι επαγγελματίες πάσης μορφής που αρνούνται να ενταχθούν ακόμα και σήμερα, ακόμα και αν αυτό το μέγεθος το υποτάξουμε και έχουμε πράγματι μία πιο δίκαιη φορολογική πολιτική, όπως τουλάχιστον τα νομοθετήματά μας του 2011 υπόσχονται, δεν θα μπορέσουμε να έχουμε τα έσοδα που χρειάζεται η χώρα, γιατί μόνο η ανάπτυξη πια μπορεί να τα φέρει αυτά.

Δεν υπάρχει, λοιπόν, άλλος δρόμος. Όλα τα άλλα που ακούγονται, στα δικά μου αυτιά τουλάχιστον, με τα δώδεκα χρόνια

που έχω εμπειρία από το ελληνικό Κοινοβούλιο, ακούγονται ως λέξεις που ακούγονται για να χαθούν, ως λέξεις που ακούγονται για να επηρεάσουν. Ποιον, όμως, να επηρεάσουν; Ο Έλληνας πολίτης ξέρει καλά. Το πρώτο πράγμα που θα αναγνωρίσει στα λόγια του οποιουδήποτε από εμάς που μιλά στη Βουλή ή στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, είναι το ψεύδος, η υποκρισία, η αοριστία που εκφέρεται ως δήθεν λόγος με υποσχέσεις, που αφορά το αύριο, αλλά ποτέ το σήμερα, που αφορά ένα αύριο πολύ μακρινό από το σήμερα, που αφορά τέλος πάντων μικροκομματικά οφέλη.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, κατεβαίνω από το Βήμα με μία σκέψη. Έχουμε τώρα μπροστά μας λίγες εβδομάδες, λίγους μήνες, για να κάνουμε όσα δεν έγιναν επί πάρα πολλά χρόνια. Τολμώ να πω ότι δεν έγιναν επί πάρα πολλές δεκαετίες. Ο άξονας, γύρω από τον οποίο στρέφονται αυτά τα θέματα, είναι το κράτος και γι' αυτό μιλήσα. Ή θα παραδώσουμε μία χώρα με κάποιους από τους γενικούς της στόχους που σχετίζονται με την Ευρώπη, με επιτυχία και τίποτα άλλο ή θα παραδώσουμε στην επόμενη κυβέρνηση –δηλαδή, στο προϊόν της επιλογής του ελληνικού λαού και της λαϊκής κυριαρχίας, όποια και είναι αυτή– μία χώρα η οποία θα έχει κάνει την αρχή για να αλλάξει τον εαυτό της. Άλλος χρόνος για να χάσουμε, δεν υπάρχει! Ο χρόνος είναι πολύτιμος! Κανένας δεν διαθέτει το χρόνο του για λογαριασμό του ελληνικού λαού. Ο χρόνος ανήκει στον ελληνικό λαό! Η ευημερία πρέπει να του επιστραφεί! Η αξιοπρέπεια γύρω από το όνομα του Έλληνα πολίτη πρέπει να του επιστραφεί!

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ο κ. Αθανάσιος Πλεύρης, Βουλευτής του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού, έχει το λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ: Κύριοι συνάδελφοι, ερχόμαστε εδώ για να ψηφίσουμε έναν κρίσιμο προϋπολογισμό, υπό την έννοια ότι πολλές φορές η συζήτηση στον προϋπολογισμό, σ' αυτήν εδώ την Αίθουσα, είχε χαρακτήρα «να κάνουμε μία ευχή», γνωρίζοντας ότι αυτή η ευχή δεν θα πετύχει, ενώ τώρα είμαστε υποχρεωμένοι να πετύχουμε. Ο συγκεκριμένος προϋπολογισμός πρέπει να βγει διότι εάν δεν βγει, τότε διακυβεύεται ευθέως και ο ευρωπαϊκός προσανατολισμός της χώρας.

Να ξεκαθαρίσουμε κάτι και δράττομαι της ευκαιρίας απ' αυτά που ειπώθηκαν προηγουμένως από τον Υπουργό. Είναι ξεκάθαρο ότι στην ελληνική κοινωνία –και όχι μόνο– αναπτύσσονται δύο διαφορετικές δυνάμεις και ριζοσπαστικοποιείται αρχικά η ελληνική κοινωνία, κατά την άποψή μου όμως, κι ολόκληρη η ευρωπαϊκή κοινωνία. Αυτή η ριζοσπαστικοποίηση είναι εάν είμαστε υπέρ ή κατά της Ευρώπης, αν είμαστε υπέρ του ευρώ ή υπέρ της επιστροφής στα εθνικά μας νομίσματα.

Αυτό το δίλημμα το οποίο αντιμετωπίζει η ελληνική κοινωνία, το αντιμετωπίζει και η γερμανική και η γαλλική κοινωνία, αλλά και όλες οι κοινωνίες, οι οποίες βρίσκονται στην ίδια δυσχερή κατάσταση με εμάς.

Κι εδώ, λοιπόν, η Ευρώπη πρέπει να δώσει τις απαντήσεις. Πράγματι, κρίνεται το μέλλον της Ευρώπης, διότι αν τα ευρωπαϊκά έθνη και οι ευρωπαϊκοί λαοί δεν καταλάβουν ότι αυτήν τη στιγμή είναι μονόδρομος να δημιουργήσουμε μία ισχυρή Ευρώπη, που θα μπορεί να σταθεί ανταγωνιστικά σε όλες τις αναπτυσσόμενες οικονομίες, της Κίνας, της Βραζιλίας, της Ινδίας και προσαπαιτούμε να έχουμε εσωτερικούς εγωισμούς και πώς το ένα κράτος θα κερδίσει από το άλλο, τότε με μαθητική ακρίβεια η αρχική κατάρρευση του Νότου της Ευρώπης, θα συμπαρασύρει και την κατάρρευση του Βορρά.

Πρέπει τα ευρωπαϊκά κράτη και τα ευρωπαϊκά έθνη να καταλάβουν ότι αυτός ο αγώνας είναι πώς θα δημιουργήσουμε αυτήν την Ευρώπη, που μέσα στις νέες συνθήκες θα έχει έναν ισχυρό ρόλο. Διότι η Γερμανία, λόγω χάριν, που συχνά αναπτύσσει μία συζήτηση, αν θέλετε, προσέγγισης με επίκεντρο τον εθνικό της προσανατολισμό, εάν δεν αντιληφθεί ότι το 65% των εξαγωγών της γίνεται εντός της Ευρωζώνης και η τυχόν κατάρρευση των αδυνάτων χωρών με μαθηματική ακρίβεια θα οδηγήσουν και σε κατάρρευση την ίδια τη Γερμανία, τότε είναι βέβαιον ότι η μη ισχυρή Ευρώπη θα συμπαρασύρει όλα τα ευρωπαϊκά έθνη.

Αυτό τι σημαίνει; Αυτό σημαίνει ότι από τη μία πλευρά πρέπει να δημιουργήσουμε εκείνους τους όρους μίας ευρωπαϊκής αλληλεγγύης που θα έχει τις βάσεις, ώστε να μπορέσει η Ευρώπη όλη μαζί να βγει από την κρίση και από την άλλη πλευρά ότι εμείς εδώ πέρα πρέπει να κάνουμε τη δουλειά μας, ότι εμείς εδώ είχαμε προβλήματα, που έπρεπε να είχαν λυθεί και αν δεν ερχόταν ποτέ κρίση στην Ευρώπη.

Το γεγονός ότι υπάρχει το πρόβλημα της διοίκησης, το γεγονός ότι υπάρχει το πρόβλημα του κράτους είτε με τη μορφή ενός πολύ μεγάλου δημοσίου είτε με τη μορφή μίας γραφειοκρατίας, που δεν αφήνει καμμία αναπτυξιακή προοπτική, μας κάνει να πιστεύουμε, κύριοι συνάδελφοι, ότι όσα λεφτά και να πέσουν σ' αυτήν την οικονομία, όπως έχει δομηθεί, θα καταρρεύσουν σε μία χολάνη που δεν θα έχει κανένα αποτέλεσμα.

Πιστεύετε ότι με αυτήν τη διοίκηση, την οποία έχουμε σήμερα, με αυτήν τη γραφειοκρατία, με αυτά τα προβλήματα, το ζητούμενο είναι πώς θα ρίξουμε χρήμα στην αγορά; Και σε ποια αγορά; Σε ένα αναπτυξιακό μοντέλο που δημιουργήσαμε, υπερκαταναλωτικό, διάλυσης του παραγωγικού ελληνικού τομέα και εν τέλει μίας χώρας που εξάγει πολύ λιγότερα απ' ό,τι εισάγει; Πρώτα πρέπει να αλλάξουν όλες αυτές οι δομές, ώστε να μπορέσουμε να δημιουργήσουμε βάσεις ανάπτυξης. Υπάρχουν δεκάδες δισεκατομμύρια ευρώ από το ΕΣΠΑ.

Την προηγούμενη εβδομάδα που βρισκόμουν σε μία αντιπροσωπεία στο Βερολίνο και συναντήσαμε και τον κ. Φούχτελ –που έχει αναλάβει αυτό το κομμάτι τώρα, όπως έγγραφαν οι εφημερίδες– μας είπε ότι η Γερμανία στην κρίση 2007-2008 με την κατάρρευση της «LEHMAN BROTHERS» με 10 δισεκατομμύρια ευρώ, επειδή ακριβώς είχε μία ορθώς δομημένη διοίκηση που έριξε στην αγορά, αντιμετώπισε την ύφεση. Και εξέφραζε την απορία ότι όταν μία οικονομία γερμανική με τα μεγέθη που έχει, με 10 δισεκατομμύρια ευρώ μπορούσε να αντιμετωπιστεί μία ύφεση, πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν 16 δισεκατομμύρια ευρώ, που και τα μισά να απορροφηθούν από μόνα τους, είναι ένα μεγάλο ποσό.

Η απάντηση όμως, είναι ότι πρέπει να έχουμε εκείνες τις δομές, ώστε πραγματικά να κινηθεί αυτό το χρήμα εκεί που θα ενισχύσει ουσιαστικά την οικονομία. Ουσιαστική βοήθεια της οικονομίας είναι να στρέψεις το χρήμα εκεί που μπορείς να έχεις παραγωγική προοπτική, εξαγωγική προοπτική. Το να το ρίξεις σε μία κοινωνία, που απλώς θα ενισχύει ένα καταναλωτικό μοντέλο, να το ρίξεις σε μία διοίκηση με τις σημερινές ακόμα στρεβλώσεις, που ουσιαστικά καταρρίπτει την έννοια του κοινωνικού κράτους και απλώς εξυπηρετεί κάποιες συντεχνιακές δομές, είμαι βέβαιος ότι δεν θα μπορέσει να οδηγήσει σε κανένα αποτέλεσμα.

Ο συγκεκριμένος προϋπολογισμός είναι προϋπολογισμός, ο οποίος μπορεί να λύσει αυτά τα ζητήματα; Μπορεί να λύσει, ας πούμε, το κομμάτι της πραγματικής δημιουργίας της διοίκησης, όπως θέλουμε, ώστε να έχουμε μία αναπτυξιακή προοπτική; Αναγκαστικά δεν είναι. Όμως, από την άλλη πλευρά έχει ένα στοιχείο, το οποίο από μόνο του μπορεί να δημιουργήσει τις ψυχικές εκείνες και ψυχολογικές δομές που θα βοηθήσουν στην ανάπτυξη. Ποιο; Το πρωτογενές πλεόνασμα.

Κύριοι συνάδελφοι, στην οικονομία σε μεγάλο βαθμό αυτά τα νούμερα εξαρτώνται και από την ψυχολογία που υπάρχει στην αγορά. Αν καταφέρουμε να πετύχουμε το στόχο και επιτέλους, μετά από πάρα πολλά χρόνια αυτό το κράτος να καταφέρει να έχει πρωτογενές πλεόνασμα, πέρα από την πίεση η οποία υπάρχει, τότε δημιουργούνται οι δυνατότητες να ανοίξουν οι δρόμοι της επένδυσης, να πουν ότι επιτέλους, αυτό το κράτος παίρνει μία αντίθετη πορεία, μία πορεία προς εξορθολογισμό των δημοσίων στοιχείων του και έτσι να καταφέρει να έχει μία ανάπτυξη.

Από και πέρα, μέσα στο πλαίσιο το οποίο υπάρχει, θα πρέπει να διορθωθούν λάθη του παρελθόντος, λανθασμένα μέτρα που πήρε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, που είχαμε καταψηφίσει και να βρούμε τον τρόπο, πώς μέσα απ' αυτόν τον προϋπολογισμό θα καταφέρουμε να αμβλύνουμε αυτές τις αδικίες και να ενισχύσουμε τις κοινωνικές δομές.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο κ. Λάμπρος Μίχος, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΜΙΧΟΣ: Αγαπητοί κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν θα μιλήσω οικονομολογικά. Υπάρχουν άλλωστε πολλοί αυτοδελφιστοποιούμενοι σωτήρες και φωστήρες επί παντός επιστητού, που τώρα θέλουν καθαρές εξηγήσεις, καθώς κρύβοντας ή αρνούμενοι τις πράξεις τους, επανέρχονται στα λόγια, νομίζοντας ότι με τις γενικόλογικές αοριστολογίες τους, θα παρακάμψουν την πολιτική ουσία των πραγμάτων.

Δεν έχω λόγια πιο απλά, πιο πειστικά για πολλοστή φορά να επιμείνω στο ηθικό μας μνημόνιο: Δίχτυ ασφαλείας για τους αδύναμους, κοινωνική υποστήριξη, συνοχή, αλληλεγγύη, λόγια, λόγια, λόγια. Να κοιταχτούμε στα μάτια, λένε άλλοι. Ποιος μπορεί αλήθεια να κοιτάξει στα μάτια αυτούς που δεν έχουν τα ελάχιστα, τα στοιχειώδη; Δεν θέλω να ξεχωρίσω τον εαυτό μου. Δεν θέλω να αποσείσω τις ευθύνες μου. Ψήφισα μέτρα που ήξερα ότι αν δεν λαμβάνονταν, θα επέρχονταν καταστροφικές συνέπειες για τους πιο αδύναμους και φτωχούς.

Έπρεπε όμως, σήμερα, χθες, να εφαρμοστεί ένα σύστημα κοινωνικής υποστήριξης και αλληλεγγύης, με εισοδηματικές ενισχύσεις κι ένα δίκτυο κοινωνικών υπηρεσιών προς όλους τους απεικονισμένους, ώστε να εξασφαλιστεί ένα ελάχιστο επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης για όλους.

Το έχουν πει πολλοί πολλές φορές και σήμερα και πριν. Το έχετε υιοθετήσει όπως και ο σημερινός Πρωθυπουργός, αλλά χρειάζεται αμέσως μία έμπρακτη απάντηση. Τώρα.

Δεν ξέρω ποιοι ήταν οι αγανακτισμένοι. Ξέρω όμως, ότι οι φτωχοί και οι άνεργοι, οι κατατρεγμένοι, οι απεικονισμένοι δεν έχουν μιλήσει ακόμα.

Για να μην αναλύω και μακρηγορώ, θυμίζω μόνο τα λόγια της μάνας του νεαρού Τυνήσιου που αυτοπυρπολήθηκε και αυτή του η ενέργεια αποτέλεσε το έναυσμα για την εξέγερση στις αραβικές χώρες. «Είμαστε φτωχοί και δεν μας υπολόγιζαν», είπε η μάνα του Τυνήσιου αυτού μάρτυρα. Αν δεν το έχουμε καταλάβει καλά, ο φτωχός και ο άνεργος δεν είναι ένας άνθρωπος με καθόλου ή με λιγότερα λεφτά. Είναι ένας άλλος άνθρωπος που βλέπει ότι η πατρίδα τον αγνοεί, ο πολιτισμός τον προσπερνά, το κράτος τον συνθλίβει και η οικονομική πρόοδος τον θεωρεί περιττό, τον θεωρεί υπεράριθμο. Έτσι, λοιπόν, είναι δικαιολογημένος και εξ αρχής νομιμοποιημένος να αμφισβητεί τις κατεστημένες μας αξίες.

Το περιθώριο στο κοινωνικό πεδίο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν είναι γεωγραφική έννοια. Όταν λέμε ότι κάποιος είναι στο περιθώριο, εννοούμε ότι είναι εκτός των θεσμών και της δημοκρατίας. Άρα η εφαρμογή ενός τέτοιου συστήματος δεν είναι πράξη χαριστική ή φιλανθρωπίας. Είναι μια πράξη συναίνεσης, συνλειτουργίας και δημοκρατίας. Αν σταματήσουμε δε το θόρυβο από το μέτρημα των ευρώ που μας λείπουν, θα ακούσουμε το πριόνι που ροκανίζει τους θεσμούς και τη δημοκρατία.

Και για όσους πουν ότι δεν υπάρχουν χρήματα, υπάρχει τρόπος. Το ταμείο αυτό να γεμίσει από τις εισπράξεις της φοροδιαφυγής. Επίσης, η φοροδιαφυγή πρέπει να γίνει αιτιωτικό αδίκημα και να επιφέρει και στέρηση των πολιτικών δικαιωμάτων. Ακόμα, όσον αφορά τους μεγαφοροδιαφεύγοντες, να μην επιτρέπεται η μετατροπή ή η αναστολή της ποινής τους. Πρέπει επιτέλους να σταματήσουν οι επιπτώσεις να πίνουν στην υγεία των κορόιδων.

Και για να έχουμε και ένα καλό ερώτημα, για το τέλος επί των ακινήτων γκρινιάξαμε, φωνάξαμε, ζητήσαμε να εξαιρεθούν φτωχά νοικοκυριά, μικρά ακίνητα, άνεργοι, φτωχοί, ανάπηροι, με μικρό τέλος και πολλές δόσεις. Η Κυβέρνηση ήταν αδιάλλακτη, κύριε Υπουργέ. Τώρα, λοιπόν, βλέπουμε ότι αύξησαν και τις δόσεις και απαλλάσσουν και όσους δεν μπορούν. Άρα, λοιπόν, υπήρχε λύση. Γιατί βάλατε, λοιπόν, το μαχαίρι στο λαιμό του κόσμου; Αφού υπήρχαν λύσεις. Όλες αυτές τις λύσεις θα έπρεπε να τις ψάξουν κι άλλο.

Η Κυβέρνηση εξαιρεί από την εισφορά αλληλεγγύης τους άνεργους του ΟΑΕΔ. Γιατί όχι και τους άνεργους των άλλων ταμείων, όπως του ΝΑΤ, του ταμείου των δημοσιογράφων και άλλων; Δηλαδή, πρόκειται για απλά πράγματα. Και τέτοια παραδείγματα υπάρχουν πολλά.

Τέλος, επειδή δεν μπορεί να ακούω για την επικίνδυνη κυβέρνηση που έπεσε από τα λάθη της, θα επιμείνω ότι αυτοί που κα-

τασπατάλησαν το δημόσιο χρήμα και διέλυσαν τους θεσμούς, θα πρέπει να κρύβονται για πολλά χρόνια.

Όσον αφορά τώρα την ατιμωρησία των επίορκων πολιτικών, θα πω ξανά ότι δεν φταίει η παραγραφή ή η αποσβεστική προθεσμία, αλλά τα πονηρά κοινοβουλευτικά κόλπα της Νέας Δημοκρατίας.

Το ίδιο συνέβη και φέτος στην υπόθεση της «SIEMENS». Και αυτή η υπόθεση έκλεισε και στη συζήτηση για την παραπομπή των υπαιτίων, η Νέα Δημοκρατία αποχώρησε και δυστυχώς και δεκαπέντε Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ καταψήφισαν, κρύφτηκαν δυστυχώς πίσω από τη μυστικότητα της ψηφοφορίας.

Και ας αφήσουν και κάποιοι άλλοι τα ψεύτικα δάκρυα, επειδή μπήκε το ΛΑΟΣ στην Κυβέρνηση. Είναι οι ίδιοι που επέτρεψαν με τη στάση τους να καθίσουν ακροδεξιά στοιχεία στην εξέδρα των επιστημών μετά την αποχώρηση του Προέδρου της Δημοκρατίας.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω σε δύο λεπτά, κύριε Πρόεδρε.

Όσο για τον κ. Σαμαρά που έχει εξελιχθεί σε μέγα τιμητή –και το λέω με όλο το σεβασμό στον Αρχηγό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης– διαβάζω απόσπασμα από ένα άρθρο του έγκυρου δημοσιογράφου Γιάννη Μαρίνου: «Όμως, λόγω χαρακτήρος και κακών συμβούλων, πήραν και τα μυαλά του αέρα. Ο ρόλος του Δον Κιχώτη στους φίλους της λογοτεχνίας και των μύθων γοητεύει. Στην πολιτική είναι αυτοκαταστροφικός. Η άρνηση να υπογράψει, όπως έκαναν οι αντιπολιτεύσεις σε άλλες χώρες με ανάλογα προβλήματα, δεν έπειθε ότι οφείλεται σε λόγους αξιοπρέπειας. Θεωρήθηκε ότι κρύβει πρόθεση να μην τηρήσει ως κυβέρνηση, όταν γίνει, όσα δείχνει να αποδέχεται τώρα ως Αντιπολίτευση. Επ' ευκαιρία, διερωτώμαι τώρα...» -λέει ο κ. Γιάννης Μαρίνος- «...δεν υφίσταται θέμα αξιοπρέπειας όταν υπέγραφε το νέο απαράδεκτο δανεισμό του καταχρεωμένου κόμματος της Νέας Δημοκρατίας από την Τράπεζα Αττικής; Γιατί να μην αρκεί και εκεί ο λόγος της τιμής του; Αυτοπαγιδευμένος...» -καταλήγει ο κ. Μαρίνος και εννοεί τον κ. Σαμαρά- «...με τους ατυχείς χειρισμούς του και υπογράφοντας έστω και με ιδιαίτερη επιστολή, δείχνει τελικά ότι είναι χάρτινος πύργος».

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το επαναληπτικό κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Κάποιοι άλλοι εξυμνούν το κατόρθωμά τους να ρίξουν την κυβέρνηση Παπανδρέου. Γι' αυτό δεν έχω καμμία αυταπάτη. Κατά την άποψή μου, το τραπεζικό, επιχειρηματικό και εκδοτικό κατεστημένο, σε συνεργασία με το πολιτικό κατεστημένο φρόντισαν να καλύπτουν με την οχλοβοή των μέσων ενημέρωσης τα συμφέροντα υπέρ των οποίων μάχονται. Όμως, τα συμφέροντα αυτά δεν έχουν καμμία σχέση με τα δίκαια συμφέροντα και τις ανάγκες του λαού μας.

Αυτοί σε συνεργασία με τους ευειδείς πολιτικούς και συνδυασμένοι με την κραυγαλέα πολιτική ημιμάθεια και με την αυθάδεια της προβολής, επαίρονται γιατί κάταφεραν αυτό που πρόβλεψαν, την πτώση δηλαδή της κυβέρνησης και του εκλεγμένου Πρωθυπουργού. Και τώρα με τη δόξα της επιτυχίας αυτής της πρόβλεψης και της δικαίωσής τους, επιχειρούν να επικαθορίσουν και τις εξελίξεις στο ΠΑΣΟΚ ομνύοντας μερικοί ψευδεπίγραφα και στο όνομα της Δημοκρατικής Αριστεράς, ευελπιστώντας ότι με την ίδια δολιότητα και ιδιοτέλεια θα βρουν ανοχή και ευήκοα ώτα στον καταπονημένο και απελπισμένο πληθυσμό.

Εδώ ταιριάζουν οι στίχοι του Λευτέρη Παπαδόπουλου από ένα τραγούδι που τραγούδησε κάποτε ο Παύλος Σιδηρόπουλος. Και το παραθέτω και με αυτοκριτική διάθεση: «Κάποτε θα' ρθουν να σου πουν πως σε πιστεύουν, σ' αγαπούν και πως σε θένε. Ψέματα λένε. Κάποτε θα' ρθουν γνωστικοί, λογάδες και γραμματικοί για να σε πείσουν. Έχε το νου σου στο παιδί, κλείσε την πόρτα να μην κλειδί, θα σε πουλήσουν. Και όταν θα έρθουν οι καιροί που θα έχει σβήσει το κερί στην καταϊγίδα –ας αφήσουμε και μια νότα αισιοδοξίας για τα μελλούμενα- υπερασπίσου το παιδί, γιατί αν γλιτώσει το παιδί, υπάρχει ελπίδα».

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Αυτά, κύριε Μίχο, τα

ακούγαμε στις γιορτές της νεολαίας ΠΑΣΟΚ. Τώρα δεν υπάρχουν γιορτές στη νεολαία ΠΑΣΟΚ.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας κ. Ζήσης Τζηκαλάγιας.

ΖΗΣΗΣ ΤΖΗΚΑΛΑΓΙΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, παρά το ότι ο προλαλήσας συνάδελφος Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ ολοκλήρωσε την ομιλία του με ποίηση, επειδή λόγω του καταλόγου των ομιλητών, κύριε Πρόεδρε –και φυσικά δεν φταίτε εσείς- έχει αρκετή ώρα να ακουστεί η φωνή της Νέας Δημοκρατίας σ' αυτήν την Αίθουσα, είμαι υποχρεωμένος να κάνω κάποια αναφορά σ' αυτά που είπε ο προλαλήσας συνάδελφος του ΠΑΣΟΚ, αν και δεν είχα πρόθεση. Δεν χρειάζεται, όμως, να πω πολλά.

Χθες ακούσαμε σημερινό κορυφαίο στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, Υπουργό της Κυβέρνησης του κ. Παπαδήμου και για δύο χρόνια Υπουργό της κυβέρνησης του κ. Παπανδρέου να λέει ότι έχουμε τώρα δύο χρόνια που η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ οδήγησε τη χώρα σε εθνική ταπείνωση, σε εθνική αναξιοπρέπεια, σε κοινωνική αναλγησία και σε μεγάλες δυσκολίες τον ελληνικό λαό. Δεν χρειάζεται κανείς να πει περισσότερα.

Πριν από λίγη ώρα, ο τελευταίος Υπουργός της σημερινής Κυβέρνησης, αλλά και της χθεσινής που πήρε το λόγο ήταν ο Υπουργός Υγείας κ. Λοβέρδος, ο οποίος είπε αρκετά ενδιαφέροντα πράγματα. Όμως, στο λίγο χρόνο που έχει κανείς στην ομιλία του επί του προϋπολογισμού, δεν είναι δυνατόν να κάνω αναφορές σε όλα όσα είπε. Εξάλλου, είχαμε την ευκαιρία να κάνουμε αναφορές και θα την έχουμε και στη Διαρκή Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων ή όποτε έρθει κάποιο νομοσχέδιο ή κάποιο σχέδιο νόμου προς συζήτηση και ψήφιση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μετά τις εκλογές της 4ης Οκτωβρίου του 2009, είναι ο τρίτος προϋπολογισμός ο οποίος έρχεται στη Βουλή των Ελλήνων. Τον πρώτο προϋπολογισμό η Νέα Δημοκρατία τον καταψήφισε. Το ίδιο έπραξε και για το δεύτερο, το αιτιολόγησε και δεν μετάνιωσε.

Αυτό τον τρίτο προϋπολογισμό για το 2012 τον ψηφίζουμε. Σίγουρα αισθανόμαστε την ανάγκη, κυρίως απέναντι σε μια μερίδα του ελληνικού λαού που έχει τις όποιες ενστάσεις, να πούμε γιατί τον ψηφίζουμε. Ψηφίζουμε τον προϋπολογισμό του 2012, γιατί αποτελεί επιβεβαίωση της ψήφου εμπιστοσύνης στη μεταβατική Κυβέρνηση του κ. Παπαδήμου. Αυτό είναι το κομβικό σημείο. Και νομίζω τις προηγούμενες εβδομάδες εξηγήσαμε στον ελληνικό λαό γιατί δώσαμε ψήφο εμπιστοσύνης σ' αυτή την Κυβέρνηση, γιατί συνηγορήσαμε να γίνει αυτό το σχήμα.

Τελείως επιγραμματικά να θυμίσω ότι στο έσχατο σημείο στο οποίο είχε οδηγήσει τη χώρα η Κυβέρνηση του κ. Παπανδρέου, αποτρέψαμε με αυτούς τους πολιτικούς χειρισμούς: Πρώτον, το να οδηγηθεί η χώρα στο δημοψήφισμα, που θα ήταν καταστροφή για την ευρωπαϊκή προοπτική μας. Δεύτερον, το να απομακρυνθεί από την κορυφή της Κυβέρνησης ο κ. Παπανδρέου, που ήταν σίγουρα η κύρια αιτία του προβλήματος. Τρίτον, να εξασφαλισουμε, όπως φάνηκε, την εκταμίευση της 3ης δόσης. Τέταρτον, να ξεκινήσουν οι διαδικασίες για την υπογραφή της δανειακής σύμβασης, να ολοκληρωθεί η διαδικασία της ανταλλαγής των ομολόγων –των λεγόμενων PSI- και να οδηγηθεί ομαλά και γρήγορα η χώρα σε εκλογές σε συγκεκριμένη ημερομηνία.

Το 2009 το δημόσιο χρέος ήταν 298 δισεκατομμύρια ευρώ. Σήμερα είναι 360 δισεκατομμύρια ευρώ. Το χρέος από 125% του ΑΕΠ που ήταν, έφθασε το 165% του ΑΕΠ. Η προηγούμενη Κυβέρνηση, όπως έχουμε αναλύσει πολλές φορές, τεχνητά διόγκωσε το έλλειμμα του 2009 με αποτέλεσμα να μας οδηγήσει στο μνημόνιο το Μάιο του 2010. Και στο μνημόνιο η προηγούμενη κυβέρνηση έκανε τέσσερις αναθεωρήσεις. Φθάσαμε το 2010 στο μεσοπρόθεσμο, στον εφαρμοστικό νόμο, στο πολυνομοσχέδιο.

Από την αρχή επεσήμανε η Νέα Δημοκρατία και ο Πρόεδρός μας ο Αντώνης Σαμαράς ότι το μεγαλύτερο λάθος ήταν οι οριζόντιες περικοπές μισθών και συντάξεων, οι φόροι –που μπήκαν αδιακρίτως παντού- οι υψηλοί φορολογικοί συντελεστές. Είναι γεγονότα που οδήγησαν σε μεγάλη ανεργία, σε ύφεση στην αγορά, σε ασφυξία και σε πολλά λουκέτα.

Ας πάρει κανείς επιμέρους τομείς.

Όσον αφορά την παιδεία, αυτά τα δύο χρόνια έχουμε χειροτέρευση του επιπέδου παιδείας που παρέχεται στον Έλληνα πο-

λίτη. Οι καταργήσεις σχολείων και οι συγχωνεύσεις εκεί που έγιναν, μόνο αντιδράσεις ξεσήκωσαν και δεν εξυπηρετούν την καλύτερη δημόσια παιδεία. Δυστυχώς, φτάσαμε φέτος οι νέοι επιστήμονές μας να επιχειρούν να βρουν διέξοδο στο εξωτερικό, στην Ευρώπη, στην Αμερική και στην Αυστραλία.

Στην υγεία –να αναφερθώ και εδώ μια και παρίσταται η πολιτική ηγεσία- είχαμε μεγάλες καθυστερήσεις στην ηλεκτρονική συνταγογράφηση και στον ΟΠΥ, που ακόμη υπάρχουν αμφιβολίες αν θα γίνει από την 1-1-2012. Και εμείς τα υποστηρίξαμε, αλλά οι καθυστερήσεις είναι πολύ μεγάλες.

Ο κόσμος, ο λαός, ταλαιπωρείται εκεί που παρέχεται η δημόσια υγεία. Λόγω του ότι αυξάνεται η οικονομική κρίση, περισσότεροι πολίτες προσέρχονται στη δημόσια περιθάλψη. Οι γιατροί στον ιδιωτικό τομέα είναι απλήρωτοι. Περιθάλπουν τους δημόσιους υπαλλήλους ουσιαστικά από την τσέπη τους, αφού έχουν να πληρωθούν πάνω από ενάμιση χρόνο για ιατρικές επισκέψεις και πράξεις.

Οι φαρμακοποιοί είναι ανάστατοι. Τους έχετε ξεσηκώσει. Έχουν δίκιο να αγωνιούν γιατί πιστεύουν ότι θέλετε να χτυπήσετε το μικρομεσαίο φαρμακείο και να τους κάνετε κι αυτούς ένα κομμάτι σε κάποιες μεγάλες υπεραγορές τροφίμων.

Για την ανάπτυξη τι να πει κανείς, που είναι το κύριο ζητούμενο; Εδώ θα αναγκαστώ να αναφερθώ σ' αυτά που είπε ο Υπουργός Ανάπτυξης. Εμένα δεν είναι δουλειά μου, δεν μου πέφτει λόγος να ανακατευτώ στα εσωκομματικά του ΠΑΣΟΚ, αλλά λέμε ότι το ΕΣΠΑ αυτά τα δυο χρόνια έχει μείνει πίσω. Οι απορροφήσεις είναι στα πιο χαμηλά επίπεδα. Ενάμιση χρόνο δεν είχαμε αναπτυξιακό νόμο. Ψηφίστηκε το καλοκαίρι που μας πέρασε και βλέπουμε πόσο λίγες επιχειρήσεις σε όλη την Ελλάδα κάνουν χρήση του νόμου.

Επομένως, ο μόνος που δεν θα μπορούσε να μιλά είναι ο Υπουργός Ανάπτυξης, που έχει τεράστιες πολιτικές ευθύνες.

Η Νέα Δημοκρατία και ο Αντώνης Σαμαράς έκαναν ολοκληρωμένη πρόταση για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα: από το Ζάππειο 1, το Ζάππειο 2, στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης, στην παροχή ψήφου εμπιστοσύνης στην Κυβέρνηση.

Το τελευταίο που θα ήθελα να πω είναι ότι η επιστολή που έστειλε ο Αντώνης ο Σαμαράς και προς τους ηγέτες του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος και προς την τρόικα και όλες τις πτυχές της και από τον τρόπο με τον οποίο την αποδέχθηκαν, σημαίνει ότι αναγνώρισαν και οι εταίροι μας και αποδέχθηκαν ότι αυτή η συνταγή, αυτό το οικονομικό πρόγραμμα που εφαρμόζεται, έχει ανάγκη τροποποίησης, πως χρειάζεται μια διαφορετική οικονομική συνταγή, πως χρειάζεται η εφαρμογή εναλλακτικών βιώσιμων πολιτικών προτάσεων.

Εμείς, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτή την Κυβέρνηση στο σύντομο χρόνο και ειδικό σκοπό που έχει, θα τη στηρίξουμε με όλες μας τις δυνάμεις γιατί αυτό είναι επ' ωφελεία του ελληνικού λαού. Από εκεί και πέρα πιστεύουμε αν όχι στις 19 Φεβρουαρίου, το πολύ-πολύ δυο, τρεις εβδομάδες μετά –για τεχνικούς λόγους αν γίνει αυτό- πρέπει να γίνουν εκλογές. Και εκεί ο ελληνικός λαός με την ψήφο του θα νομιμοποιήσει με δημοκρατικό τρόπο τις όποιες αποφάσεις, στρατηγικές και πολιτικές πρέπει να εφαρμοστούν στη συνέχεια για το μέλλον της χώρας.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Μην πω αυτό που λένε στην Ήπειρο «μεγάλη μπουκιά φάε».

Το λόγο έχει ο Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ κ. Νικόλαος Τσώνης.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΣΩΝΗΣ: Συνεχίζοντας αυτό που είπατε, αγαπητέ κύριε Πρόεδρε, να ρωτήσω και εγώ το συνάδελφο το εξής: Το μέλλον της διάρκειας αυτής της Κυβέρνησης θα εξαρτηθεί από την επιτυχία της; Ή από τις φιλοδοξίες των Αρχηγών;

Ο προϋπολογισμός αυτός είναι ο τρίτος προϋπολογισμός που αυτή η Βουλή συζητά. Και όπως και στους άλλους, ακούσαμε τοποθετήσεις, σχόλια και εκτιμήσεις από συναδέλφους που θα έλεγα ότι ακόμη και σε έναν ανίδεο άνθρωπο προδίδουν την κομματική του προέλευση. Βέβαια, γνωρίζουμε όλοι ότι υπάρχει ένας αμείλιτος κριτής κι αυτός είναι ο χρόνος. Κι αν το δούμε από αυτή τη σκοπιά, ο χρόνος αποδεικνύει ότι ούτε αυτοί οι μαξιμαλιστές της επιτυχίας του προϋπολογισμού αλλά ούτε οι

άλλοι ήταν ακριβείς. Το γεγονός είναι ένα, ότι οι προϋπολογισμοί των δύο τελευταίων ετών, όπως και οι προϋπολογισμοί άλλων ετών, σε πολλά σημεία έπεσαν έξω.

Για να έχουμε έναν προϋπολογισμό που να είναι υλοποιήσιμος και πετυχημένος, θα έλεγα, ότι πρέπει να δούμε γιατί απέτυχαν στους στόχους οι προηγούμενοι. Και εκτίμησή μου –αν μου επιτρέπεται να την εκφράσω– είναι η εξής:

Πρώτον, γιατί βάλαμε υψηλότερους στόχους. Ο υπερδανεισμός και η κρίση μας ανάγκασαν γι' αυτό.

Δεύτερον, γιατί δεν υπολογίσαμε την οικονομική ρευστότητα που υπάρχει στην Ευρώπη.

Τρίτον και το κυριότερο, όπως πιστεύω εγώ, γιατί δεν είχαμε ένα κράτος οργανωμένο και αποτελεσματικό. Οι αριθμοί περιέμεναν αμελικοί. Και η προηγούμενη Κυβέρνηση ήταν αναγκασμένη να συμπληρώσει το έλλειμμα αυτό από αυτούς που μπορούσε. Και αυτοί δεν ήταν άλλοι από τους συνθησμένους, τους μισθωτούς, τους συνταξιούχους και τον απλό πολίτη, με τους έμμεσους και άμεσους φόρους τους οποίους έβαλε.

Μια τέταρτη αιτία θα έλεγα ότι είναι τα μέτρα και οι ενέργειες που πήρε και έκανε η προηγούμενη Κυβέρνηση και που είτε πάρθηκαν αργά είτε δεν είχαν γρήγορα αποτελέσματα.

Όσον αφορά το εξωτερικό θα έλεγα ότι ο τέως Πρωθυπουργός, ο Γιώργος Παπανδρέου, κατάφερε να κρατήσει όρθια την Ελλάδα να μη χρεοκοπήσει και κατάφερε και τη δανειακή σύμβαση.

Εδώ θέλω να τονίσω το οξύμωρο. Όσο γινόντουσαν οι διαπραγματεύσεις για τη δανειακή σύμβαση, όλοι έλεγαν εδώ ότι είναι μια προδοτική και ατιμωτική κίνηση. Και δεν σταματούσαν εκεί. Λέγανε επίσης, ότι ο Πρωθυπουργός που την προσπαθεί, είναι προδότης και αυτοί οι εκατόν πενήντα τρεις είναι κι αυτοί προδότες που θα την ψήφισαν.

Μετά τη συγκυβέρνηση διαπιστώνουμε το εξής. Όλοι, εκτός της Αριστεράς, λένε ότι είναι η μοναδική σανίδα σωτηρίας. Δεν αναφέρονται όμως ούτε στο τι είναι αυτός που την πέτυχε ούτε στο τι είμαστε εμείς που θα την ψηφίζαμε. Αυτά τα καταφέραμε στο εξωτερικό. Τα κατάφερε ο προηγούμενος Πρωθυπουργός. Δεν κατάφερε όμως, όπως δεν το κατάφερε κι ο κ. Σαμαράς, να δώσει στους Ευρωπαίους να καταλάβουν ότι η κρίση δεν είναι μόνο ελληνική.

Πιστεύω, αγαπητοί συνάδελφοι, ότι υπηρετώ την αλήθεια όταν λέω ότι στο εσωτερικό έγιναν τόσα πράγματα προς τη σωστή κατεύθυνση –αργά, θα έλεγα– που δεν έγιναν στα τελευταία τριάντα χρόνια.

Για πρώτη φορά –θα κάνω μία γρήγορη αναφορά– ασχοληθήκαμε με τις αναπηρικές συντάξεις, που είναι διπλάσιες σε ποσοστό απ' ό,τι είναι στο εξωτερικό, με τις συντάξεις-«μαϊμού», για δεύτερη φορά με το Συνταξιοδοτικό –μια φορά πάλι είχε γίνει επί Σημίτη και Γιαννίτση και τους «κρεμάσαμε» όλοι– καθώς επίσης για πρώτη φορά ασχοληθήκαμε και με τα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα. Οι κομμωτήριες –και δεν έχουμε τίποτα μαζί τους– ήταν στα ανθυγιεινά. Το τονίζω και πάλι.

Για πρώτη φορά ασχοληθήκαμε με τη φορολόγηση των offshore και των κότερων.

Για πρώτη φορά ιδρύσαμε Οικονομική Αστυνομία και Οικονομικό Εισαγγελέα. Σε ό,τι με αφορά, είχα προτείνει να κάνουμε και φυλακές οικονομικού εγκλήματος. Εκεί θα πήγαιναν πράγματι απατεώνες. Στις άλλες φυλακές, των νησιών, πήγαν και νοικοκυραίοι και έντιμοι άνθρωποι.

Για πρώτη φορά έγινε καταγραφή των δημοσίων υπαλλήλων, των αγροτών με το Μητρώο, των εμπόρων των αγροτικών προϊόντων.

Άλλαξε το σύστημα στις πειθαρχικές κυρώσεις. Αντικαταστήσαμε τους συνδικαλιστές, που δεν τιμωρούσαν κανέναν, με τους δικαστικούς. Κάναμε κακούργημα την όποια υπεξαίρεση.

Αλλάξαμε την είσπραξη των ανείσπρακτων οφειλών. Ξέρουμε καλά ότι παλιά, αν πιάναμε κάποιον να χρωστάει εκατό χιλιάδες έδινε δέκα και πήγαινε στα δικαστήρια. Τώρα χρειάζεται πενήντα και να δούμε.

Υπήρξε η πάταξη των στημένων παιχνιδιών και του παιχνιδιού «ΣΤΟΙΧΗΜΑ» προς όλες τις κατευθύνσεις.

Ανακοινώσαμε τις λίστες των φοροφυγάδων στο εσωτερικό

και θα δούμε και για το εξωτερικό αν θα μας δώσουν ονόματα.

Καθιερώσαμε τον «κρατικό υπάλληλο», που θα μας βοηθήσει να κάνουμε μετατάξεις. Έχουμε το κακό υπηρεσίες οι οποίες χρειάζονται υπαλλήλους να μην έχουν κι εκεί όπου δεν χρειάζονται να υπερτερούν.

Υπάρχουν πολλές πρωτοβουλίες σε ό,τι αφορά τα Υπουργεία, στην ενέργεια, στην ανάπτυξη, στην παιδεία, στον τουρισμό, στην υγεία, που δεν έχουν ακόμη αποδώσει.

Θα ήθελα να προσθέσω και μία πέμπτη αιτία που δεν πιάσαμε τους στόχους και που θεωρώ σοβαρή, σε ό,τι με αφορά, αγαπητοί συνάδελφοι.

Δεν κάναμε προσπάθεια και δεν καταφέραμε να κάνουμε τη σωτηρία της Ελλάδος υπόθεση όλων των Ελλήνων. Ο ένας περιμένει τον άλλον για να σώσει την Ελλάδα. Έτσι δημιουργήθηκε το φαινόμενο των πλατειών, η θετική –λέω εγώ– αυτή ενέργεια της πλατείας, η οποία όμως δυστυχώς από τους επιχειρηματίες των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης με τους υπαλλήλους τους αλλά και από πολιτικούς οι οποίοι ήθελαν να εισπράξουν από την αγανάκτηση και την αμηχανία του κόσμου, στράφηκε η θετική αυτή ενέργεια όχι εναντίον των αιτιών αλλά εναντίον των πολιτικών. Θα έλεγα, αγαπητοί συνάδελφοι, ότι θα ήταν πιο αποτελεσματικό να επιτίθενταν εναντίον του γιατρού Τσώνη, ο οποίος έπαιρνε «φακελάκι», εναντίον του γιατρού Τσώνη ο οποίος πηγαίνει αργά στην εργασία του, εναντίον του γιατρού Τσώνη ο οποίος δεν πληρώνει την εφορία, εναντίον του πολιτικού Τσώνη που καλύπτει τεμπέληδες, εναντίον του πολιτικού Τσώνη που καλύπτει λοβιτούρες, εναντίον του πολιτικού Τσώνη ο οποίος έχει χρηματοδότηση. Δεν είναι όμως σωστό το να καταφέρονται εναντίον του πολιτικού, ο οποίος ψήφισε το μνημόνιο και το μεσοπρόθεσμο. Μακάρι να ξέραμε και να ήταν κάποιος που να μας έλεγε ποιο είναι το σωστό και εγώ νομίζω ότι όλοι εδώ μέσα θα το είχαμε κάνει. Απ' ό,τι αποδείχθηκε όμως, ακόμη κι αυτοί που σπουδάζουν αυτό το θέμα, την κρίση, δεν ξέρουν και λένε ο καθένας τα δικά του.

Για τον προϋπολογισμό θα ήθελα να πω πολύ σύντομα, αγαπητοί συνάδελφοι, ότι δεν υπάρχει η προστασία των αδυνάτων. Θεωρώ ότι αυτό που ο Ανδρέας Παπανδρέου έλεγε ως «κοινωνικό μισθό» είναι εποχή να το φέρουμε πάλι και να το δούμε, είτε αυτό θα είναι με την επιμύηση αποπληρωμής δανείων, είτε με την προστασία από τους πλειστηριασμούς είτε με το να πηγαίνουν τα παιδιά αυτών των οικογενειών στην ίδια πόλη να φοιτήσουν κ.λπ..

Επίσης, θα έλεγα ότι δεν έχει υπάρξει συναγερμός αυτή την ώρα στην Ελλάδα ούτως ώστε ακόμη κι αν η Ευρώπη πάει κακά, αυτά τα οποία θα αποφασίσουμε να μπορούν να μας προστατεύσουν. Η συνείδηση της συμμετοχής όλων πρέπει να έρθει στο επίπεδο που χρειάζεται. Να εμπεδώσουμε τη δικαιοσύνη, ούτως ώστε να πείσουμε τον κόσμο. Να πείσουμε τους Ευρωπαίους να ξελασκάσουν λίγο τη θηλιά. Τώρα είμαστε πολλοί που μπορούμε να τους πείσουμε. Πριν ήταν μόνο του το ΠΑΣΟΚ.

Έχω ένα ερώτημα, αγαπητοί συνάδελφοι, και θα ήθελα να μου επιτρέψετε κύριε Πρόεδρε, να το πω, ένα ερώτημα που το έχει πολύς κόσμος και το οποίο θέτω σε πολλούς οικονομολόγους.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Κύριε Τσώνη, έχετε επιπλέον ένα λεπτό, για τη γιορτή σας!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΣΩΝΗΣ: Το ερώτημα αυτό είναι το εξής. Μπορεί η Ελλάδα να σωθεί μόνη της, από τους Έλληνες; Μας λένε όλοι οι οικονομολόγοι ότι έχουμε ένα ετήσιο έλλειμμα 23 δισεκατομμύρια. Όταν τους ρωτάς πόσο είναι η φοροδιαφυγή, λένε 30 με 40 δισεκατομμύρια, η εισφοροδιαφυγή γύρω στα 8 δισεκατομμύρια και η μη απόδοση του ΦΠΑ άλλα 8, ενώ και οι σπατάλες γνωρίζουμε ότι είναι πολλές. Ερωτώ, αγαπητοί συνάδελφοι: αν αυτά που είναι στο δικό μας χέρι, στο χέρι των Ελλήνων, τα πετύχουμε, έχουμε ανάγκη τους Βαυαρούς; Όμως, για να γίνει αυτό πρέπει να αλλάξουμε πρώτα τους εαυτούς μας και μετά τους άλλους, να σεβαστούμε περισσότερο την Ελλάδα, να την αγαπήσουμε όπως το σπίτι μας, να κάνουμε αυτό που λέει ο Καζαντζάκης «μόνος μου θα αλλάξω τον κόσμο. Και αν δεν το καταφέρω, να φταίω εγώ και κανείς άλλος».

Για τη συγκυβέρνηση είπα –βλέπουμε τη Νέα Δημοκρατία να το λέει λίγο έτσι και λίγο αλλιώς– ότι κριτήριο θα είναι η επιτυχία

της. Αν υπάρχει ηρεμία στην Ελλάδα κι αν οι στόχοι επιτυγχάνονται, δεν καταλαβαίνω ποιος λογικός άνθρωπος, πέραν αυτών που έχουν υπέρμετρες φιλοδοξίες, θέλει κάτι άλλο. Και κυρίως η Κυβέρνηση αυτή, αγαπητοί συνάδελφοι, θέλει υποστήριξη κι όχι υπονόμευση. Γιατί αν ερμηνεύσω τις τοποθετήσεις ιδίως εκείνες που έγιναν από τη Νέα Δημοκρατία, φοβάμαι για κάποια χειρότερα.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Αφήσαμε να μιλήσετε λίγο παραπάνω λόγω της γιορτής σας που είναι αύριο!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΣΩΝΗΣ: Ευχαριστώ για την ανοχή σας, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει η Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ κ. Χρύσα Αράπογλου.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριοι συνάδελφοι, κύριοι Υπουργοί, θα προσπαθήσω να συνοψίσω τις σκέψεις μου σε λίγες παρατηρήσεις, δύο προτάσεις κι έναν συμβιβασμό.

Παρατήρηση πρώτη ή «το ασυλλόγιστο δημοκρατικό μας έλλειμμα». Η συζήτηση του προϋπολογισμού στη Βουλή διεξάγεται για άλλη μία φορά με τον ελληνικό παραδοσιακό τρόπο: μοναχικοί παράλληλοι μονόλογοι που σωρεύονται για να γεμίσουν το καθιερωμένο προεόρτιο τριήμερο.

Άκουσα το πρωί τον Υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης, κ. Σκανδαλίδη, να κάνει μια παρατήρηση για τις άδειες αίθουσας και περίπου παρόμοια με αυτή που κάνω κι εγώ και ρώτησε «γιατί». Η απάντηση είναι απλή: Διότι δεν χρησιμεύει σε τίποτα η συζήτηση αυτή, γιατί όποια πρόταση κι αν γίνει απ' αυτό το Βήμα προς την Κυβέρνηση δεν πρόκειται να γίνει αποδεκτή και θα ήταν αξιοσημείωτο να μου δείξετε μία πρόταση κατά τη διάρκεια της συζήτησης του προϋπολογισμού, που έχει γίνει στη Βουλή κι έχει ενσωματωθεί στον προϋπολογισμό.

Το χειρότερο όμως, είναι ότι η λειτουργία της Βουλής και κατά τα λοιπά, ουδόλως διαταράσσεται από τις τεκτονικές ευρωπαϊκές δονήσεις και τις ελληνικές προσκρούσεις. Συμπέρασμα: η συλλογική και ατομική αγωνία μας δεν μεταφράζεται σε ουσιαστική προσπάθεια αναβάθμισης των κεντρικών δημοκρατικών θεσμών. Ευχές, ενεστώτες διαρκείας και αρχαϊκού τύπου πολιτικές αντιπαραθέσεις υπάρχουν! Όταν η Ευρωπαϊκή Ένωση σε λίγες μέρες ετοιμάζεται να αλλάξει τις ίδιες τις αρχές και τις δομές πάνω στις οποίες δομήθηκε, χωρίς καμμία δημοκρατική νομιμοποίηση, -επαναλαμβάνω: χωρίς καμία δημοκρατική νομιμοποίηση-, η Βουλή δεν είναι δυνατόν να σιωπά, όπως βεβαίως και η Κυβέρνηση δεν μπορεί να προετοιμάζεται, χωρίς να ενημερώσει σχετικά το λαό για θέσεις, σενάρια και κινδύνους. Μεθαύριο μπορεί να μην υπάρχει η Ευρώπη που ξέρουμε. Ποιος νομιμοποιείται να μεταφέρει τι, εκ μέρους της Ελλάδας;

Το ευρωπαϊκό δίδυμο φαίνεται να προχωρά σε τεμαχισμούς κατ' ουσίαν και να επισφραγίζει την υποχώρηση της ουσίας του πολιτισμού, του βασικού πυρήνα της ευρωπαϊκής ιδέας και της υπεραξίας της, που είναι το κοινωνικό κράτος, οι εργασιακές κατακτήσεις κι εντέλει οι ίδιες οι συμφωνίες τις οποίες χειροκροτούσαν οι ίδιοι άνθρωποι, μέχρι και η τελευταία της Λισαβόνας.

Πότε όλα αυτά θα γίνουν θέμα συζήτησης στη Βουλή; Και με κάθε συστολή αυτού που βρίσκεται σε μειονεκτική θέση, εμείς οι «αλόγιστοι» θα πρέπει να ρωτήσουμε για την αθέτηση ποιων συμφωνιών μας εγκαλούν; Της 27ης Οκτωβρίου που καταργεί την 21η Ιουλίου; Της 9ης Δεκεμβρίου που μπορεί να καταργήσει τον Οκτώβριο και ο προϋπολογισμός τον οποίο ψηφίζουμε σήμερα να βρίσκεται στον αέρα; Η ίδια βέβαια ερώτηση απευθύνεται και στους αυστηρούς Υπουργούς των μονοδρόμων που μας απειλούσαν με προτεταμένο δάχτυλο δύο χρόνια τώρα για την ψήφιση ακόμα και ενός άρθρου για το οποίο μπορεί να διαφωνούσε η κρίση.

Ξέρετε η Ιστορία μπορεί να μας καταγράψει ως άτυχους, ως ανεπαρκείς, μερικοί νομίζουν ότι θα μας καταγράψει και ως γενναίους, αλλά μπορεί να μας καταγράψει και ως καταστροφικούς. Αυτό που σίγουρα δεν θα συγχωρήσει είναι η υιοθέτηση της ιδεολογίας του φόβου και της παρελκόμενης σιωπής, την εποχή που επιβάλλεται η αμφισβήτηση και η σε βάθος ανάλυση της και-

νούργιας εφιαλτικής εποχής, στην οποία όχι μόνο τα σοσιαλιστικά, τα συντηρητικά και όλα τα κόμματα, αλλά κυρίως η ίδια η πολιτική πρέπει να μιλήσει.

Η πρώτη πρόταση που καταθέτω στο Προεδρείο της Βουλής και παρακαλώ πολύ να συζητηθεί, είναι ότι πρέπει να γίνει μια συζήτηση στη Βουλή όχι σε επίπεδο Αρχηγών κομμάτων, αλλά συζήτησης και μάλιστα πολυήμερη στην Ολομέλεια της Βουλής.

Παρατήρηση δεύτερη, περί «αντιστοίχισης της κατανάλωσης και του παραγόμενου πλούτου». Δύο χρόνια τώρα παίρνουμε μαθήματα, λοιδορούμαστε και αυτομαστιγώνουμε ως σπάταλοι χώρα που εκνευρίζει τις αγορές και τους συνετούς εταίρους. Βασικό είναι το γεγονός ότι δανειζόμασταν χρόνια με τρόπο που να μην μπορούμε να εξυπηρετήσουμε το χρέος μας. Είναι αλήθεια; Βεβαίως και είναι αλήθεια. Ήμασταν οι μόνοι; Βεβαίως και δεν ήμασταν οι μόνοι.

Όπως αλήθεια είναι ότι την τελευταία δεκαπενταετία οι αγορές φρόντισαν για φτηνό χρήμα και για λογής καινούργια προϊόντα, στις περισσότερες περιπτώσεις στερούμενα οποιουδήποτε ηθικού και λογικού υπόβαθρου, όπως για παράδειγμα τα περιβόητα CDS, προβάλλοντάς τα ως σύγχρονα χρηματοπιστωτικά προϊόντα. Όπως και πολλοί από τους προβλεπόμενους πολιτικούς, αρεστοί στις αγορές, ενσωμάτωναν τις καινούργιες ορολογίες των hedge funds και χρησιμοποιούσαν τα swaps ως μαγικές λύσεις αναβάθμισης της οικονομίας. Ή μήπως όχι;

Προσπερνώ το παιδαριώδες, αλλά σοφό ερώτημα που διάβασα κάπου «Γιατί αυτοί που δουλεύει τους είναι να μας δανείζουν κόπτονται και μας κάνουν μαθήματα πως θα σταματήσουμε να δανειζόμαστε;» και ρωτώ ευθέως: Αν στις αγορές χρωστάει η Ελλάδα, σύμπασα η Ευρώπη, η Αμερική και η Ιαπωνία και αν το δίδαγμα είναι ότι πρέπει να αντιστοιχεί η κατανάλωση στον πραγματικό παραγόμενο πλούτο, τότε ποιος είναι ο πραγματικός πλούτος των αγορών και από ποια παραγωγή προκύπτει; Δεν μπορεί να είναι άλλα τα μέτρα και άλλα τα σταθμά.

Μήπως πρέπει, λοιπόν, να επαναδιατυπωθεί η σχέση της ευρωπαϊκής οικονομίας με τις αγορές ή διαφορετικά να αποφασίσει η πολιτική Ευρώπη αν είναι σε θέση να διατυπώσει καινούριους ρυθμιστικούς κανόνες για τη λειτουργία των αγορών, κάτι που ψέλλισε με τη «LEHMAN BROTHERS» το 2008 και ύστερα ξεχάστηκε;

Εν τέλει, αν σε όλα αυτά δεν μπορούμε να απαντήσουμε θα πρέπει να απαντήσουμε στο θεμελιώδες ερώτημα αν υπάρχει λόγος ύπαρξης της ίδιας της πολιτικής ή απλώς προσπαθούμε να κάνουμε κάτι το οποίο οι ίδιες οι αγορές θα ανταποκριθούν αν είναι σωστό ή όχι.

Παρατήρηση τρίτη «περί αρχιτεκτονικής ή στόχων του προϋπολογισμού». Παραμένουμε σε ένα προϋπολογισμό κωδικών και όχι επιχειρησιακών προγραμμάτων. Με λίγα λόγια βάζουμε στόχους περιστολής δαπανών από κρατικά κονδύλια και βεβαίως από τα γνωστά υποζύγια, χωρίς να ορίζουμε στοχογράμματα έργου και βέβαια χωρίς να επιχειρούμε συνέργειες και πολλαπλασιαστικά αναπτυξιακά οφέλη. Ενώ, δηλαδή, έχει πέσει το κεφάλι μας ο ουρανός, εμείς συνεχίζουμε να δημοσιολογούμε με ένα δαπανηρό και μη ελέγξιμο πρωτογονισμό. Ερώτημα έστω και τώρα: Ποιο το εθνικό σχέδιο; Γιατί δεν μπορεί να είναι μοναδικό περιεχόμενο της πολιτικής η δοσολογία.

Βεβαίως υπάρχει σε εκκρεμότητα προς τον Υπουργό Οικονομικών από το καλοκαίρι μια δέσμευση ότι θα έρθει μελέτη για το σε ποιους έχουν κατανεμηθεί τα βάρη τα δύο τελευταία χρόνια και σε τι ποσοστό. Βέβαια πρέπει να σταματήσουν οι οριζόντιες πολιτικές οι οποίες την εποχή της διαφοροποίησης και της υπεραξίας της ταυτότητας δεν βοηθούν σε τίποτα. Δεν μπορεί να μιλάμε για αγροτική πολιτική και να ομνύουμε όλοι στο ότι πρέπει να αναπτύξουμε την αγροτική παραγωγή μας και να καταργούμε στο ΕΘΙΑΓΕ, δηλαδή την αγροτική έρευνα. Δεν γίνονται αυτά. Δεν είναι δυνατόν να μιλάμε για τις καινούργιες συγκοινωνίες και να καταργούμε τον σιδηρόδρομο, γιατί περί αυτού πρόκειται.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Πολύ σύντομα θα αναφερθώ, κύριε Πρόεδρε.

Παρατήρηση τέταρτη, είμαστε «η χώρα των αναντικατάστατων που ξέχασε να αφηγηθεί». Κάθε προϋπολογισμός για να πετύχει

προϋποθέτει γερό συντονισμό, καθαρές αρμοδιότητες, περιοδικούς απολογισμούς.

Στηρίζω τη νέα Κυβέρνηση και την ψήφισα, παρά τη δυσάρεστη εικόνα του πλήθους των Υπουργών που παρουσιάζουν έλλειμμα αυτοσυγκράτησης, αλλά υπάρχει πρόβλημα με τις αρμοδιότητες που δεν έχουν ακόμα κατανεμηθεί και άλλες πολλές που βρίσκονται σε επικάλυψη. Θέλω να τονίσω ότι δεν υπάρχει Κυβέρνηση ειδικού σκοπού, υπάρχει Κυβέρνηση ειδικών προτεραιοτήτων. Αυτή η Κυβέρνηση, είτε μας αρέσει είτε δεν μας αρέσει, είναι η Κυβέρνηση της Ελλάδας.

Όσο για το δύσκολο αφήγημα, τόσο δύσκολο είναι πραγματικά να αρθρώσουμε ένα σχέδιο; Η γεωγραφία, η ιστορία, οι κλιματικές συνθήκες, η συγκλονιστική πολυνησία, η βιοποικιλότητα, η θάλασσα, ο ήλιος, ο πολιτισμός, η καθαρή γεωργία, η καινοτομία μας δείχνουν το δρόμο. Μήπως δεν θέλουμε να τον δούμε; Σ' αυτό το δρόμο, όμως, αυτοί οι οποίοι επί μια εικοσαετία αλλάζουν σαν τον Ιανό πρόσωπα, δεν δικαιούνται διά να ομιλούν. Αυτοί οι οποίοι όταν εμείς φωνάζαμε ότι δεν πρέπει να καταγράφουμε τα παραδοσιακά σκαριά, να μην ξεριζώνουμε τα αμπέλια και ότι είναι σημαντικό να έχουμε υψηλά το δείκτη της γεωργίας και θεωρούσαν μειονεξία το να βρίσκεται στο 20% και μας έκαναν μαθήματα γιατί έπρεπε να πέσει στο 6%, σήμερα δεν μπορεί να συνεχίζουν δεκαπέντε χρόνια μετά, με άλλες συνθήκες και άλλους στόχους, οι ίδιοι αναντικατάστατοι να θέλουν ξανά να μας κάνουν μαθήματα. Απλά δεν το δικαιούνται, γιατί η επανάσταση του αυτονόητου θέλει και την πολιτική του συγκεκριμένου και θέλει εκτός από δημόσιες σχέσεις και παρουσίες στα πρωινάδικα και πολύ δουλειά. Θέλει σχέδιο, θέλει απολογισμό και θέλει και αυτοκριτική.

Η δεύτερη πρόταση που κάνω προς το Προεδρείο είναι όλη αυτή η περιβόητη συζήτηση, η οποία γίνεται αποσπασματικά με την αγωνία του καθενός μας για το ελληνικό σχέδιο με πολύ ενδιαφέρουσες προτάσεις που ακούγονται καθημερινά απ' όλους τους συναδέλφους, να γίνει σε ειδική συνεδρίαση της Βουλής. Ανεξάρτητα του τι κάνει η Κυβέρνηση, η Βουλή θα πρέπει να αυτοπροσδιορίζεται.

Γιατί ψηφίζω, λοιπόν, μετά απ' όλα αυτά τον προϋπολογισμό; Ως προϋπολογισμό ανάγκης και αυτός είναι ο συμβιβασμός για τον οποίο μίλησα από την αρχή. Ψηφίζω για το ευρώ που ανεξάρτητα από τη θέση μας για το αν είναι σωστό, για το αν ξεκίνησε με τον καλύτερο τρόπο, για το αν υπάρχει ελλειμματική δομή στην Ευρώπη, σήμερα πρέπει να υποστηριχθεί από τη χώρα μας με όλες αυτές τις μεγάλες θυσίες. Γιατί η μονομερής κατάρρευση του ευρώ για την Ελλάδα θα επισφραγίσει την κοινωνία των 2/3 και κάτι χειρότερο. Φοβάμαι ότι σε αυτή την ακραία και εφιαλτική περίπτωση η χώρα της παραοικονομίας θα φαίνεται παράδεισος μπροστά σ' αυτό που θα τη διαδεχθεί και που θα είναι γενικευμένη εσωτερική μαύρη αγορά.

Με αυτές τις σκέψεις ψηφίζω τον Προϋπολογισμό.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο Βουλευτής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος κ. Αντώνιος Σκυλλάκος.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΚΥΛΛΑΚΟΣ: Ακούω με προσοχή αυτές τις μέρες πολλούς συναδέλφους και παρακολουθώ ότι κλαίνει πολλοί για την άδικη κοινωνικά πολιτική. Πολλοί συνάδελφοι υπερκερνούν και το ΚΚΕ και τις άλλες δυνάμεις οι οποίες αντιτίθενται. Υπάρχει πόνος για τους ανέργους, για τις περικοπές κ.λπ.. Στο διά ταύτα ψηφίζουν και τον προϋπολογισμό και την Κυβέρνηση. Λοιπόν, φτάνει πια αυτή η υποκρισία, γιατί υπάρχει και η προσωπική ευθύνη του καθενός μας. Όποιος δεν συμφωνεί σηκώνεται και φεύγει με ψηλά το κεφάλι.

Έρχομαι τώρα σε αυτά που ήθελα να πω. Νομίζω ότι δύο χρόνια οικονομικής κρίσης έχουν πείσει ένα μεγάλο κομμάτι και πρέπει να πειστεί και το υπόλοιπο κομμάτι του ελληνικού λαού, ότι όλα αυτά που λέγονταν ότι η κρίση μας είναι μόνο το χρέος είναι παραμύθια. Όλοι αποδέχονται σιγά-σιγά ότι πρόκειται για κρίση του συστήματος, για συστημική κρίση. Γι' αυτό και επεκτείνεται η κρίση και στην Ιταλία και στην Ισπανία, αγγίζει και τη Γαλλία.

Γι' αυτό έχουμε κρίση και στις Ηνωμένες Πολιτείες και αν όχι

τέτοια κρίση σαν την Ευρώπη, πάντως έχουμε ύφεση, με σημάδια κρίσης. Κίνδυνος υπάρχει και για τη Γερμανία και το αναγνωρίζουν.

Αν, λοιπόν, τα πράγματα είναι έτσι, όπως τα λέει το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας, ότι δηλαδή είναι κρίση του συστήματος, δηλαδή του καπιταλιστικού συστήματος, τότε η απάντηση είναι η εξής: Όχι τέτοια ή αλλιώςτική διαχείριση, όχι αν έχει δίκιο η Μέρκελ ή ο Σαρκοζί ή ο Ομπάμα ή αν έχει δίκιο ο Σαμαράς ή ο Παπανδρέου ή ο Καρατζαφέρης. Η απάντηση πρέπει να είναι στρατηγικού χαρακτήρα. Η διαφωνία είναι στρατηγική.

Η πρόταση του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας σε αυτό το ζήτημα είναι ότι χρειάζεται ένας άλλος δρόμος ανάπτυξης χωρίς μονοπωλία, με κοινωνικοποιημένα τα βασικά μέσα παραγωγής και τότε –αν υπάρχει τέτοια δυνατότητα και τέτοια εξουσία– και το χρέος θα διαγράψουμε μονομερώς και βεβαίως δεν θα υπάρχει ζήτημα νομίματος αν θα είναι το ευρώ ή αν θα είναι η δραχμή. Δεν είναι ότι θα φύγουμε, θα μας διώξουν από την Ευρωπαϊκή Ένωση γιατί με μια τέτοια κυβέρνηση δεν θα μας χρειάζονταν.

Γίνεται προσπάθεια από τις άλλες πολιτικές δυνάμεις και επαναλαμβάνονται τα επιχειρήματα και σε πολλούς δημοσιογράφους να πείσουν ότι η τάδε διαχείριση είναι καλύτερη από την άλλη διαχείριση. Εγώ ρωτώ το εξής: Έφερε αποτελέσματα μέχρι σήμερα η πολιτική Μέρκελ, η πολιτική των σκληρών περικοπών; Αδιέξοδα έφερε. Η πολιτική των Γάλλων που θέλει και περικοπές τι έφερε; Κάνουν μεγάλες περικοπές και εντός της Γαλλίας σε βάρος του λαού και ταυτόχρονα μιλούν για ευρωομόλογο, αλλαγή του χαρακτήρα και του ρόλου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και περισσότερη –εντός εισαγωγικών– «αλληλεγγύη». Φέρνει αποτέλεσμα; Οδηγούνται στην κρίση και αυτές οι χώρες!

Το κόψιμο νομίματος από τον Ομπάμα μαζί με σκληρά μέτρα φέρνει αποτέλεσμα; Ούτε η μία ούτε η άλλη ούτε η τρίτη διαχείριση έφερε αποτέλεσμα. Υπάρχει αδιέξοδο και πρέπει να γίνει κατανοητό. Το αδιέξοδο αυτό αντανάκλαται και στο εσωτερικό της κάθε χώρας. Είναι αδιέξοδο η πολιτική του ΠΑΣΟΚ, της Νέας Δημοκρατίας, του ΛΑΟΣ και όλων κομμάτων κινούνται στην κατεύθυνση «ανάπτυξη προς όφελος του κεφαλαίου».

Ανταγωνιστικότητα υπέρ του κεφαλαίου! Τους βλέπουμε να πηγαίνουν στη λογική των περικοπών για το λαό, σε περικοπές δικαιωμάτων –όχι μόνο μισθών αλλά και άλλων δικαιωμάτων– στο όνομα του να εξευρεθεί λύση διατήρησης των κερδών ή μικρότερης χασούρας από επιχειρήσεις, οι οποίες και αυτές μπορεί να χάνουν αλλά να επανέλθουν πιο ζωντανές και πιο ισχυρές σε μια περίοδο μετά την κρίση.

Ας ξεκινήσω από το τι έχουν συμφωνήσει τα κόμματα. Δεν έχουν διαφορές επί της ουσίας. Ως προς τη συνταγή έχουν διαφωνία. Αυτό είναι κάτι που το λέει η Νέα Δημοκρατία. Στη συνταγή έχουν διαφωνία. Πού τα βρίσκουν και το ΠΑΣΟΚ και η Νέα Δημοκρατία και ο Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός και η Μπακογιάννη;

Τα βρίσκουν πρώτα και κύρια στις περικοπές κοινωνικών δαπανών. Τις ονομάζουν σπατάλες, για να δικαιολογήσουν τις περικοπές. Συμφωνούν στο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας. Συμφωνούν στο ότι πρέπει να κυριαρχήσει η λογική της ανταγωνιστικότητας και να βοηθήσουμε τις επιχειρήσεις. Ψηφίζουν μαζί να δώσουν στις τράπεζες 60 δισεκατομμύρια, με πράξη νομοθετικού περιεχόμενου την περασμένη εβδομάδα, δηλαδή εγγυήσεις επιπλέον 60 δισεκατομμυρίων στις τράπεζες!

Συμφωνούν στην έκτη και στην έβδομη δόση, θα συμφωνήσουν και στην όγδοη είτε είναι στην κυβέρνηση είτε είναι στην Αξιωματική Αντιπολίτευση είτε σε οποιαδήποτε αντιπολίτευση, στο όνομα του ότι δεν θα έχουμε να πληρώσουμε τους μισθούς και θα φθάσουμε και στην δέκατη τρίτη και στην δέκατη τέταρτη και στην εικοστή δόση! Και έτσι περνούν τα χρόνια.

Συμφωνούν στο κούρεμα ότι θα φέρει αποτέλεσμα, ενώ επιτρέφονται τα χρήματα στις τράπεζες και με εγγυήσεις και με επιδοτήσεις σε ζεστό χρήμα και με τη δυνατότητα παραπέρα κερδοφορίας. Θα τα πάρουν διπλά και τριδιπλά! Υπάρχει, λοιπόν, στρατηγική συμπίεση αυτών των κομμάτων και από κοντά είναι και άλλες δυνάμεις που θέλουν να λέγονται αριστερές, οι οποίες συμφωνούν με τη λογική «τι να κάνουμε, πρέπει να παλέ-

ψουμε εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης», παρά αυτά που συμβαίνουν με Μέρκελ, Σαρκοζί κ.λπ..

Ο προϋπολογισμός εξυπηρετεί αυτή την πολιτική. Είναι ο σκληρότερος των τελευταίων χρόνων και αυτό είναι φυσιολογικό γιατί είμαστε σε συνθήκες κρίσης. Δεν έχω το χρόνο να μιλήσω με παραδείγματα και με στοιχεία για το πόσο άδικος είναι.

Θα σταθώ μόνο στο εξής θέμα: Η Κυβέρνηση που συγκροτήθηκε με υπόδειξη και με πίεση των Ευρωπαίων, αυτή η συγκυβέρνηση, μεταξύ των στόχων που έχει δεν είναι απλώς η δανειακή σύμβαση και οι αποφάσεις της 26ης Οκτωβρίου κ.λπ.. Δεν είναι μόνο για να περάσουν τα οικονομικά μέτρα και οι οικονομικές συμφωνίες. Είναι για να παρεμποδιστεί η άνοδος του κινήματος που λίγο πριν από το σχηματισμό της Κυβέρνησης είχε ανεβεί σε μεγάλο βαθμό, κάτι που τους ανησυχούσε.

Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να εκτονωθεί αυτό το κίνημα, πέρα από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες και το ρόλο που παίζουν, πέρα από την προπαγάνδα και με κινήσεις ευρύτερων συναיένσεων. Οι ευρύτερες συναיένσεις αυτό επιδιώκουν. Ένας από τους λόγους είναι να φαίνεται στην κορυφή μια γενικότερη κοινωνική αποδοχή που θα επηρεάζει παρακάτω τον κόσμο, ώστε να εμποδίζει το κίνημα. Αν δεν παρεμποδιστεί το κίνημα, υπάρχει και ο βούρδουλας, υπάρχουν τα μέτρα, οι νόμοι. Είναι πλήρες το οπλοστάσιο –και ελληνικό και ευρωπαϊκό– που μπορεί να χρησιμοποιηθεί ανά πάσα στιγμή για να χτυπηθεί το κίνημα.

Θα σας φέρω ορισμένα παραδείγματα από αυτόν τον προϋπολογισμό και την εισηγητική έκθεση που αφορούν τα Σώματα Ασφαλείας. Το πρώτο που θέλω να θίξω είναι ότι οι μισθοί και το εισόδημα των εργαζομένων στο χώρο αυτό, δηλαδή του προσωπικού στα Σώματα Ασφαλείας και των αξιωματικών στο Στρατό.

Παρ' όλο που έχουν ειδικό μισθολόγιο, υπάρχει τοποθέτηση της προηγούμενης, αν δεν κάνω λάθος, κυβέρνησης –που δεν την αρνείται και η σημερινή και δεν ξέρω αν θα προλάβει να τα εφαρμόσει η σημερινή ή αν τα εφαρμόσει η οποιαδήποτε επόμενη– που λέει ότι οι μισθοί και το εισόδημα αυτών θα ακολουθήσουν το δρόμο των υπολοίπων δημοσίων υπαλλήλων με το νέο μισθολόγιο και με ανάλογες περικοπές.

(Στο σημείο αυτό κτυπά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Και ενώ αυτό συμβαίνει από άποψη περικοπών, θέλουν να χρησιμοποιούν όλο αυτό το μηχανισμό κατά τρόπο και όταν χρειάζεται για να χτυπήσουν το κίνημα. Ενισχύονται, λοιπόν, με χρήματα –ενώ υπάρχουν παντού μειώσεις– οι επιχειρησιακές μονάδες άμεσης επέμβασης. Δίνεται ενίσχυση για άμεση επέμβαση, ενώ αλλού στους μισθούς και τα μεροκάματα υπάρχουν περικοπές!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Κλείστε, κύριε Σκυλλάκο.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΚΥΛΛΑΚΟΣ: Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Δίνονται περισσότερα χρήματα για έκτακτες ανάγκες. Γίνεται ενίσχυση με ακόμη περισσότερα χρήματα του συστήματος C4I, του «Μεγάλου Αδελφού», του «Big Brother», του συστήματος παρακολούθησης. Δίνονται περισσότερα χρήματα για το Λιμενικό και την Ακτοφυλακή για την αντιμετώπιση της λαθρομετανάστευσης. Αυτά είναι ορισμένα μόνο από τα στοιχεία που φαίνονται στον προϋπολογισμό και που δείχνουν την κατεύθυνση που θέλουν να δώσουν στα Σώματα αυτά.

Οι εργαζόμενοι στα Σώματα αυτά πρέπει να ξέρουν ότι έξω πονούν και δυστυχούν τα αδελφιά τους και οι πατεράδες τους. Δεν μπορούν να τους χρησιμοποιούν σαν μηχανισμό καταστολής. Αυτό πρέπει να είναι το κριτήριο της διχαστικής, εκ των πραγμάτων –λόγω και των καθηκόντων που αναλαμβάνουν σαν κατασταλτικός μηχανισμός– πολιτικής, από τη μια να εργάζονται και από την άλλη να χρησιμοποιούνται σαν μηχανισμός καταστολής.

Εμείς σε κάθε περίπτωση θα εμποδίσουμε κάθε προσπάθεια παραβίασης του δικαιώματος του κόσμου να παλεύει και θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να μην εφαρμοστούν οι νόμοι. Ας τα αφήσουν αυτά τα περί νομιμότητας. Νόμιμο είναι το ηθικό και ο ανήθικος νόμος είναι παράνομος και όσο μπορούμε θα τον παρεμποδίσουμε ή θα τον σαλαπατήσουμε! Να είστε σίγουροι γι' αυτό!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο Βου-

λευτής του ΠΑΣΟΚ στο Νομό Πέλλης κ. Βασίλειος Γιουματζίδης.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΓΙΟΥΜΑΤΖΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Πριν αρχίσω την ομιλία μου, θα ήθελα να πω με αφορμή τα λεγόμενα του τελευταίου ομιλητή, ότι η ηθική είναι συνάρτηση της τέταρτης διάστασης, δηλαδή του χρόνου. Η ηθική είναι κάτι το οποίο διαμορφώνεται. Μάλλον αυτός έχει μείνει στατικά στον ίδιο χρόνο, δεν περνάει για αυτόν ο χρόνος, και έχει διαρκώς την ίδια την ίδια ηθική.

Βέβαια, κυρίως και με αφορμή την τοποθέτηση του Κοινοβουλευτικού Εκπροσώπου της Νέας Δημοκρατίας, κ. Κεφαλογιάννη, θα ήθελα να πω μια γνήσια λαϊκή ποντιακή παροιμία. «Τον λύκον τραυαγγέλιζαν κι εκείνος ερώτανεν, του ποπά τα πρόατα μέρκιαν' πάγ'νε». Δηλαδή, τρία πουλάκια κάθονται και αρμενίζουν στον κάμπο. Οι αντιφάσεις είναι τέτοιες και αδιανόητες που δεν μπορεί να φανταστεί κανείς το μέγεθος στοιχειώδη πολιτικού λόγου που μπορεί να σταθεί σε αυτή την Αίθουσα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητάμε τις τελευταίες ημέρες την κύρωση του κρατικού προϋπολογισμού του 2012 υπό τη σκιά μιας πρωτόγνωρης για τα σημερινά δεδομένα διεθνούς οικονομικής κρίσης και με τη χώρα μας στο επίκεντρο αυτής της κρίσης, στο μάτι του κυκλώνα ουσιαστικά, θα έλεγα.

Τα αίτια που ανέδειξαν την Ελλάδα ως τον αδύναμο κρίκο της Ευρωπαϊκής οικονομίας και κατ' επέκταση της παγκόσμιας είναι γνωστά και χλιοειπωμένα σε αυτή την Αίθουσα με κυριότερο –και αυτό αξίζει τουλάχιστον κατά την άποψή μου να αναφερθεί– τον απόλυτο δημοσιονομικό εκτροχιασμό της χώρας κατά την περίοδο της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας, κατά την περίοδο κυβέρνησης του Κώστα Καραμανλή.

Η οικονομική κρίση, λοιπόν, που στην αρχή μετουσιώθηκε σε χρηματοπιστωτική, εν συνεχεία σε κρίση του πολιτικού μας συστήματος, έχει πάρει σήμερα χαρακτηριστικά κοινωνικής κρίσης. Πριν και κυρίως μετά την απόφαση της Συνόδου Κορυφής στις 27/10/2011 είχαμε μια σειρά δραματικών γεγονότων που οδήγησαν στην ανατροπή της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και στη δημιουργία της σημερινής Κυβέρνησης συνεργασίας τριών κομμάτων όπου καμιά ιδεολογική ή πολιτική συνοχή δεν έχουν μεταξύ τους.

Βέβαια, αυτά δεν τα λέμε σήμερα, τα είπαμε και σε εκείνη τη συζήτηση. Θέλω να το θυμίσω σε μερικούς συναδέλφους που μας βλέπουν για διακρύβοντες.

Βέβαια, θα ήταν παράλειψη για την ιστορική μου παρουσία εδώ ή την υστεροφημία μου, αν θέλετε, να μην τονίσω ένα γεγονός. Είδα με έκπληξη στις 4 Οκτωβρίου, ημέρα ψήφου εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, κάποιους εκ των συναδελφών μου να παραιτούνται και κάποιους να πιέζουν τον Πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ να υποβάλλει την επόμενη την παραίτησή του για του δώσουν ψήφο εμπιστοσύνης.

Περνάω σε ένα δεύτερο ζήτημα κατά την άποψή μου, που έχει να κάνει με το εξής ερώτημα. Ποιο είναι συνεπώς σήμερα το πολιτικό ζήτημα; Κατά την άποψή μου έχει τρεις πτυχές. Η πρώτη είναι το να ή το όχι στην Ευρώπη. Η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού πιστεύω ότι απαντάει θετικά. Είναι ένα «να» που έχει να κάνει με την Ευρώπη των λαών και όχι των αγορών, των τραπεζών και των ισχυρών οικονομικών συμφερόντων.

Το δεύτερο ερώτημα. Ναι ή όχι στις αλλαγές και στον εκσυγχρονισμό των δομών του πολιτικού, οικονομικού, εμποικοδομήματος της χώρας μας, αλλά και ολόκληρης της Ευρώπης και με ποιο κόστος; Η απάντηση της συντριπτικής πλειοψηφίας του ελληνικού λαού πάλι θα ήταν «να», με την αναλογία όμως που αντιστοιχεί στον καθένα μας.

Το τρίτο και αναπάντητο ερώτημα έχει να κάνει με ποιον είμαστε. Είμαστε με τις αγορές και τις τράπεζες ή με την κοινωνία, τον άνθρωπο και τη δημοκρατία και όχι προφανώς με τη δικτατορία του προλεταριάτου;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, καθίστανται αντιληπτό ότι το κύριο και καίριο αυτό ερώτημα αποτελεί τη διαχωριστική γραμμή μεταξύ μιας συντηρητικής δεξιάς πολιτικής και μιας προοδευτικής, αριστερής ή κεντροαριστερής, αν θέλετε, ιδεολογίας, πολιτικά αναγκαίας για την ύπαρξη του λαού και του έθνους.

Ζητήματα που εγείρονται για την ανεξέλεγκτη λειτουργία των οίκων αξιολόγησης, τη φορολόγηση των χρηματοπιστωτικών

συναλλαγών, την αντίσταση στη λογική της σιδηράς δημοσιονομικής πειθαρχίας, την ενίσχυση των τοπικών οικονομικών δικτύων, την αλλαγή του παραγωγικού μοντέλου της χώρας – είναι η τρίτη φορά που το λέω σε προϋπολογισμό – την αναζωογόνηση και αναδιάρθρωση της γεωργίας, του τουρισμού και της ναυτιλίας και κυρίως την ουσιαστική κοινωνική, πολιτική, οικονομική συνένωση της Ευρώπης των λαών, είναι εκ των ουκ άνευ.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΝΙΩΤΗΣ**)

Συνεπώς έννοιες όπως η πολιτική η δικαιοσύνη, η ισότητα, η αλληλεγγύη, η αυστηρή τήρηση των νόμων, η αξιοκρατία, η διαφάνεια και κυρίως ο σεβασμός του πολίτη και των αναγκών του πρέπει να αποτελέσουν το αξιακό μας σύστημα και είναι επίκαιρες όσο ποτέ. Δεν είναι μόνο επίκαιρες, αλλά και εφικτές. Ακόμη και αυτή την περίοδο θεωρώ ότι είναι εφικτές.

Απλά για να συμβούν όλα αυτά είναι θέμα επιλογών και δράσεων της Κυβέρνησης που έχουμε σήμερα. Ενότητα του ελληνικού λαού σημαίνει ότι βοηθάμε κάθε φορά την Κυβέρνηση, όταν πρόκειται για το ίδιο το έθνος και το λαό.

Από την ψήφιση του προϋπολογισμού του 2011 αναρωτιέμαι γιατί μόνο στην Ελλάδα οι καναλάρχεις λειτουργούν ως πειρατές, χρησιμοποιώντας το δημόσιο αγαθό των συχνотήτων ως λάφυρο και όχι πληρώνοντας το αντίστοιχο τέλος όπως γίνεται σε όλο τον πολιτισμένο κόσμο.

Δεύτερον. Γιατί δεν επιβάλλονται τέλη σε εταιρείες που εκμεταλλεύονται ορυκτό πλούτο; Μία πρόταση που είχα επαναλάβει και στο παρελθόν και είναι καθόλα επίκαιρη με δεδομένη την προοπτική εκμετάλλευσης υδρογονανθράκων από το υπέδαφός μας.

Τέλος για να μην μεταφέρουμε κάθε χρόνο το βάρος της οικονομικής κρίσης στα συνήθη υποζύγια, τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους, υπάρχουν πολλοί συμπατριώτες μας που στοιχηματίζουν παράνομα μέσω ίντερνετ μερικά δισεκατομμύρια σε διάφορες ξένες εταιρείες στοιχημάτων. Για να παίξουν χρησιμοποιούν πιστωτικές κάρτες. Αυτό σημαίνει ότι εάν υπάρχει βούληση, μπορούμε να βρούμε τα ποσά και να διεκδικήσουμε από τις εταιρείες φόρους αντίστοιχους με αυτούς του ΟΠΑΠ που αφορούν είτε τον τζίρο είτε τα κέρδη.

Αγαπητοί συνάδελφοι, καταθέτω αυτές τις τρεις προτάσεις ενδεικτικά, γιατί πιστεύω ότι ο καθένας από τους συναδέλφους έχει αντίστοιχες προτάσεις, στην προσπάθεια που επιχειρώ να κάνω σήμερα, εξεύρεσης εσόδων του προϋπολογισμού από πηγές που μέχρι σήμερα δεν αγγίξαμε, παρά τη δηλωμένη, δήθεν, ευαισθησία πολλών των παρόντων, όχι κατ' ανάγκη τώρα, σ' αυτή τη σύνθεση του Κοινοβουλίου, Βουλευτών -και των σημερινών, βέβαια, Βουλευτών, όπως ο παριστάμενος Υφυπουργός- που διετέλεσαν κατά καιρούς αρμόδιοι για τα παραπάνω Υπουργοί.

Σας ευχαριστώ πολύ. Δεν θα ήθελα να σας ενοχλήσω περισσότερο, αλλά επηρεασμένος από την ποιητική διάθεση που υπάρχει σήμερα, θα ήθελα να κλείσω με ένα ποίημα του Ανατολικογερμανού Βολφ Μπίρμαν, ο οποίος λέει: «Τις κρίσεις γυναίκες που με χαϊδεύουν, τους ψευτοφίλους που με κολακεύουν και από τους άλλους θέλουν παλικαριά και οι ίδιοι, όμως, λερώνουν τα βρακιά, σ' αυτή την πόλη που στα δύο έχει σκιστεί, τους έχω βαρεθεί».

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε το Βουλευτή Πέλλας του ΠΑΣΟΚ κ. Βασίλειο Γιουματζή και για τον ποιητικό τρόπο με τον οποίο έκλεισε την πολύ σημαντική ομιλία του.

Βέβαια, σε μία άλλη ομιλία πρέπει να μας ερμηνεύσετε το ποίημα αυτό, πώς το συνδυάζετε με τα πολιτικά θέματα.

Καλείται στο Βήμα η Βουλευτής Κορινθίας του ΠΑΣΟΚ, η κ. Αικατερίνη Φαρμάκη-Γκέκη.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΦΑΡΜΑΚΗ-ΓΚΕΚΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν θα συναγωνιστώ τον αγαπητό συνάδελφο κ. Γιουματζή στην ποίηση. Δεν μπορώ να τον συναγωνιστώ ούτε στα ποιντικά.

Αγαπητοί συνάδελφοι, η κρίση που βιώνουμε είναι τεράστια.

Όχι μόνο η Ελλάδα, αλλά ολόκληρη η Ευρώπη κλυδωνίζεται. Φαίνεται, όμως, πια ότι ωριμάζουν οι συνθήκες και ωριμάζει ολόένα και περισσότερο η συζήτηση ότι στην Ευρώπη είναι απαραίτητες οι δομικές αλλαγές με στόχο να βρεθεί διέξοδος στην κρίση χρέους.

Δεδομένης πια της αποτυχίας της συνταγής λιτότητας που επιβάλλει η τρόικα, αλλά και της επίμονης πίεσης των αγορών απέναντι στο ευρώ, όλοι οι ευρωπαϊκοί λαοί αναρωτιόμαστε: Άραγε η Σύνοδος Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 9 Δεκεμβρίου θα δώσει στις αγορές το ισχυρό μήνυμα που αυτές περιμένουν; Θα αναλάβει το κόστος για να ξεπεραστεί αυτή η κρίση με τολμηρές και επιτέλους, πειστικές αποφάσεις;

Εν αναμονή αυτών των εξελίξεων, ζούμε στο εσωτερικό της χώρας μια ιδιόμορφη κατάσταση. Από την οξεία κριτική απέναντι σε μία Κυβέρνηση που πάσχιζε δύο χρόνια τώρα να σώσει τη χώρα από την άτακτη χρεοκοπία, φτάσαμε διά πυρός και σιδήρου σε μία συγκυβέρνηση περιορισμένης αποστολής και χρονικής διάρκειας.

Εν τούτοις, όπως διαπιστώνει κανείς από την τριήμερη συζήτηση στον προϋπολογισμό, η στροφή της Νέας Δημοκρατίας από την αντιμνημονιακή ρητορική στη συμμετοχή της στην συγκυβέρνηση, της έχει δημιουργήσει σοβαρό πρόβλημα στρατηγικής. Οι δύο Αντιπρόεδροι της Νέας Δημοκρατίας κατέχουν καίριες υπουργικές θέσεις στην Κυβέρνηση που το κόμμα τους, απ' ενός μεν στηρίζει και απ' ετέρου, την ίδια στιγμή αντιπολιτεύεται.

Ας είμαστε, λοιπόν, ειλικρινείς. Εκείνοι που παρέλαβαν μια Ελλάδα στην ακμή της το 2004 και άφησαν τα προβλήματα να γιγαντώνονται χωρίς αντίδραση, μπορούν να βοηθήσουν την πατρίδα μόνο με ειλικρινή συμμετοχή και προτάσεις για τον κοινό εθνικό σκοπό, που είναι απ' ενός μεν η παραμονή στο ευρώ και απ' ετέρου, η έξοδος από την κρίση.

Προϋπόθεση για να δημιουργήσουμε σταθερότητα και να είμαστε μέσα στις εξελίξεις της επόμενης μέρας είναι η υλοποίηση του PSI, βάσει της συμφωνίας της 26ης Οκτωβρίου. Είναι μια διαδικασία δύσκολη, απαιτητική, η επιτυχής έκβαση της οποίας θα απελευθερώσει τη χώρα μας από ένα πολύ μεγάλο μέρος του χρέους μας, θα μας γλυτώσει από περίπου 5 δισεκατομμύρια ευρώ τόκους ετησίως, θα ενισχύσει τη ρευστότητα στην αγορά και θα ανοίξει το δρόμο για την πολυπόθητη ανάκαμψη.

Μέσα σε αυτό το νέο σταθερό πλαίσιο που θα διαμορφωθεί από το PSI, εμείς οφείλουμε να εργαστούμε για την επανεκκίνηση της οικονομίας και την παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας. Πώς θα γίνει αυτό; Πολλές φορές το έχουμε πει σ' αυτή την Αίθουσα και έχουμε κάνει όλοι προτάσεις για αυτά τα θέματα. Κάποιες από αυτές τις προτάσεις έχουν υιοθετηθεί και έχουν γίνει πολλά θετικά βήματα, με πολλά νομοσχέδια που έχουν έρθει. Απομένουν, όμως, να γίνουν ακόμη πολλά.

Θα πρέπει να στηρίξουμε, όμως, τις ιδιωτικές επιχειρήσεις με τη μείωση τώρα πια των έμμεσων και άμεσων φόρων, αν μπορούμε να πάμε σε ένα μειωμένο ΦΠΑ. Διότι είδαμε ότι σε όλο αυτό το διάστημα η άνοδος του ΦΠΑ στο 23% δεν έφερε επιπλέον έσοδα στο κράτος παρά μόνο 2%. Να παρέχουμε εγγυήσεις σε αυτές απευθείας τις επιχειρήσεις. Να ενεργοποιήσουμε τα ταμεία μόχλευσης κεφαλαίων, με στόχο να δημιουργήσουμε ένα νέο αναπτυξιακό μοντέλο που θα εγγυάται την υγιή επιχειρηματικότητα και θέσεις εργασίας με διάρκεια και προοπτική.

Να προωθήσουμε όλο και περισσότερα μέτρα μείωσης της γραφειοκρατίας για ένα νέο κράτος εξυπηρετικό, λειτουργικό και αποδοτικό, όπως έχουμε κάνει με την έκδοση των αδειών έγκρισης και λειτουργίας, τις περιβαλλοντικές άδειες, αλλά να φτάσουμε και στην προώθηση των χωροταξικών σχεδίων και των χρήσεων γης έως και στη γρήγορη απεμπλοκή των απαλλοτριώσεων.

Να καταλήξουμε, επιτέλους, σε ένα δίκαιο φορολογικό σύστημα, με αυστηροποίηση του νομικού πλαισίου και επέκταση των διασταυρώσεων, των ελέγχων και της διαφάνειας παντού, ακόμη και στα οικονομικά των κομμάτων. Να αναζητήσουμε το χρήμα εκεί που κρύβεται, στην παραοικονομία και στις ελεγκτικές τράπεζες, όπου φαίνεται ότι κατέληξε κομματικό ή βουλευτικό αδήλωτο χρήμα, ώστε να μην κατηγορούμαστε και να μη φταίμε

όλοι για όλα.

Να προσπαθήσουμε για όσο το δυνατόν μεγαλύτερη απορροφητικότητα του ΕΣΠΑ, ώστε να διατεθούν τα κοινοτικά κονδύλια σε ώριμα έργα. Να συνεχιστούν οι μεγάλοι οδικοί άξονες.

Κύριε Μαγκριώτη, είστε εδώ. Μας ακούτε. Κάνουμε εκκλήσεις από το Βήμα της Βουλής συνεχώς. Πρέπει να ξεκινήσουν και να προχωρήσουν οι μεγάλοι οδικοί άξονες. Πάρα πολλοί πολίτες, πάρα πολλοί εργαζόμενοι έχουν απολυθεί. Είναι μία ανάσα για όλη την περιφέρεια.

Να υλοποιηθούν άμεσα τα προγράμματα για την κοινωνική εργασία και την αυτεπιστασία και να συνεχιστεί η χρηματοδότηση των εν ισχύ προγραμμάτων για την απασχόληση, όπως το «Βοήθεια στο σπίτι», προκειμένου να συγκρατηθεί η ανεργία και να επωφεληθούν συμπολίτες μας που έχουν ανάγκη.

Να ενισχύσουμε την αγοραστική δύναμη των νοικοκυριών με τον έλεγχο των τιμών σε όλα τα προϊόντα, με αποτελεσματική παρέμβαση της Επιτροπής Ανταγωνισμού και με έλεγχο των τιμολογίων παντού.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Αγαπητοί συνάδελφοι, τελειώνοντας, θέλω να πω ότι η χώρα μας, οι Έλληνες πολίτες πληρώνουν με τον πιο σκληρό τρόπο την ευδαιμονία με δανεικά των τελευταίων δεκαετιών. Δεν είναι αργά όλοι εμείς να αναλάβουμε τις ευθύνες μας, ιδίως εδώ σ' αυτή την Αίθουσα του Κοινοβουλίου. Το πολιτικό σύστημα οφείλει να «βάλει πλάτη», ώστε να μην ακυρωθούν οι μεγάλες θυσίες των πολιτών και τα θετικά βήματα που έχουν γίνει μέχρι τώρα.

Είμαι πεπεισμένη ότι, εάν εργαστούμε με υπομονή, συναίνεση και πίστη στις δυνατότητές μας, θα κατορθώσουμε να γλυτώσουμε τη χώρα από την απαισιοδοξία και την ανασφάλεια.

Αν ο προϋπολογισμός του 2012 λειτουργήσει για πρώτη φορά μέσα σε ένα δυσμενές οικονομικό περιβάλλον, έστω και αυτό το μικρό πρωτογενές πλεόνασμα, θα έχουμε κάνει ένα μεγάλο βήμα για να επανακτήσουμε την εθνική μας αυτοπεποίθηση. Επιπλέον, θα έχουμε αποδείξει σε όσους Ευρωπαίους σήμερα μας αμφισβητούν ότι και θέλουμε και μπορούμε να είμαστε παρόντες την επόμενη μέρα σε μία Ευρώπη πραγματικά ενωμένη, αλληλέγγυα και ισχυρή.

Για όλους αυτούς τους λόγους, σας καλώ να ψηφίσουμε τον προϋπολογισμό του 2012..

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε την κ. Αικατερίνη Φαρμάκη-Γκέκη, Βουλευτή του ΠΑΣΟΚ Κορινθίας.

Καλείται στο Βήμα ο κ. Παναγιώτης Δημητρουλόπουλος, Βουλευτής Ηλείας του ΠΑΣΟΚ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ πολύ, κυρίες Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όλοι αναφερόμαστε στην κρίση και στη μεγάλη περίοδο ύφεσης που χτυπάει την Ευρώπη και όχι μόνο, αλλά ξεχνάμε να προσδιορίσουμε με σαφήνεια τα αίτια της κρίσης και τους υπεύθυνους αυτής. Το πιο τραγικό είναι ότι «πυροβολούμε» αποκλειστικά και μόνο αυτούς που προσπαθούν να βρουν λύσεις ρεαλιστικές με βάση την πραγματικότητα μέσα στην οποία ζούμε και κινούμαστε. Ούτε κουβέντα δεν λέμε για όλους αυτούς που ευθύνονται ή που δεν έκαναν απολύτως τίποτα ή μάλλον χειρότερεψαν τα πράγματα και, κυρίως, μιλώ για τη Νέα Δημοκρατία -και όχι μόνο- που ούτε για μία στιγμή δεν ένωσε στην ανάγκη να απολογηθεί στην ελληνική κοινωνία για την εγκληματική εξαετία της.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όλοι αναφερόμαστε στην κρίση και στη μεγάλη περίοδο ύφεσης που χτυπάει την Ευρώπη και όχι μόνο, αλλά ξεχνάμε να προσδιορίσουμε με σαφήνεια τα αίτια της κρίσης και τους υπεύθυνους αυτής. Το πιο τραγικό είναι ότι «πυροβολούμε» αποκλειστικά και μόνο αυτούς που προσπαθούν να βρουν λύσεις ρεαλιστικές με βάση την πραγματικότητα μέσα στην οποία ζούμε και κινούμαστε. Ούτε κουβέντα δεν λέμε για όλους αυτούς που ευθύνονται ή που δεν έκαναν απολύτως τίποτα ή μάλλον χειρότερεψαν τα πράγματα και, κυρίως, μιλώ για τη Νέα Δημοκρατία -και όχι μόνο- που ούτε για μία στιγμή δεν ένωσε στην ανάγκη να απολογηθεί στην ελληνική κοινωνία για την εγκληματική εξαετία της.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα αναφερθώ σύντομα σε δύο χαρακτηριστικά γνωρίσματα, που επηρεάζουν και διαμορφώνουν, κατά τη γνώμη μου, τα πράγματα και που απαραίτητα πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν μας και να πάρουμε θέση επ' αυτών.

Το πρώτο γνώρισμα έχει μια πλανητική -θα έλεγα- εμβέλεια

και, βεβαίως, μας επηρεάζει απεριόριστα. Το δεύτερο αφορά, κυρίως, εμάς και τη χώρα μας, αλλά όχι μόνο.

Το πρώτο χαρακτηριστικό γνώρισμα, λοιπόν, αφορά το τμήμα εκείνο του κεφαλαίου, που κυκλοφορεί χωρίς τη διαμεσολάβηση της παραγωγής και της εμπορίας υλικών πραγμάτων. Η κυκλοφορία του κεφαλαίου στη μορφή άυλων αξιών έχει μια ιστορική διαδρομή.

Όμως, σήμερα η λειτουργία του είναι διαφορετική και οι επιπτώσεις της είναι πολλαπλάσιες σημασίας. Τα χρηματιστήρια, λόγου χάρη, σε όλον τον κόσμο λειτουργούν ως αγορές αυτονομημένες από την παραγωγή. Δείτε τις ημερήσιες διεθνείς συναλλαγές χρηματιστηριακών αξιών, οι οποίες είναι δεκάδες φορές μεγαλύτερες από την πραγματική οικονομία. Είναι γνωστό ακόμη ότι η χρηματιστηριακή αξία επιχειρήσεων είναι πολλαπλάσια της πραγματικής τους αξίας. Δεν είναι μόνο, βεβαίως, τα χρηματιστήρια, αλλά είναι και το σύνολο των τραπεζικών δραστηριοτήτων με τα κάθε μορφής δάνεια και προϊόντα τους, τοξικά ή μη.

Αυτές είναι οι αγορές. Αυτές είναι οι αγορές για τις οποίες μιλάμε, οι οποίες προτιμούν να δανείζουν τις χώρες και να χρεώνουν τις χώρες από το να επενδύουν στην παραγωγική διαδικασία. Δεν τους ενδιαφέρει το τοπικό ή το εθνικό. Τους ενδιαφέρει το παγκόσμιο γιατί έτσι πιστεύουν ότι μπορεί να ελέγχουν καλύτερα και αποδοτικότερα τα πράγματα.

Γιατί, όμως, αναφέρθηκα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σ' αυτό το γνώρισμα, στην ύπαρξη, δηλαδή και τη λειτουργία του κεφαλαίου με τη μορφή άυλης αξίας; Διότι γίνεται πλέον φανερό ότι μια βασική, όχι κύρια, αντίθεση σήμερα στον κόσμο είναι αυτή μεταξύ της πραγματικής οικονομίας -παραγωγή εργασίας- και του κεφαλαίου των μη υλικών αξιών. Απέναντι σ' αυτήν την αντίθεση, απέναντι σ' αυτήν την αντιπαράθεση οφείλουμε και να πάρουμε θέση και να προτείνουμε λύσεις. Κυρίως απευθύνομαι στην Αριστερά, σε όποια έδρα να κι αν κάθεται σ' αυτήν εδώ την Αίθουσα.

Το δεύτερο γνώρισμα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αφορά κυρίως τη χώρα μας. Έχει να κάνει με τη δομή και τη λειτουργία της οικονομίας και της κοινωνίας μας, βασικά χαρακτηριστικά της οποίας είναι -έχουν αναφερθεί εξάλλου πάρα πολλές φορές- ο μεταπρατισμός της οικονομίας, η παραοικονομία, το κράτος-εργοδότης κ.λπ..

Στήθηκε μία ιδιωτική οικονομία, το μεγαλύτερο μέρος της οποίας πλούτιζε είτε από τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων, είτε από τα δημόσια έργα και τις προμήθειες με κοινό παρονομαστή την προέλευση των χρημάτων. Ήταν όλα δανεικά. Με λίγα λόγια πλούτισαν αρκετοί και έζησαν αρκετοί δημοσία δαπάνη. Το αποτέλεσμα, λοιπόν, είναι να δημιουργούνται ελλείμματα στους προϋπολογισμούς του κράτους μας, της χώρας μας και να παίρνουμε δάνεια για να καλύψουμε αυτά τα ελλείμματα.

Αυτό, όμως, είναι σήμερα το κυριότερο πρόβλημα της χώρας μας; Αυτό είναι σήμερα το κυριότερο πρόβλημα της Ελλάδας; Το δημοσιοοικονομικό; Σαφώς και είναι ένα τεράστιο ζήτημα. Σαφώς και είναι ένα τεράστιο πρόβλημα. Το σπουδαιότερο, όμως, έχει να κάνει με την ύπαρξή μας ως κοινωνία και ως χώρα και αυτό είναι η παραγωγή, είναι η έλλειψη του απαραίτητου εθνικού προϊόντος.

Ποιοι παράγουν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σήμερα στην Ελλάδα; Ποιοι δημιουργούν πλούτο στη χώρα μας; Λίγοι αγρότες, ελάχιστη βιοτεχνία και βιομηχανία και ο τουρισμός. Άρα, το ζητούμενο είναι η πραγματική οικονομία, το παραγόμενο προϊόν.

Θα αποφύγω να αναφερθώ σε λέξεις ή έννοιες που εξιμνούνται κάθε φορά που η ανθρωπότητα έχει προβλήματα. Αν ανατρέξουμε σε παλιότερες εποχές, όπως τον 19^ο αιώνα, το σύνθημα ήταν «πρόδοος», ο στόχος του κόσμου μετά τον πόλεμο, «ανοικοδόμηση». «Επέκταση» του συστήματος ήταν στη συνέχεια. «Αύξηση οικονομική», το κλειδί για όλα τα ανθρώπινα προβλήματα, έλεγαν αργότερα.

Σήμερα, η επίσημη διεθνής ορολογία προσαρμόστηκε στην περίπτωση: «δημοσιονομική προσαρμογή» και «ανάπτυξη». Τι εννοούμε, όμως, ανάπτυξη; Προς ποια κατεύθυνση; Με ποιους στόχους; Με ποιους συμμαχούς; Κάποιοι εννοούν ανάπτυξη την επανεκκίνηση -λέει- της οικονομίας, την επανίδρυση του κρά-

τους, την ανασυγκρότηση των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας. Όλοι χρησιμοποιούν αυτό που στο μυαλό μας φέρνει το παρελθόν – επαν-εκκίνηση, ανα-συγκρότηση- αυτό που μας οδήγησε στη σημερινή κατάσταση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πώς θα γίνει η ανάπτυξη του εθνικού προϊόντος, η αύξηση του εθνικού προϊόντος με μειωμένες δημόσιες δαπάνες, με γενικόλογες αναφορές στην ανάπτυξη, με απροσδιόριστους στόχους παραγωγικών παρεμβάσεων, με αποσπασματικές δράσεις; Απαιτείται, βεβαίως, σχέδιο με ιεραρχημένες προτεραιότητες ανά τομέα της παραγωγικής διαδικασίας και της οικονομίας και πάνω απ' όλα με συγκεκριμένα χωροταξικά προσδιορισμένες δράσεις.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ολοκληρώνω, κύριε Πρόεδρε,

Εδώ μπαίνει ο ρόλος του κράτους, του κεντρικού επιτελικού κράτους, του περιφερειακού προγραμματικού κράτους –εννοώ την περιφερειακή αυτοδιοίκηση- και του τοπικού κράτους, εννοώ τη δημοτική αυτοδιοίκηση.

Ξέρετε μέχρι σήμερα λέγοντας «ανάπτυξη» εννοούσαν κάποιοι το άθροισμα των διεκδικήσεων κάθε φορά που μπορεί να υλοποιηθεί. Στην καλύτερη των περιπτώσεων, κάποιοι, εννοούσαν «ανάπτυξη» το άθροισμα των αποσπασματικών επιτευγμάτων των φορέων που υλοποιούσαν. Αυτό θέλουμε;

Ένας προϋπολογισμός, λοιπόν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πρέπει να στοχεύει σε αυτά που επιδιώκει και αυτός ο προϋπολογισμός δείχνει να επιδιώκει απλά και μόνο τη δημοσιονομική πειθαρχία. Λέω ξανά ότι είναι απαραίτητος στόχος και αυτός.

Εξάλλου από αυτό το Βήμα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με αφορμή προηγούμενους προϋπολογισμούς, έχω πει ότι οι προϋπολογισμοί αυτοί των τελευταίων δύο ετών δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι απολογισμοί των πράξεών μας.

Κύριε Πρόεδρε, υπάρχει ένα πολιτικό, νομικό και ηθικό πρόβλημα, ζήτημα σ' αυτόν τον προϋπολογισμό. Θα ήθελα να το αναφέρω σε συντομία. Είναι αυτό που αφορά το Ταμείο Αλληλοβοήθειας για τους πυρόπληκτους των νομών και αναφέρομαι στο Νομό της Ηλείας.

Θα βρεθώ σε δύσκολη θέση να ψηφίσω αυτόν τον Προϋπολογισμό ή το κομμάτι που αναφέρεται στο συγκεκριμένο σημείο αν δεν αναφερθεί ρητά ότι στον αντίστοιχο κωδικό που περιλαμβάνει τις δωρεές των πολιτών για τους πυρόπληκτους ότι αυτά τα χρήματα θα αφορούν την πυρόπληκτη Ηλεία.

Κύριε Πρόεδρε, πριν ολοκληρώσω πολύ σύντομα και τηλεγραφικά θα ήθελα να κάνω τρεις προτάσεις. Πρέπει εδώ και τώρα να δημοπρατηθούν οι συχνότητες για τη ραδιοτηλεόραση, τους τηλεοπτικούς σταθμούς και τα ραδιόφωνα και τα χρήματα που θα εισπραχθούν να επιστραφούν στους συνταξιούχους και να δοθούν στους ανέργους. Πρέπει να λυθεί εδώ και τώρα το ζήτημα με τις πιθανές καταθέσεις πολιτικών σε ξένες τράπεζες.

Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, προσθέστε και το δικό μου νομα σε αυτούς που επιτυγχάνουν πολύ γρήγορα και σύντομα να πάρουν απάντηση από τις ελβετικές και άλλες τράπεζες.

Τρίτο ζήτημα, το πόθεν έσχες. Πρέπει να κλείσει αυτή η ιστορία με το πόθεν έσχες όσων εμπλέκονται με την πολιτική άμεσα ή έμμεσα -και τους ξεχνάμε αυτούς που μπλέκονται έμμεσα- είτε έχει να κάνει με δημοσιογράφους είτε έχει να κάνει με άλλες επαγγελματικές ομάδες που δηλώνουν πολύ λιγότερα από έναν απλό συνταξιούχο.

Κύριε Πρόεδρε, οφείλω να πω ότι μου άρεσε πραγματικά η πρόταση του Αντιπροέδρου της Βουλής του κ. Νιώτη σε σχέση με την είσπραξη των φόρων και του ΦΠΑ.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ολοκληρώστε, σας παρακαλώ, κύριε συνάδελφε.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ: Ολοκληρώνω, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το θέμα δεν είναι να ερμηνεύουμε επ' αόριστον τον κόσμο, να συσσωρεύουμε ερμηνείες για την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε. Το ζήτημα είναι να αλλάξουμε τον κόσμο. Αυτό δεν μπορεί να το κάνει η σημερινή

Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, του ΛΑΟΣ και του ΠΑΣΟΚ, που εξ ανάγκης βεβαίως δημιουργήθηκε μετά τα γνωστά γεγονότα. Αυτό οφείλει να το κάνει μια κεντροαριστερή κυβερνητική συνεργασία του ΠΑΣΟΚ με την άλλη Αριστερά.

Στο καινούργιο που έρχεται το αποτύπωμα δεν μπορεί και δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να το αφήσουν οι αγορές. Θα πρέπει το αποτύπωμα να το αφήσει ο άνθρωπος, να επιστρέψουμε επιτέλους, από την «ηλεκτροκρατία» στη δημοκρατία.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε το Βουλευτή του ΠΑΣΟΚ στο Νομό Ηλείας κ. Παναγιώτη Δημητρουλόπουλο.

Το λόγο έχει η Βουλευτής Χίου του ΠΑΣΟΚ κ. Ελπίδα Τσουρή.

ΕΛΠΙΔΑ ΤΣΟΥΡΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι γεγονός ότι η ψήφιση του προϋπολογισμού για το 2012 γίνεται κάτω από πρωτόγνωρες συνθήκες για την Ευρώπη στο σύνολό της, αλλά και για τη χώρα μας κυρίως.

Αποτελεί γεγονός αδιαμφισβήτητο ότι το οικοδόμημα της Ευρώπης –αν ποτέ ήταν τέτοιο- τρίζει σε βαθμό τέτοιο ώστε να απειλούνται ακόμη και τα θεμέλιά του. Είτε φτάνει οι πολιτικές ηγεσίες, οι οποίες φάνηκαν κατώτερες των περιστάσεων είτε οι θεσμοί και οι διαδικασίες είτε όλα μαζί, η Ευρωπαϊκή Ένωση τη στιγμή της κρίσης αποδεικνύεται άβουλη και άτολμη. Ελπίζω να μην αποδειχτεί και μοιραία.

Αργόσυρτη διαπραγμάτευση, εμμονές και ιδεοληψίες, περιχαράκωση σχεδιασμών την έχουν οδηγήσει πίσω και όχι μπροστά από τις εξελίξεις. Πρώτα αποφασίζουν οι αγορές και μετά τα όργανα της ενωμένης –υποτίθεται- Ευρώπης. Πρώτα επιβάλλονται de facto τα δεδομένα και με διαφορά φάσης, χρονικής και πραγματικής, διαπιστώνεται ότι τα de facto δεδομένα πρέπει να αντιμετωπιστούν. Οι αγορές προηγούνται, η Ευρωπαϊκή Ένωση ασθμαίνουσα ακολουθεί όπως και οι πολιτικές της.

Παράλληλα στο εσωτερικό της χώρας, τα δυο τελευταία χρόνια ο πολιτικός χρόνος ήταν εξαιρετικά συμπυκνωμένος και έπρεπε να αντιμετωπιστούν πολλά, σωρευμένα, ανοιχτά ζητήματα. Δεν υπήρξε περιθώριο ούτε για την αυτονομία της ερμηνείας των προβλημάτων ούτε πολύ περισσότερο για τη δίκαιη αντιμετώπισή τους. Έπρεπε να γίνουν όλα μαζί. Έγιναν όμως, πολλά και σημαντικά βήματα προς την κατεύθυνση εξορθολογισμού και εκσυγχρονισμού του δημόσιου τομέα. Το κυριότερο απ' όλα, αποφεύχθηκε η χρεοκοπία της χώρας.

Οι αλλαγές στην τοπική αυτοδιοίκηση με το πρόγραμμα «ΚΑΛ-ΛΙΚΡΑΤΗΣ», η πλήρης εφαρμογή αξιοκρατικών διαδικασιών στο δημόσιο, η ψήφιση του ενιαίου βαθμολογίου-μισθολογίου, ένα χρόνιο αίτημα της Δημόσιας Διοίκησης, οι τομές στο χώρο της υγείας όπου το νυστέρι μπήκε βαθιά στο απόστημα με ορατά αποτελέσματα, οι αλλαγές στο χώρο της δικαιοσύνης, η ασφαλιστική μεταρρύθμιση και βέβαια, οι ριζικές αλλαγές για πρώτη φορά τουλάχιστον μετά τη Μεταπολίτευση στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Στον τομέα της οικονομίας, η αλλαγή του θεσμικού πλαισίου με την καθιέρωση του θεσμού του οικονομικού εισαγγελέα, η σύλληψη φοροφυγάδων και η δημοσιοποίηση ονομάτων είναι οι πρώτες ουσιαστικές και αποτελεσματικές παρεμβάσεις για την αντιμετώπιση του άγους της φοροδιαφυγής. Πολλές από αυτές τις μεταρρυθμίσεις χρειάζονται χρόνο και ορθή εφαρμογή για να αποδώσουν.

Σήμερα, μετά από ανάλογες υπερβάσεις όλων έχουμε μια Κυβέρνηση εθνικής συνεννόησης την οποία οφείλουμε να στηρίξουμε όχι με ανοχή, αλλά με δημιουργικότητα, όχι ως λύση ανάγκης, αλλά ως τρόπο προάσπισης των συμφερόντων της χώρας, χωρίς περιστροφές, χωρίς παλινωδίες, χωρίς τακτικισμούς και κυρίως χωρίς προεκλογικούς αριθμούς. Προσωπικές πολιτικές, βραχυπρόθεσμοι αποτελέσματα περισσεύουν. Οι πολίτες έχουν ανάγκη από καθαρές λύσεις και όχι πρακτικές μιας ξεπερασμένης και ήδη μακρινής εποχής.

Σε ένα ασταθές διεθνές περιβάλλον, η χώρα πρέπει να στείλει ένα καθαρό μήνυμα σοβαρότητας και αξιοπιστίας. Προς την κατεύθυνση αυτή έχουν ευθύνη όλες οι πολιτικές δυνάμεις που

στηρίζουν τη σημερινή Κυβέρνηση. Αυτό αφορά και την κορυφαία διαδικασία, αυτή της ψήφισης του προϋπολογισμού κατά την οποία η θέση της Νέας Δημοκρατίας ακόμη και διά των εισηγητών της είναι θολή και συγκεχυμένη και θυμίζει το «ολίγον έγκυος».

Η στάση «στηρίζουμε και δεν στηρίζουμε», «ψηφίζουμε αλλά δεν ψηφίζουμε με την ψυχή μας» όπως ειπώθηκε, «συμμετέχουμε στην Κυβέρνηση, αλλά δεν συγκυβερνούμε», «απόντες αλλά ωσεί παρόντες», «και με τον αστυφύλαξ» για τα μάτια των Ευρωπαίων «και με το χωροφύλαξ» για τα αυτιά της σκληρής κομματικής βάσης δείχνει, αν μη τι άλλο, έλλειψη σοβαρότητας και αξιοπιστίας. Ευτυχώς, υπάρχουν αρκετοί συνάδελφοι στη Νέα Δημοκρατία που αυτό το αντιλαμβάνονται.

Είναι γεγονός, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι η ανάγκη για άμεσο δημοσιονομικό αποτέλεσμα οδήγησε σε οριζόντια μέτρα άμεσης απόδοσης, κάτι που εκ των πραγμάτων δημιούργησε αδικίες κυρίως γι' αυτούς που έπρεπε να προστατευθούν, δηλαδή τους συνεπείς και τους κοινωνικά και οικονομικά ασθενέστερους πολίτες, όπως και για τη διασφάλιση μιας στοιχειώδους αναπτυξιακής πορείας υπήρξαν παραλείψεις, καθυστερήσεις και λάθη. Ένα από αυτά ήταν και η κατάργηση του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας.

Δεν αμφιβάλλει, λοιπόν, κανείς για τις αδυναμίες της προηγούμενης Κυβέρνησης, άλλωστε έχουν καταλογιστεί ακόμη και από τους Βουλευτές που τη στήριζαν. Σήμερα, αυτό που οφείλουμε όλοι να κάνουμε είναι να μιλήσουμε με ειλικρίνεια, συγκεκριμένα και δεσμευτικά για το μέλλον της χώρας, χωρίς ωραιοποιήσεις, χωρίς στοργυλές κουβέντες και υποσχέσεις χωρίς αντίκρισμα. Οφείλουμε παράλληλα, όσο είναι δυνατόν, να αποκαταστήσουμε την κοινωνική δικαιοσύνη και ισονομία, αλλά με τόλμη και ανατροπές όπου απαιτείται.

Είναι λοιπόν, αναγκαία, κατά την άποψή μου, άμεσα το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα πρώτον, να υπάρξει εθνικό σχέδιο δράσης στοχευμένο και υλοποιήσιμο με αρχή, μέση και τέλος, που θα πείσει και θα εμπνεύσει τους πολίτες στην κοινή προσπάθεια. Χρειάζονται συγκεκριμένοι στόχοι, συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα, σαφής προοπτική.

Δεύτερον, είναι απαραίτητη η ψήφιση και η εφαρμογή του νέου φορολογικού συστήματος, το οποίο θα πρέπει να είναι αποτέλεσμα ευρύτατης αποδοχής και κοινωνικής συναίνεσης και να αποκαθιστά αδικίες.

Τρίτον, χρειάζεται εντατικοποίηση και αποτελεσματική διέυρυνση των παρεμβάσεων για την αντιμετώπιση της φοροδιαφυγής. Μεταξύ αυτών, είναι απαραίτητη η άμεση υπογραφή σύμβασης Ελλάδας-Ελβετίας και η δημοσιοποίηση ονομάτων, ξεκινώντας, κύριε Πρόεδρε, όπως είναι αυτονόητο από τα πολιτικά πρόσωπα, τους Βουλευτές, πρώην και νυν και για τα συγγενικά τους πρόσωπα βέβαια.

Τέταρτον, χρειάζεται δημιουργία δικτύου κοινωνικής προστασίας για τους περισσότερους ευάλωτους συμπολίτες στο οποίο θα κληθούν να συμμετέχουν άπαντες, από την πολιτεία, την εκκλησία, την τοπική αυτοδιοίκηση μέχρι τις μη κυβερνητικές οργανώσεις, τους εθελοντές και τους οικονομικά ισχυρούς.

Πέμπτον, είναι απαραίτητη η ανάσχεση της ύφεσης με άμεση αξιοποίηση και βελτίωση της απορροφητικότητας των κοινοτικών κονδυλίων, με απάλειψη όλων των γραφειοκρατικών αγκυλώσεων που θα δημιουργήσει ένα κράτος έξυπνο, γρήγορο, αποτελεσματικό και ευέλικτο, ένα κράτος φιλικό για τους πολίτες, θελκτικό για τους επενδυτές και χώρο έμπνευσης για τους υπαλλήλους της διοίκησης.

Σε όλες αυτές τις παρεμβάσεις, κριτήριο πρέπει να αποτελεί η στόχευση, η άμεση εφαρμογή και η αποτελεσματικότητα.

Και δεν μιλάμε μόνο για το γενικό, αλλά και για το συγκεκριμένο. Δεν μιλάμε μόνο για το σύνολο, αλλά και για το επιμέρους. Δεν μιλάμε μόνο για το κέντρο, αλλά και για την περιφέρεια. Δεν μιλάμε μόνο για την ηπειρωτική Ελλάδα, αλλά και για τη νησιωτική Ελλάδα. Προϋπόθεση αποτελεί η πολιτική ωρίμανση, η πολιτική αξιοπιστία, η πολιτική σταθερότητα και η συναίνεση πριν και μετά τις εκλογές. Η εποχή μας δεν είναι εποχή εφησυχασμού, αμεριμνήσιας και έτοιμων λύσεων. Οφείλουμε να κερδίσουμε μία νέα θέση στον κόσμο με προοπτική και ασφάλεια.

Η Ελλάδα θα τα καταφέρει, γιατί ιστορικά σε κάθε μεγάλη καταστροφή, αντί να αφανιστεί, ξαναγεννιόταν. Και για να παραφράσω ένα στίχο του Οδυσσέα Ελύτη, «οφείλουμε να κάνουμε ένα άλμα πιο γρήγορα από τη φθορά».

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε την κ. Ελπίδα Τσουρή, Βουλευτή Χίου του ΠΑΣΟΚ.

Καλούμε στο Βήμα τον τελευταίο ομιλητή για τη σημερινή απογευματινή μας συνεδρίαση, τον κ. Θεόδωρο Παραστατίδη, Βουλευτή Κυκλίκης του ΠΑΣΟΚ.

Ορίστε, κύριε συνάδελφε, έχετε το λόγο.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν σας κρύβω πως αισθάνομαι πολύ άβολα και περιέργα ταυτόχρονα, θα έλεγα, που ανεβαίνω σ' αυτό το Βήμα να μιλήσω για τον προϋπολογισμό του 2012, διότι καλούμαστε να ψηφίσουμε έναν προϋπολογισμό, ο οποίος συντάχθηκε κάτω από ειδικές συνθήκες και σε ένα περιβάλλον αβεβαιότητας και αστάθειας τόσο στο εσωτερικό, όσο και στην Ευρώπη.

Όταν ξεκίνησε η παγκόσμια κρίση το 2008, η Ευρωζώνη θεωρείτο ένα ασφαλές λιμάνι, μία περιοχή σταθερότητας και σιγουρίας, με ένα νόμισμα που δεν σήκωνε καμία αμφισβήτηση. Ξαφνικά, φθάσαμε σήμερα να αμφισβητούνται τα πάντα, ακόμα και αυτό το ευρώ.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, καλούμαστε να εκφράσουμε τις απόψεις μας επί του προϋπολογισμού της σημερινής Κυβέρνησης. Αλήθεια, τι μπορεί να πει κανείς και πώς μπορεί να είναι ικανοποιημένος για έναν προϋπολογισμό που συντάχθηκε σε μία δύσκολη οικονομική συγκυρία, ο οποίος είναι προσαρμοσμένος αναγκαστικά στη λογική εφαρμογής μιας εξοντωτικής δημοσιονομικής εξυγίανσης και βίαιων διαρθρωτικών αλλαγών, για έναν προϋπολογισμό, ο οποίος οδηγεί σε πτώση του βιοτικού επιπέδου, που επιβάλλει φόρους και που στηρίζεται στη μείωση των εισοδημάτων, που δρομολογεί τη βίαιη ανακατανομή εισοδημάτων και πόρων από τους αδύναμους στους ισχυρούς;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πρέπει να παραδεχθούμε πως βιώνουμε αυτήν την περίοδο τη μεγαλύτερη υπονόμευση των δημοκρατικών θεσμών της ίδιας της δημοκρατίας, θα έλεγα και την επιβολή μιας *de facto* δικτατορίας των αγορών. Όλη αυτή η προσπάθεια βρίσκει συμπαράστατες και στο εσωτερικό της χώρας μας, στα ισχυρά οικονομικά συμφέροντα και στην απλόχερη στήριξη ορισμένων διατεταγμένων Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και των προπαγανδιστών τους. Δυστυχώς, βρίσκουν εκφραστές και στο πολιτικό σύστημα, προσαπλώνοντας έτσι να ελέγξουν τις πολιτικές εξελίξεις, όπως τις βιώσαμε πολύ πρόσφατα με τη μεθόδευση απομάκρυνσης του Γεωργίου Παπανδρέου από την πρωθυπουργία.

Είναι, λοιπόν, επιτακτική ανάγκη, έστω και τώρα, να αναληφθεί διακομματική πρωτοβουλία απέναντι σ' αυτά τα προπαγανδιστικά εργαλεία των κέντρων της διαπλοκής με την ενίσχυση και αναβάθμιση, θα έλεγα, των κρατικών ραδιοτηλεοπτικών μέσων και ιδιαίτερα της ΕΡΤ. Παράλληλα, πρέπει να θεσπιστούν πιο αυστηροί κανόνες λειτουργίας και συμπεριφοράς, ώστε να αποφεύγεται η ανεξέλεγκτη συμπεριφορά τους, δημιουργώντας έτσι σύγχυση και προκαλώντας πανικό, τρόμο, φόβο, αβεβαιότητα και ανασφάλεια στους πολίτες, αλλά και στην αγορά.

Πρέπει, επιτέλους, να καταλάβουμε πως άλλο είναι η πληροφόρηση και η καλόπιστη κριτική και άλλο η παραπληροφόρηση και η κριτική που υποκρύπτει σκοπιμότητες.

Εδώ, θα πρέπει να επισημάνω πως λυπάμαι πολύ για τον υποτιμητικό τρόπο με τον οποίο εκφράστηκαν ορισμένα πρωτοκλασάτα στελέχη μας για τον Πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ, τους οποίους μάλιστα τίμησε και περιέβαλε με την εμπιστοσύνη του. Τους θυμίζω πως ήταν στο ίδιο καράβι, ήταν στην ίδια κυβέρνηση και η ευθύνη επιμερίζεται και σ' αυτούς και όχι μόνο στον τώως Πρωθυπουργό. Εκτός και εάν εννοούν πως έκανε λάθος που τους εμπιστεύθηκε! Να είναι σίγουροι πως ο κόσμος του ΠΑΣΟΚ δεν ανέχεται και δεν συγχωρεί την αλαζονεία και την αχαριστία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αλήθεια, πόσο αισιόδοξος μπορεί να είναι κάποιος για το μέλλον μιας χώρας, όπου για πέμπτη

χρονιά μπαίνει σε ύφεση, που παίρνει συνεχώς φορολογικά μέτρα, που έχει ένα εκατομμύριο ανέργους, που μειώνει μισθούς και συντάξεις, που οδηγεί στην εξαθλίωση και περιθωριοποίηση εκατοντάδες χιλιάδες συμπολιτών μας; Γιατί φθάσαμε εδώ και είμαστε αναγκασμένοι να ανεχόμαστε τέτοιου είδους μέτρα και πολιτικές;

Η απάντηση σ' αυτά τα ερωτήματα θα μπορούσε να είναι η ύπαρξη του υπέρογκου χρέους που υποθηκεύει τη ζωή μας και που δεν ήρθε από το πουθενά, διότι σε όλα τα προηγούμενα χρόνια, αυτό υπήρχε και διογκωνόταν σταθερά. Μόνο που κανείς δεν τολμούσε ή δεν ήθελε να κοιτάξει κατάματα. Αυτή η ως τώρα πολιτική και ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια δημιουργήσε τα τεράστια ελλείμματα και χρέη που ήταν η αιτία να έρθει το μνημόνιο στη χώρα μας, με όλες αυτές τις συνέπειες που υφίστανται οι πολίτες.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πρέπει να πούμε την αλήθεια. Το μεγάλο κεφάλαιο έμεινε σχεδόν απείραχτο. Αν θέλετε, αυτή ήταν μία από τις αιτίες για τη δημιουργία του χάσματος μεταξύ πολιτικής και κοινωνίας. Οι άλλες αιτίες είναι η διαφθορά, η ατιμωρησία των γνωστών και επωνύμων, η καθυστέρηση στις συλλήψεις για φοροδιαφυγή και άλλα.

Εδώ θα πρέπει να επιστημάνω ως αρνητικό γεγονός πως η φοροδιαφυγή έχει καταντήσει εθνικό σπορ για ένα μέρος των Ελλήνων που έμαθαν να κερδίζουν χωρίς να πληρώνουν. Είναι εξωφρενικό πως το 80% της φοροδιαφυγής το κάνει το 15%-20% των φοροφυγάδων! Η ευθύνη, βέβαια, γι' αυτήν την κατάσταση βαρύνει κυρίως το κράτος.

Για παράδειγμα, στην Αμερική, όπως και σε άλλες προηγμένες χώρες, οι πολίτες πληρώνουν τους φόρους τους, όχι γιατί είναι πιο ηθικοί και έντιμοι από εμάς, αλλά επειδή γνωρίζουν πως αν δεν πληρώσουν, χωρίς καμμία εξαίρεση θα πάνε φυλακή, ενώ εδώ δεν ισχύει κάτι τέτοιο.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει προειδοποιητικά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Επίσης, θεωρείται επιβεβλημένος ο έλεγχος όλων των καταθέσεων Ελλήνων στις ελβετικές τράπεζες. Πρέπει να τελειώνουμε μ' αυτήν την υπόθεση, κύριε Πρόεδρε και κύριοι της Κυβέρνησης, για να αρχίσει επιτέλους να αλλάζει κάτι σε αυτή τη χώρα! Μάλιστα, να φροντίσετε ώστε να δοθούν και τα ονόματα στη δημοσιότητα. Είναι απαίτηση της κοινωνίας.

Σ' αυτό το σημείο θα μου επιτρέψετε να πω λίγα λόγια για το νομό μου, το Νομό Κιλκίς και να υπογραμμίσω πως πραγματικά έχει υποστεί πλήρη αποβιομηχανοποίηση, με αποτέλεσμα να εκτοξευθεί η ανεργία στα ύψη, η κτηνοτροφία να βρίσκεται στο έλεος των καρτέλ και οι κτηνοτρόφοι να βρίσκονται σε απόγνωση, διότι, ενώ παραδίδουν το προϊόν τους, έχουν να πληρωθούν εδώ και έξι μήνες!

Επίσης, θα ήθελα να θέσω υπ' όψιν της ηγεσίας του Υπουρ-

γείου Οικονομικών πως ο χειμώνας στη βόρεια Ελλάδα διαρκεί από τον Οκτώβριο έως τον Απρίλιο. Η πρόθεση εξίσωσης του φόρου πετρελαίου κίνησης με εκείνο της θέρμανσης θα επιβαρύνει την ήδη επιβαρυσμένη οικονομική κατάσταση των κατοίκων και αυτό θα πρέπει να προσεχθεί ιδιαίτερα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Επίσης, το επίδομα παραμεθορίου δεν χορηγείται στους υπαλλήλους του Νομού Κιλκίς. Χαρακτηρίζεται μεν παραμεθόριος και ενώ δόθηκε σε όλους τους άλλους νομούς, δεν δόθηκε σ' αυτόν.

Βέβαια, χαίρομαι που δόθηκε παράταση για μία ακόμη χρονιά στην αναβολή πλειστηριασμών της πρώτης κατοικίας για οφειλές προς τρίτους. Θα ήταν πιο χρήσιμο αυτή η ρύθμιση να είχε μόνο χαρακτήρα.

Τέλος, κυρίες και κύριοι, αγαπητοί συνάδελφοι, σε τέτοιες δύσκολες στιγμές όπου τα κυρίαρχα συναισθήματα του λαού είναι η απελπισία και η απόγνωση, χρειάζεται αυτοσυγκράτηση, ομοψυχία και μεγαλύτερη αποφασιστικότητα. Δυστυχώς, θα πω πως ούτε πριν ούτε και μετά την έναρξη της οικονομικής κρίσης ορισμένοι κατανόησαν το πόσο σοβαρό μειονέκτημα είναι να βαδίζουμε χωρίς πυξίδα. Το μόνο που κατάλαβαν είναι το πότε θα πάμε σε εκλογές.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κλείνοντας θέλω να σας πω πως όσο μεγάλη απογοήτευση και αν αισθανόμαστε, δεν πρέπει να το βάλουμε κάτω. Εξάλλου, έχουμε αποδείξει και στο παρελθόν πως στα δύσκολα στεκόμαστε όρθιοι, αρκεί η Κυβέρνηση να συντάξει άμεσα έναν οδικό χάρτη για μία εθνική οικονομική στρατηγική και να βάλει τις βάσεις για πιο σύντομη έξοδο της χώρας από την οικονομική κρίση.

Ψηφίζω τον προϋπολογισμό, πραγματικά ως προϋπολογισμό ανάγκης. Εύχομαι ο προϋπολογισμός αυτός να συμβάλει στην αναστροφή της υπάρχουσας κρίσης, για να δώσουμε ελπίδα και προοπτική στη νέα γενιά και στα παιδιά μας.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε και για την ανοχή σας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε τον κ. Θεόδωρο Παραστατίδη, Βουλευτή Κιλκίς του ΠΑΣΟΚ.

Κύριοι συνάδελφοι, δέχστε στο σημείο αυτό να λύσουμε τη συνεδρίαση;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

Με τη συναίνεση του Σώματος και ώρα 23.50' λύεται η συνεδρίαση για αύριο ημέρα Τρίτη 6 Δεκεμβρίου 2011 και ώρα 10.00', με αντικείμενο εργασιών του Σώματος νομοθετική εργασία: συνέχιση της συζήτησης επί του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Οικονομικών: «Κύρωση του κρατικού προϋπολογισμού και των προϋπολογισμών ορισμένων ειδικών ταμείων και υπηρεσιών οικονομικού έτους 2012».

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ

